

Beni hatırlıyor musun?
Seni almaya geldim
Bana sadece sen yardım edebilirsin

WULF DORN

PSİKIYATRİST

2

Çünkü her şey seninle başladı

PEGASUS

PSİKIYATRİST

2

Pegasus Yayınları: 2812

Psikiyatrist 2

Wulf Dorn

Özgün Adı: Trigger - Das Böse kehrt zurück

Editör: Zeynep Şehiraltı

Düzeltili: Yeşim Aydoğan

Sayfa Tasarımı: Ezgi Gültekin

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık

Sertifika No: 45121

Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A

Bayrampaşa / İstanbul

Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Aralık 2025

ISBN: 978-625-410-639-2

Türkçe Yayın Hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2025

Copyright © Wulf Dorn, temsilcisi AVA International GmbH, Germany, 2021

www.ava-international.de

<http://wulfdorn.com>

Bu kitabın ilk baskısı 2021 yılında Wilhelm Heyne Verlag, Munich, Germany tarafından yayınlanmıştır.

Bu baskı, AVA International GmbH, Germany (www.ava-international.de) aracılığıyla yapılan anlaşma çerçevesinde basılmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraflar/resim ve metinler Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.'den izin alınmadan fotokopi dâhili, optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz, çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 45118

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.

Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han

No: 11/9 Taksim / İSTANBUL

Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46

www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

📄 [pegasusyayinevl](#) 📘 [pegasusyayinlari](#) 📷 [pegasusyayinlari](#) 📺 [pegasusyayinlari_resmi](#)

*Sadık okurlar, bu sizin için.
Her şeyin başladığı yere geri dönelim.*

*Ve Flo için.
Nasıl olsa hep bizimle olacaksın.*

“Kötülüğe bakmak ruhumuzdaki kötülüğü ateşler. Bu kaçınılmazdır.”

C. G. Jung
Zivilisation im Übergang

“Ölümün can sıkıcı yanı geleceği değiştirmesi değil, bizi anılarımızla baş başa bırakmasıdır.”

Peter Høeg
Smilla ve Karlar

CEHENNEMDEN BİR SAHNE (I)

Aklını yitirmek böyle bir his demek ki.

Şokun ardından ilk düşüncesi bu oldu. Evet, böyle olmuş olmalıydı, başka bir açıklaması olamazdı. Şu anda gördüğü şey tamamen hayal ürünü olmalıydı. Kötü bir halüsinasyon.

Ama Tanrı aşkına, neden aksi gibi böyle korkunç bir şey görüyorum?

Çünkü akıllılıkla delilik arasında sadece çok ince bir çizgi vardır, diye fısıldadı içinde bir ses. Sen de belli ki bu çizgiyi aşmışsın.

Evet, bariz açıklama buydu.

Fıttırmıştı.

Bir anda. Sanki biri kafasındaki bir şalteri kaldırmış gibi.

Hayatının ilk on yedi yılı boyunca gözü açık, zeki bir çocuk olmuştu, bugünse bir anda, yanı da Noel tatilinin ilk gününde tımarhaneye yatırılacak hale gelmişti.

Ama bu gerçek olabilir miydi? İnsanın hiçbir belirti göstermeden pat diye delirmesi mümkün müydü?

Yoksa sadece kötü bir rüya mıydı?

Bu da pekâlâ mümkün, diye düşündü. Albert Einstein gerçekliğin kalıcı bir illüzyondan başka bir şey olmadığını söylememiş miydi? En azından omuz askısını şimdi kasılarak sıkı sıkı tuttuğu laptop çantasının üzerindeki bir sürü çıkartmadan biri öyle olduğunu iddia ediyordu.

Öyleyse şimdi gördüğünü sandığı şey büyük bir yanılsama olabilirdi. Hem de berbat derecede gerçekmiş gibi hissedilen türden.

Çünkü kış akşamının soğuğunu şimdi sahiden de evinin önündeymiş gibi hissedebiliyordu. Ağzından parça parça (ve korkudan hızlı hızlı soluduğu için arka arkaya) çıkan nefes bulutlarını görebiliyor, buz gibi rüzgârın bacadan taşıdığı duman kokusunu alabiliyordu. Kış ve Noel’le ilişkilendirdiği şu baharatımsı, yanmış kayın odunu kokusunu.

Üstelik karla kaplı ön bahçede yanıp sönen dekoratif figürleri de görür gibiydi. Mavimsi LED lamba, donmuş karın minicik elmaslardan oluşan bir deniz gibi ışıdamasını sağlıyordu.

Ren geyiğini, kanatlarını açmış meleği ve göbeğini “ho ho ho” dercesine tutan Noel Baba’yı Noel arifesinden bir hafta önce babasıyla birlikte yerleştirmişlerdi. Önce metal ayaklıkları vidalamışlar, sonra figürleri girişin yanındaki suni taşın içinde duran prizlere takmışlardı.

Sekiz gün önceydi. Hâlâ gayet net hatırlıyordu. Yanıp sönen Noel Baba’nın kablosu bozuk çıkmış, o yüzden yapı marketten yenisini almıştı. Mağazada yirmi yaşından büyük olduğu halde gizli gizli hoşlandığı, siyah saçlarını kısacık kestirmiş tezgâhtar kız vardı.

Evet, önündeki manzara bu bakımdan en ince ayrıntısına kadar tutarlı ve gerçek görünüyordu.

Yine de bir şeyler farklıydı. Bu manzarada kesinlikle bir tuhaflık vardı.

Kendini şiddetli bir havale geçiriyormuş gibi hissediyordu. Noel Baba’nın donuk gülüşü ona artık hiç de neşeli gelmiyordu, nedense sinsi, alaycı bir yanı vardı. Bing Crosby’nin ardına kadar açık ön kapıdan gelen *White Christmas* şarkısındaki ıslıklarının da öyle. Bu, annesinin en sevdiği Noel şarkısıydı ve doğal ola-

rak bugünlerde ınutfak radyolarındaki çalma listesinin olmazsa olmazlarındandı.

Gözü kapının yanındaki posta kutusunda asılı duran, altın rengi bir kurdele ve dört kırmızı cam küreyle süslenmiş köknar çelengine kaydı.

Bu çelenk de annesinin vazgeçemediği her zamanki Noel ritüelinin bir parçasıydı. Ona göre evin içi de dışı da yeterince dekore edilmemişti. Sık sık Noel'in en güzel bayram olduğunu söylerdi. Aile içi bir kutlama. O yüzden çelengin üzerine her biri için birer küre asılıydı.

Ama şimdi bu kürelerin üçü kırılmıştı. İnce cam parçaları paspasın ve ön bahçeye inen basamakların üstüne saçılmıştı. Sanki biri onları yere patlatmış, parçalamış gibi.

Ve biraz ilerisinde...

... orada...

Hayır!

Zihni önündeki manzarayı olduğu haliyle kabul etmeyi tüm gücüyle reddediyordu.

Bu mümkün değil, diye geçirdi içinden, az daha histerik bir kahkaha patlatacaktı. İmkânsız! Annemi orada yatarken gördüğümü hayal ediyorum. Saçmalık! Sanki karın üstüne öylece uzanmış gibi. Bu ancak halüsinasyon olabilir! Kesin şimdi evdedir, mutfakta oradan oraya koşuşturup her zamanki gibi akşam yemeği yapıyordur. Zaten tatillerde ocağın başından hiç ayrılmaz.

Bu kesinlikle doğruydı. En yakın arkadaşı Noellerde koca bir bölüğü doyuracak kadar yemek yaptığını söyleyip annesiyle alay etmeye bayılırdı. Ve aileden hiç kimse aksini iddia etmezdi.

Yani karşısındaki kadın annesi olamazdı.

Katiyen.

Çünkü o, mutfaktaydı.

Ama ayak bileklerine kadar gelen karın içinde kulaç atmaya çalışan beceriksiz bir yüzücü gibi tuhaf derecede çarpık bir pozisyonda yüzüstü yatan kadın, annesine karıştırılacak kadar benziyordu. Yüzü görünmüyordu gerçi ama bej rengi, örgü desenli kazağı tanıdı.

Daha dün bu kazağın aynısını anneme hediye ettim. Bundan istemişti. Üstünde altın rengi Noel yıldızları olan kırmızı bir hediye kâğıdına sarmıştım. O kadar sevinmişti ki kazağı hemen üstüne geçirmişti. Bugün öğleden sonra evden çıktığımda da üstündeydi.

O halde yabancı bir kadın neden annesinin kazağını giymişti? Onun kot pantolonunu. Ve diğer herkes evdeyken sauna-daymış gibi hissetse bile, yerden ısıtma sistemine ve salondaki İsveç sobasına rağmen ayağından hiç çıkarmadığı içi pelüş ev terliğini. Annesi düşük tansiyonu nedeniyle hep ayaklarının buz gibi olmasından şikâyet ederdi. Öyleyse sıcacık terliklerini neden bir başkasına vermişti ki?

Çünkü bu benim annem olamaz!

Bu düşünce öyle yüksek sesliydi ki kafasında bir çığlık gibi çınladı. Sonra aklından başka bir şey geçti, bu defaki o kadar yüksek sesli değildi ama daha az boğucu da değildi:

Düşün. Şuradaki kadın ölü. Sirtında üç delik var. Üç kurşun yarası! Her yer kan içinde, kafasının neredeyse yarısı yok. Param-parça olmuş! Saçları, kafatası, beyni gül bahçesine kadar sıçramış!

Evet, görüyordu. Ya da daha ziyade gördüğünü sanıyordu.

Öyle veya böyle ön bahçedeki cesedi de açık kapıdan görebildiği koridor duvarlarındaki kanlı el izlerini de kabul edemiyor, etmek istemiyordu. Bu kadın

(annem)

tüm gücüyle sürünerek dışarı çıkmış olmalıydı, dördüncü bir kurşunla yere serilmeden önce.

Aynı şekilde evde, koridorun sonunda, bir kan gölünün içinde iki bacağın salon kapısından dışarıya uzandığını da kabul etmek istemiyordu.

Çünkü o zaman ayakkabılarından tanıdığı üzere bunların babasının bacakları olması gerekirdi. O zaman babası da ölmüş olurdu ve böyle bir şey kesinlikle gerçek olamazdı.

Ama bacakları görüyordu, koridor lambasının ışığında koyu kırmızı bir göletteki güneş ışınları gibi parıldayan taze kanı da görüyordu.

Dahası bu ayakkabılar... babasının ormana giderken hep giydiği ayakkabıların aynısıydı. Aynı yıpranmışlık. Aynı bağcıklar. Kırmızı beyaz çünkü şehir merkezindeki ayakkabı dükkânında bulunan tek kopmaz bağcıklar bunlardı.

Hayır, hayır, hayır!

Ölürdü de buna inanmazdı! Birdenbire aklını yitirmiş olma ihtimalini tercih ederdi.

Ona deli gömleği giydirdinler, avuç avuç hap yuttursunlar, hiç umurunda değildi. Elbet bir gün kendine gelir, eve döndüğünde her şey her zamanki gibi olurdu. Ailesi hayatta olurdu. Tabii ki hayatta olacaklardı.

Çünkü onlar ÖLMÜŞ OLAMAZ, kahretsin!

Ama sonra, tüm zihinsel mücadelesine rağmen, etrafında yanıp sönen ışıkların bahçedeki figürlerden gelmediğini anladı. LED lambalı dekorasyon bu karanlık akşamı tek başına böyle pırıl pırıl aydınlatamazdı. Bunun için yanıp sönen üç figürden ve bir sokak lambasından çok daha fazlası gerekirdi.

Asıl göze çarpan ışıklar devriye arabalarından geliyordu. Az önce eve gelirken onları uzaktan görmüştü zaten. En azından zihni bu kısma kadar gördüklerini yadsımamaya hazırdı.

Şokun felç edici ilk dalgası gitgide azalırken başka bir şeyi daha algıladı: Biri onu sıkı sıkı tutuyordu.

Evet, şimdi hatırladı. Bunlar o iki polisti. Az önce o eve varır varmaz hemen ona doğru koşmuşlardı.

Şimdi ikisi birlikte kollarından tutmuş, onu uzaklaştırmaya çalışıyorlardı. Bu korkunç manzaradan uzaklaştırmaya.

“Hadi oğlum, gel,” dedi içlerinden biri. Hangisi olduğunu bilmiyordu. Zihinsel kapasitesi o kadarına yetmiyordu. Ama adamın sesine yansıyan dehşeti gayet iyi duyabiliyordu.

“Hadi, gel artık! Bakma oraya!”

Fakat mümkün değildi. Kendini felç olmuş gibi hissediyordu, kıpırdıyamıyor, gözlerini bu dehşet verici manzaradan alamıyordu.

Başka bir erkek sesi daha duydu. Bu kez evden bir yerden geliyordu.

“Buraya bir sağlık görevlisi gelsin! Çabuk!”

Sanki başı pamuklara sarılıymış gibi hâlâ her şey kulağına garip derecede boğuk geliyordu. Yine de zihni aydınlanmaya başlamıştı.

Artık idrak ediyordu, idrak etmek zorundaydı, ailesi gerçekten ölmüştü. Kurşunlar onları hayattan koparmıştı. O, arkadaşının odasında oturmuş, olabildiğince iyi bir skor elde etmek için sanal bir rakibe ateş ederken. Elde etmişti de. Sonunda raundu kazanan o olmuştu.

Son bir kez, tüm bunların hastalıklı bir hayal olmasını diledi. Boktan bir bilgisayar oyununda boktan bir seviye olmasını. Az sonra önünde *Game Over* ya da *Yeniden Oyna* yazısının belirmesini.

Ama öyle olmadı. Deliliğe giden ince çizgiye şu an çok yaklaşmış olsa da hâlâ çizginin diğer yanında olduğunu fark

etti. Gördüğü her Şey gerçeğin ta kendisiydi. Bir anda bütün gücü çekildi.

Sendeleyerek geriledi, polisler onu tutmasaydı devrilen bir ağaç gibi yere serilecekti.

İki adamın kollarında kendini büsbütün salınca direnci tamamen kırıldı ve çığlık atmaya başladı.

Birinci Bölüm

YIL DÖNÜMÜ

*“Kayıklara binmiş, akıntıya karşı, ileriye doğru kürek çekiyoruz,
yine de sürekli geçmişe sürükleniyoruz.”*

F. Scott Fitzgerald

Muhşem Gatsby

1

Sürekli aynı şeyi yapıp farklı bir sonuç beklemek deliliktir derler. Bu sözü kim söylemişse Mark Behrendt'i kastetmiş olabilir.

Günlerden yine 22 Ekim'di ve Mark bu yıl yatak odasına gidip dolabının en dip köşesindeki ayakkabı kutusunu almadan önce akşamüzerine kadar dayanmayı başarabildi. Şu sıralar kutuyu saklamasını gerektirecek hiç kimse yoktu gerçi ama içindekiler başını ciddi anlamda belaya sokabileceği için işini sağlama almayı tercih ediyordu.

Dairesi yetmişlerin sonlarından kalma, yıkık dökük beton bir binanın altıncı katındaydı. Kira sözleşmesinde abartılı bir ifadeyle daire olarak tanımlanan bu iki küçük odanın toplamı, önceki evinin salonundan sadece biraz daha büyüktü. Fakat doktorluk lisansını kaybettiğinden beri seçici olamıyordu. Asansör aylardır çalışmasa da kalorifer üstüne düşeni sadece arada bir yapsa da yağmurlu günlerde caddeye bakan duvarlarda gri su lekeleri oluşsa da hiç değilse kirayı karşılayabiliyordu.

Mutfak tezgâhının yanında duran, hem yemek hem de çalışma masası olarak kullandığı masaya gitti, kutuyu üstüne koymadan evvel dizüstü bilgisayarını ve bir yığın ders kitabını kenara itmesi gerekti. Sonra oturdu, derin bir nefes alıp kutunun kapağını kaldırdı.

Vaktiyle kutuda Brooks marka, 38,5 numara, bir çift koşu ayakkabısı vardı ama bu, yıllar önceydi, hatta ona başka bir

hayattaymış gibi uzak geliyordu. Göz açıp kapayınca kadar son bulan bir hayat.

Koşu ayakkabıları Tanja'nındı. O gece Frankfurt'ta ayağında bu ayakkabılar vardı, tam yedi yıl önce bugün.

Mark sonrasında bu ayakkabılara ne olduğunu hâlâ bilmediğini fark etti. Muhtemelen Tanja'nın annesine gönderilmişti, o akşam Tanja'nın üzerinde bulunan diğer her şeyle birlikte, parçalanmış, kan içinde kalmış elbisesi hariç. Sağ olsun polisler o kadarına dikkat etmişlerdi.

Ama ayakkabılar sağlamdı, bunu biliyordu. Ölümün eşliğindeki kız arkadaşını tutup çığlık çığlığa yardım çağırırken ayakkabılar ıslak asfaltta, fırladıkları yerde öylece duruyordu. Yani ayakkabılar çok büyük bir olasılıkla kişisel eşyalarının arasına alınmıştı. Tanja'nın annesine daha fazla soramamıştı, kadın iki yıl önce kanserden ölmüştü.

Ama ayakkabıların nerede olduğu önemsiz bir konu değil miydi?

Hayır, diye düşündü. Bu olayda hiçbir şey önemsiz değildi. Her şeyin bir anlamı vardı. Her şey Tanja'nın katilini bulmasına fayda sağlayabilirdi. Sonuçta bir savaş ancak pes edilirse kaybedilirdi.

O yüzden Mark hatırlayabildiği en küçük ayrıntıyı bile kutunun içinde en üstte duran siyah not defterine kaydetmişti. O akşam gördüğü ve duyduğu her şeyi titizlikle kâğıda geçirmişti. Hatta kulağına çalınan dedikoduları bile kayıt altına almıştı. Sonuçta bir şeyi hatırlamanın en iyi yolu tüm duyularını harekete geçirmektir.

Ama hiçbir yere varamamıştı. Not defterinin hemen hemen iki yüz sayfasını kaplayan şey izlenimler, tahminler ve spekülasyonlardan oluşan bir yığından fazlası değildi.

Arasına Tanja'nın ölüm ilanını ve olayla ilgili üç gazete haberini de yapıştırmıştı. Manşetleri çoktan ezberlemişti.

KADIN VAHŞİCE EZİLDİ

VURUP KAÇANLARIN KİMLİĞİ TESPİT EDİLEMEDİ

TANJA M. NEDEN ÖLDÜ?

Sonuncusu yerel bir bulvar gazetesinin manşetiydi, Mark'ın kafasını yıllardır kurcalayan soruyu kalın ve kocaman harflerle yazmışlardı. Bu soru da Tanja'nın katilinin gaz pedalına basıp onu ezmeden önce, "Hey Doktor!" diye bağırarak seslenmesi de bir türlü aklından çıkmıyordu.

Tüm bunlara bir cevap bulmaya çalışmak çoktandır Mark'ın takıntısı haline gelmişti. Kahrolası yedi yıldır.

Travmasını aştığını sandığı kısa bir dönem olmuştu gerçi, Tanja'nın ölümünden bir yıl sonra Londra'da bir arkadaşının kayıp kocasını bulmasına yardım etmişti ama sonra onu iyice raydan çıkaran bir şey olmuştu.

Altı yıl önce bir bahar günü, Mark'ın Londra'dan dönüp yeni bir başlangıç yapmak üzere Frankfurt'tan ayrılmaya niyetlendiği bir zamanda Tanja'nın katili onunla iletişimi kurmuştu. Mark'a sadece kısacık bir yazı göndermişti ama bu kadarı bile onu yeniden dipsiz bir kuyuya düşürmeye yetmişti. Kargacık burgacık, koca koca harflerle ve öfkeyle yazılmış üç cümle:

TAŞINIYORSUN HA?

ÖYLE KOLAY KURTULABİLECEĞİNİ

SANMA SAKIN!

SENİNLE İŞİMİZ DAHA BİTMEDİ!

Şimdi not defterinin son sayfasına yapıştırılmış olan bu kâğıdı ona bir erkek çocuğu getirmişti. Güya bir kadının isteği üzerine, bu da olayı daha da içinden çıkılmaz kılıyordu.

Fakat Mark bu kadının da yalnızca bir aracı olduğu kanaatindeydi. Muhtemelen katil bu numarayla kafasını biraz daha karıştırmak istemişti. Anlaşılan Mark'ı belirsizlikte bırakmak ve kimliğine ya da cinayet sebebine dair ufacık bir ipucu bile vermemek hoşuna gidiyordu.

Ama muhtemelen onu motive eden şey tam da buydu: Mark'ı yaralamak istiyordu (her nedense) ve bundan zevk alıyordu.

Bu arada Mark bu satırları yazan kişinin bir erkek olduğunu ve yazdığı sırada on sekiz ila yirmi beş yaşlarında olması gerektiğini öğrenmişti. Ayrıca sağ elini kullanıyordu ve yazarken epey gergindi.

“Muhtemelen el yazısının daha doğru şekilde yorumlanmasını zorlaştırmak için noktalama işaretlerini doğru kullanması ve büyük harfle yazmayı tercih etmesi yazan kişinin orta ya da yüksek eğitilmiş olduğunu gösteriyor diyebilirim,” diye açıklamıştı grafolog, Mark ondan uzman görüşü almak için son birikimini de harcamıştı. “Ama bu sadece tahmin ve benim görüşüm. Yoksa sadece okuyup yazmayı bilen diplomasız biri olması da mümkün.”

Kullandığı kareli kâğıttansa hiçbir ipucu çıkmıyordu. Her yerde bulunabilecek, kenarı delikli, A6 boyutunda bir spiralli defterden koparılmıştı.

Aynısı hiçbir çıkarımda bulunulamayacak, standart modeldeki mavi tükenmez kalem için de geçerliydi. Lamy, Parker ya da Scriveiner değil, ucuz bir markaydı.

Kalem adamın cinayetten sonra arabasını görürdüğü oro tamirhanesinin eşantyonu olsa Mark şaşırmazdı. Katilin alaycılığı raçlanmış olurdu.

Belki herif tamirciye gidip bir sokak köpeğinin aniden önüne çıktığını söylemişti, hatta her şeyi akıllıca tezgâhladıysa belki sigorta şirketi zararını bile tazmin etmişti. Mark son yıllarda yaşadığı onca şeyden sonra *imkânsız* kelimesini dağarcığından silmişti.

Yani adamın gönderdiği mesaj Mark'ı tüm çabalarına rağmen bir adım olsun ileriye götürmemişti. Yine de Mark pes etmeye yanaşmıyordu. Notlarının ve hatırladıklarının arasında bir yerde katilin kendisine ve cinayeti işleme sebebine dair bir işaret olmalıydı.

Olmak *zorundaydı!*

Eski bir psikiyatrist ve psikolojik travma uzmanı olarak takıntılı davranışlarının çoktan patolojik hale geldiğinin gayet iyi farkındaydı. Kendini kâbuslar, stres ve depresyonla gösteren travma sonrası stres bozukluğundan muzdaripti.

Aynı geçmişe sahip bir hastası olsa Mark raporunda ayrıca *kronik* ve (daha etkili bir ifadeyle) *terapiye dirençli* gibi terimleri de kullanırdı. Doktorların her zaman en kötü hastalar olduğu boşuna söylenmiyordu, özellikle de kendi uzmanlık alanındaki doktorlar.

Hiçbir zaman bir meslektaşına danışmamıştı. Terapi yaklaşımlarının içini dışını bildiği ve bilinçli ya da bilinçsiz bir şekilde hepsine set çekeceğinin farkında olduğu için hiçbir işe yaramayacağını düşünüyordu. Bunun yerine böyle bir teşebbüsün ufacak bir başarı şansı bile olmadığını bildiği halde kendisinin doktoru olmaya çalıştı.

Ayrıca raporundaki eşlik eden hastalıklar sütununa önemli başka bir noktayı daha eklemesi gerekirdi: *aşırı alkol tüketimi*.

Gerçi bir yıldır ağzına bir damla bile sürmemişti, o yüzden bu noktayı parantez içine alabilirdi ama ne demişler: İyileşmiş alkolik yoktur, sadece artık içmeyen alkolik vardır.

Kısacası Mark böyle bir hastaya çok da iyimser bir teşhis koymazdı. Kumaş parçasının da ayakkabı kutusunda durması bu yüzdendi.

Mark kumaşı çıkarıp kenara koydu. Kumaş parçası, bir zamanlar en sevdiği tişörtlerden birinin ön yüzüydü, üstüne David Lynch'in *Twin Peaks*'indeki kritik soru basılmıştı: LAURA PALMER'I KİM ÖLDÜRDÜ?

Kendi durumuyla ilgili bu alaycı gönderme tişörtün yeni kullanım alanına uygun olarak kasten seçilmişti. Kumaşın altındaki tabanca, seri numarası zımparalanmış bir Glock 19'du. Mark tabancayı katil kendisiyle temasa geçtikten kısa bir süre sonra mahallede Jacko olarak bilinen bir adamdan almıştı.

Jacko'dan her şey temin edilebilirdi. Mark'a 9 mm'lik mermi paketiyle birlikte tabancayı verirken sırtmıştı, bu sırtışın anlamı barizdi. *Bununla ne yapacağını gayet iyi biliyorum*, diyordu.

Ancak Mark bu silahı niye aldığından hâlâ emin değildi. Birincisi tabii ki Tanja'nın katili tehdidini bir gün gerçekleştirecek olursa kendini korumak içindi.

Diğer yandan Jacko tahmininde tamamen yanılmıyordu. Mark olur da bir gün o herifi bulursa onu kendi elleriyle öldürme ihtimalini cepte tutmak istiyordu. Bu düşüncesini hiç yüksek sesle dile getirmiş olmasa da aklından birçok kez geçirmişti.

Tabii üçüncü bir ihtimal de vardı.

Mark tabancayı eline aldı, ölümcül ağırlığını hissetti. Dolu şarjörde on beş mermi vardı ama sadece bir tanesi yeterli olurdu.

Sürgüyü çekti, namluyu çenesinin altına yerleştirdi ve gözlerini yumdu. Soğuk metali hissedebiliyor, silah yağının kokusunu alabiliyordu, aslında ne kadar kolay olduğunu bir kez daha düşündü.

Bir saniye bile sürmez, sonunda huzur bulurum. Sadece parmağımı oynatıp tetiği çeksem yeter.

Cep telefonu çalmaya başladı, Mark üçüncü çalıştan sonra tabancayı masaya bıraktı. Ekrandaki ismi okudu, sonra şaşkınlıkla saate baktı. Sekize geliyordu.

Dört saat mi? Yok artık! Gerçekten dört saattir bu lanet kutunun önünde mi oturuyorum?

Yüzünü ovuşturup iç geçirdi, sonra telefonu açtı.

“Selam Doreen, kusura bakma, ben...”

“Unuttun değil mi?” Bunun yalnızca bir kısmı sitemdi, asıl hissedilen sesindeki endişeydi.

“İı, yok, ben sadece...”

“Mazeret istemez Mark! Başkasına yalan söylersen kendine de yalan söylemiş olursun. Bu da özellikle bizim gibi insanlar için tehlikelidir. İçtin mi?”

“Hayır tabii ki! Ben...”

“İyi, o zaman kulağını dört aç. Sana kışını kaldırıp buraya gelmen için yarım saat daha veriyorum. Bir saniye bile gecikemezsin.”

Mark tabancaya bakıp yutkundu.

Az kalmıştı, diye geçirdi içinden ve titremeye başladığını hissetti.

“Tamam,” dedi. “Birazdan oradayım, söz!”

“Umarım,” diye karşılık verdi Doreen ve telefonu kapattı.

Mark telaşla her şeyi kutuya geri koydu, kutuyu yine kıyafet dolabındaki yerine yerleştirdi. Glock her zamanki gibi orada sabırla onu bekleyecekti ama içinde bir his onu yakında yine kutudan çıkaracağını söylüyordu. Çok yakında.

Belki o zaman kullanırdı da.

2

Mark yarım saat sonra tramvaydan indi, yağmurda Doreen Nader'in yaşadığı büyük apartmana doğru hızlı hızlı yürüdü. Hava çoktan kararmıştı, şimşekler bulutlu ekim göğünde yakınlardaki havaalanına doğru inişe geçen uçakların yanıp sönen ışıklarıyla dans ediyordu.

Doreen'in evi onunkinden çok da uzakta olmamasına rağmen bu semt onunkinden epey farklıydı.

Kaldırımlar pırıl pırıl aydınlıktı. Yerlerde dikkat edilmesi gereken cam kırığı, köpek pisliği ya da öylece fırlatılmış çöp gibi şeyler yoktu. Evlerin cepheleri spreyle boyanmamış ya da afişlerle kaplanmamıştı, insan tek başına yürürken bile kendini çok daha güvende hissediyordu.

Jacko gibi tipler burada hemen göze batardı.

Gelirken Sergio'nun restoranına uğramıştı, şimdi elinde bir kese kâğıdı, kolunun altında bir şişeyle girişin yanındaki zile bastı.

Kapının kilidi vızıldayarak açıldı, Mark asansöre binerken ne kadar tuhaf bir an yaşadığının farkına vardı. Doreen onu aramamış olsaydı belki de şu an hayatta olmayacaktı.

Hayır, belki değil, gayet emindi. Bu kez tetiği çekecekti, çekmemesinin tek nedeni Doreen'di. Çünkü onu hayal kırıklığına uğratmak istemiyordu. En azından bugün. Bu akşam birlikte olmaları Doreen için önemliydi, arayarak hatırlatmıştı zaten. O

yüzden yine dalgınlığından geç kaldığını söyleyecek, Doreen de belli etmese bile hayal kırıklığına uğrayacaktı.

“Gerçek arkadaşlar piyangoyu kazanmak gibidir,” diye öğretmişti babası, o daha küçük bir çocukken. “Büyük ikramiyeyi bir kez kazandın mı değerini bilmen gerekir, yoksa güzel olan her şey elinden hızla kayıp gider. Bunu aklının bir köşesine yaz evlat.”

Mademki biraz daha yaşamaya karar vermişti, gelecekte bu nasihate daha fazla kulak vermesi gerektiğini düşündü. Son yıllarda ona iyi niyetle yaklaşan insanları içki içerek ve bencilce davranarak yeterince küstürmüştü. Doreen’i de kaybetmek istemiyordu. O kazanılmış herhangi bir piyango değil, yüzyılın en büyük ikramiyesiydi.

Asansörden indiğinde Doreen kapıyı açmış bekliyordu. Mark bu akşam Doreen’in özellikle göz kamaştırıcı görüldüğünü düşündü. Her zamanki pratik atkuyruğu yerine sarı saçlarını siyah bir tokayla yukarıdan toplamıştı, böyle hem zarif hem de birkaç yaş daha genç gösteriyordu. Bu akşam için omzu açık bir elbise seçmişti, elbisenin rengi ojeleri ve rujuyla uyum içindeydi. Mark en yakın arkadaşının yaşını bilmese kırklarının başında, yani olduğundan on yaş daha genç olduğunu düşünürdü.

“İyi akşamlar beyefendi,” dedi Doreen kese kâğıdını işaret ederek. “Eğer amacın bana dergi aboneliği ya da sigorta kalamaksa yanlış adrese geldin. Ama yok, içindeki Sergio’dan alınmış bir şeyse hemen içeri gel.”

Mark’ın tahmin ettiği gibi, Doreen hayal kırıklığını gizlemeye çalışıyordu. O da başka mazeretler bulmaktan ya da özür dilemekten kaçınarak kendi üstüne düşeni yaptı. Sırıtarak paketten yükselen kokuyu eliyle kapıya doğru yelledi.

“Şehrin en iyi *antipasti*’si sinyora,” dedi Sergio’nun İtalyan aksanını taklit ederek. “Şu kokuya bak! Taze yeşilliklerle *frutti*

di mare, biraz limon, biraz da sarımsak. Her ısırıkta denizin sesini duyacaksın.”

“Öyleyse bu gece vampirlerden korkmama gerek kalmayacak. Sahiden bu kadar kısa sürede Sergio’dan bir şey almayı nasıl başardın?”

Mark göz kırptı. “Eh, biraz unutkan olabilirim ama sihirli sözcüğü biliyorum.”

Doreen neşeyle bir kaşını kaldırdı. “Öyle mi? Neymiş?”

“Ön sipariş.”

İkisi de güldü, böylece aralarındaki bütün gerginlik uçup gitti. Sonra Doreen ceketinin kolundan tutup Mark’ı içeri çekti.

“Hadi, gir artık. Açlıktan ölüyorum.”

Mark içeri girdi, bir yandan da altın rengi bir kurdeleyle süslenmiş San Pellegrino şişesini havaya kaldırdı.

“Dostumuzun hediyesi, Bergamo’nun derin membalarından yeni çıktı.” Yine İtalyan’ı taklit ediyordu. “Özel gecemiz için.”

“Ne kadar da düşünceli,” dedi Doreen, kapıyı arkasından kapattı. “En sevdiğimiz İtalyan nasılmış? Son grup toplantısında göremedim. Yoksa yeniden mi başladı?”

“Sanmıyorum,” dedi Mark, paketi mutfığa bıraktı. “Daha ziyade işi başından aşkınmış gibi görünüyordu. Restoran ağzına kadar doluydu, Sergio da papa kadar ayıktı. Ayrıca selam söyledi.”

“Papa mı?”

Mark ciddi bir bakışla başını salladı. “Herhalde, başka kim olacak?”

Doreen mutfak dolabından iki şampanya kadehi çıkardı, Mark kadehlere maden suyu döktü.

“Şerefine tatlım,” dedi Doreen ve kadeh kaldırdı. “Temiz geçen ilk yılına! Dayandığın için seninle gurur duyuyorum. Özellikle de bu özel günü seçtiğin için. Bu sayede negatif bir şeyin yerini pozitif bir şeyle değiştirmiş oldun.”

“Ve senin şerefine,” diye karşılık verdi Mark, biraz mahcup olmuştu. “Sen olmasan asla başaramazdım.”

Doreen başını iki yana salladı. “Hiç de bile, başarını küçümsemeye. Ben sadece sana destek verdim. Sen bunu tek başına başardın, hepimiz gibi. Umuyorum ki bir gün sen de gruptan başka birine aynı şekilde destek olacaksın.”

“Bakalım, önce bir kendi işimi halledeyim de,” dedi Mark kadehini kaldırarak. “O halde ikimize içelim. Çünkü sen olmasan Guinness Rekorlar Kitabı’na girerek adımları tarihe yazdırırdım. Şu ana kadar bir cesette ölçülmüş en yüksek promil oranıyla.”

Ardından kadeh tokuşturdular.

Doreen büyük bir yudum aldıktan sonra, “İşin o raddeye varmaması iyi oldu,” dedi. “Umarım varmaz da. Sonuçta bana hâlâ lazımsın. Mesela bize iki tabak çıkarmak için çünkü gerçekten kurt gibi açım.”

Mark söyleneni yaptı, Sergio’nun onlar için bol keseden hazırladığı *antipasti*’nin tadını çıkardılar.

Yemek sırasında havadan sudan konuşup bol bol güldüler, daha bir saat önce bir tabancanın namlusunu, tetiği çekmeyi ciddi ciddi düşünerek çenesine dayamış olması Mark’a gitgide kötü bir rüya gibi görünmeye başlamıştı.

Masada güzel bir yemek ve mumlarla böyle kaygısız bir akşam geçirirken uzun zamandır ilk kez yaşadığını hissetti. Birçok şey gibi bunu da Doreen’e borçluydu.

Onun gücüne hayrandı. Doreen de karanlık bir dönemden geçmişti ama Mark’ın aksine hiç pes etmemiş gibiydi. Güç aldığı gizli bir kaynağa erişimi vardı sanki.

Doreen yemekten sonra elinde iki espresso fincanıyla mutfaktan çıkınca Mark ciddiyetle yüzüne baktı.

“Akşamımızı mahvedeceğim belki ama bir şey sorabilir miyim?”

“Tabii,” dedi Doreen. “Ne soracaksın?”

“Birbirimizi bir süredir tanıyoruz ve başına kötü bir şey geldiğini biliyorum. Grupta hiç ayrıntıya girmedin ama belki bana ne olduğunu anlatmak istersin. Lütfen meraktan soruyorum sanma. Sadece bunu nasıl atlattığını anlamaya çalışıyorum.”

Doreen gözlerini kaçırıp fincanını Mark’a doğru itti. Sonra espressosundan bir yudum aldı, kaşlarını çatıp başını salladı.

“Evet, muhtemelen sana anlatmam gerek. Ne de olsa ben senin tüm hikâyeni biliyorum. E her şey de karşılıklı. Hem belki sana bir faydası dokunur.”

“İstemiyorsan anlatmak zorunda değilsin.”

Doreen bir el hareketiyle itiraz etti. “Yok, yok, sorun değil. Sonuçta yakın arkadaşız. Ama kimseye anlatmayacağına dair bana söz vermelisin, tamam mı?”

“Tabii ki. Benimle birlikte mezara gidecek.”

Doreen fincanını bir kez daha kaldırdı ama içmedi, sadece düşünceli düşünceli yüzüne baktı, sonra fincanı bardak altlığına geri koydu.

“İlişkilerden yana şansım hiç gülmedi,” diye başladı. “Niyeyse hep sevgilisine saçından tırnağına kadar sahip olmak isteyen şu alfa tipleri çekiyorum. Sonuncusu en kötüsüydü. Kıskançlığın vücut bulmuş hali. Biri bana şöyle göz ucuyla baksa gerginlik çıkıyordu.”

“Neden ondan ayrılmadın?”

“Çünkü aynı zamanda çok çekici olabiliyordu, ben de her seferinde buna kanacak kadar aptaldım. Sonra ondan hamile kaldım.”

Doreen gözlerini masaya dikti, konuşmaya devam ederken huzursuzlukla peçetesini eğip bükmeye başladı. “Bir akşam bir arkadaşımla sinemaya gitmiştik. Filmin çok uzun olduğunu bilmiyorduk, zaten ben de dert etmedim. Sonrasında bir şey-

ler atıştırdık, güzel bir akşamdı. Ama ben eve döndüğümde o öfkeden kudurmuş durumdaydı. Beni ona yalan söylemekle, başka bir adamla buluşmakla suçladı. Bağırıp çağırdı, beni hiç dinleliyordu. Sonunda beni salonda bir köşeye sıkıştırdı, sonra... Yani işte, bana vurdu. Bayağı sert vurdu. Güçlü kuvvetli biriydi zaten. Sonra..."

Duraksadı, tam Mark hikâyesinin devamını tahmin ettiği için anlatmak zorunda olmadığını söyleyecekti ki Doreen devam etti.

"Bana tecavüz etti Mark ama en fenası bu değildi. Daha fenası bebeğimi kaybetmem oldu. O günlerde altı aylık hamileydim. Sonra bir daha hamile kalamadım. Yani hayat bana çifte ceza kesti."

Şimdi gözyaşlarıyla boğuşuyordu, telaşla yüzünü sildi. "Depresyona girmiştım, acımı unutmak için içmeye başladım. Başka türlü başa çıkamazdım. En azından o günlerde öyle düşünüyordum. Senin gibi, bizim durumumuzdaki diğer herkes gibi. Bir süre sonra sürekli içkiye ihtiyaç duyar oldum. Hep sarhoştum. Günün sonunda bir şişe votka bitmiş oluyordu, bazen daha fazlası."

Bakışlarını yere indirdi, oda bir an için öyle sessiz oldu ki kadehlerdeki sodanın hafif fokurtusu bile duyulabiliyordu.

"Özür dilerim," dedi Mark sonunda. "Konuyu hiç açmasam daha iyiydi."

Doreen bakışlarını kaldırıp gülümsedi. "Yok, sorun değil. Hatta konuşmak, her şeyi içine atmamak bir bakıma iyi."

"Adama ne oldu?"

"Şikâyetçi oldum, hapsi boyladı. Dava sürecinde daha önce bir kadını dövdüğü için sabıkalı olduğumu öğrendim. Ne kadar aldı biliyor musun? *Bir yıl bir ay!* Hiç değilse denetimli serbestlik almadı, harika değil mi?" Hor görürcesine burnundan soludu. "Mahvolan iki hayat için bir yıl bir ay."

Mark susup kalınca Doreen neşesiz bir kahkaha attı.

“Çok aptaldım Mark! Onun nasıl bir şerefsiz olduğunu, ona asla güvenmemem gerektiğini çok daha önce anlamalıydım. Ama çocuğumun babası olacaktı, insan bir şeyleri kökten değiştirmek zorunda kalmamak için bazı şeyleri görmezden gelmeye meylediyor.”

“Doğru,” diye onayladı Mark. “İnsan bazen doğru olanı yapana kadar epey bir bekliyor.”

“Aynen öyle,” dedi Doreen. “O hapisteyken ben ortadan kayboldum. Bütün köprüleri yaktım, bu adi herif tahliye edildikten sonra benim peşime düşecek korkusuyla üç kez taşındım. Resmen paranoyak oldum. Böyle sahiplenici pisliklerin eli kolu nereye kadar uzanır, nasıl bağlantıları vardır, asla emin olamazsın diye düşündüm. Böyle böyle iyice alkole battım, bugün hâlâ utanıyorum.”

Mark elini tutup sıktı. “Utanmanı gerektirecek bir şey yok. Korkmuştun, tamamen anlaşılır bir şey. İnsan korkunca aptalca şeyler yapabilir.”

Doreen tekrar gülümsedi ama bu kez gülümsemesi gözlerine yansımadı. Onun yerine Mark bakışlarında daha önce hiç görmediği soğuk bir parıltı gördü.

“Ama sonunda hayat onu da cezalandırdı,” dedi Doreen, şimdi sesinde bir zafer tınısı vardı. “Bir gün tahliyesine üç hafta kala beyin kanaması geçirdiğini öğrendim. Nasıl oldu hiçbir fikrim yok ama adi herif o günden beri salyalarını akıtarak rekerlekli sandalyede oturuyor, bir kadına bir daha asla dokunamayacak. Yani hayatta gerçekten de ilahi adalet diye bir şey var gibi görünüyor. Ama dürüst olmam gerekirse onu o rekerlekli sandalyeye düşüren ben olmak isterdim. Sence bu sapıkça bir düşünce mi?”

Mark başını iki yana salladı. “Hayır, değil. Hepimiz intikam hayalleri kurarız. Sapıkça değil, hatta ruh sağlığınıza yardımcı

oluyor. Sonuçta insanın biriken öfkesini bir yere yansıtması gerek. Yalnızca kafamızda olduğu sürece hiç sorun değil.”

“Muhtemelen haklısın,” dedi Doreen, elini geri çekti. “Ama yine de...”

Cümlesini yarım bıraktı, fincanına uzanıp deneyimli bir içicinin viskisini yudumlaması gibi espressosundan bir yudum aldı. Sonra Mark’ın gözlerinin içine baktı.

“Beni de o zamanlar biri kurtarmıştı,” dedi. “Benim seni kurtardığım gibi. Çok yakın bir arkadaşımды, bir gün beni evimde alkol zehirlenmesinden ölmek üzereyken buldu. Yani seninle benim çok ortak noktamız var.”

“Öyle görünüyor,” diye karşılık verdi Mark, bir yıl önce, lisansını kaybettikten sonra ölene dek içmeye karar verdiği o geceyi hatırladı. Doreen’in cesur müdahalesi ve tesadüfen yakınlarda bulunan yetenekli bir acil servis doktoru olmasa başaracaktı da.

“Arkadaşınla hâlâ görüşüyor musun?”

“Hayır,” dedi Doreen gözlerini indirerek. “O öldü. Ama bana önemli bir tavsiye verdi, onu hep bu tavsiyeyle hatırlayacağım. Birinden aldığım en önemli tavsiyeydi: Bir yolda daha fazla ilerleyemiyorsan o zaman yeni bir yola gir.”

Bakışlarını kaçırarak bu kez Mark oldu. “Bana ne demeye çalıştığını biliyorum. Ama öyle kolay değil.”

“Ben de kolay olduğunu iddia etmedim Mark. Sadece en azından denemen gerektiğini söylüyorum. Kendine hiç şans vermiyorsun ki. Neden geçmişini bırakamıyorsun? Kız arkadaşını hayata döndüremeyeceksin. O öldü ama sen yaşıyorsun!”

Mark iç geçirerek elleriyle yüzünü ovuşturdu. “Yapamam Doreen. Şimdi adaleti sağlayamadan Tanja’yı bırakırsam benim için ikinci kez ölmüş gibi olur. Ama bu kez onu öldüren ben olurum. Çünkü ondan vazgeçmiş olurum. Anlıyor musun?”

“Evet, anlıyorum. Ama ne hale geldiğini de görüyorum. Ona böyle sıkı sıkı tutunarak kendinden vazgeçtin. Engellemeyeceğin bir şey için kendini hâlâ cezalandırıyorsun, şimdi hayalet yazar olarak kır kanaat geçiniyor, izbe bir evde yaşıyorsun. Halbuki potansiyelin ne kadar yüksek. Neden makalelerini yine kendi adınla yazıp itibarını geri kazanmıyorsun? İstesen yaparsın, eminim.”

Mark başını iki yana salladı. “Yapma Doreen. Olacak iş değil, sen de biliyorsun. Adam yaralamaktan sabıkalıyım, anlattım sana. Zaten doktorluk lisansımı bu yüzden kaybettim ya. İtibarlı bir dergi bana cevap vermeye bile tenezzül ermez, makalemi yayımlamak şöyle dursun.”

“O zaman başka bir şey yap,” diye üsteledi Doreen. “Ben de öyle yaptım. Sana anlattım mı bilmiyorum ama o olaydan önce çocuk hemşiresiydim. Çocuklar benim her şeyimdi. Ama sonrasında devam edemedim. Bazen o kadar kötü oluyordum ki bebekli bir kadın bana doğru gelse ya da yolun kenarında bir çocuk mağazası görsem caddenin karşısına geçiyordum. Daha fazla dayanamadım. O yüzden şimdiki terapi grubumuza katıldım ve kadın sığınma evinde çalışıyorum. Artık çocuklarla ilgilenmiyorum ama hiç değilse annelerine yardımcı oluyorum. Bu da önemli bir görev. Sen de kendine böyle bir görev edinmelisin.”

“Düşüneceğim,” diye söz verdi Mark. Sonra konuyu değiştirmek için fincanını kaldırdı. “Bir tane daha isrer misin? Bu kez espressolar benden. Maharetime güvenebilirsin. Hatta belki bir gün barista olurum.”

Doreen alaycılıkla güldü. “Şu anda seni kahverengi, uzun bir önlükle hayal etmeye çalışıyorum. Seksi olabilirsin, özellikle de göğsünde kahve çekirdeği resmiyle.”

“Dumanı tüten, sıcak bir kahve çekirdeği,” dedi Mark aynı şekilde gülerek.

“Kulağa çok seksi geliyor tatlım ama reddetmek zorundayım. Bu saatte bir espresso daha içersem bu gece uyumam mümkün değil...”

Kapı zilinin çalmasıyla cümlesi yarım kaldı.

“Birini mi bekliyordun?” diye şaşkınlıkla sordu Mark.

Doreen duvar saatine baktı. “Hayır ama kim olduğunu tahmin edebiliyorum.”

“Öyle mi? Kim peki?”

“Komşum.”

“Akşamın on buçuğunda mı?”

“Evet, ilk gelişi değil,” dedi Doreen, iç geçirerek yerinden kalktı. “Dostum seksen iki yaşında, birkaç hafta önce yeni bir televizyon almış, güya kumandasını kullanmayı beceremiyormuş. Ama bence yalnız olduğu için arada bir sohbete ihtiyaç duyuyor.”

Mark da yerinden kalkıp reverans yapar gibi yaptı. “Doreen Nader, sana bu dünya için fazla iyi olduğunu söyleyen olmuş muydu?”

“Evet, şu anda sen söyledin. Hemen geleceğim. Bu arada baristalık becerilerini denemek istersen rahatına bak.”

Tam odadan çıkmıştı ki bir kez daha arkasına döndü.

“Bu arada az önceki meseleyle ilgili... Hiç dert etme. Sorduğun iyi oldu. Senin bilmen benim için önemli, seninle konuşmak da iyi geldi.”

Mark başını salladı. “İkimiz için de iyi oldu. Teşekkürler.”

“Asıl teşekkür etmesi gereken benim tatlım. Hadi sen kendine espresso yap, ben hemen geliyorum.”

Ardından küçük koridora çıktı, Mark da mutfağa gitti.

Mark’ın sadece bozuk bir elektrikli ocağın, bir mikrodalga fırının ve bir kahve makinesinin bulunduğu ufacık yemek pişirme köşesinin aksine Doreen’in mutfağı kocamandı.

Önceden, eski yaşamında yemek pişirmeyi tutku derecesinde severdi. Günün birinde yalnızca mikrodalgada pişirilen yemeklerle ve fast foodla besleneceğini hayal bile edemezdi. Fakat son yıllarda tam olarak böyle yapıyordu.

Evet, gerçekten de yeni bir yola girmenin ve ihmal ettiği yeteneklerini yeniden canlandırmanın zamanının geldiğini düşündü.

Filtreye kahve döktü, sonra duraksadı. İçinde bir şey, bir yerde bir sıkıntı olduğunu söylüyordu. Önce bu hissin nereden kaynaklandığını anlamadı ama sonra fark etti.

Etraf fazla sessizdi.

Doreen koridorda komşusuyla konuşuyor olsa onları duyması gerekirdi. Sonuçta fısıldayarak konuşacak değillerdi, özellikle de komşusu muhtemelen kulağı ağır işiten yaşlı bir adamken.

Mark kaşlarını çatarak salona geri döndü ve korkuyla olduğu yerde kalakaldı.

Doreen kocaman açılmış gözleriyle koridorun eşiğinde duruyordu. Bir eliyle duvara yaslanmış, diğer eliyle boynunu tutuyordu. Yalpaladı, ayakta duramayacak gibiydi.

“Mark,” diyebildi kısık bir sesle. “Mark, adam... adam...”

Sonra yere yığıldı.

Mark hemen atıldıysa da Doreen’i yere düşmeden önce yakalayamadı.

“Doreen, Tanrı aşkına, ne oluyor?”

Fakat Doreen kollarında kendini tamamen salmıştı, bir an için Mark’ın aklından korkunç bir düşünce geçti.

Öldü! Tanrım, öldü!

Doreen’i yere yatırıp şah damarını yokladı.

Nabızı atıyordu. Neyse ki! Ama zayıf ve düzensiz gibiydi.

Mark elini geri çekerken küçük bir kan damlası gördü. Damlayı silip dikkatle bakınca boynunda küçücük bir delik olduğunu fark etti.

Daha ne olduğunu anlamaya çalışırken arkasında bir hareketlilik algılayıp hızla döndü. Aynı anda şakağına sert bir yumruk yedi.

Mark, Doreen'in yanına, yere düştü, gözlerinin önünde bir yıldız denizi belirdi. Üzerine doğru eğilen bir gölge görür gibi oldu, sonra boynuna bir şey battı.

Çaresizce gölgeye vurmaya çalıştı ama bilincini yitiriyordu, etrafındaki dünya karanlığa gömüldü.

3

Çalar saatin kulak yırtan *biiiip biiiip biiiip* sesi Mark'ı uyandırdı. Gözlerini açınca yarı kapalı jaluziden yatak odasına sızan güneş ışığıyla gözleri kamaştı.

Bugün için yağmurlu dememişler miydi? diye düşündü sersemlikle. *Meteoroloji yanlışmış olmalı.*

“Ah, hayır, daha değil,” diye mırıldandı Tanja kendi yastığında. “Birkaç dakika daha.”

Uyku mahmurluğuyla çalar saate uzanıp erteleme tuşuna vurarak saati susturdu. Sonra Mark'a doğru sokuldu, Mark kolunu ona doladı. Diğer eliyle de saçını kenara çekip ensesinden öptü, bunun üzerine Tanja keyifle mırıldandı.

“Hımın, güzeldi bu.”

“Peki ne olsa daha güzel olurdu, biliyor musun?” diye kulağına fısıldadı Mark.

“Ne?”

“Üstünü değiştirmek için eve dönmek zorunda olmasan. O zaman ufak bir kahvaltı için vaktimiz olurdu. Ya da başka bir şey için.”

Saç çizgisinin altını birkaç kez öptü, özellikle orası Tanja'nın hoşuna gidiyordu, sonra elini yavaşça vücudunda dolaştırdı.

“Evet, güzel olurdu.”

“O zaman bu duruma bir el atalım,” diye öneride bulundu Mark.

Elini yorganın altında gezdirdi, Tanja'nın üzerinde külot-
tan başka bir şey olmadığını hissetti. Gergin karnı sıcacıktı ve
incecik bir uyku teri tabakasıyla kaplıydı.

Mark hafifçe göğüslerine dokununca Tanja biraz daha sokuldu.
Poposu Mark'ın kasıklarına değip orada hoş bir karıncalanma
hissine neden oldu.

“Tüm sabahlarımız böyle olabilir,” diye fısıldadı Mark. “O
zaman seni buradan, buradan ve buradan öpmek için daha çok
vaktim olur.”

Dudakları omzuna ulaşınca Tanja hafifçe kıvrandı, yastığına
biraz daha gömüldü. “Şimdi olmaz Mark, gerçekten gitmem
lazım. Bugün sabah vizitesi bende, geç kalmamam gerek.”

“İşte ben de onu diyorum,” diye üsteledi Mark. “Birlikte
yaşıyor olsaydık girmeden önce bir şeyler daha yapabilirdik.”

“Olmaz.”

“Niye? Birlikte bir ev bakabiliriz. Geçenlerde bir emlakçıyla
görüştüm. İlgi çekici birkaç öneride bulunabilirmiş, hiç pahalı
da değiller. Her durumda iki ayrı daireye kira vermekten daha
uyguna gelir. İçlerinden birine bakabiliriz, ne dersin?”

“Lütfen Mark, ısrar etme.”

Yastık yüzünden sesi boğuk geliyordu, yine de Mark ağla-
dığını duyar gibi oldu.

“Ne oldu?” diye sordu korkuyla. “Neyin var?”

Tanja bir anda olduğu yerden fırladı, hızla ona doğru döndü,
Mark'ın kalbi az daha duracaktı.

Dehşet içinde artık bir yüz olmayan yüze baktı. Tanja'nın
gözleri yerinde değildi. *Elbette değil*, diye geçirdi içinden. Baş
kaputa öyle sert çarpmıştı ki elmacık kemikleri parçalanmış,
göz yuvarları kafatasına gömülüp üzüm gibi ezilmişti.

Yine aynı sebepten burnu anormal derecede yamulmuştu,
kemik kırmızı bir kütlenin içinde beyaz beyaz parıldıyordu, bu

PSİKIYATRİST 2

kitle bir zamanlar hassas bir ciltle kaplıydı. Asfalt kaba zımpara gibi yüzünden sıyırıp atmadan önce pahalı gece ve gündüz kremleriyle bakımını yaptığı, makyaj yapıp allık sürdüğü ciltle.

Tanja'nın parçalanmış ağzında neredeyse hiç diş kalmamıştı, gırtlaktan gelen bir sesle bağırırken dili bir yılan gibi kıvrıldı.

“Olmaz çünkü ben ÖLDÜM!”

4

Mark kendini bir sağı bir sola atarak deli gibi yuvarlanıp duruyordu, amacı bu iğrenç şeyi savuşturmaktı, bir zamanlar sevdiği kadın olan bu deforme canavarı.

Bağırmaya çalışıyordu ama ağzının içinde kocaman bir şey vardı. Çürümüş hayvan tadında olan, onu iyice paniğe sürükleyen bir şey. Savurup durduğu yumrukları boşluğa gidiyordu, zihni nihayet berraklaşınca nedenini anladı.

Rüya, diye düşündü, kısmen rahatladıysa da hâlâ şoktaydı, sonra kollarını indirdi.

Sadece bir rüyaydı. Neyse ki sadece bir rüya!

Ağız kupkuruydu, içindeki kocaman şeyin kendi dili olduğunu anladı. Şişirilmiş bir salyangoz gibi ağız boşluğuna yapışmıştı.

Mark kurumuş tükürüğünün tadını alınca midesi bulandı. Ama baş ağrısı daha fenaydı. Kafatası nabzının her atışında şişiyor gibiydi.

İnleyerek doğrulmaya çalıştı, dolaşım sistemi buna hemen itiraz etti. Etraf bulanıklaştı, sanki bir atlıkarıncanın ortasında oturuyormuş gibi her şey dönmeye başladı.

Nihayet doğrulmayı başarıp şakaklarını ovduğunda baş dönmesi ve çarpıntısı biraz azaldı. Saçmaydı ama sarhoşken başı dönen birine de tek ayağının üstünde durması tavsiye edilirdi. İşe yaradığı söyleniyordu, şakaklarını ovma klişesi de aynı şekilde işe yaradı.

Ayrıca bu durum korkutucu bir şekilde tanıdık geliyordu. Halbuki içki falan içmemişti.

Yoksa içtim mi?

Hatırlayamıyordu. Beyni henüz tam olarak faaliyete geçmemişti. Acı verici derecede yavaş işliyor, zihninin çarkları hâlâ büyük ölçüde boşa dönüyordu.

Muhtemelen çalar saati hâlâ duymamın nedeni de bu, yoksa çalışıyor olamaz.

Sonuçta sadece rüyasında çalabilirdi çünkü bu saat de Frankfurt'taki eski evinin yatak odası gibi artık yalnızca bir hatıraydı. Ayrıca aynı şekilde sadece rüyalarında var olabilen Tanja erteleme tuşuna bastığı için bile olsa saati duymaması gerekirdi. Çünkü artık *uyanmıştı*. Rüya dediğin böyle bir şey değil miydi?

Yine de çaldığını duyabiliyordu. Ses şakaklarındaki zonklamayla birleşip sinirlerini geriyordu.

Sersem sersem sesin kaynağını ararken cep telefonunu gördü. Bir iki metre uzağında duruyordu, mesafeyi şu anda tam olarak kestiremiyordu ve titredikçe laminant kaplı zeminde dans ediyordu.

Tuhaf, diye düşündü Mark şaşkınlıkla. *Benim dairemde yerler laminant değil ki. Ucuz PVC.*

Sonra kafasındaki çarklar nihayet yerine oturdu ve aklına gelen ilk şey tek bir kelime oldu.

Doreen!

Korkuyla yerinden fırladı, kafasından yeni bir baş dönmesi ve ağrı dalgası geçerken az daha tekrar düşecekti. Son anda yemek masasına tutunup ellerini masaya yaslayarak ayakta durmayı başardı.

Ardından kulak yırtan ses kesildi, cep telefonu yerde sü-rünmeyi bıraktı, ekranı karardı.

Nefes nefese etrafına bakındı, Doreen'in evinde olduğunu nihayet fark etti. Adını haykırdı, boğuk sesi paslı menteşenin gıcırtısı gibi çıktı fakat Doreen'den cevap gelmedi.

Mark yalnızdı.

Sonunda aklını tam olarak toparladı, artık her şeyi hatırlıyordu. Biri onu yere sermiş, boynuna bir iğne yapıp onu uyuşturmuştu. Bu biri her kimse öncesinde aynısını Doreen'e de yapmıştı. Doreen'in artık burada olmaması tek bir anlama geliyordu: Doreen kaçırılmıştı.

Tüm bunların gece on buçukta olduğunu hatırlıyordu. Ama şimdi dışarısı aydınlıktı.

Ne kadar zaman geçmişti?

Mark duvar saatine baktı ama bakışlarını odaklayabilmesi biraz zaman aldı. Nihayet başardığında bir kez daha irkiildi.

Saat dokuzu geçmişti.

Kahretsin, on saatten uzun bir süredir baygınmışım!

Yine başı dönmeye başladı, kan dolaşımı yine bozuldu, yeniden masaya tutunmak zorunda kaldı.

Su! Su içmem lazım!

Bir bardak su içmek için uzun süredir ilk kez karşı konulmaz bir istek duydu.

Kendisininmiş gibi hissetmediği bacaklarıyla sendeleye sendeleye mutfığa gitti. Lavabonun yanında duran bardağa uzandı ama tutturamadı, bardak büyük bir gürültüyle yere çarptı.

Mecburen öne eğildi, baş dönmesi yeniden tuttu, lavaboya yaslanıp iştahla musluktan su içti.

Her yudumda hayata biraz daha dönüyor gibiydi, sonunda susuzluğu dinince kafasını soğuk suya tuttu.

Baş dönmesi, mide bulantısı ve baş ağrısı nihayet azaldı, kendini biraz daha iyi hissediyordu. Her şeyden önemlisi zihni berraklaşmıştı.

Doreen'in bulaşık bezlerinden biriyle kurulandı, salondaki yemek köşesine geri dönüp cep telefonunu yerden aldı. Tam polisin numarasını girecekti ki telefon yeniden çalmaya başladı.

Yerinden öyle bir sıçradı ki az daha telefonu düşürecekti. Son anda tutmayı başarıp ekrana baktı.

Bir isim yerine iki kelime yazıyordu.

BİLİNMEYEN NUMARA.

Gizli numara.

Gerginlikle çatlamış dudaklarını yaladı, derin bir nefes alıp telefonu açtı.

"Alo?"

"Hey Doktor," dedi bir erkek sesi ve Mark sesi duyar duymaz buz gibi bir şeyin sırtında gezindiğini hissetti.

Bu sözler! Olamaz! Tam olarak aynısı!

Arayan sakın bir sesle konuşmuştu ama Mark'ın zihninde anılarındaki o alaycı ton yankılandı, hemen ardından metalik bir gümbürtü ve lastiklerin gıcırtısı geldi.

"Ne oldu doktor? Dilin mi tutuldu?"

Gerçekten de dili tutulmuştu ama Doreen için duyduğu korku sayesinde şok halinden sıyrıldı.

"Adi herif, nerede o? Ona ne yaptın?"

"Pek bir şey yapmadım," cevabı geldi, sesi sakindi ama bir yandan da eğleniyormuş gibiydi. "Burada benimle. Gayet iyi, sadece biraz baygınlık geçirdi. Küçük bir Propofol ve Lorazepam karışımı. Seninkiyle aynı. Birkaç içki içmiş gibi hissettiriyor, gerçi bu hissi ikiniz de bilirsiniz değil mi?"

"Kimsin sen?"

Alaycı bir kahkaha. "Gerçekten mi? Bana kim olduğumu mu soruyorsun? Halbuki beni bir gün bile aklından çıkaramayacağını kendin söylemiştin. Ben senin... ne demiştin... hah, ben senin *takıntınım*. Hatırlamıyor musun?"

Hayır, Mark hatırlamıyordu. Ama o an için bunun bir önemi yoktu. Şimdi önemli olan tek şey Doreen'di.

“Bizden ne istiyorsun?”

“Sizden değil, yalnızca senden doktor. O yüzden uslu ol ve kurallara uy, o zaman ikinci kez tali hasara uğramana gerek kalmaz.”

Mark için bu kadarı fazlaydı. Sadece bu söz, ölmek üzere olan Tanja'nın parçalanmış bedeniyle onun kollarında ipleri kesilmiş bir kukla gibi yatarkenki halini gözünün önüne getirmeye yetmişti. Dizginsiz bir öfke Mark'ı ele geçirdi. Her zamankinden daha güçlü bir öfke.

“Tali hasar mı?” diye bağırdı telefona. “Seni adi şerefsiz, kız arkadaşımı öldürmene *tali hasar* ını diyorsun? Sen iyice delirdin, manyak herif! Niye doğrudan karşıma çıkmıyorsun? Hadi, gel, yoksa korkuyor musun? Gel de erkek erkeğe halledelim, hadi! *Tali hasar* neyniş göstereyim sana!”

Hattın diğer ucunda bir an için sessizlik oldu. Sonra arayan, artık hiç de eğleniyormuş gibi gelmeyen soğuk bir sesle sordu: “Maço lafların bitti mi?”

“Daha başlamadım bile, ödleğ şerefsiz!” diye tersledi Mark. “Telefonu hemen Doreen'e vermezsen kapatacağım! Anlıyor musun?”

Yine bir sessizlik oldu, ardından derin derin iç geçirdiğı duyuldu.

“Pekâlâ doktor, ben de öyle tahmin etmişim zaten. O zaman farklı bir yol izleyeceğiz. Kendine iyi bak.”

Fakat ardından bir şey gelmedi, sadece sessizlik, Mark ekrana yeniden baktığında arama sonlanmıştı.

“Siktir! İşe bak! Telefonu kapattı. Adi herif telefonu suratıma kapattı!”

Öfkeden ve heyecandan titreyerek kendini daha dün gece Doreen'in oturduğu sandalyeye bıraktı, bir kâbustan çıkıp başka bir kâbusa düşmüş gibi hissediyordu.

Şimdi ne yapacaktı?

Polisi mi arayacaktı?

Hiç iyi bir fikir değildi. Doreen o herifin elinde olduğu ve Mark nerede olduklarını bilmediği sürece.

Doreen'i kaçıran adamın numarası gizli olduğu için geri araması da mümkün değildi.

“Ne boktan bir durum! Lanet olsun!”

Neşeli bir mesaj sesiyle irkildi, ekrandaki yazı bilinmeyen bir numaradan video geldiğini bildiriyordu. Mark videoyu gerçekten izlemek istiyor muydu?

Hayır, kesinlikle istemiyordu ama yine de açtı, kötü bir manzarayla karşılaşmaya hazırdı. Ve tahmin ettiği gibi kötü bir manzarayla karşılaştı.

Adam kamerayı doğrudan Doreen'in yüzüne tutmuştu, Mark'ın eski iPhone'unun mütevazı bir çözünürlüğü olsa da gördüğü kadarı Mark'a yetti. Doreen'in gözleri kapalıydı, akan maskarası yüzünden isli gözyaşları dökmüş gibi görünüyordu. Ağzı yırtılmaya karşı dayanıklı geniş bir siyah koli bandıyla kapatılmıştı, burnunda sümük kabarcıkları vardı.

Kabarcıkların şişip şişip küçülmesi ve göz kapaklarının seğirmesi hâlâ hayatta olduğunu gösteriyordu. Fakat Mark öyle bir şoktaydı ki Doreen hayatta olduğu için rahatladığını bile hissedemedi.

Kamera birazcık geri çekildiğinde güçlü bir erkek eli gördü. Adam baygın Doreen'i çenesinden tutup başını bir o yana bir bu yana çevirdi.

Piç kurusu, bana Doreen'i gösteriyorsun, diye geçirdi içinden Mark. Bana Doreen'in kelimenin tam anlamıyla elinde olduğunu göstermek istiyorsun.

Bu düşünceyle birlikte patlak veren öfke ilk şoku atlatıp diğer detaylara odaklanmasına yardımcı oldu. Ekranda Doreen'in dün gece giydiği şarap kırmızısı elbisenin üst kısmı dışında pek bir şey görünmüyordu.

Mark arka planda tahta bir duvar görür gibi oldu. Eski barakalarda ya da kömürlüklerde görülebilecek türden koyu renk tahtalardandı. Videoyu böyle bir kömürlükte çekmiş olması hayli olasıydı. Tek ışık kaynağı kamera gibiydi. Bir pencereyi işaret edecek herhangi bir ışık hüzmesi yoktu.

Ama öyle de olmayabilir, diye düşündü Mark. Belki videoyu dün gece, dışarısı karanlıkken çekmiştir.

Video aniden kayboldu ve yerini bilinmeyen numaradan gelen yeni bir arama bildirimi aldı.

"Ee, ev yapımı filmimi beğendin mi?" diye sordu adam, Mark o sırada sırtıttığını sesinden anlayabiliyordu. "Muhtemelen ödül almayacak ama inandırıcı değil mi?"

"Lütfen," dedi Mark kısık, neredeyse yalvarır gibi bir sesle, bu yüzden kendinden için için tiksindi. "Bırak onu. Eğer benden bir şey istiyorsan söyle, her şeyi yaparım. Ama lütfen Doreen'i bırak."

"Böylesi çok daha iyi olur değil mi?" dedi adam, neredeyse sevecen bir ses tonuyla. "Hiç merak etme, sana söylediklerimi aynen yaparsan ona hiçbir şey olmayacak. Sadece uyumaya devam edecek. Bizim birbirimizle işimiz bittiğinde de uyanacak. Muhtemelen sonrasında akşamdan kalmış gibi olacak ama nasılsa geçer. Ne dersin, adil bir teklif mi?"

"Sözünü tuttuğun sürece evet," dedi Mark.

“Ah, o kadar şüpheli olma doktor! Sen oyunun kurallarına uyduğun sürece ben sözümü tutarım. Anlaştık mı?”

“Benden ne istiyorsun?”

“Bir bakalım,” dedi memnuniyetle. “Aslında çok basit. Öncelikle benim için birini bulman gerek.”

“Kimi?”

Kimliği belirsiz adam, sanki Mark komik bir soru sormuş gibi kahkaha attı. “Bu kadar sabırsız olma. Kimi kastettiğimi senin bulmanı istiyorum. Sonuçta farkındalık iyileşmenin ilk adımıdır değil mi?”

Mark çaresizce başını iki yana salladı. “Neden bahsettiğine dair hiçbir fikrim yok! Kimi bulacakmışım?”

“Anlayacaksın,” diye karşılık verdi adam. “Şunu unutma ki eğer işleri batırırsan arkadaşını sonsuza dek uyutabilirim. Polisi aramak, kimseye bir şey söylemek yok. Gözüm üzerinde, anladın mı?”

“Evet.”

“Güzel, o zaman bana kalan tek şey sana şans dilemek. Ah, az daha unutuyordum: Tabii ki sana sınırsız bir süre verecek değilim, umarım anlayışla karşılırsın.”

“Ne demek bu?”

“Yarından sonraki gün son günün demek. Tanı olarak saat 18.31’e kadar vaktin var. Bu da tam iki gün dokuz saat... bir saniye, bakmam gerek... ve yirmi üç dakika demek. O yüzden elini çabuk tut. Başlangıç için ihtiyaç duyduğun her şey pantolonunun cebinde.”

Ardından kapattı.

Mark, Doreen’in yemek masasının dibinde donmuş gibi bir iki dakika kalakaldı. Aklından bin tane düşünce geçiyor, şu anda yaşananları idrak edemiyordu.

Şakaklarındaki zonklamanın geri dönmesine şaşırmadı. Kalbinin deli gibi atışına bakılırsa tansiyonu sağlıklı seviyelerin çok üstünde olmalıydı.

Sakinleşmek için birkaç kez derin derin nefes alıp verdi, sonra pantolon ceplerini yokladı. Sağ cebinde küçük, köşeli bir şey olduğunu hissetti. Çıkarıp avuç içindeki şeye baktı.

Bir araba anahtarıydı.

Demek kim olduğunu bilmediği adamın aklındaki buydu: onu aşağılamak. Mark'ı bir tür iz sürme oyununa sokuyor, zamanı ve kuralları da o belirliyordu, üstelik kesinlikle tuhaf bir mühlet vererek.

18.31. Neden 18.30 değildi? Bu saatin onun için ne anlamı vardı? Hem neden iki gündü? Neden üç gün değildi ya da sadece bir gün?

Her durumda hangi gün olduğunu değil de gün sayısını önemsiyormuş gibi, yoksa günü söylerdi, diye düşündü Mark. Mesela çarşamba derdi ama sadece iki gün dedi.

Doreen'in hayatını tehlikeye atmak istemiyorsa bu şeytani oyuna katılmaktan başka seçeneği yoktu. En azından şimdilik, bu işin nereye varacağını anlayana kadar.

Deli gibi çarpan kalbi ve hâlâ tutmayan dizleriyle zemin kata indi. Anahtar bir Volkswagen'e aitti, araba sokağın iki yanındaki park sırasında bir yerde olmalıydı. Şüphesiz arabada onu bekleyen başka bir ipucu vardı.

Dışarı çıkınca soğuk ekim havası içini titretti. Dün akşamki yağmur, mat bir perde gibi çelik grisi gökyüzünden sıra sıra evlere düşen puslu bir çisentiye dönüşmüştü.

Manzara gözüne tuhaf derecede donuk ve gerçeküstü göründü. Sanki doğaüstü bir gücün onu içine hapsettiği görünmez bir çanın altındaydı.

Pislik herifin ona enjekte ettiği şey uyuşturucu olmalıydı. Fiziksel etkileri azalmış, vücudundan atmış olsa da hâlâ şoktaydı ve şoktan çıkma çabası tüm gücüne mal oluyordu.

Şemsiyeli insanlar kaldırımında aceleyle yanından geçiyor, telefonda konuşuyor ya da asık yüzlerle dümdüz karşıya bakıyorlardı fakat Mark'ın onları gördüğü yoktu. Onlara değil caddenin karşısına park etmiş arabaların en fazla on metre uzağında duran devriye arabasına şaşkınlıkla baktı.

Polisler onun yüzünden mi buradaydı? Birileri Doreen'in kaçırıldığını mı bildirmişti? Belki de Doreen'in muhtemelen yaşa bağlı uykusuzluktan muzdarip olduğu için tüm geceyi baykuş gibi ayakta geçiren ve her şeyi duyan yaşlı komşusu aramıştı.

Yoksa Doreen'i kaçırان adamın arabası bir şekilde polislerin dikkatini mi çekmişti? Belki arabada yoldan geçen birinin merakını uyandıran bir şey vardı? Kötü bir şey...

Mesela bir ceset!

Fakat sonra polislerden birinin karşısına dikilmiş, öfkeli el kol hareketleri yaparak derdini anlatan takım elbiseli, kel adamı gördü, öyle yüksek sesle konuşuyordu ki Mark trafik gürültüsüne rağmen adamı duyabiliyordu.

“Bunak karının yapması gereken tek şey yan aynaya bakmaktı! Sanki zor bir şeymiş gibi! Ama yok, hurdasıyla basmış gidiyor. Şu hale bakın! Kapı pert!”

Takım elbiseli adam, yolun kenarında çapraz duran beyaz SUV aracını işaret etti. Yolcu kapısında kırmızı boyayla çizilmiş çirkin bir göçük görünüyordu.

Hemen arkasındaki park yerinde kaputu göçmüş, küçük, kırmızı bir araba vardı. Arabayı kullanan, beyaz ve kısa saçlı, ufak tefek kadın, gözlerini kocaman açmış, elleriyle ağzını kapatmış, arabanın yanında duruyordu. Korkudan birdenbire otuz

kırk yaş yaşlanan ve hakaret yağmurunun altında kıpırdamadan öylece duran bir çocuk gibi görünüyordu.

“Bu araba daha iki haftadır trafikte!” diye bağırdı mağdur adam, kel kafası endişe verici derecede kızardı. “Gözden kaçırılacak gibi de değil, değil mi? Tabii acilen göz testine girmesi gereken biri için öyle değil! Lanet olsun, bu kör karı yüzünden randevuma geç kaldım! İş elimde patlarsa bana bunu kim telafi edecek ha, kim?”

Sakinleşmezsen birazdan kafan patlayacak, diye düşündü Mark.

Kazayı kayıt altına alan iki polis memurundan gözlerini alamıyordu. Yaşça büyük olan, takım elbiseli adamı yatıştırmaya çalışırken genç meslektaşı trafiği durdurup yolun ortasına geçmiş, hasarı her açıdan fotoğraflıyordu.

Polis olayı taş kesilmiş gibi izleyen Mark’ı fark edip yanına geldi:

“Hey, siz! Kaza nasıl oldu gördünüz mü?”

Mark yutkundu, gizemli araba anahtarını tuttuğu eli kasılıp kaldı.

“Hayır,” dedi, “ama...”

... elimde tam yedi yıl önce sevgilimi öldüren adamın verdiği bir araba anahtarı var. Meslektaşlarınızın o günden beri boş yere arayıp durduğu bir adam. Aynı adam beni dün gece bayıltıp arkadaşımı kaçırdı. Arkadaşımın evi hemen arka tarafta. Adam şimdi de onu öldürmekle tehdit ediyor. Bana bir videosunu gönderdi. Cep telefonumda, sol cebimde, acilen yardımınıza ihtiyacım var.

Az daha her şeyi sayıp dönecekti ama sonra aklına adamın tehditkâr sözleri geldi: *Gözüm üzerinde.*

Sonra yolun karşı tarafında durmuş onlara bakan genç bir erkek olduğunu fark etti. Yirmilerinin sonunda, otuzlarının başında olmalıydı ve göze batacak kadar meraklı görünüyordu.

Bu o deęil, diye dūřündū Mark. En azından o olması çok dūřūk bir ihtimal. Ama olabilir de!

Tıpkı yanından geçip giden dięer birçok genç adam gibi. O yūzden çok būyūk bir çaba gerektirse bile anlatmayı deli gibi istedięi řeyden hiç bahsetmedi.

“Hayır ama ne?” diye ūsteledi polis, bir yandan onu řūpheyle sūzūyordu.

“řey, yani, burada bu tūr kazalar hep oluyor demek istedim,” diye kekeleyięini duydu Mark. “Sūrekli araba park ediyorlar.”

“Evet, orası kesin,” dedi polis. Ama bakıřları hālā Mark’ın ūstūndeydi. “Siz iyi misiniz?”

“Evet. Neden sordunuz?”

“Bayaęı solgun gōrūnūyorsunuz.”

Caddenin karşısındaki genç adam hālā onları izliyordu.

Mark omuz silkti, rahat gōrūndūęūnū umuyordu. “řifayı kaptım herhalde.”

Polis uzunca bir sūre bir řey demedi. Yoklayan bakıřlarıyla Mark’ı incelemeye devam etti.

Muhtemelen keřin teki olduęumu dūřūnūyor, diye geçirdi içinden Mark, denetleyici bakıřlarına dayanmak için elinden geleni yaptı. Hiç řařırtıcı deęil gerçi. Zombi gibi gōrūnūyor olmalıyım.

“Evinize dōnseniz daha iyi olacak,” dedi polis sonunda. “Yoksa buradaki herkese hastalık bulaştıracaksınız.”

“Dōneceęim,” dedi Mark. “Arabadan bir şey alacağım sadece.”

“İyi bakalım, geçmiş olsun.”

Polis Mark’a bařıyla selam verip meslektařının yanına dōndū. Bu sırada dięer polis kazaya sebep olan ve aęlayan kadının kiřisel bilgilerini alırken takım elbiseli adam caddenin gūrūltūsūnde hālā bas bas baęırarak yařlı insanlardan řikāyet edip duruyordu.

Mark onları izleyen genç adamın o sırada yoluna devam ettiğini gōrdū. şimdi yanında bir kadın vardı, elini tutuyordu.

Kadın diğer elinde, üstünde yolun karşısındaki butiğin günün kasvetine meydan okuyan renkli logosunun bulunduğu bir poşet taşıyordu.

Yine de Mark paranoyaya teslim olup ters yönde ilerledi. Ama içinde bulunduğu durum her türlü paranoyayı haklı çıkarıyordu.

Cadde boyunca uzanan park halindeki arabaların yanından yürüyordu. Bir yandan da ikide bir ceketinin cebindeki anahtarın kilit açma tuşuna basıyordu.

Tam Doreen'in evinden iki yüz metre uzaklaşmış, yolun karşısına geçip şansını bir de orada denemeye karar vermişti ki çok uzak olmayan bir mesafeden bir tıkkırtı geldiğini duydu, sinyal lambalarının yanıp söndüğünü gördü.

Arabaya tereddütle yaklaştı, sonra afallayarak durdu. Bir sürü ihtimali düşünmüştü, yine de gördüğüne şaşırdı.

6

“Kahretsin! Sıçayım böyle işin içine!” diye küfretti Gregor Ahrens, yoldan çıkan kamyonun direksiyonuna öyle bir yapıştı ki parmak eklemleri beyaz beyaz belirdi. Direksiyonu ters yönde çevirip bir vites küçülttü, gaz pedalına bastı.

Yüksek beygir gücündeki motor kükredi, kalın lastikler orman yoluna iyice gömüldü, sürücü kabini zangır zangır titredi. Ahrens bir kez daha gaza bastı (deneyimli bir orman işçisinin her zamanki ihtiyatıyla sadece birazcık) ve tonlarca ağırlığındaki kütükle dolu yük treylerini şeride sokmayı nihayet başardı.

Rahatlayarak burnundan soludu ama hemen ardından bir küfür daha savurdu. Bu kez karısının çocuklara dediği gibi *o sözcüğü* kullanarak. Bu sözcüğü kullanmak Ahrenslerin evinde bir tabuydu, zaten o da çok nadiren küfrederdi. Onda da şu an olduğu gibi yalnızken.

Ama bugün çok gergin ve öfkeliydi, o yüzden öfkesini bir şekilde dışa vurması gerekiyordu. Sonuçta kibar bir adam olmak için normalde de epey çaba harcıyor olsa da her zaman böyle kalamazdı.

Öfkesinin iki nedeni vardı, ikisi de durmaksızın yağan yağmur yüzündendi.

Birincisi yola çok geç çıkmıştı. Yükleme vinci dik yamaçta kayıp durduğu için treylerin yüklenmesi her zamankinden çok daha uzun sürmüştü. Ormanın zemini sağanak yağıştan yumu-

şamış, çamurlanmıştı, vincin ayakları sürekli toprağa gömülmüş, bu yüzden yerlerinin sık sık değiştirilmesi gerekmişti. Yükleme bittiğinde Ahrens ve iş arkadaşları çamur savaşından çıkmış gibi görünüyordu.

Hiç değilse bir açıdan şanslı olduğunu düşündü. Artık şoför kabinindeydi, yağmurdan korunuyordu, yükünü kereste fabrikasına teslim ettikten sonra sıcak bir duş alıp temiz kıyafetler giymenin hayalini kuruyordu.

İş arkadaşlarıysa onun aksine bugün daha saatlerce yamaçta ağaç kesmekle meşgul olacak, buz gibi yağmura maruz kalacaklardı. Yamacı gelecek için daha sağlam hale getirmek, fırtına sonrası heyelanları önlemek amacıyla yaşlı çam ağaçlarından oluşan şimdiki monokültürü, yeni ağaçlar dikerek karma ormana dönüştürmekle görevlendirilmişlerdi.

En azından teoride amaçları buydu çünkü hedefe ulaşana kadar önlerinde daha çok iş vardı. Ve son günlerde, Ahrens'in iş arkadaşı Bergmann'ın yerinde bir tespitte bulunarak söylediği gibi bu iş bir tür "motorlu testerelerle çamur güreşine" dönüşmüştü.

Ahrens'in öfkesinin ikinci nedeni zaten geç hareket ettikten sonra yağmura teslim olmuş orman yolunda çok yavaş ilerleyebildiği için iyice geç kalmış olmasıydı. Yolun birçok yerinde çakıl taşları suyla birlikte akıp gitmiş, yerlerinde derin birikintiler oluşmuştu.

Römorkun lastikleri, bazıları şişme bebek havuzu büyüklüğünde olan çukurlarda gümbürdeyip duruyor, Ahrens aracı şeritte tutmakta zorlanıyordu. Orman yolunun hemen yanında derin bir vadi vardı, römorkun araçtan ayrılması, Ahrens için yoğun bakım ünitesine ya da doğrudan mezarlığa ücretsiz geçiş demekti.

Olası bir düşüşte şoför kabininden zamanında çıkması mümkün değildi, yamaç köknar ağaçlarıyla dolu olsa da ağaçlar tonlarca ağırlığı kaldıramazdı.

O yüzden salyangoz hızında ilerlerken küfretmekten başka yapabileceği bir şey yoktu, kereste fabrikasına planladığından çok daha geç varacaktı. Bir de aracın boşaltılması faslı vardı, aksi gibi tüm bunlar oğullarının okul etkinliğine zamanında katılabilmek için erken çıkış istemeyi planladığı günde oluyordu.

Yani gerçekten de “içine sığılası” bir işti.

Konsantre olma çabasıyla gerilmiş bir yüzle direksiyonu bir viraja doğru kırdı. O sırada römork yine kaydı, Ahrens römorkun sallanmasını engellemek için bir kez daha hafifçe gaz pedalına basmak zorunda kaldı.

Sonunda başarmıştı fakat rahat bir nefes alacak vakti olmadı çünkü aniden karşısına bir motor çıktı, birkaç metre ileride yere devrilmiş yatıyordu.

Korkuyla bağırarak (yine o kelimeyi kullandı) kamyonu son anda durdurdu.

Motoru kapatıp ıslak camdan soluk soluğa dışarıya baktı.

“Bir bu eksikti!” diye ofladı ve direksiyona öfkeyle vurdu. “Bugün her şey bana düşman mı ya!”

Şoför kabininden inip motora doğru yürüdü. Bir arazi aracıydı, gençliğinde kendisinin de kullandığı bir Enduro. Böyle orman yollarında biraz gaza basıp eğlenmek için idealdi ama görünüşe göre eğlence çamura gömülmüş bir dal yüzünden burada sona ermişti.

Sürücünün motorun yanında olmaması hem iyiye hem kötüye işaret olabilirdi. En iyi ihtimalle yardım çağırmak için geldiği yoldan geri yürümüştü. O sırada şoktaysa, ki bu epey olasıydı, motoru yoldan çekmeyi akıl edememişti.

Ama aniden durnianın kuvvetiyle sürücünün motordan fırlamış olması da pekâlâ mümkündü. Bu durumda motorun duruşuna bakılırsa yamaçtan aşağı uçmuştu.

Ahrens orman yolunun kenarından aşağıya baktı ama ağaçların arasında yatan birini göremedi. Köknar ağaçları o kadar iç içeydi ki düşen bir insanı kesinlikle yakalardı, orası kesindi.

O zaman korkudan kaçmış olmalı. Asıl soru ne kadar ileri gidebildiği. Eğer motordan düştüğünde yaralandıysa tehlikede olabilir. Özellikle de başını vurduysa.

Ahrens çömelip Enduro'ya yakından baktı. Motor hâlâ sıcaktı, tıklar tıklar bir ses geliyordu. Yani uzun süredir burada duruyor olamazdı.

Motor epey çamurluydu gerçi ama herhangi bir hasar görünmüyordu. Aslında kalın bir dala çarptıysa eri azından ön tekerleğin yamulmuş olması gerekirdi ama sapasağlam görünüyordu.

Ahrens çamurun bir kısmını eldiveniyle silince boyada hiç çizik olmadığını gördü. Her şey yolunda görünüyordu. Ne göçük ne sıyrık, hiçbir şey yoktu.

Kaşlarını çamurarak yüzündeki yağmuru ceketinin koluyla sildi. Motor kullandığı zamanlarda bir virajdan kıl payı döndüğünde ya da yoldaki bir engeli hafife aldığında o da ister istemez motordan iniyordu. Zaten bu yüzden bu motor gibi mavi değil kırmızı beyaz olan kendi Enduro'su bir süre sonra tecrübeli bir motokros gazisinin olağan yaralarıyla kaplanmıştı.

Ama bu motor kesinlikle hasarsız görünüyordu. Sanki açıklanamaz bir nedenle buraya öylece bırakılmış gibi.

Belki de yakıtı bitmiştir, diye düşündü Ahrens. Ama öyle bile olsa motorunu böyle mi bıraktı? Yolun ortasında?

Bunun üzerine kafa patlatacak zamanı olmadığına karar verdi. Hesapta olmadığı halde bir kez daha durduğu için zaten daha da geç kalmıştı, evde kavga çıkacağı kesindi.

O yüzden Enduro'yu gidonundan tuttu, doğrultup kenara çekecekti ki arkadan bir hışırtı duydu.

Şaşkınlıkla etrafına baktı ve motosikletlinin kalın bir ağacın arkasından çıktığını gördü. Yapısına ve hareketlerine bakılırsa güçlü kuvvetli genç bir adamıdı. Ahrens adamın deri rakımı ve vizörü koyu renkli kaskı yüzünden daha fazlasını seçemiyordu.

Motosikletli önünde durdu, yürüyüşçüymüş gibi elinde tuttuğu uzun dala dayandı.

“Selam,” dedi Ahrens. “Her şey yolunda mı?”

Motosikletli omuz silkti ve Ahrens'i dikkatle süzermiş gibi başını yana eğdi.

“Yardıma ihtiyacın var mı?” diye sordu Ahrens, hâlâ Enduro'nun yanında çömelmiş duruyordu. Motoru bırakıp doğruldu. “Seni kasabaya götürebilirim. Ama öncesinde motorunu...”

Motosikletli dalı havaya kaldırıp savurunca sustu. Gregor Ahrens bir an için kıpırdayamayacak hatta geri çekilemeyecek kadar afallamıştı.

“Delirdin mi sen?” diye çıkıştı, sonra ilk darbeyi başına alıp çamura düştü.

Sersemledi, ağzına kan tadı geldi, gözlerinin önünde bir ateş böceği sürüsü dans ediyordu sanki.

“Niye...” diye başladıysa da bir sonraki darbeye sözü yarım kaldı.

Gregor Ahrens çamurda yana doğru yuvarlandı, kendini korumak için kollarını başına siper etti. Motosikletli adam dalla vurmaya devam ediyor, Ahrens acı içinde bağıırıyordu.

Uzun köknar ağaçlarının tepesinden karşı çıkarcasına havalanıp yağmur grisi gökyüzünde gözden kaybolan bir karga dışında kimse onu duymadı.

7

Yolun kenarına, Mark'ın hemen arkasına bir araba yanaştı ve aşağı indirilen bir pencerenin vızıltısı duyuldu.

“Çıkıyor musunuz?” diye sordu bir kadın, Mark ona doğru dönünce gergin bir el işareti yaparak.

“Ee, park yeri boş mu değil mi?”

Bu kez arka koltuktan gelen bebek çığlığını bastırmak için daha yüksek sesle sordu. Arkasında bir Mercedes frene basmak zorunda kaldı, onun şoförü de sabırsızlıkla hemen kornaya bastı.

Mark başını iki yana salladı. “Hayır, araba benim değil.”

Kadın gözlerini devirdi ve sinirle, “Hah, harika!” deyip yoluna devam etti.

Mark bir an arkasından baktı, her şeyin sadece kötü bir rüya olup olmadığından hâlâ emin değildi. Eğer öyleyse muhtemelen şu anda uyanma ihtimali yoktu.

O yüzden gizemli anahtarın uzaktan kilit açma tuşuna tepki veren arabaya döndü.

Gümüş grisi bir VW Golf'tü, yeni görünüyordu. Ön camın iç kısmında üst sola *Quick'n'Go* isimli araç kiralama şirketinin amblemi yapıştırılmıştı.

Mark kaşlarını çatarak arabanın etrafında dolandı. Camlardan içeri baktıysa da olağan dışı bir şey göremedi. Ön panelde, koltuklarda veya bagaj rafında hiçbir şey yoktu. Bu arabada gerçekten bir ipucu varsa bile en azından ilk bakışta belli olmuyordu.

Mark'ın birini bulması gerekiyordu, tamam.

Bunun için arabaya ihtiyacı olacaktı, o da tamam.

Ve görünüşe göre bu pislik gerekli arabayı bile temin etmişti. Ne cömertçe.

Ama Mark *kimi* bulması ve *nereye* gitmesi gerektiğini hâlâ bilmiyordu.

Kısa bir tereddüdün ardından bagaj kapağını açma tuşuna bastı. Kapak hafif bir mekanik ses çıkararak açıldı, Mark da içeriye göz attı.

Bir ilk yardım çantası ve parlak sarı bir can yeleği dışında hiçbir şey yoktu.

Ne bekliyordun ki, diye alay etti iç sesi. *Üstünde kocaman, kırmızı bir X işareti olan bir yol haritası mı? Yoksa Simenon'un bir romanındaki gibi bir ceset mi?*

Mark'ın ne beklediğine dair hiçbir fikri yoktu ama bagajda bir şey bulamamak kafasını karıştırdı. Kapağı gereğinden daha sertçe kapatıp şoför tarafına geri döndü. Bir kez daha kısa bir tereddüt yaşadıktan sonra kapıyı açıp içeri girdi.

O tipik yeni araç kokusuyla karşılaştı, dışarıdan da gördüğü gibi içerisi o kadar el değmemişti ki araba montaj hattından yeni çıkmış gibiydi.

Muhtemelen burada o pisliğin parmak izi bile yoktur, diye geçirdi içinden. *Ama bana bir işaret bırakmış olmalı!*

Torpedo gözünü açtı, sahiden de içinde beyaz bir zarf vardı, araç belgelerinin ve kullanım kılavuzunun bulunduğu bir dosyanın üzerindeydi. Zarfta da aynı şekilde *Quick'n'Go* logosu vardı.

Mark endişe ve sabırsızlıkla zarfı açtı ama içinde sadece kiralama sözleşmesi vardı. Acaba bu bir ipucu muydu?

Sözleşmeyi açıp okudu; makbuza göre kendisi, yani Dr. Mark Behrendt arabayı dün öğleden sonra şubeden teslim almıştı. Golf yakıt deposu tamamen dolu olarak dört günlüğüne

kiralannmış, parası peşin ödenmişti. Ücretin ödendiğini alttaki imza ve kaşe de doğruluyordu.

Kişisel bilgiler alanına Mark'ın adı, güncel adresi ve aynı şekilde güncel telefon numarası yazılmıştı. Altına da ehliyet numarası eklenmişti.

Mark cüzdanını çıkarıp numarayı ehliyetinde yazan numarayla karşılaştırdı. O da doğruydu.

Dolayısıyla bu belgeye göre her şey ilk bakışta doğru görünüyordu, elbette gerçekte öyle olmadığı halde çünkü kendisi ne araba kiralamış ne teslim almış ne de ödeme yapmıştı.

Ancak daha yakından bakınca küçük ama önemli bir tutarsızlık vardı: Sözleşmeye göre arabayı Dr. Mark Behrendt kiralamıştı. Fakat Mark bir yılı aşkın bir süredir belgelerde doktor ünvanını kullanmıyordu. Lisansı iptal edildiği için kullanma gereği duymuyordu.

Arabayı kiralayan her kimse Mark'ın eski ehliyetini ibraz etmiş olmalıydı.

Mark bir yıldan daha uzun bir süre önce, kafayı çektiği günlerden birinde cüzdanı, nakit parası ve diğer belgeleriyle birlikte ehliyetini kaybetmişti. Gerçi o akşam alkol derecesi yüksek içkiler içtiği için pek parası da kalmamıştı.

Cüzdanını kaybettiğini ancak bir cumartesi sabahı yedekte dursun diye içki almaya gittiği bir marketin kasasında fark ettiğini belli belirsiz hatırlıyordu. O sıralar maddi durumu epey kötüydü, indirimden iki şişe cin almıştı. Ceketinin ve pantolonunun boş ceplerini şaşkınlıkla karıştırırken şişman kasiyer ona çıkmıştı: "Bana sakın numara yapma! Veresiye yok. Ya parasını ödersin ya da bunlar burada kalır, anladın mı?"

Mark'ın bankası çoktan kapanmıştı ve evde uzun süre çaresizlikle para aradığı halde hiç nakit bulamamıştı. O yüzden pazartesi sabahı banka açılana kadar idare etmek için tamamen

ihtiyaç ve çaresizlikten son gargarasını ve tıraş losyonunu da tüketmişti. Bir alkolik olarak üzücü kariyerindeki bu dip noktadan bugün bile hâlâ utanıyordu.

Fakat şimdi, o gün aslında cüzdanını *kaybetmediğini*, cüzdanının *çalındığını* anlamıştı, hırsız da Tanja'nın katilinden başkası değildi.

O herif az önce telefonda ne demişti?

Halbuki beni bir gün bile aklından çıkaramayacağını kendin söylemiştin. Hatırlamıyor musun?

Mark'ın içinden buz gibi bir ürperti geçti. Demek ki tanışmışlar, hatta sohbet etmişlerdi. Ve Mark hiçbir şey anlamayacak kadar sarhoşturdu.

Seni adi piç! Umarım sarhoşken senin peşinde olduğumu anlattığımda eğlenmişsindir. Tabii, kesin eğlenmişsindir! Gülmekten yarılmışsındır. Kahretsin, kim bilir başka neler söyledim, bilmek bile istemiyorum!

Sanki üzerine çullanan öfkeyi ve utancı silmek ister gibi elleriyle yüzünü ovuşturdu. Ama hiçbir şey geri alınamazdı. Olan olmuş, söylenen söylenmişti. Bunu ne öfke ne de utanç değiştirebilirdi.

İnsanın gelecekte daha iyisini yapmak için geçmişteki hatalarından ders alması gerekir. Terapi grubunda öğrendiği ilk ilkelere biri buydu.

Gelecekte daha iyisini *yapacaktı*, kendi kendine yemin etti.

Ama şimdi sadece şu an önemliydi. Mark teorisinin başından beri doğru olduğuna dair nihayet bir kanıt bulmuştu. Bu herif gözünü onun üstünden hiç ayırmamıştı. Mark'ın artık kendi arabasının olmadığını ancak böyle bilebilirdi. Mark eski Volvo'sunu birkaç yıl önce satmıştı, hem para sıkıntısından hem de büyükşehirde bir arabaya ihtiyacı olmadığı için.

Dahası adam, Mark'ın alkolik olmasına rağmen hâlâ ehliyeti olduğunu da biliyordu. Mark hiç değilse bu konuda makul davranmıştı: Direksiyon başına hiç sarhoşken geçmemişti.

Herif tüm bunları biliyordu çünkü yıllar boyunca Mark'ın yakınlarında dolanmıştı. Hatta tanışmışlardı!

Belki seni hâlâ hatırlıyorumdur, diye düşündü Mark ve ceketinin cebinden telefonunu çıkardı.

Kiralama sözleşmesinde yazan numarayı tuşladı, hemen ardından genç bir kadının enerjik sesi duyuldu.

“Quick'n'Go, size yedi yirmi dört ulaşım imkânı sağlıyoruz. Ben Larissa. Nasıl yardımcı olabilirim?”

“Selam, benim adım Mark Behrendt. Benim adıma dün sizden bir VW Golf kiralanmış.”

“Bir saniye lütfen, kontrol ediyorum,” diye mırıldandı Larissa, Mark uzun tırnakların bir klavyenin üzerinde tıkır tıkır gezindiğini duydu.

Bir an için Mark'ın aklına pembe ya da kırmızı takma tırnaklar geldi, Larissa'nın takma tırnaklarını kesinlikle taşlarla süslediğini düşündü. Ama insan birinin sesine bakıp dış görünüşü hakkında tahmin yürüttüğünde genellikle yanılırdı. Doreen'i kaçıran, Tanja'yı öldüren adam hakkındaki tahminlerinde de sonuç farklı olmamıştı. Fakat şimdi nihayet bir şeyler öğrenebilecekti.

“Bilgilerinize ulaştım,” dedi Larissa neşeyle. “Cheap'n'Fast koleksiyonumuzdan bir VW Golf. Son derece uygun bir fiyattan dört günlüğüne kiralanmış. Çok şanslısınız! Arabayla ilgili bir sorun yaşamıyorsanız, değil mi Dr. Behrendt?”

Görünüşe göre arabada bir sorun yok, diyecek oldu Mark. *Sadece insan kaçıran bir katil arabayı benmişim gibi davranarak kiralanmış.*

Bunun yerine, “Hayır,” dedi, “arabada bir sorun yok. Ben sadece arabayı teslim alan adamın nasıl görüldüğünü öğrenmek istemiştim.”

Larissa bir an için şaşırıp kalmış gibiydi, sonra dikkatle sordu: “İl, anlamadım Dr. Behrendt. Arabayı siz kendiniz teslim almadınız mı?”

“Hayır, başka biri aldı.”

“Ah, çok tuhaf! Arkadaşım arabayı bizzat sizin aldığınızı, ödemeyi de peşin yaptığınızı yazmış.”

“Biliyorum,” diye sabırla karşılık verdi Mark. “O arkadaşınızla konuşabilir miyim?”

“Maalesef mümkün değil. Said bugün izinli. Herhangi bir problem mi var?”

“Hayır,” deyip iç geçirdi Mark. “Her şey yolunda. Ben sadece merak etmiştim.”

“Ama eğer alan siz değilseniz... Arabayı gerçekten siz mi kiraladınız? Yoksa...”

“Hayır, hayır,” dedi Mark hemen. “Dediğim gibi, her şey yolunda.”

“Özür dilerim ama size daha fazla yardımcı olamayacağım Dr. Behrendt. Yarın tekrar arayabilirsiniz. Said dokuzdan itibaren yerinde olacak. Ona bir mesaj bırakıp sizi aramasını...”

“Teşekkürler, gerek yok,” dedi Mark. “Yeterince yardımcı oldunuz.”

Kadın karşılık veremedi telefon kapattı, sonra şoför koltuğuna yaslandı.

Çaresizce gösterge paneline baktı. Hâlâ hiçbir şey öğrenememişti. Her şeyden önemlisi bu adamın onu nereye göndermeye çalıştığı hakkında hâlâ hiçbir fikri yoktu. Ne torpido gözünde ne de arabanın başka bir yerinde herhangi bir ipucu bulabilmişti.

Ya da bir dakika! Başka bir ihtimal daha vardı ve düzenli olarak araba kullanan ya da dijitalleşme çağında büyüyen biri için kesinlikle çok daha çabuk çözülebilirdi.

Mark anahtarı kontağa takıp çevirdi. Ekranlar anında parladı, navigasyon cihazı da açıldı.

“Rotanız hesaplanıyor,” diye bildirdi elektronik bir kadın sesi ve ekrandaki yükleme çubuğu yavaş yavaş dolmaya başladı. Sayı %0’dan %10’a, sonra %15’e çıktı.

Anlaşılan uzun bir yoldu.

Sonunda %100’e ulaştı, ardından *Başla!* ve *İptal Et* şeklinde iki kutucuk belirdi, yapay kadın sesi sordu: “Rotayı şimdi başlatmak ister misiniz?”

Mark soruyu duymazdan gelip yol tarifine bastı, sonra girilen adrese bakıp taş kesilmiş gibi kalakaldı.

Caddenin ismi onun için bir şey ifade etmiyordu ama gideceği şehir çok şey ifade ediyordu.

Girilen adres Fahlenberg’deydi.

“Bu da ne?..” diye mırıldandı şaşkınlıkla, sonra gösterge panelindeki saate baktı.

Doreen’i kaçıran adamla yaptığı telefon görüşmesinin üzerinden bir saatten fazla zaman geçmişti. Navigasyon cihazına göre yol da dört saatten fazla sürecekti. Yani ancak akşamüstü oraya varacaktı.

Peki sonra? Sonra?

“Rotayı şimdi başlatmak ister misiniz?” diye kayıtsızca tekrarladı monoton ses.

Şimdi değil, diye geçirdi içinden. *Önce bir şey almam lazım.*

8

Tek hissettiği acıydı, korkunç bir acı. Gregor Ahrens'in vücudunda ateş gibi harlıyor, sanki tüm sinirleri cayır cayır yanıyordu.

Ter, sıyrılmış alnını yakıyor; kalbi deli gibi çarpıyordu, soluk soluğa kalmıştı. Sanki yokuş yukarı koşmuş gibiydi, oysa sırtüstü, hareketsiz yatıyordu.

Ahrens boğazından aşağı akan kanın bakırimsı tadını aldı. Burnu kırılmış, şişip kocaman bir yumruya dönüşmüştü, öyle ki ağzından nefes almak zorunda kalmıştı ve aldığı her nefeste göğsüne bir bıçak saplanıyordu. Sanki ciğerleri fokurdayan bir sıvıyla doluymuş gibi berbat bir gurultu hissediyordu.

Muhtemelen öyleydi de. Göğsünde fokurdayan, guruldayan şey kendi kanı olmalıydı. Siyah motorcu kıyafetleri giymiş herif vura vura kaburgalarını kırmıştı ve en az biri ciğerine saplanmıştı.

Kollarındaki ve bacaklarındaki kemikler de kırılmıştı. Uzuvarı bir bez bebeğinkiler gibi işlevsizce sallanıyordu.

Sol bacağı, sanki biri oraya arka arkaya elektrik veriyormuş gibi spazm geçirircesine seğiriyordu. Canı felaket derecede yanıyordu, Ahrens bu acı verici seğirmeyi durdurabilmek için her şeyini verirdi. Ama yapabileceği bir şey yoktu. Sinirleri omurgasının bir yerlerinde kısa devre yapmış gibiydi.

Sonra ansızın üzerine bir gölge düştü. Onu arkadan, omuzlarından yakalayıp kaldırdı. Dayanılmaz bir acı tüm vücuduna

yayıldı, gözlerinin önünde bir süpernova patlarken Ahrens haykırdı. Sanki adam kollarını canlı canlı gövdesinden ayırıyordu.

Yerde sürüklendiğini, taş ve köklerin sırtını kazıdığını hissetti. Daha sonra birkaç saniyeliğine ona lütuf gibi gelen bir bilinç kaybına uğradı. Ancak adam onu dikkatsizce yere düşürdüğünde başını yere çarpınca yeniden kendine geldi.

Sersemlemiş haldeyken ondan gitgide uzaklaşan çizmeli ayakların sesini duydu ve yine nefesi kesildi. Sol gözü şişmişti ama sağ gözüyle hâlâ görebiliyordu. Gözünü kaplayan kan tabakasının yarattığı kırmızı filtrenin ardından gökyüzünü gördü. Uzun köknarları, ağaçların tepesinde dönen kuşları, kanlı cam boncuklar gibi üstüne düşen yağmur damlalarını izledi.

İnsanüstü bir çabayla başını çevirdi ve nihayet işkencecisini gördü. Adam onu römorkun yanına sürüklemişti, şimdi de orada bir şeyler yapıyordu.

“Hey,” dedi Ahrens soluk soluğa. “Sen! Bunu... bana... neden... yapıyorsun?”

Adam duraksadı. Ahrens’e döndü, ilk karşılaştıklarında olduğu gibi bir an için düşünür gibi oldu. Ahrens motor kaskına düşen yağmurun hafif tıpırtısını duyabiliyordu, o siyah vizörün ardında ne olduğunu merak ediyordu.

Sonra adam ona doğru yürümeye başladı, deri ceketinin fermuarını açtı.

O anda Ahrens’in kalbi, çılgın bir bateristin ellerindeymiş gibi delicesine çarpmaya başladı.

Şimdi beni öldürecek, diye düşündü. Tabancasını çıkarıp beni vurmak üzere. Ama neden? Benim tek istediğim eve gidip...

Fakat adam silahını çekmedi. En azından ceketinden çıkardığı şey silaha benzemiyordu. Daha çok bir kâğıt parçası ya da geniş bir karton gibiydi.

Gregor Ahrens bunun bir fotoğraf olduğunu ancak adam yanına çömelip parlak dikdörtgeni yüzüne tutunca anladı.

Görebildiği tek gözü, kırmızı kan perdesinin arasındaki fotoğrafı seçebilmekte zorlandı, aklına, *fotoğraflar eskiden karanlık bir odanın kırmızı ışığında da böyle görünüyordu herhalde*, gibi gereksiz bir düşünce geldi ama sonunda bunun bir aile fotoğrafı olduğunu anladı. Uzun boylu, orta yaşlı, muhtemelen sarışın bir adam; adamdan biraz daha kısa olan, siyah saçlı bir kadın; genç bir kız ve ondan büyük olduğu aşikâr genç bir erkek.

Tek gözüyle görebildiği kadarıyla dördü bir bahçede duruyordu. Kadın sekiz mumlu bir doğum günü pastasını gururla elinde tutuyordu, kocası ve çocukları da etrafında yarım daire oluşturmuştu. Hep birlikte eğilmiş, pastanın üzerindeki mumları üflercesine dudaklarını büzmüşlerdi.

Ahrens'in gözlerindeki kan kırmızısı perdeye rağmen tasassızlığından bir şey kaybetmeyen, poz verilmiş bile olsa mutlu bir fotoğraftı.

Bu insanları tanıyorum, diye düşündü. *Nereden tanıdığımı hatırlamıyorum ama tanıyorum. Üzerinden çok zaman geçmiş olmalı.*

Ama bunun bu işkenceyle ne ilgisi vardı?

Anlayamıyordu. Zihni, çektiği acılar yüzünden o kadar bulanıktı ki düşünmekte zorlanıyordu.

“Sen... kimsin?” dedi boğuk bir sesle, yanıt olarak kask vizörünün ardından sinirli bir iç çekiş duyar gibi oldu.

Adam fotoğrafı, kırılganlığını kesinlikle istemiyormuş gibi dikkatle ceketinin cebine geri koydu. Ne pahasına olursa olsun korunması gereken değerli bir şeymiş gibi.

Sonra fermuarını çekip Ahrens'e yaklaştı. O kadar yakınlaştı ki biri görse vizörün ardından onu öpmeye çalıştığını sanırdı.

Ahrens siyah yansımasına baktı, camdaki yağmur damlalarının ardında biçimi bozulmuş başını görüp inledi. Sonra adam aniden vizörü kaldırdı ve altından asık bir yüz çıktı.

“Beni tanıdın mı?” diye sordu adam kısık bir sesle. “Beni hatırladın mı?”

Ahrens adamın yüzüne dikkatle baktı ve aklına annesinin bir sözü geldi: *Bir insanın gerçek mizacını gözlerinden anlayabilirsin.*

O anda baktığı gözlerde soğukluk ve dizginlenemez bir öfke vardı. Ama bir şey daha vardı. Gregor Ahrens’e yıllar öncesinden tanıdık gelen bir şey.

Hatırası zihninin ücra bir köşesine çekilmişti sanki. İnsanın dilinin ucunda olup bir türlü söyleyemediği bir atasözü gibiydi.

Evet, bu gözleri daha önce de görmüştü. Ama aynı gözler o zamanlar ona böyle nefretle değil, merakla ve içtenlikle bakmıştı. Şimdi karşısında duran adamın henüz bir çocuk olduğu günlerde. Fotoğraftaki küçük kız kardeşi ve anne babasıyla şakalaşan hoş, zeki bir çocuk.

Yavaş yavaş hatırlıyordu. Çocuğun ismi kalın acı perdesinin ardında gizliydi ama bu adamın kim olduğu artık netleşmeye başlamıştı. Hatta Ahrens bir süre sonra neden burada olduğunu da anlar gibi oldu... bu adamın tüm bunları ona neden yaptığını!

“Sen?” diye inledi.

Baktığı genç bir yüzdü ama aynı zamanda yaşlanmış gibi görünüyordu. Özellikle de kötücül bir gülümsemeyle kırılsınca.

“Evet, ben. Görüşmeyeli çok oldu Gregor. Beni gerçekten de unutmuş gibisin ama ben *seni* hiç unutmadım. Bize yaptıklarından sonra.”

“Ama... ben... ben... hiçbir şey...” diye başladı Ahrens soluk soluğa fakat adam eldivenli parmağını dudağına götürdü.

“Hişşt, yalan söylemek yok! Yalanlar zavallı, omurgasız pısrıklar içindir. Sen pısrık değilsin, değil mi?”

Gregor Ahrens cevap veremedi. Boğazında kan ve mukustan bir topak oluşmuştu, boğulacak gibiydi. Kusmak istiyordu, acı içinde öksürdü.

Adam yanında diz çöktü, hiç aldırmadan onu izliyordu. Sanki boğulacak mı yoksa bir kez daha kurtulacak mı diye bekliyor gibiydi.

Öksürük nöbeti nihayet kesilince adam memnuniyetle başını salladı.

“Uzun süre beklemek zorunda kaldım Gregor,” dedi kısık sesle. “Çok uzun süre. Hepiniz tam kadro olun istedim. Tabiri caizse ortak bir ödeme günü. İşte, nihayet zamanı geldi. Bugün ödeme sırası sende.”

“Ama... ama... üstünden... çok zaman geçti,” dedi Ahrens boğuk bir sesle. Göğsünden yine acı verici bir fokurtu yükseldi, yine öksürdü.

“Aynen öyle,” dedi adam. “Sana hak ettiğinden çok daha fazla zaman verdim. Umarım bu zamanı değerlendirmişsindir.”

Vizörünü aşağı indirip ayağa kalktı. Başka bir şey söylemeden uzaklaşıp Ahrens’in görüş alanından çıktı.

Ahrens öksürmeye, nefes alabilmek için çırpınmaya devam ediyordu. Sonra yarı pıhtılaşmış kandan ibaret kalın bir topak tükürdü.

“Yapabileceğim bir şey yoktu,” diye bağırdı, bu da başka bir öksürük nöbetine yol açtı. “Bilemezdim!”

“Yapma, gayet iyi biliyordun,” diye soğuk bir cevap geldi.

Ahrens yapabildiği kadarıyla boynunu kaldırdı, sonra yine adamı gördü, römorkun arkasında bir şeylerle meşguldü. Zihni korkudan ve acıdan puslanmış olsa da adamın orada ne yaptığını anladı ve ağlamaya başladı.

“Lütfen,” diye uludu. “Beni... tanıyorsun! Bir ailem var!”

Adam dönüp ona baktı, hafifçe göğsüne vurdu, o çok değer verdiği fotoğrafı koyduğu ceket cebine.

“Benim de vardı,” dedi duygusuz bir sesle, sonra yine römorka döndü.

Ahrens dehşet içinde haykırdı. Son gücünü de kullanarak yüzüstü dönene kadar yana doğru yuvarlandı. Acemi birliğin-deyken aldığı temel eğitimde gösterdikleri gibi başındaki ölüm-cül tehlikeden kurtulmak için unutsuzca çamurda sürünmeye çalıştı fakat kırık kolları işe yaramıyordu. Öylece sallanıyor, çamurlu zeminde bir dayanak bulamıyorlardı. Ne kadar uğraşsa da yerinden kıpırdamıyordu. İlk kez emeklemeye çalışan bir bebek kadar çaresizdi.

Nefes nefese ve sızlanarak başını kaldırıp yine adama baktı, o anda römorkun son kayışını da çözüyordu, sonra danıperin uzaktan kumandasına uzandı.

“Hayır,” diye haykırdı Ahrens. “Yapma! Lütfen! LÜTFEN!”

Ben sadece eve girmek istiyorum, diye geçirdi içinden. Oğullarımı görmek istiyorum. Onların okul gösterisine girmek istiyorum. Şimdi bizi şaşırtmak için hangi oyuna hazırlandıklarını asla öğrenemeyeceğim, onlara bir dalma asla...

Kamyonun kasasındaki kütükler gümür gümür yuvarlanıp onu ezince iç sesi aniden kesildi.

9

Deprem gürültüsü gibiydi, gümbürtünün ardından ağaç kütüklerinin vadiye düşerken çarptığı köknarların çatırtısı duyuldu. Kaskını çıkarıp gitgide yavaşlayan, sonunda ağaçların direncine daha fazla dayanamayıp duran kütük çığını izledi.

Sonra etraf yine sessizleşti. Sadece usul usul yağan yağmur ve uzaklarda bir şahinin ötüşü duyuluyordu. Havada baharatımsı bir köknar reçinesi kokusu vardı, ormanın sonbahara özgü nemli yaprak ve mantar kokusuna karışıyordu.

Başını kaldırıp derin bir nefes aldı, ona çocukluğunu hatırlatan bütün bu kokuları ciğerlerine çekti. Babasıyla avcı kulübesinde geçirdiği sayısız sabahı hatırlatan. Babası şimdi...

Dur, diye emretti kendine. Yalnızca aklından geçirmişti ama öyle yüksek bir sesle geçirmişti ki sanki kafasının içinde yankılanıyordu.

Gregor Ahrens'in yalnızca birkaç metre ötede çamura yapışmış acınası kalıntılarına baktı.

Kısa bir süre öncesine kadar bir insan olan kanlı yığına, "Bunu hak ettin," diye fısıldadı. "Evet, sen bunu hak ettin!"

Sonra öğürerek arkasını dönüp kustu.

10

Mark yola çıktığında kiralık aracın navigasyon cihazı yolun dört saat on altı dakika süreceğini öngördü. Fakat modern teknolojinin bu pratik harikasının öngöremediği şey o öğleden sonra otobanda çok hızlı giden bir adamın pervasızlığıydı.

Bu adamın belki önemli bir randevuya yetişmesi gerekiyordu ya da ailesiyle ilgili acil bir durum yüzünden yola çıkmıştı ve BMW'sinin güvenlik sistemlerine güveniyordu; ABS, ESP ve teknolojik ilerlemenin diğer tüm inceliklerine.

Ama bu adam doğanın ruh halini hesaba katmamıştı. Yolculuğu her nereye gidiyorduyorsa şiddetli yağmur ve buna bağlı oluşan ıslak zemin tehlikesi hedefine asla ulaşamayacağı anlamına geliyordu. Yolculuğu varış noktasında değil, arabası iki kez takla atıp mobilya taşıyan bir aracın römorkuna çarptıktan sonra üç şeritli yolun orta şeridinde son buldu.

Navigasyon cihazı trafik sıkışıklığını bildirdiğinde Mark, VW Golf'üyle zaten kaza mahallinin tam ortasındaydı. Dolanıp geçmek mümkün değildi.

Daha sonra kaza mahallini temizlemek üç buçuk saat sürdü. Mark ve beklemek zorunda kalan diğer herkes iki çekicinin enkazı kaldırmasını dehşet içinde izledi. Biraz sonra yanlarından bir ambulans geçti, hiç acele etmeden, mavi ışığını ya da sireni açmadan.

Sonra Mark diğer herkes gibi yavaş yavaş ve saygıyla ilerledi, sonunda otoban çıkışından Fahlenberg'e giden otoyola ulaştığında yedi saatten fazla zaman geçmişti.

Bu arada hava çoktan kararmıştı, yağmurda ıslanan camların ardından bir zamanlar tanıdık olan muhiti ayırt etmekte zorlandı.

Fahlenberg'den ve Orman Kliniği'nden ayrılalı ne kadar olmuştu? On yıl, belki biraz daha fazla. O günlerden pek bir şey hatırlamamasına yetecek kadar uzun. Kaldı ki sonrasında hayatında çok şey olmuştu.

Sonunda Fahlenberg ilçe tabelasını geçince gün boyu peşini bırakmayan o garip, rüyada olduğu hissi yine üzerine çöktü.

Burada ne işi vardı ki? Tanja'nın katili onu neden buraya göndermişti?

Mark bunu yol boyunca düşünmüştü ve şu ana kadar bulabildiği tek cevap olabilecek en bariz cevaptı: Bu şehirde geçmişiyle ilgili bir şey olmalıydı. O zamanlar Bosna'da Sınır Tanımayan Doktorlar kuruluşunda uzun süre görev aldıktan sonra buraya taşınmış, Orman Kliniği'nde psikiyatrist olarak ona sunulan iş teklifini kabul etmişti. Şimdi tüm bunlar önceki yaşamında olmuş gibi geliyordu, travma geçirmiş bir cinayet tanığı ve alkolik olarak reenkarne olmadan önce.

Tanımadığı bu adamın eski hastalarından biri olup olmadığını düşündü. Bu adam geçmişteki herhangi bir vaka yüzünden ondan intikam almaya mı çalışıyordu?

Ama ne olmuş olabilir ki? Ne?

Aklına hiçbir şey gelmiyordu. Hayatının bu bölümü bir perdenin ardında kalmıştı. Annesinin dediği gibi *gözden ırak olan gönülden de ırak* oluyordu.

Navigasyondaki dijital kadın sesinin talimatlarını izleyerek şehirden geçerken uzun zamandır aklına gelmeyen eski bir tanıdığının yüzüne bakıyormuş gibi hissetti.

Son on yılda Fahlenberg'in yüzü de değişmişti. Zamanla bazı binalar yok olmuş, yerlerine yenileri gelmiş, caddelerin yönü, dükkânların isimleri ve sahipleri değişmişti.

Arada tek tük de olsa tanıdığı yerler de vardı. Eskiden iş arkadaşlarını yemeğe davet ettiğinde alışveriş yaptığı şarküteri hâlâ oradaydı. Aynı şekilde devamlı müşterilerinden olduğu küçük şarap evi de öyle.

Ama düzenli olarak Camel aldığı tütüncü gitmişti. Köşedeki binanın zemin katında şimdi bir büfe vardı. Mark büfenin önünden geçerken hamburger, taco ve döner kebab tabelalarını gördü. *İnsan sağlığına karşı işlenen bir günahın yerini başka bir günah almış,* diye düşündü.

Sonra yine navigasyonun sesi duyuldu.

"Şimdi sağa dönün. Üç yüz metre sonra hedefinize varmış olacaksınız. Park yeri aranıyor."

Verilen rotayı takip ederken Mark'ın gerginliği iyice arttı. Birkaç apartmanın, bir bisikletçinin ve bir otobüs durağının yanından geçti, tam sokağın sonuna varıp yanlış yola girdiğini düşündüğü sırada ses yine duyuldu: "Hedefinize ulaştınız. Park yeri arayışı devam ediyor."

Aslında hiç gerekli değildi çünkü sokağın sonundaki büyük binanın önünde, girişin hemen yanına park edilmiş eski bir Mercedes dışında bütün park yerleri boştu. Mark yalnızca *misafirler için* yazılı tabelanın önünde durup binaya baktı.

Girişin üzerinde HOTEL JORDAN yazıyordu.

Muhtemelen burada çarşamba 18.31'e kadar bana ayrılmış bir oda var, diye düşündü. *Birini bulmam için tanınan iki günlük süre için. Ama kimi? Dahası niye?*

11

Otele girer girmez Mark'ın aklına gelen ilk sözcük *boğucu* oldu, çok geçmeden nedenini de anladı.

Resepsiyonun tamamı 1950'lerin sonundan ya da 1960'ların başından kalmış olmalıydı. Duvarlar, apliklerin pek de aydınlatamadığı koyu renkli ahşap panellerle kaplanmıştı. Önünde üç berjer koltuktan ve kalın, yeşil kadifeyle kaplı bir kanepeden oluşan bir oturma grubu vardı, resepsiyon masasının önündeki koyu renk ahşap zemine serilmiş eski oryantal halı da boğucu izlenimi güçlendirmek için üstüne düşeni yapıyordu.

Kesinlikle 21. yüzyılda turist çekecek bir yer değil, diye düşündü Mark, elinde çantasıyla ve resepsiyonda duran sıska adama doğru yürüdü. Adam kahverengi kadife takım elbisesi, geriye doğru taranmış saçları, keçi sakalı ve burnunun ucunda duran okuma gözlüğüyle çok daha yaşlı görünmesine rağmen Mark onun altmış yaşlarında olduğunu tahmin etti.

Geldiğini fark eden adam okuduğu dergiyi kenara bıraktı, Mark bir an için derginin adına baktı. *Koleksiyoncu*. Altında da sayının konusu yazıyordu: *Retro yine moda oldu*.

Bu oteldeki herhangi bir şeyin moda olduğunu sanmıyorum, diye düşündü Mark, sonra kendini tanıttı.

"Dr. Behrendt!" dedi adam dar yüzünü kırıştıran geniş bir gülümsemeyle. "Ben Erich Lüders. Hoş geldiniz. Yolculuğunuz

11

Otele girer girmez Mark'ın aklına gelen ilk sözcük *boğucu* oldu, çok geçmeden nedenini de anladı.

Resepsiyonun tamamı 1950'lerin sonundan ya da 1960'ların başından kalmış olmalıydı. Duvarlar, apliklerin pek de aydınlatamadığı koyu renkli ahşap panellerle kaplanmıştı. Önünde üç berjer koltuktan ve kalın, yeşil kadifeyle kaplı bir kanepeden oluşan bir oturma grubu vardı, resepsiyon masasının önündeki koyu renk ahşap zemine serilmiş eski oryantal halı da boğucu izlenimi güçlendirmek için üstüne düşeni yapıyordu.

Kesinlikle 21. yüzyılda turist çekecek bir yer değil, diye düşündü Mark, elinde çantasıyla ve resepsiyonda duran sıska adama doğru yürüdü. Adam kahverengi kadife takım elbisesi, geriye doğru taranmış saçları, keçi sakalı ve burnunun ucunda duran okuma gözlüğüyle çok daha yaşlı görünmesine rağmen Mark onun altmış yaşlarında olduğunu tahmin etti.

Geldiğini fark eden adam okuduğu dergiyi kenara bıraktı, Mark bir an için derginin adına baktı. *Koleksiyoncu*. Altında da sayının konusu yazıyordu: *Retro yine moda oldu*.

Bu oteldeki herhangi bir şeyin moda olduğunu sanmıyorum, diye düşündü Mark, sonra kendini tanıttı.

“Dr. Behrendt!” dedi adam dar yüzünü kırıştıran geniş bir gülümsemeyle. “Ben Erich Lüders. Hoş geldiniz. Yolculuğunuz

iyi geçti mi? Doğrusu yavaş yavaş endişelenmeye başlamıştım. Sizi çok daha erken bekliyorduk.”

“Öyle mi?”

“Telefonda öğleden sonra burada olacağınızı söylemişsiniz.”

Mark sırtında soğuk bir ürperti hissetti.

Bu adi herif sahiden her şeyi bu denli titizce mi planlamıştı? Kesinlikle öyle görünüyordu.

Mark'ın uyuşturucunun etkisinden ne zaman çıkacağını, sonrasında telefonda ne kadar konuşacaklarını, Mark'ın kiralık arabayı bulup buraya gelmesinin ne kadar süreceğini tahmin etmiş olmalıydı.

Gerçekten her şey planlanmış mıydı?

Belli ki öyleydi. Bu yabancı adam ona tam olarak beklediği şeyi yapmak dışında bir seçenek bırakmamıştı. Öngöremediği tek şey otobandaki kazaydı.

Planın burada tökezledi ama kaybedilen zamanı hesabıma eklemeyeceğinden eminim, diye düşündü Mark keyifsizce.

“Bir süre trafikte kaldım,” dedi. “Bir oda verebilir misiniz lütfen?”

“Elbette,” diye karşılık verdi Lüders. “Sadece formaliteleri çabucak halletmemiz gerek. Bir dakika bile sürmez.”

Antika resepsiyon masasının üzerinde yabancı bir cisim gibi duran bilgisayara döndü. “Hemen halledeceğim. Bilgileriniz zaten girilmiş. Rica etsem kayıt belgesini imzalayabilir misiniz? Şurada kalem var... şu şeyin üstünde.”

Tezgâhtaki antika görünümlü zilin yanında duran elektronik imza tabletini işaret etti.

Mark denileni yaptı, kısa bir süre sonra imzası bilgisayar ekranında görününce Lüders son derece odaklanmış bakışlarıyla gerekli son tıklamaları da yaptı.

“Doğrusu,” diye mırıldandı, “hâlâ kayıt defterlerinin olduğu o eski güzel günleri özleyorum. Çok değil, bir süre önce bizde hâlâ vardı. Ama bugünlerde her şeyin *dijital* olması gerekiyor. Bu işin sonu nereye varacak biliyor musunuz Dr. Behrendt?”

Mark bir yanıt vermeyince Lüders gözlüğünün üstünden ona baktı. “Bu işin nereye varacağını ben söyleyeyim. Bir gün biri büyük fişi çekecek ve her şey dijital bir hiçliğin içinde yok olup gidecek. Bin yıl sonra Romalıların taş tabletlerini bulup nasıl yaşadıklarını öğrenecekler. Peki, ya biz?” Hayalî bir toz bulutunu dağıtmak ister gibi avucuna üfledi. “Her şey gidecek, her şey! Bizi hatırlatan, sadece devasa bir elektronik hurda yığını olacak. Düşündüklerimiz, yaşadıklarımız sonsuza dek kaybolacak. Sizce de öyle değil mi?”

“Olabilir,” dedi Mark, şu anda hiç felsefe yapacak halde değildi. “Anahtarı alabilir miyim lütfen?”

Lüders tereddüt etti, sonra teatral bir tavırla alnına vurdu. “Tabii ki efendim! Affedersiniz doktor. Son zamanlarda pek misafirimiz olmadı. Ben de sohbet etmeyi hep sevmişimdir. Uzun bir yoldan geldiğinizi, yorgun olduğunuzu tamamen unuttum.”

Anahtar kartı çağının burada henüz başlamadığını vurgulamak istercesine çevik bir hareketle duvardan bir anahtar aldı. “Buyurun Dr. Behrendt. 204 numara. İstedığınız gibi.”

“İstedğim gibi mi?.. Ah, doğru ya!”

Mark ağır bir pirinç anahtarlığa takılmış eski moda anahtarı alıp üstüne kazınmış numaraya baktı.

Adam benim için özellikle bu odayı seçmiş. Öyleyse bir anlamı olmalı.

Lüders hafifçe öne eğilip anahtarı işaret etti.

“Ama başka boş odalar da var,” dedi kısık sesle, sanki etrafta onları duyabilecek başka biri varmış gibi. “Bundan daha güzel odalar, üstelik aynı fiyata. Sonuçta şu an sezonda değiliz.”

“Hayır, teşekkürler,” dedi Mark. “Burası olsun.”

Lüders ellerini kaldırıp gülümsedi. “Nasıl isterseniz. Bizim için misafir kral sayılır. Herhalde sayılara karşı küçük bir zaafınız var.”

Mark gülümseyerek karşılık verdi. “Doğru tahmin ettiniz. Bu arada benim için size bir şey bırakan oldu mu?”

Lüders kaşlarını çattı. “Bildiğim kadarıyla olmadı. Belki karıma bırakmışlardır. Bir sorayım.”

Hemen kabul bölümünün arkasındaki bir odaya girip çok geçmeden üzgün bir yüzle geri döndü. “Hayır, yok. Beklediğiniz bir şey mi vardı? Bir paket ya da bir haber?”

“Evet, öyle bir ihtimal vardı,” dedi Mark, içinden, *en azından öyle umuyordum*, diye geçirdi. *Çünkü bu adamın benden ne istediğine dair hâlâ hiçbir fikrim yok.*

“Odamla ilgili bir şey sorabilir miyim?”

“Elbette,” dedi Lüders. “İstediğiniz her şeyi sorabilirsiniz. Gördüğünüz gibi vakitten bol bir şeyim yok.”

“Evet, görüyorum. Bu odanın bir geçmişi var mı diye merak etmiştim. Yani orada sıra dışı bir olay ya da onun gibi bir şey yaşandı mı?”

Lüders şaşkınlıkla yüzüne baktı. “Ne demek istiyorsunuz?”

“Otelinizin uzun bir geçmişi olduğundan eminim,” dedi Mark ihtiyatla. “Muhakkak bir şeyler olmuştur. Belki 204 numaralı odada da olmuştur.”

Otelci düşünceli düşünceli sakalını sıvazladı, Mark’ın aklına eski bir filmde bir karakter geldi. Lüders düşünmeye devam ederken *Jack Arnold’ın çektiği bir bilim kurgu filmindeki profesöre benziyor*, diye geçirdi içinden. *Şimdi bana dâhice icatlarından birinin bu odada bulunduğunu söyleyecek. Belki bir zaman makinesi vardır, otelindeki mobilyaları geçen yüzyıldan o makine sayesinde getiriyordur.*

“Hayır, aklıma sıra dışı bir şey gelmiyor,” dedi Lüders sonunda. “Karım ve ben bu oteli altı yıl önce devraldık. Önceki sahibi Korsika’ya taşındı. Ama otelinin özel bir geçmişi olsaydı sırf fiyatı artırmak için bile olsa bize anlatırdı. Gerçi fiyatı zaten yüksekti ama karım burada doğmuş, tahmin edeceğiniz gibi son yıllarımızı memleketinde geçirmemizi istedi.”

“Peki özel misafirleriniz?” diye üsteledi Mark. “Öyle birileri var mıydı?”

“Hımın,” dedi Lüders yine sakalını sıvazlayarak. “Sanmıyorum. Gerçi... Bir saniye... Doğru, düşününce sahiden de seçkin bir misafirimiz olmuştu.”

“Kimdi?”

“Bir yazar,” diye karşılık verdi Lüders, birkaç kez parmağını şaklattı. “Şu... şu... neydi? Ah, adı neydi çıkaramıyorum. İsimler hiç aklımda kalmıyor. Her halükarda buraya kitap tanıtımı için gelmişti. Tuhaf çocuklarla ilgili bir kitap. Epey ürkütücü bir şey. En azından karım öyle söyledi, ben sadece iş dergileri okurum. Ama karım kitabı âdeta yalayıp yutmuştu. Sonrasında uzun süre huzurla uyuyamadı, zavallı şey. Özellikle şu... neydi... şu... hah, şu İsveçli kız ve tüm gençler çevre kirliliği yüzünden sokaklara döküldükten sonra. Her yerdeydiler. ‘Buraya kadarmış Erich,’ demişti karım. ‘Şimdi her şey o romandaki gibi olacak!’ Neyse ki o kadar da kötü bir şey olmadı. Sonuçta sadece bir kitap ve bana sorarsanız bu yazarların hepsi zaten biraz çatlak oluyor. Karım da artık şu *kitsch* İngiliz romanlarını okuyor, şeyin kitaplarını... şeyin... Ah, anladınız işte, içinde muhteşem doğa tasvirlerinin olduğu kitaplar.”

Mark iç geçirmemek için kendini tutmak zorunda kaldı. İpucu arayışı buraya kadardı. Katilin bu yazarla ilgilendiğini hiç sanmıyordu, yazar çatlak olsun olmasın.

Otelcinin arkasındaki anahtar duvarını işaret etti. “Bugün benden başka misafir var mı?”

“İı, hayır,” dedi Lüders biraz utanarak. “Muhtemelen bu gece ve yarın gece tek misafirimiz siz olacaksınız. Ama hafta sonu için birkaç rezervasyonumuz var. Dediğim gibi asıl sezon bitti, maalesef gezmek için de hava pek ideal değil.”

O halde oda numarası elimdeki tek ipucu, diye düşündü Mark. Ama bundan ne anlamam gerekiyor ki?

Sonra aklına başka bir fikir geldi. Adam Mark’ın cüzdanındaki diğer şeylerle birlikte kaybolan eski kredi kartını kullanmış olamazdı çünkü kart çoktan kapatılmıştı. Kiralık arabada olduğu gibi otel masraflarını da üstlendiyse o zaman kendi kredi kartını kullanmış olmalıydı. Ya da ücreti havaleyle göndermişti. Öyle veya böyle adını açık etmiş olabilirdi.

Önemsiz bir şeymiş gibi davranmaya çalışarak, “Odanın ücreti ödendi mi?” diye sordu.

Lüders bıyık altından gülüp ona göz kırptı. “Siz de sürekli bir şeyleri unutan insanlardansınız herhalde. Hayır, bizde prensip olarak ücret otelden ayrılırken alınır. Ah, unutmadan, kahvaltı sabah dokuz buçuğa kadar, akşamları da resepsiyon ona kadar açık. Başka bir sorunuz var mı?”

Cevaplayabileceğiniz bir sorum yok, diye düşündü Mark.

Lüders’in yanından ayrılıp odasına doğru yola koyuldu.

12

204 numaralı oda, sıradan mobilyalardan başka bir şeyin olmadığı sıradan bir otel odasıydı. Çift kişilik bir yatak, bir gardırop, minibarlı bir şifonyer, bir masa ve bir sandalye. Odayı Mark'ın eskiden (önceki yaşamında) sık sık kaldığı otel odalarından ayıran tek şey, yatağın Alman ekonomik mucizesi¹ döneminden kalmış olmasıydı.

Çantasını çiçek desenli yatak örtüsünün üzerine bıraktı, sonra katilin bırakmış olabileceği herhangi bir ipucunu bulmak için odanın her köşesini titizlikle aramaya koyuldu.

Neden bu odayı seçmişti?

Yatakla ve bazayla başladı, sonra diğer bütün mobilyaları gözden geçirdi. O sırada Lüders çiftinin mobilyaları ya da yıpranmış kadife halıyı değiştirmekle hiç ilgilenmediğini ama konu temizlik olunca işi çok ciddiye aldığını görünce şaşırdı.

Diğer birçok otelin, daha modern otellerin aksine toz alma püskülüyle etrafta şöyle bir dolaşılmamış, tuvalet sırf yüzeysel bir temizlik izlenimi vermek için keskin kokulu bir temizlik malzemesiyle yıkanmamıştı. Mark yatağın altında ya da şifonyerin üstüne asılmış yağlı boya haşhaş tarlası tablosunun arkasında bile ne bir tutam toza ne bir örümcek ağına rastladı.

---

1 Almanya'nın ekonomisinin II. Dünya Savaşı'nın ardından hızla büyüdüğü dönem. (ç. n.)

Lüders'in koleksiyon dergisi için hakkında bir yazı yazılmaya değer antikalarla dolu küçücük banyo da pırıl pırıldı, muhtemelen yazının başlığı da *Ludwig Erhard² Gibi Yıkanmak* olurdu.

Tanımadığı adam buraya gizli bir mesaj bırakmış olsa bile bıraktığı şey çalışkan temizlik personelinin gözünden kaçmış olamazdı.

Mark bir süre boş yere arayıp durduktan sonra pes etti. Komodinin üstündeki Yeni Ahit'i bile karıştırmış, satırların arasında onun için bırakılmış bir not var mı diye lanet olası her sayfaya tek tek bakmıştı.

Hiçbir şey yoktu.

Artık akşam olmuştu ve Mark bir adım olsun ilerleme kaydedemedi değerli zaman akıp gitmişti.

Pantolon cebinden telefonunu çıkarıp ekrana baktı. Yeni bir mesaj ya da cevapsız bir çağrı yoktu, sadece hava durumu uygulamasından gelen ve ilerleyen saatlerde şiddetli bir yağış olacağını bildiren bir uyarı vardı.

Madem benden bir şey istiyorsun ne diye aramıyorsun adı herif? Mevzu ne, söylesene! "Farkındalık iyileşmenin ilk adımıdır" ne demek?

Aklı normal çalışan birinin çözemeyeceği ipuçlarıyla yerine getirilmesi imkânsız gibi görünen bir görev vermekteki amacı neydi?

Yoksa tüm bunlar hastalıklı bir eğlence mi? Önce ortalıkta çırpınıp umutlanmamı sağlayacak, sonra da tamamen tükenip intihar edeyim diye Doreen'i mi öldüreceksin? İstedğin bu mu alçak piç kurusu?

Öfkeyle çantasını açıp eşyalarını dolaba koydu. En sonunda çantanın yan gözünden mermilerle birlikte Glock'u çıkardı.

2 1963-1966 yılları arasında görev yapmış Barı Almanya Şansölyesi. (ç. n.)

Tabancayı tartar gibi elinde tuttu, sonra aklına Jacko geldi. İstenen her şeyi temin edebilen bu adam beki de tabancanın kullanım amacıyla ilgili tahminlerinde de o kadar yanılmamıştı. O anda Mark, katil karşısına çıksa onu tereddüt etmeden vura-
bileceğini hissetti. Bu manyakça oyun artık bitsin diye gözünü
bile kırpmadan, hiç düşünmeden onu vururdu.

Herkesin kendine özgü bir iç sınırı vardı. Bunu Kosova'dayken öğrenmişti. Herkesin sınırı farklı bir yerde olabilirdi ama insan bir kez o sınırı geçmeye zorlandığında artık her şeyi yapabilirdi. Tam anlamıyla *her şeyi*! Toplu tecavüz sırasında elbisesinin altında el bombası patlatan on iki yaşındaki kız ya da nişanlısının katilini akülü matkapla işkence ederek öldüren adam gibi.

Mark o günlerde yaşadıklarını uzun zamandır düşünmemişti ama bu anılar ona birden korkunç derecede taze geldi, sanki daha dün olmuş gibi.

Bunun nedeni, o anda çaresiz öfkesiyle benzer şeyleri yapabilecek gibi hissetmesiydi. Hayatı bile içini korkuyla, kendine karşı bir horgörüyle dolduruyordu.

Hemen tabancayı dolaba koyduğu giysilerin altına soktu. Bu odada tabancayı saklayabileceği daha iyi bir yer yoktu ve elinden gelen tek şey, dolap silmenin temizlikçinin günlük rutininin bir parçası olmadığını ummaktı.

Sonra kendini yatağa attı ve moral bozukluğuyla minibarlı şifonyere baktı. Küçük kapağının ardında neler olduğunu zihninde canlandırabiliyordu. Muhtemelen fıstık, cips ya da çikolata vardı, sonra alkolsüz içecekler, maden suyu ve bir iki şişe bira.

Belki birkaç şişe votka, viski veya cin de vardır, diye fısıldadı onu çok iyi tanıyan iç sesi. *Şimdi yapılacak en doğru şey bu olurdu doğrusu. Sinirlerini yatıştırmak için sadece küçük bir yudum. Yeniden gerçek dünyaya dön diye.*

Hayır, teşekkürler. Eğer kendisinin bu yönüne kulak verirse gerçek dünyaya değil doğrudan cehenneme dönerdi.

Kafasının içinde dönen baştan çıkarıcı fısıltıları elinden geldiğince duymazdan geldi, bununla uğraşmak yerine katilin şu ana kadar verdiği bir avuç bilgiye odaklanmaya çalıştı.

Tamam, elimde ne var?

Bulması gereken her kimse burada, Fahlenberg'de olmalıydı.

Dolayısıyla Orman Kliniği'nde çalıştığı dönemde yaşanan bir şeyle ilgili olmalıydı. On yıl önce ya da daha önce olan bir şeyle.

Eski bir hastamla mı ilgili?

Mümkündü hatta çok olasıydı. Hatta belki de bu adamın kendisiyle ilgiliydi. Ne de olsa herifin büyük bir psikolojik sorunu vardı, orası kesindi. Böylece adamın ona neden sürekli *doktor* dediği de anlaşılmış olurdu.

Ama neden bu otel?

Neden bu oda?

Yoksa sayının mı bir anlamı vardı?

204.

İki yüz dört de olabilirdi *iki, sıfır, dört* de.

Buradan ne çıkarması gerekiyordu?

Belki bir tarihti. Nisanın ikisi ya da yirmisi.

Her iki durumda da, üstünden on yıl geçmişken spesifik bir tarihte, belli ki bu manyak için önemli olan bir tarihte ne olduğunu nasıl hatırlayacaktı?

Belki de Mark tarihle ilgili teorisinde tamamen yanılıyordu.

İyi düşün, diye zorladı kendini. *Elinde başka ne var?*

Aklına hiçbir şey gelmiyordu, bakışları yine minibara kaydı.

Bu kez kafasındaki ses öncekinden daha baştan çıkarıcı, daha ısrarcıydı.

Tanrı aşkına, yapma böyle! Sadece bir yudum, küçücük bir yudum. Bunda ne kötülük var? Eskiden, bu otelin modern olduğu

zamanlarda insanlar sürekli içki içerdi. Önce bir aperitif ve akşam yemeğinin yanında güzel bir şarap, sonra sindirim için sert bir içki, akşamları arkadaşlarla birkaç bira, tabii yatmadan önce rahat uyumak için içilen son bir içkiyi unutmamak gerek... Bunda yanlış bir şey yok. O yüzden naz yapma da eski güzel günlerdeki gibi davran.

“İşte bu!” Mark tarantula sokmuş gibi yataktan fırladı.
“Evet, bu!”

Bağımlı bilinçaltının onu ikna etmek için uydurduğu bütün bu saçmalıkların arasında gerçekten faydalı olacak bir şey yüzeye çıkmıştı. Aniden Lüders’le sohbetlerinin ona önemli bir bilgi sağlayabilecek küçük bir ayrıntısını hatırladı.

Aceleyle odadan çıktı, hatta bir an için küçük de olsa bir umut olduğunu hissetti.

13

Mark neredeyse hiç iştahı olmadığı halde (midesi gerginlikten kasılıp kalmıştı) akşam yemeği için otel restoranına indi. Saat dokuza geliyordu, yani bir şekilde geçirmesi gereken bir saatten fazla zamanı vardı. Öyleyse bu zamanı neden mantıklı bir şekilde kullanıp vücudunu *gerçekten* ihtiyaç duyduğu bir şeylerle takviye etmesindi ki?

Lüders'in tahmini doğru çıkmıştı, Mark resepsiyonun önünden geçerken bu akşamki tek misafir olduğunu öğrenip memnun oldu. 204 numaralı odanın anahtarı dışında tüm anahtarlar yerinde duruyordu. Bu da planları için son derece uygundu.

Ama şimdilik pencerenin yanındaki bir masaya oturdu, önceden bildirilen şiddetli yağmur başlamıştı. Boş salon o kadar sessizdi ki pencere pervazlarına çarpan damlaların sesi duyulabiliyordu.

Personel çoktan paydos ettiği için Mark'la bizzat Bayan Lüders ilgilendi. Mark kadının kocasından birkaç yaş daha genç olduğunu tahmin etti ve kesinlikle şimdiye kadar karşılaştığı en tombul kadındı. Bayan Lüders mutfağın kendi krallığı olduğunu söyledi, vücuduna bakılırsa kulağa umut verici geliyordu.

Kadın öğle yemeğinden kalanları ısıtmayı teklif etti, Mark kabul ettikten kısa bir süre sonra yanında patates püresi dağıyla birlikte, normal bir insanın asla bitiremeyeceği kocaman bir rulo köfte getirdi.

Bayan Lüders afiyet olsun deyip bar tezgâhının arkasına geçti, yürürken çadıra benzeyen ereğinin altına giydiği varis çorapları kalın uylukları yüzünden birbirine sürtüp ses çıkarıyordu. Mark, kocasının nasıl bu kadar cılız kalabildiğini merak etti.

Yemeğini yerken kadının tezgâhın arkasından bir kitap çıkarıp okumaya başladığını gördü.

Birkaç lokma yedikten sonra, “Kitap nasıl?” diye sordu. “Okumaya değer mi?”

Kadın başını kaldırıp kitabı bıraktı, burnunu bükünce devasa boyutlarda, pug cinsi bir köpeğe benzedi.

“Okumaya değer mi mi?” Kınar gibi başını salladı. “Çok iyi niyetlisiniz. Bazı yazarların insanlara neler yutturmaya çalıştığını tahmin bile edemezsiniz. Bu adam da yalnızca irade gücüyle tüm hastalıkların iyileştirilebileceğini iddia ediyor. Aslında bu kitabın geri dönüşüme gönderilmesi lazım ama şu anda otelde başka kitap yok, bütün gün hiçbir şey olmayınca okumaktan başka ne yapılır ki? Bu saçmalıklar da hiç yoktan iyidir. Ama yarın yanıma başka bir kitap alacağım, hiç şüphemiz olmasın!”

“O halde burada yaşamıyorsunuz?”

“Hayır, ailemden kalan evde yaşıyoruz. Buraya çok uzak değil, hemen eski şehir merkezinde. Ama daha ona kadar buradayız. Yani bir şeye ihtiyacınız olursa...”

“Çok teşekkür ederim,” dedi Mark, masadan kalktı. “Tıka basa doydum ve her şeyim var. Tamamını bitirmem mümkün olmasa da rulo köfteniz çok lezzetliydi.”

“Beğenmenize sevindim,” dedi Bayan Lüders, tatlı bir gülümsemeyle yanından ayrıldı.

Mark da gülümsüyordu. Çünkü olmasını umduğu şeyin kesinleştiğini anlamıştı.

Bir saatten kısa bir süre içerisinde otelde yalnız kalacaktı. Ve katili biraz olsun tanıdıysa muhakkak bunu da o planlamıştı.

14

204 numaralı odanın bulunduğu koridorda otelin ön bahçesine bakan bir pencere vardı. Mark onu çeyrek gece dış aydınlatma kapatılana ve Lüders çifti otoparkta görünene kadar bekledi.

Otelcinin yağmurun altında eğilerek eski Mercedes'e doğru koşup hemen sürücü koltuğuna geçmesini izledi. Bayan Lüders ise yağmura aldırıyor gibiydi. Ağır ağır çöp kutusuna gitti, mavi bir torbayı çöpe attı, yandaki atık kâğıt kutusuna da bir şey fırlattı (muhtemelen az önce sinirini bozan kitabı), sonra aynı ağır adımlarla kocasının arabasına yürüdü. Adam motoru çalıştırmış bekliyordu, kadın koltuğa kurulunca Mercedes epey bir göçtü.

Ne zıt bir çift, diye düşündü Mark ve park alanından geri geri çıkıp takırdayan dizel motoruyla yağmurlu gecede gözden kaybolan arabanın arkasından baktı.

Sonunda otel ona kalmıştı, planını uygulamaya koyulabilirdi.

Fikri görece basitti: Şu anda 204 numaralı odada bulunabilecek herhangi bir şey yoksa o zaman ipucunun odanın geçmişinde saklı olması mümkündü.

Mesela bulması gereken kişi geçmişte burada kalmış bir misafir olabilirdi. Bildiği kadarıyla aralarında ünlü biri yoktu ama Doreen'i kaçıran adam için belli ki önemli biriydi. Ve onu bulması için Mark'ı seçtiğine göre bu kişi her kimse onu Mark

da tanıyor olmalıydı. Buna göre aradığı kişi en az on yıl önce bu otelde kalmıştı.

Lüders giriş işlemlerini yaparken yeni dijital çağda eski kayıt defterlerini çok özlediğinden bahsetmişti ve tutkulu bir koleksiyoncu olarak şüphesiz tüm bu defterleri saklıyordu. Kanunun öngördüğü saklama süresi çoktan dolmuş olanları bile.

En azından asansöre giderken Mark'ın *umudu* bu yöneydi. Asansörün kapısı açıldı, Mark elinde olmadan kabindeki küçük pirinç tabelayı okudu.

Üretim yılı 1969. Son bakım tarihi artık okunmuyordu.

Kaçınılmaz olarak aklına eski bir hastası geldi. Kadın Ham-sin Yorrusu'ndan önce bir ofis binasının asansöründe mahsur kalmış, ancak salı günü uzun süre susuz kalıp delirmenin eşiğine geldikten sonra kurtarılmış, sonrasında terapi için ona gelmişti. Sürekli kâbus görüyor, kâbuslarında ya diri diri gömülüyor ya da ıssız bir adada mahsur kalıp açlık ve susuzluktan kendi idrarını içmeyi, bacaklarından birini yemeyi düşünüyordu.

Asansörün kapısı kendiliğinden kapandı, Mark asansöre binmedi, zemin kata merdivenlerden indi.

Gıcırdayan tahta basamaklardan inerken neden birdenbire böyle şeyler hatırladığını merak etti. Psikiyatrist olarak çalıştığı yılları uzun zamandır düşünmemişti.

Yani, cevap orada, diye geçirdi içinden. Eski, tanıdık çevre-deyim. Otel değil ama şehir tanıdık. Çoktan unutulmuş anıları uyandırdı. Tabiri caizse geçmişin hayaletlerini, şimdi bilinçaltımın zindanlarında zincirlerini çekiştiriyorlar.

Aklına tam da bu benzetmenin gelmesi şaşırtıcı değildi. Bomboş odalar artık sadece boğucu ve bunalıcı değil, düpedüz dehşet vericiydi.

Aşınmış halılar ayak seslerini boğuyor, kasvetli ahşap duvarlar zaten loş olan ışığı neredeyse tamamen yutuyordu.

Ayrıca Mark'ın tanımlamakta zorlandığı, her yere sinmiş şu küf kokusu da vardı. Sanki sayısız insanın ten kokusu, geçmiş yıllarda içilen sigaraların, sıkılan parfümlerin ve kullanılan temizlik malzemelerinin kokusuyla birleşerek bu eski binaya sinmiş gibiydi.

Bu döşemelerin hâlâ modern olduğu zamanlarda bile burada rahat hissetmek imkânsızdı. Bu otel Vincent Price ya da Christopher Lee'nin türlü kötülükler ettiği, üstlerinde gecelik, ellerinde şamdan olan kadınlara çılgılık attırdığı eski perili ev filmlerinin hayranlarına hitap ediyordu.

Koridorlarda ve merdiven boşluğunda bulunan sensörlü duvar lambaları Mark'ın yolunu aydınlattı ancak nihayet resepsiyona vardığında her yer karanlıktı. Resepsiyon masası yalnızca acil çıkış tabelasının cılız, yeşil ışığında görülebiliyordu.

Belli ki gece geç saatte dönen insanları hesaba katmamışlar, diye düşündü Mark, sonra cep telefonunun el fenerini açtı.

Masaya henüz varmıştı ki hemen arkasından metalik bir takırtının eşlik ettiği şiddetli bir gümbürtü geldi.

Mark hızla arkasına dönüp girişe baktı. Bir an için orada birini görür gibi oldu. İki kanatlı cam kapıyı sarsan birini.

Fakat kimse yoktu. Sadece yağmur o kadar şiddetli yağıyordu ki ön bahçeden cam kapıya su sıçramıştı. Sonra çakan bir şimşek gözünü aldı ve hemen ardından gelen şiddetli bir gök gürültüsüyle eski kapı yine sarsıldı.

“Kahretsin!” dedi Mark soluk soluğa. *Sinirlerim tamamen yıpranmış.*

Böyle bir günün sonunda şaşırtıcı bir şey değildi. Üstelik gün henüz bitecek gibi de durmuyordu.

İç geçirip yürümeye devam etti, sonunda Lüders'in ofisine girince hemen geri dönme isteği duydu. Boğucu koku bu pen-

ceresiz odada çok daha güçlüydü ve ortalığa tam bir keşmekeş hâkimdi.

Duvarlar sayısız klasör, dosya ve kitabın ağırlığıyla bel vermiş, tavana kadar uzanan raflarla kaplıydı. Lüders tıka basa dolu çekmecelere koyamadıklarını rafların önüne ve masanın soluna yığılmış karton kutulara doldurmuştu.

Masanın sağında, Mark geldiğinde otelcinin göz atmakla meşgul olduğu koleksiyon dergisinin eski sayılarından oluşan altı balya duruyordu. Onların arkasındaki diğer balya da eski telefon rehberlerinden oluşuyor gibiydi. Muhtemelen yarısı Fahlenberg mezarlığına taşınmış isimlerle dolu, yıllanmış, kalın ve sarı ciltler.

Mark çaresizce iç geçirip kafasını kaşdı. Aramaya bu kaosu neresinden başlayacaktı ki? Bir sisteme göre sıralanmışlarsa bile bunu sadece Lüders'in kendisi biliyordu.

Bahsettiğin o "eski güzel günlerde" senin gibi birine belki koleksiyoncu denilebilirdi canım ama günümüzde katıksız bir çöpçü sayılırsın, diye düşündü hayal kırıklığıyla. Burası bile bu haldeyse eski eviniz ne âlemde düşünmek bile istemiyorum.

Kutuların yanından geçip aynı şekilde dergi ve kâğıt yığınlarıyla dolu masaya gitti. Masa lambasının kordonunu çekince enerji tasarruflu bir ampul yandı. Birkaç saniye sonra ortalığı raflardaki klasörlerin etiketlerini okumaya yetecek kadar aydınlatıp Mark'ı şaşırttı.

Böylece Mark işe koyuldu.

Rafları tek tek gözden geçirirken ne zaman bir gök gürültüsü giriş kapısını zangırdatsa irkilerek sıçradı.

Evet, gerçekten de sinirleri yalıtımı sökülmüş elektrik kabloları kadar yıpranmıştı. Titriyor, terliyor, yorgunluk ve heyecandan sürekli esniyordu.

Buna rağmen direndi ve otelin tüm tarihini belgeliyormuş gibi görünen klasör dağını karıştırmaya devam etti.

Biri şefin 1928 Mayıs'ının belli bir gününde öğle yemeğinde ne çıkardığını öğrenmek istese cevabı burada bulacağı kesindi.

Ya da biri 1984 Eylül'ünün herhangi bir gününde çarşafı kimin değiştirdiğini öğrenmek mi istedi? Hiç sorun değildi.

Bütün belgeler, bütün yazışmalar burada dosyalanmıştı.

Tam pes etmek üzereyken bir kutu yığınının arkasındaki alt raflardan birinde bir grup büyük defter buldu. Defterlerin deri kaplı sırtlarına yıllar yazılmıştı, 1969'a kadar gidiyordu.

Mark kısık sesle bir çığlık attı: "Bu işte! Kahretsin, bu!"

2009'da taşınana kadar üç yıldan uzun bir süre Fahlenberg'de yaşamıştı, o yüzden söz konusu yıllara ait misafir kayıt defterlerinin en yenisini çıkarıp masaya geçti. Masa lambasının ışığında, isimler, adresler ve telefon numaralarının yazdığı listede heyecanla parmağını gezdirdi. O günlerde misafirler bilgilerini deftere kendileri yazıyorlardı ve bütün el yazıları ilk bakışta okunmuyordu. Bazı isimleri ancak güçlkle çözebildi.

Naegele, Genzler, Matt, Hocke, Magri, Kuepper, Neumahr, Perucci, Eschbach...

Bu isimlerin hiçbirisi onun için bir anlam ifade etmiyordu. Verilen adresler de hiçbir şekilde tanıdık gelmiyordu, kaldıkları odaların numaralarıysa yazılmamıştı.

Yine de elindeki tek ipucu buydu. Bu yüzden neredeyse saplantılı bir hassasiyetle misafir defterini gözden geçirdi. Sayfa sayfa, isim isim, tarih tarih, adres adres.

Ekim ayına gelmişti ki sayfayı çevirirken yere bir not düştü. Mark kaşlarını çatarak eğildi, notu lambanın ışığına tuttu.

Bir cep telefonu numarasıydı.

Kâğıt parçası misafir kayıt defterinden daha yeniydi, buna hiç şüphe yoktu. Karıştırdığı sayfalar kadar sararmamıştı, kullanılan tükenmez kalemin mürekkebi de taze gibi görünüyordu. Kâğıdın sol üst köşesindeki reklam yazısı notun nispeten yeni

olduğunu doğruluyordu. Dişli çark biçimindeki firma logosunun yanında şöyle yazıyordu: *Fahlenberg motor fabrikası 60 yaşında – 1958'den beri aynı hassasiyetle çalışıyoruz.*

Buna göre kâğıt en fazla bir yıllıkta.

Bu, tesadüf olamazdı.

Kesinlikle tesadüf değildi.

Bu notu o bırakmış. Bu onun numarası! Bu sayfada bir şey bulacağım demek ki, sonra da onu aramam gerekiyor.

Kalbi deli gibi çarpan Mark açık sayfadaki misafir listesine göz gezdirirken yine bir gök gürültüsü ön kapıyı titretti, masa lambasının ışığı da kısa bir süre titredi.

Sonra tüm dikkatini anında çeken bir isim okudu.

Işığın titremesi kesilene kadar bekledi, sonra emin olmak için ismi bir daha okudu.

“Olamaz!”

Ama bir yanlışlık yoktu. Doreen'i kaçıran, Tanja'yı öldüren adamın bir manyak olduğuna dair daha fazla kanıt ihtiyacı olsaydı ihtiyaç duyduğu kanıt şu an önünde duruyor olurdu.

Kayıt 26 Ekim 2009'da yapılmıştı. Mavi mürekkepli bir kalem ve besbelli titreyen ellerle yazılmıştı. Yine de 204 numaralı odayı tutan kadının adı açıkça okunuyordu.

ELLEN ROTH

15

Çılgıncaydı, düpedüz çılgınca ve Mark üstünde ne kadar düşünürse her şey o kadar saçma bir hal alıyordu.

Bu arada saat gece yarısını çoktan geçmişti ve yorgunluğu daha önce hiç bilmediği yeni bir seviyeye ulaşmıştı. Titriyordu, vücudu dinlenmek ve uyumak için can atıyordu ama beyni izin vermiyordu. Son sürat çalışıyordu, uyku söz konusu bile değildi.

204 numaralı odada kafese kapatılmış bir kaplan gibi volta atıyordu. İkide bir önce minibara (*hadi ama, sadece bir yudum, sinirlerin yatışsın diye küçük bir yudum!*) sonra üstünde telefon numarası yazan kâğıtla cep telefonunun yan yana durduğu masaya bakıyordu.

Ardından gözlerini yatağa çevirdi. Neredeyse on yıl önce onun uyuduğu yatak, hemen hemen on yıl önce bugün.

Ellen Roth.

Onu ne zamandır düşünmemişti?

Uzun, çok uzun zamandır, diye yanıtladı kendini. Bugün olduğum insana dönüştüğümünden beri. Ellen Roth'un tanıdığı eski Mark Behrendt'le pek ortak noktası olmayan birine.

Ne kadar da doğrudu. Onun için son birkaç yıldır her şey Tanja'nın ölümü etrafında dönmüştü. Kendini öfkeli kederine ve Tanja'nın katilini bulma takıntısına o kadar kaptırmıştı ki başka bir şey düşünemez olmuştu. Bu sürede artık içmiyor olsa

da içtiği dönem yeterli olmuş, önceki hayatı kelimenin tam anlamıyla unutuşun bulanık sularına gömülüp gitmişti.

Fakat şimdi her şey geri dönüyordu. Fahlenberg, Orman Kliniği, Ellen Roth, onun erkek arkadaşı Chris (şimdi hatırladığı üzere tam adı Christoph Lorch'tu), Lara Baumann, Kara Adam... bütün o çılgın hikâye.

Boş yatağa bakmaya devam ederken aklına üniversitedeki hocalarından birinin konuşması geldi.

"Yakında teorik bilginizi pratiğe dökceksiniz," demişti doçent, Mark'ın unuttukları arasında hocanın ismi de vardı. "Ama nöroloji, psikoloji, psikiyatri ve psikopatoloji hakkında ne öğrenirseniz öğrenin eski güzel Shakespeare'i aklınızdan hiç çıkarmayın. Sadece Hamlet bile yerle gök arasında bizim kitap bilgisiyle anlayabileceğimizden çok daha fazla şey olduğunu biliyordu. Özellikle bizim mesleğimizde hep bir şaşkınlık yaşayacaksınız. Bir pipo bazen sadece pipo olabilir ancak çoğu zaman bambaşka bir şeydir, bu da sıradan ama etkileyici bir şey çünkü insan zihninin muhteşem muzipliklerini asla tam olarak kavrayamayacağız."

Sahiden de bu Freudyen imaya Ellen Roth'tan daha uygun biri olamazdı, görüntüsü tüm netliğiyle Mark'ın gözünün önüne geldi: kısa kesilmiş havalı saçları, her zaman merak ve yaşam isteğiyle parıldayan gözleriyle genç meslektaşı.

Hem iş hem özel hayatında her zaman planlar ve fikirlerle dolu, hırslı Ellen Roth. Orman Kliniği'nin tarihine en genç başhekim olarak geçmek üzereydi.

Sonra her şey bambaşka bir hal almıştı. Çünkü bir bakıma Ellen Roth gerçek olamayacak kadar mükemmeldi.

O hiçbir zaman var olmadı, diye düşündü Mark. Bu isimle liseyi bitirip tıp okumuş olsa da kimliğindeki bilgiler doğru olsa da Ellen Roth sadece koruyucu bir kişilik olmuştu. Lara

Baumann adında bir kız kendisine yapılanlara dayanamadığı için yıllar önce bu kimliği hayal etmişti.

Lara'nın unutmaya çalıştığı şey, sekiz yaşındayken amcasının ona tecavüz etmeye kalkışması ve o sırada amcasını öldürme-
siydi. Çocuk zihni hayalî bir kimliğe sığınmış, ürkek Lara'nın yerini bambaşka biri almıştı. Kimsenin zarar veremeyeceği güçlü, sarsılmaz bir kız; ona ikinci ismini kullanarak Ellen diyordu. Üstüne annesi Lara'nın amcasıyla yaşadığı olaydan sonra koca-
sından ayrılmış, kızlık soyadını almıştı.

Böylece Ellen Roth ortaya çıkmış ve Lara bu yeni benliğin, bu hayalî yapının içinde tamamen yok olmuştu. Annesi soya-
dını değiştirerek ve yaşanan olayla ilgili olarak ölüm sessizliğine gömülerek kızının psikolojide *dissosiyatif füğ* olarak bilinen ağır bir kişilik bozukluğu yaşamasına destek olduğunu anlasaydı Lara'nın kaderi büyük olasılıkla farklı bir yol izleyecekti.

Ama insan uzunca bir süre kafasını çevirip gerçeği inkâr ettiğinde ve yıllar sonra sözde iyi niyetten doğan bastırma isteği-
nin sonu kötü bittiğinde sıkça görüldüğü gibi olabileceklerin en kötüsü yaşanmıştı. Talihsiz tesadüfler zinciri Lara'nın bastırılmış anılarını ölümcül sonuçları olacak korkunç sanrılarla birlikte geri getirmişti. Lara psikotik bir tepki vermiş, sanrılar görürken hayat arkadaşı Chris'i Kara Adam sanıp onu öldürmüştü.

Sonrasında tamamen çökmüş, Ellen Roth'un varlığı sona ermişti. Ondan geriye kalan tek şey boş bir kabuktu.

Mark son karşılaşmalarını düşündü. Perişan haldeki genç kadın, katatonik birinin boş bakışlarıyla kasvetli bir hastane odasında, pencere kenarındaki bir masada oturuyordu.

Bu nedenle, hâlâ kim olduğunu bilmediği bu adamın talebi kesinlikle çılgıncaydı. Ellen Roth'u bulması imkânsızdı. Çünkü o artık yoktu ve hiçbir zaman da olmamıştı.

Beni buraya bu herif gönderdiyse bunu bilmesi gerekirdi. Ne de olsa her şeyi biliyormuş gibi duruyor. Misafir defterlerini, bu otel odasını, kim bilir daha neler neleri. Her şeyi biliyor! O halde Ellen Roth'un hikâyesini de biliyor olmalı.

Öyleyse bu adam ondan neden düpedüz imkânsız olan bir şey yapmasını istiyordu ki?

Sadece başka birinin hayal gücünde var olan birini nasıl bulabilirdi?

Hem bu herif niye onu arıyordu?

İkisi arasında nasıl bir bağlantı vardı?

Mark masanın önünde durdu, gözlerini yine cep telefonuna ve yanında duran kâğıt parçasına dikti.

Fırtına dışarıda zirve noktasına ulaşmıştı. Rüzgâr eski otelin çevresinde uğulduyor, yağmur damlalarını camlara vuruyordu. Şimşekler loş odayı aydınlatıyordu, Mark gök gürültüsünü ayaklarının altında hisseder gibi oldu.

Fırtınanın uğultusu arasından kilisenin çanları duyuldu. Saat başı için dört kez, sonra bir kez.

Yani saat birdi.

Tam denk geldi, diye düşündü Mark. *Gece yarısı hayaletlerinin vakti geçti, şimdi gerçek hayaletlerden söz etme zamanı.*

Cep telefonuna uzandı, numarayı tuşlarken hiç değilse şu adi herifi uykusundan edeceğini umdu. Ne de olsa, merhum babasının hep dediği gibi, kindarlık çaresizlerin intikamıydı.

Ama bu kadarı bile nasip olmadı çünkü telefon daha bir kez çalmıştı ki karşı taraf açtı.

16

“Tebrikler doktor! Bayağı hızlı çıktın.”

Mark’ın kinci umudunun aksine adi herifin sesi ne yorgun ne de uykulu geliyordu. Tam aksine: Sanki Mark onu küvette huzurla banyo yaparken ya da masaj yaptırırken yakalamış gibi rahattı.

“Notu nasıl buldun tahmin edeyim,” diye devam etti dostlar arasında herhangi bir şeyden bahseder gibi. “Çöpçü Lüders her zamanki gibi sızlanıp eski güzel günlerden söz etti. Kayıt defterlerinin bilgisayarlar kadar karmaşık olmadığından. Doğru mu?”

“Onun gibi bir şey,” dedi Mark, karşı tarafın sırtıttığını âdeta duyabiliyordu.

“Ben de öyle düşünmüştüm. Yeni gelen herkese aynı tera neleri sayıyor. O yüzden de bulunabilecek en iyi vasıtaydı. Her şeyden bihaber ama işlevsel. Yaşasın istifçilik.”

Mark grafologun, bu adamın yüksek eğitilmiş olduğu yönündeki tahminini hatırladı. İfadelerine bakılırsa öyle görünüyordu. Ama kelime dağarcığını üstünkörü geliştirmişse bile bu en azından gerçek bir ukala olduğunun ispatıydı. Güvensizliklerini abartılı bir ifade biçimiyle gizleyen türden.

“Demek daha önce sen de bu otelde kaldın?” diye sordu Mark.

“Mümkün. Ama beni bilgisayarda bulabilmen için adımı bilmen lazım.”

O halde adamın eski bir hastam olabileceği teorisi boşa çıktı, diye düşündü Mark.

Hafif bir baygınlık hissedip sandalyenin arkasına tutundu. Oturabilirdi ama oturmak istemedi. Bu tür konuşmalar ayakta yapılmalıydı. Oturarak konuşan zayıf sayılırdı, bütün temel konuşma kurslarında böyle öğretiyorlardı, Mark'ın bakış açısına göre bu kural bu konuşma için de geçerliydi.

“Neden bana söylemiyorsun?” diye sordu. “Gerçek adını yani. Benim hakkımda çok şey biliyor gibisin ama ben senin hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyorum. Eşit durumda olmamız için kiminle muhatap olduğumu söylemenin zamanı gelmedi mi?”

Karşı taraf keyifle homurdandı.

“İyi denemeydi doktor. Önce ilişki kurmak için dostça, küçük bir sohbet edilir, sonra dikkatle meselenin özüne gelinir. Siz ruh doktorlarında böyle oluyor değil mi? Ama bana işlemez doktor. Böyle şeyler hastalarında işe yarıyor olabilir ama senin ucuz numaralarına kanmayacağım.”

“Numara yapmıyorum,” dedi Mark sakince. “Sadece kiminle konuştuğumu bilmek istiyorum, hepsi bu. Bunun nesi tuhaf?”

“Benim kim olduğumu sen öğreneceksin. Önemli olan farkındalık, bunu söylemiştim zaten. Ama gerçek adımlı öğrenene kadar bana Ares diyebilirsin.”

“Ares mi? Savaş tanrısı gibi mi?”

Alaycı bir kahkaha. “Ah, doktor, klasik eğitim almışsın. Yani Ares'in sadece bir savaş tanrısı olmadığını eminim biliyorsundur.”

“Doğru,” diye onayladı Mark. “Aynı zamanda zulmün vücut bulmuş hali kabul edilir. Bu yüzden de eski Yunanlar ondan pek hoşlanmazdı.”

“Ah, doktor, kim herkes tarafından seviliyor ki? Yoksa sen mi?”

“Eh, senin olmadığın kesin.”

“Başkalarının benimle ilgili ne düşündüğü hiç umurumda değil. Ben sadece adalet istiyorum.”

Mark kaşlarını kaldırdı. “Demek amacın bu? İntikam? Bu yüzden mi kendine Ares diyorsun? Ares ismi aynı zamanda intikam anlamına geldiği için mi?”

Kısa bir sessizlik oldu, Mark bunu, sorusuna verilen olumlu bir yanıt olarak yorumladı. Sonra kendine Ares diyen adam şöyle dedi: “Şimdi soru sorma sırası bende doktor. Söylesene, nasıl bir duygu?”

“Ne nasıl bir duygu?”

Ares anlayışı kıt biriyle konuşuyormuş gibi iç geçirdi. “Ne olacak? İplerin artık senin değil benim elimde olması. Artık kaderi belirleyen sen değilsin, başka birinin insafına bağlısın. Üstüne beyaz önlüğü geçirir geçirmez Tanrı’yı oynayan biri olarak senin için yepyeni bir deneyim olmalı, öyle değil mi?”

Beni kıskırtmaya, bana kendimi güvensiz hissettirmeye çalışıyor, diye düşündü Mark. Onun gücünü hissetmemi istiyor. Ama beni bunlarla avlayamazsın dostum!

“Artık doktor değilim.”

“Biliyorum,” dedi Ares memnuniyetle. “Ne de olsa buna hiç de azımsanmayacak bir katkı oldu. Ama şu anki durum senin için yine de yeni, değil mi?”

“En yakın arkadaşımın sevgilimi öldüren katil tarafından kaçırılmasından bahsediyorsan evet, benim için yepyeni bir durum.”

Ares şimdi hafif bir kahkaha attı. “Ne güzel söyledin doktor. Senin alaycı damarını seviyorum, cidden. Görünüşe göre seninle ilgili tahminimde haklıymışım.”

“Neymiş o?”

“İçe içe aklını büsbütün yitirmedeğın. Kafan hâlâ çalışıyor, parçaları birleştirebilirsin. Bu iyi bir şey doktor. Gerçekten iyi. Bu durumda devam edebiliriz.”

Mark telefonu öyle bir sıktı ki parmak eklemleri çıtırdadı.

“Hayır, devam etmeyeceğiz. Ben istediğini yaptım. Sözünü tutma sırası sende. Doreen’i serbest bırak!”

Yine bir kahkaha ama bu kez keyifli değil, buz gibi, kötücül bir kahkaha. “Öyle hemen olmaz doktor! Şu ana kadar sadece *kimi* bulacağını öğrendin ama işin henüz bitmedi.”

“Öyle mi? O zaman iyi dinle Ares ya da adın her neyse. Ellen Roth artık yok. Gerçekten iddia ettiğın kadar zekiysen bunu biliyorsundur.”

“Evet, biliyorum.”

Şimdi adamın sesinde bir sinsilik seziliyordu ama Mark geri adım atmadı. “İyi. O zaman benden istediğın şeyin imkânsız olduğunu da biliyorsundur. O yüzden şu saçmalığı bırak ve Doreen’i...”

“Hayır!” diye sözünü kesti Ares. “İmkânsız olduğunu mu düşünüyorsun? Öyleyse kulağını dört aç doktor. Burada sana bir şey söylemek isteyen biri var.”

Ares telefonu bir yere koyunca Mark bir tıkırtı duydu. Sonra kumaş yırtılıyormuş gibi bir ses duyuldu fakat Mark sayısız kez yara bandı sökmüş bir doktor olarak sesi hemen tanıdı. Doreen’in ağzını kapattığı bandı çekmişti.

Aynı anda Ares’in usulca fısıldadığını duydu. “Uyan tatlım. Arkadaşın telefonda. Ne söyleyeceğini biliyorsun.”

Hafif bir inilti duyunca Mark’ın tüyleri diken diken oldu. Sonra telefon bırakıldığı yerden alındı ve Doreen’in sesi duyuldu, sesi sarhoşmuş gibi baygın ve zayıftı.

“Mark? Mark, sen misin?”

“Evet, benim. Nasılsın? İyi misin?”

“Mark... onu... onu...”

“Söyle!” diye çıkıştı Ares arkadan.

Doreen'in nefes alış verişleri hızlandı, Mark bu adi herifin onu bir şeyle tehdit ettiğini görür gibiydi.

“Dayan,” dedi telaşla. “Duyuyor musun? Dayan, sana bir şey yapmayacak çünkü asıl istediği benim. Seni oradan kurtaracağım. Söz veriyorum!”

“Mark,” dedi Doreen soluk soluğa. “Onu öldür!.. Onu öldürmek zorundasın!.. Yoksa...”

Ares telefonu aniden geri alınca yine bir tıkırtı oldu, Mark sert bir tokat yemiş gibi yerinden sıçradı.

“Gerisini tahmin edebilirsin,” dedi Ares. “Geriye yirmi dört saat beş dakikan kaldı. Bu arada telefon jokerini de kullanmış oldun. Bu telefon numarası sadece bu görüşmeyi yapmak içindi.”

Sonra bağlantı kesildi.

Mark kusacak gibi oldu, tuvalete zor yetişti. Yıpranmış tuvalet paspasına basıp kayınca dizlerinin üzerine düştü, klozet kapağını son anda kaldırıp kustu.

Yarı sindirilmiş patates püresinden ve rulo köfteden oluşan yağlı karışım klozete saçıldı, Mark şiddetli spazmlarla sarsılıyordu. Sanki her öğürtüye Doreen'in sözleri eşlik ediyordu. Kafasının içinde öyle yüksek bir sesle çınılıyordu ki sanki fayans kaplı duvarlarda yankılanıyor gibiydi.

Onu öldür!

Onu öldür!

ONU ÖLDÜR!

Ve spazmlar her seferinde kötüleşiyordu. Sanki bedeni bu sözlerdeki deliliğe fiziksel bir tepki veriyordu.

Onu öldürmek...

... zorundasın!

Yoksa...

Sonunda yalnızca acı safra gelmeye başlayınca spazmlar yavaş yavaş azaldı. Sözlerin yankısı da kesildi, sonunda kafasının içi sessizleşti. Sadece kulaklarında hafif bir uğultu kaldı.

Mark nefes nefese klozetin yanına yığıldı, çenesindeki salyaları sildi. Şakakları zonkluyordu, küçük banyo da acı dalgalarının ritminde nabız gibi atıyordu sanki.

Demek planı bu. Ellen Roth'tan intikam almak istiyor, kim bilir niye. Bunu da onun adına benim yapmamı istiyor. Adi herif!

Ama Lara Baumann'i bulmayı başarsa bile onu öldüremezdi!

Öldürebilir miydi yoksa? Doreen'i kurtarmak için!

Bu manyağın onu iki insanın hayatı arasında seçim yapmaya zorlamasına izin verecek miydi gerçekten?

Onu öldürmek zorundasın!

Onu öldürmek...

Yoksa...

Keskin bir kokunun yükseldiği antika klozete baktı ve aklına saçma sapan bir düşünce geldi: *Burada sadece Ludwig Erhard gibi yıkanmakla kalmayabilir, onun gibi kusabilirsin de.*

Kendine ne olduğunu anlamadan gülmeye başladı. Sinirleri büsbütün bozulmuş bir adamın histerik kahkahalarıydı bunlar. Delirmenin eşiğine gelmiş bir adamın kahkahaları. Karanlık koridorlardan duyulacak kadar yüksek sesli, tiz kahkahalar.

Güldükçe güldü, ta ki kahkahaları yerini çaresiz gözyaşlarına bırakana kadar.

CEHENNEMDEN BİR SAHNE (II)

Nöbetçi heinşire güzeldi, hatta çok güzel. Mavi önlüğünün üzerindeki isimlikte “Amanda” yazıyordu. Ona biraz, ışığı yansıtırak sönen Noel Baba için yedek kablo aldığı yapı marketteki tezgâhtar kızı hatırlatıyordu.

Amanda ondan pek de büyük sayılmazdı, olsa olsa yirmilerinin başındaydı, onun da kahverengi gözleri, hemen hemen siyah saçları vardı. Sadece tezgâhtar kız gibi saçlarını kısa kestirmemişti, şimdiki gibi örmediğinde muhtemelen omuzlarına kadar geliyordu.

“İşte bu kadar,” dedi Amanda, kolundaki manşonun havasını indirdi. “Tansiyonun yine biraz yüksek, nabzın da epey hızlı. Doktor sabah bir bakar. Sence uyuyabilecek gibi misin?”

“Evet, uyurum,” dedi ki bu bir yalandı.

Uyumaya niyeti yoktu. Hayır, kesinlikle!

Her gece rüyalarına giren o korkunç görüntüleri bir daha görmek istemiyordu. Doktorlar ve terapistler için bu görüntülerin “gerekli ruh hijyeni” ya da “yenilenmenin önemli bir biçimi” olduğunu söylemek kolaydı, sonuçta katlanmak zorunda kalan onlar değildi.

Annesi karların içinde. Her taraf kan. Kafatası yerinde değil çünkü...

Hayır, artık bıkmış usanmıştı!

Bu gece uyanık kalmak için kendine işkence etmeyi tercih ederdi. Son iki gecedir epey başarılıydı. En azından hemen hemen çünkü arada bir uyukladığı da olmuştu. Ama her seferinde tam zamanında uyanmıştı.

Yemişim ruh hijyenini de yenilenmeyi de! Ben sadece huzur istiyorum!

Fakat bunu Amanda'ya anlatamazdı. Kesinlikle anlamazdı. Amanda tansiyon aletini ve diğer gereçleri içine yerleştirdiği, küçük, tekerlekli arabanın üzerinden ona bakarken onu anlamayacağını gözlerinde görebiliyordu.

“Eğer istersen uyuman için bir şeyler verebilirim. Rahatlamak için hafif bir şey.”

Başını hayır anlamında sallayıp rahat görünmeye çalışarak yalandan gülümsedi.

“Hayır, teşekkürler. Gerek yok.”

Bunu vurgulamak için de elini ağzına götürüp esner gibi yaptı.

“Pekâlâ, iyi geceler,” dedi Amanda gülümseyerek.

Büyüleyici bir gülümsemeydi, içten ve sıcak. Onunla başka şartlar altında, başka bir yerde tanışmış olmak isterdi, öyle olsa muhtemelen onunla konuşmaya cesaret edemeyecek olsa da. Şimdi de ışığı açık ya da hiç değilse kapıyı aralık bırakmasını istemeye cesaret edemediği gibi.

Ne de olsa sadece utangaç değildi, aynı zamanda on yedi yaşındaydı. On sekiz olmasına bir aydan az bir zaman kalmıştı. Olur da o korkunç Noel gecesinden beri küçük bir çocuk gibi karanlıktan korktuğunu itiraf ederse Amanda onunla ilgili ne düşünürdü?

Hayır, bunu tek başına atlatmak zorundaydı. Yoksa utançtan yerin dibine girerdi.

Amanda kapıya varınca dönüp bir kez daha baktı.

“Bir şeye ihtiyacın olursa yatağının yanındaki düğmeye bas yeter, tamam mı?”

“Tamam,” dedi boğuk bir sesle ve içinden, *sana*, diye geçirdi, *sana ihtiyacım var! Başka hiç kimse umurumda değil. Tek istediğim beni bir daha karanlıkta yalnız bırakmaman. Lütfen gitme! Lütfen, lütfen gitme! Ya da hiç değilse ışığı aç!*

Ama her zamanki gibi hepsini içine attı, Amanda ona bir kez daha iyi geceler dedikten sonra ışığı söndürüp kapıyı arkasından kapattı.

Koridorda uzaklaşıırken Crocs terliklerinin çıkardığı gıcırıtıyı bir süre daha duyabildi, sonra etraf ölüm sessizliğine büründü.

Amanda muhtemelen şu anda hemşire odasında rapor yazıyordu. Ya da belki kitap okuyor veya çoğunlukla panonun altındaki masada duran iPad’de film izliyordu. Ama her ne yapıyorsa ışıklar açıktı. Korkmasına gerek yoktu.

Ya o?

O karanlıkta hareketsiz yatıyor, uyuyakalmaktan korkuyordu.

Kapının altından odasına vuran ince ışık şeridi elinde kalan tek şeydi. Etrafındaki şeyleri korkunç şekillere dönüştüren şu yayılan ışık.

Uyanık kalmak için gözleriyle odayı taradı.

İki sandalyeli masa.

Panjuru dondurucu şubat gecesi manzarasını kapatan, odadaki tek pencere.

Birkaç gün öncesine kadar Ronny adında bir çocuğun yatığı ikinci yatak.

Ronny uykusunda sık sık ağlıyor, annesini çağırıyordu, bu da iyi bir şeydi. Hiç değilse onu uyanık tutuyordu. Ama üç gün önce taburcu olduğundan beri yatak boş, oda fazlasıyla sessizdi.

Yatağın arkasında duvara monte edilmiş dolap duruyordu, dolabın kısa kapı kollarında uyuyan birinin gözlerine benzeyen topuzlar vardı. Her an açılıp ona bakabilecek gözler.

Bu, yalnızca küçük çocukların (belki bir de buradaki birkaç delinin) korkacağı katıksız bir saçmalık olsa da ona şimdi korkutucu derecede yüksek bir olasılık gibi geliyordu. Çünkü bunların yalnızca kapı kolu olduğunu, kapalı göz falan olmadığını bilse bile her nasılsa odanın loş karanlığında her şey mümkün görünüyordu. Özellikle de geceler boyunca neredeyse hiç uyumayınca.

Fakat topuzlar topuz olarak kaldı. Başka bir şey de yoktu. Sadece sessizlik.

Yoksa öyle değil miydi?

Bir gürültü yok muydu?

Evet, vardı, yine!

Karşıdan geliyordu. Yatağın altından. Ronny'nin artık boş olan yatağı.

Bu gerçek olabilir miydi?

Belli ki gerçektir çünkü yine duydu. Düzensiz ve hafif bir çıp çıp sesinin eşlik ettiği bir tür sürtünme sesiydi.

Korkuyla yatağında doğruldu; yatağın baş ucunda, duvarın dibinde büzüşüp titreyerek bacaklarına sarıldı.

Neydi o?

Amanda'yı çağırırsa mıydı? Aslında çağırması gerekirdi ama onu korkmuş bir bebek gibi yatağında çömelmiş görünce onunla ilgili ne düşünecekti?

Muhtemelen yine gülümseyecekti ama bu kez farklı bir şekilde. Burada sık sık gördüğü gibi "zavallı deli" anlamına gelen bir gülüşle.

Sürtünme sesi daha da netleşti. Sanki pürüzsüz bir yüzeye kumaş sürtünüyormuş gibi.

Yatağında kaskatı oturuyordu, gözlerine inanamıyordu. Gerçekten de yatağın altından bir şey sürünerek çıkıyordu.

Ne oluyordu orada? Rüya olamazdı çünkü uyanıktı, halüsinasyon da görmüyordu. Hayır, kesinlikle. Yoksa bu kadar net düşünemezdi.

Sadece ana hatlarını seçebiliyordu gerçi ama yatağın altından sürünerek çıkan şey bir kıza benziyordu. Dört ayak üzerinde küçük bir kız, sürtünme sesi de pijamasından geliyordu.

Kız yerde bir şey arıyor gibiydi çünkü küçük eliyle muşamba kaplı zemine ikide bir çıp çıp vuruyordu. Tıpkı annesinin banyonun fayans kaplı zemininde kontakt lenslerinden birini aradığı gibi.

Haykırmak, bağırmak, bir şeyler yapmak istiyordu ama yapamadı. Korkudan felç olmuş gibiydi.

Gördüğü şey gerçek olamazdı. Bu kahrolası koğuştaki küçük bir kız yoktu, bundan emindi çünkü Ronny taburcu edildiğinden beri tüm hastalar içinde yaşça en küçüğü kendisiydi.

Akşam yemeği sırasında da gelmiş olamazdı, o saatte kimseyi buraya almıyorlardı.

O da cinayetlerden sonraki ilk geceyi şehir kliniğinde geçirmiş, Orman Kliniği'ne ancak ertesi sabah sevk edilmişti. Hemşirelerden biri işlerin hep böyle yürüdüğünü söylemişti.

Bu kız için bir istisna yapılmış olsa bile Amanda ona bunu söylerdi. Kesinlikle söylerdi. Sonuçta bu kız onun odasındaydı.

Amanda!

Artık hiçbir şey umurunda değildi. Amanda'yı çağırmak, o lanet olası düğmeye basmak istiyordu. İsterse ona gülsün, deli olduğunu düşünsündü. Bu tuhaf kızla yalnız kalmanın yarısı kadar bile kötü olamazdı.

Ama hâlâ tek bir parmağını bile oynatamıyor, çığlık atamıyordu. Oturduğu yerde taş kesilmiş gibi kalmış, gözlerini örümcek gibi ona doğru gelen kıza dikmişti. Gitgide yaklaşıyordu.

Sonra birdenbire tanıdı onu. Loş ışığa rağmen pijamasındaki Disney figürlerini gördü. Mickey ile Minie, Donald ile Daisy, Goofy, Cin, Can ve Cem – evet, hatta Pete ve Beagle Boys.

Küçük kız kardeşinin pijaması bunun tıpatıp aynısıydı, şimdi yatağına doğru emekleyen bu kızın da kardeşininkiler gibi sarı bukleleri vardı. Hatta saçları kız kardeşinin Noel için aldığı kırmızı rokanın aynısıyla tutturulmuştu.

Ve kız, gerçekten onun kardeşi olduğunu göstermek istercesine başını kaldırıp yüzüne baktı.

Dehşetten donakalmış bir halde, gözlerini kocaman açmış, yardım istercesine ona bakan kızla göz göze geldi. Bazen mutlu, bazen üzgün, bazen de somurtkan bakan (anne babası onu şımartmadığında hep böyle bakardı) o gözler. Yüzünden geriye kalan tek şey onlardı.

Kardeşi bir daha asla gülemeyecek, asla ağlayamayacaktı. Ölmüş olmasa bile güldüğünü ya da ağladığını belli edecek ağzı olmayacaktı. Çünkü bir zamanlar Prenses Lillifée rujuyla pembeye boyadığı dudaklarının bulunduğu yerde şimdi yalnızca birkaç beyaz diş görünüyordu.

Artık alt çenesi yoktu. Vurulunca dağılıp gitmişti.

Artık onun ne aradığını biliyordu.

Dişlerini, diye geçirdi içinden. Dişlerini arıyor!

Ama bulamayacaktı. Ne evde ne de burada.

Dişleri alt çenesinin kalıntılarıyla birlikte plastik bir torbanın içinde duruyordu. Adli tıp görevlileri onları mutfak zemininden toplamıştı. Hatta annesinin elektrik süpürgesiyle bile erişemediği rezgâh altına sıçrayan parçaları bile.

Kardeşinin çenesinin ve dişlerinin burada olmadığı gibi kardeşinin kendisi de burada olamazdı. Çünkü çoktan defnedilmişti.

Yine de buradaydı. Sadece loş ışıktaki görse bile odadaki diğer her şey kadar gerçektir.

Sonra konuştu. Artık dili ve dudaklarıyla şekillendiremediği, doğrudan boğazından çıkan kelimelerle.

“Eni hen ödüdün!” dedi guruldar gibi, kulağa ne kadar anlaşılmaz gelse de her bir kelimeyi anladı.

Beni sen öldürdün!

Sonunda donukluğundan sıyrılıp çığlık atmaya başladı. Korkmuş bir çocuğun paniklemiş, ızdıraplı çığlıkları.

Hemşire Amanda kısa süre sonra odasına geldiğinde gülmüyordu. Aksine, onu kireç gibi bembeyaz olmuş, ağlayarak yatağında otururken görünce epey ürkmüş gibi görünüyordu.

Amanda onunla yatıştırıcı bir ses tonuyla konuştu ki bu ona iyi geldi. Artık ondan utanmıyordu, hatta çekinmeden ağlamaya devam edip kendini tamamen saldı.

Altını ıslattığı için de utanmadı. O üzerini değiştirdikten, Amanda yeni çarşaf serdikten sonra onun verdiği sakinleştiriciyi minnetle kabul etti.

Amanda hap etkisini gösterene kadar yanında kalacağına söz verdi. Sonra kötü bir rüya gördüğünde annesinin yaptığı gibi yatağının yanında oturdu.

O korkunç hortlak bir daha gelmeyecekse tüm bunlara razıydı.

Gelmedi de.

En azından o gece.

İkinci Bölüm

İNTİKAM TANRISI

*“Locked in the room in the corner you see
A voice is waiting for me, to set it free,
I got the key.”³*

Russ Ballard
“Voices”

---

3 “Şu köşedeki odada kilitli/Bir ses beni bekliyor kapıyı açmam için/Anahtar bende.” (ç. n.)

18

Mark uzun süredir herhangi bir hastaneye adımını atmamıştı. En sonuncusu, iki yıl önce Frankfurt'ta kariyerine son verdiği o sıcak yaz akşamıydı.

O gün nöbetten sonra personel otoparkına gitmişti, Lars Weslowski adında bir adam parkta ona pusu kurmuştu.

Daha sonra Weslowski mahkemede özellikle Mark'ı değil, herhangi bir doktoru beklediğini açıklamıştı. Mark'ı seçmesinin tek nedeni arabasını bozuk bir sokak lambasının altına park etmiş olmasıydı. Onu karanlıkta yakalamak daha kolaydı. Ayrıca Mark dava sürecinde Weslowski'nin uyuşturucu kullandığını ve bu şekilde malzeme toplamaya çalıştığını öğrenmişti.

Mark otoparkta onu çok geç fark etmişti, bunun tek nedeni bozuk lamba değildi. Bir yandan aklı hâlâ son hastasıyla yaptığı görüşmedeydi, ender rastlanan bir kan hastalığı yüzünden altı yaşındaki ikizlerini arka arkaya kaybeden ve ardından intihara teşebbüs eden bir kadın. Ama her şeyden önce, çalışırken uzun zamandır yaptığı gibi masanın altına koyduğu maden suyu şişesine uzanıp durmuştu. Şişenin içindeki berraktı gerçi ama kesinlikle su değildi. Bu yüzden niyeti Volvo'dan ceketini alıp eve otobüsle gitmekti.

Ama sonra aniden şu Lars Weslowski ona saldırdı. Mark'ı sustalı bıçakla tehdit edip reçete defterini vermesini istedi. Ama

Mark istese bile veremezdi. Boş reçete defterleri her zaman olduğu gibi asistanının çekmecesindeydi.

Fakat Mark bunu Weslowski'ye açıklama zahmetine girmedi. Bunun yerine esrarkeşin titreyen elindeki sustalıyı tamamen görmeyen gelip hiçbir şey demeden karşı saldırıya geçti.

Bir doktor gibi vurup gırtlığına ve şakaklarına hiç dokunmamıştı gerçi ama Weslowski yine de sekiz hafta hastanede kaldıktan sonra sorguya çekilebildi. Weslowski şans eseri tam zamanında bir polis arabası geldiği ve memurlar öfkeden kendini kaybetmiş doktoru onun üstünden aldığı için bu kadarıyla kurtulabilmişti.

İki polis memuru kısa bir süre önce psikiyatri kliniğinin adli tıp bölümüne yeni bir misafir getirmemiş olsaydı Lars Weslowski böyle ucuz kurtulamazdı.

Mark'ın o anki öfkesinin sadece çok küçük bir kısmı Weslowski'ye yönelikti. Yumruklarının hedefi ondan ziyade Tanja'nın hayatını elinden alan, onunkini de mahveden o yabancı adamdı.

O akşam Mark'ın kanındaki alkol seviyesi 2,4 promil çıkmıştı. Hâlâ işini yapabilecek durumda, hatta kendi arabasıyla gitmek yerine otobüse binmeye karar verecek kadar bilinçli olması onu en az bir insanı öldürebilecek durumda olduğunun farkına varması kadar korkutmuştu.

Tanja'nın katili onu bir canavara çevirmişti. Ama en kötüsü bu değildi. Daha kötüsü Mark'ın buna izin vermiş olmasıydı.

Evet, seni cehenneme götürebilecek insanlar vardı ama yolu hep insanın kendisi yürürdü. O yola bir kez girince de artık delilikten çok da uzak sayılmazdı.

Bunu düşünürken tanıdık bir tabelanın yanından geçti.

ORMAN KLİNİĞİ'ne Hoş Geldiniz

Psikoterapi ve Psikosomati Psikiyatri Hastanesi

Son on yılda şehirde olduğu gibi klinik arazisinde de çok şey değişmişti. Büyük akçaağaçların bazıları kesilmiş, yerlerini çiçek tarhları ve çalılar almıştı, bu sayede ormana benzeyen klinik parkı bu fırtınalı sabahta bile daha aydınlık ve sevimli görünüyordu. Çiçek tarhlarının arasında, üstlerinden yağmur damlalarının aktığı birkaç yeni heykel vardı, ana girişin yakınına da küçük bir şapel inşa edilmişti.

Eski sinir hastalıkları hastanesinin kuruluş günlerinden kalan eski profesör villası da artık yoktu. Artık onun yerinde, çocuk ve ergen psikiyatrisi bölümünün bulunduğu yeni bir bina yükseliyordu.

Benim zamanında kurmak için hâli bağış topladıkları bölüm, diye düşündü Mark. *Benden sonra biraz daha sürdüğü kesin.*

Bir zamanlar personel kantininin bulunduğu yerin hemen yanına, inşaat tabelasında belirtildiği gibi, yeni bir tıp merkezi inşa ediliyordu, gri morg da büyük pencereli, beyaz badanalı bir kantine dönüşmüştü. Tasarımcılar bunu planlarken ya hiçbir şey düşünmemişlerdi ya da ürkütücü bir mizah anlayışları vardı.

Her şey ona yeni ve yabancı görünse de zamanın geçişine meydan okuyan şeyler de yok değildi. 9. bölüm hâlâ arazinin doğusundaki eski alçak binada bulunuyordu ve meslektaşlarının kendisine Konni demesinde ısrar eden Konrad Fuhrmann hâlâ hemşire ekibinin bir parçasıydı.

Mark bunu, otelin internet bağlantısının sinir bozucu yavaşlığına rağmen kahvaltı sırasında yaptığı araştırma sayesinde öğrenmişti. Hemşireye ev telefonundan ulaşamadığına göre Konni'nin görev başında olma ihtimali çok yüksekti.

En azından Mark kapalı bölümün kapısını çalarken böyle umuyordu. Resmî yollardan elde edemeyeceği bilgilere ihtiyacı vardı ve Konni gibi bir yaşayan envanter en iyi bilgi kaynağıydı.

Umudu boşa çıkmadı çünkü kapıyı bizzat Konni Fuhrmann açtı.

"Evet, buyurun?" dedi iri yarı hemşire, Mark'ı şüpheli bakışlarla süzdü, sonra birdenbire tanıdı. "Dr. Behrendt?"

"Selam Konni. Görüşmeyeli çok oldu."

"Hakikaten, sürpriz diye buna derler!" dedi Konni sevinçle. "Sizi az daha tanıyamayacaktım. Saçınız uzun olunca... bir de zayıflamışsınız."

Berbat göründüğümü söylemenin ne kadar da kibar bir yolu, diye düşündü Mark, kendini zorlayarak gülümserken.

"Zaman kimse için durmuyor," dedi ama bir yandan da bunun Konni'den ziyade kendisi için geçerli olduğunu kabul etti. Geçen on yıl adamın yüzünde birkaç kırışıklık, sarı saçlarında birkaç beyaz tel bırakmıştı bırakmasına ama Konni hâlâ eskisi gibi görünüyordu, hâlâ spor salonunun müdavimi gibiydi.

Bütün yüzüne yayılan bir gülümsemeyle, "Sizi buraya hangi rüzgâr attı doktor?" diye sordu.

Mark elinde olmadan sırıttı. Nedense uzun bir zamandan sonra memleketini ziyarete gelmiş gibi hissediyordu.

"Özlem Konni. Sadece özlem. Biraz zamanınız var mı?"

"Olmaz mı doktor. Sizin için her zaman. İçeri geçelim."

Mark içeri girdikten sonra Konni kapıyı sertçe kapattı. Kapının yanındaki tuş takımının üzerinde hemen kırmızı bir ışık

yanıp sönmeye başladı, kapının kilitlenmesi için şifre girilmesi gerekiyordu.

“Eski iş yerinizi hatırlıyor musunuz?” diye sordu Konni.

“Tabii ki,” dedi Mark. “Neredeyse aynı görünüyor.”

“Neredeyse fazla doktor. Tam olarak aynı.” Konni gözlerini devirdi. “Klinik yönetimi çoktan geciken tadilat için söz verip duruyor ama tüm parayı yeni binalara yatırıyorlar. Muhtemelen günün birinde o binalardan birine geçeceğiz, burası da yıkılacak. Bana göre hava hoş. Yeni bina demişken, yeni kantinin nerede olduğunu gördünüz mü?”

“Gördüm, evet! Yemeklerin tadı nasıl?”

Konni güldü. “Eskisi kadar kötü ama kötülüğünün kendine has bir tadı var. Bu arada kahve ister misiniz? Sizden sonra gelen, bize bıraktığınız o müthiş makineyi aldı gerçi ama Hemşire Nadja’nın kahvesi de hiç fena değil.”

Mark kabul edince hemşire bir odaya girip elinde dumanı tüten iki bardakla odadan çıktı.

“Biraz dışarı çıkalım,” diye önerdi Konni. “Millet çoktan kahvaltı etti, çoğu da şimdi terapide. Ziyaret etmek için günün en doğru saatini seçtiniz.”

7 numaralı odanın yanından geçerlerken Mark içinde ruhaf bir ürperti hissetti. Bir an için ensesine soğuk bir rüzgâr değmiş gibi oldu. Saçmalıktı elbette, eski binanın yenilenmeye ihtiyacı olsa da kesinlikle rüzgâr almıyordu. Yine de ürperti ona gerçek gibi gelmişti.

Sonra bilinçaltının ona neyi hatırlattığını fark etti. Burası bir zamanlar Ellen’in ona bahsettiği şu gizemli hastanın odasıydı. Mark’ın yüzünü hiç görmediği şu isimsiz kadının çünkü kadını...

Kara Adam almıştı, diye geçirdi içinden, yine ürperdi.

7 numaralı odanın kapısı açık duruyordu. Eskiden olduğu gibi içinde yalnızca bir yatak vardı. Sanki bu soğuk ve bulutlu

sabahta bir sonraki misafirini sabırsızlıkla bekliyormuş gibi yeni yapılmış ve kullanılmamıştı. Belki gaipten gelen sesler duyan, başka kimsenin görmediği şeylerden korkan ya da bir şey tarafından takip edildiğini hisseden birini, tıpkı o ürkütücü hasta gibi.

“Gelin doktor!” Konni iç avluya çıkan kapıyı açıp Mark’a göz kırptı. “Bir açıdan bizde de bir şeyler değişti. Artık dışarıda bir gölgelik var.”

Bölüme ait küçük avluya girdiler. Ortasında saksıların bulunduğu iç avlu, henüz çıkış izni olmayan hastaların rahatlaması için düşünülmüştü. Aslında sigara içme alanı hep vardı. Bu yüzden isteyen nikotin ihtiyacını kötü havalarda da giderebilsin diye iki yanına cam çatılar yerleştirilmişti.

İki hasta yağmurdan kaçıp sol taraftaki cam çatının altına sığınmıştı. Sessizce durmuş, sigara içiyor, onlara bakıyorlardı. İkisinin de başı hafif eğikti, nedeni ya korku ya şüphe ya da ikisi birdendi. O yüzden Mark ve Konni daha uzaktaki ikinci gölgeliğin altında durdular, Konni Mark’a bir paket Gauloises uzattı.

“Alır mısınız?”

Mark başını iki yana salladı. Eskiden arka arkaya Camel içerdi ama Tanja’nın ölümünden beri sigaraya hiç dokunmamıştı. Sigara içmeyi aklından geçirdiğinde bile midesi bulanıyordu. Çünkü her seferinde şu kaçınılmaz soruyla yüz yüze geliyordu: Acaba Mark sigarasını söndürmese, bu yüzden Tanja’nın birkaç adım gerisinde kalmış olmasa Tanja hâlâ hayatta olur muydu? O zaman Ares Tanja’ya değil de ona çarpar mıydı?

“Hayır, teşekkürler,” dedi. “Bir süre önce bıraktım.”

“Tebrik ederim! Ben hâlâ beceremedim,” dedi Konni takdir edercesine, sonra bir sigara yaktı. “Halbuki yaşlı Liebwerk’in başına gelenlerden sonra ciddi ciddi bırakmak istedim. Hatta

üç hafta dayandım da. Ama sonra... İşte, alışkanlık. Hem spor yaparken de etkisini henüz pek hissetmiyorum. Yani, belki biraz.”

Mark kaşlarını kaldırdı. “Liebwerk mi? Şu arşivci mi?”

“Ta kendisi,” dedi Konni, kumla dolu bir kaba külünü silkti. “Sürekli sigara içiyordu. Bozuk bir soba gibi tütüp duruyordu. Eh, bedeli ağır oldu.”

“Akciğer kanseri mi?”

“Daha kötüsü doktor. Yandı.”

“Yandı mı?”

“Evet. Doğru duydunuz. Sanırım siz gittikten kısa bir süre sonra oldu. Tanrım, o kış çok şey yaşadık, öyle diyeyim.”

Mark dişlerinin arasından ıslık çaldı. “Bunu duyduğuma çok üzıldüm. Yaşlı adamı severdim. Bayağı huysuzdu ama hep yardımcı olurdu.”

“Gerçekten öyleydi,” dedi Konni. “Neyse ki derleyip toparladığı bürün o ıvır zıvırın ne hale geldiğini görmedi.”

“Nasıl yani? Yangın burada mı çıktı?”

“Evet, arşivinde. Yangından sonra ondan ve tüm belgelerden geriye neredeyse hiçbir şey kalmadı. Sonrasında yetkililer epey bir sorun yaşadı. Özellikle sağlık sigortasıyla. Bina teoride yangına dayanıklıydı gerçi ama tasarımcılar arka arkaya sigara içen bir arşivciyi hesaba katmamıştı. Her şey yanıp kül oldu, tüm belgeler. Gerçi yeni HBS’ye geçmiştik ama...”

“HBS mi?” diye sözünü kesti Mark.

“Şey, hastane bilgi sistemimizin kısaltması,” diye açıkladı Konni. “Ama yangına kadar sadece güncel hasta kayıtları tutulmuştu. Eskiler henüz dijital ortama aktarılmamıştı, sonra bir gecede kelimenin tam anlamıyla kül oldular.”

“Kahretsin,” diye mırıldandı Mark. “Başınız bayağı ağrımalıdır.”

“Ağrımaz mı doktor. Ama hepsi bu da değil. Aslında işin arkasında acayip maceralı bir hikâye var.”

Kulağa ne kadar merak uyandırıcı gelse de Mark yavaş yavaş gerildiğini fark etti. Sonuçta Konni'yi birbirlerine hikâyeler anlatsınlar diye ziyaret etmemişti.

Hemşire tabuta bir çivi daha çıkardığında (kendisi öyle diyordu) Mark fırsattan istifade etti.

“Konni, size bir şey soracaktım.”

“Tabii, buyurun,” dedi Konni, o sırada BIC çakmağıyla uğraşıyordu ama çakmak bir türlü yanmıyordu.

“Lara Baumann'a ne olduğunu merak ediyordum. Bu konuda bir bilginiz var mı?”

Konni çakmağı bırakıp sigarayı ağzından çıkardı.

“Lara Baumann,” deyip iç geçirdi. “Evet, o da manyak bir hikâyeydi. Size bir şey diyeyim mi, onca yıl geçti ama benim için o hâlâ Dr. Roth. Saçma, değil mi?”

“Hiç değil,” dedi Mark. “Ne demek istediğinizi çok iyi anlıyorum. Benim için de öyle.”

Hemşire nikotin sarısı sıvanın üzerindeki hüzünlü bir tabloyu inceliyormuş gibi duvara baktı.

“Olanlardan sonra onu uzun süre görmedim,” dedi alçak sesle. “Birkaç yıl 63 numaralı binadaki kapalı kadınlar koğuşunda kaldı. Ama sonra, bundan bir iki yıl önce, terapi yürüyüşü yaparken ona ara sıra rastlamaya başladım. Yanında hep bakıcılar ya da başka hastalar oluyordu, muhtemelen mahkeme kararı yüzünden. Hep en arkadan yürüyor, hiç konuşmuyordu. Diğer kadınlar çene çalıyor, yanlarından geçtikleri her erkeğe laf atıyorlardı. Bilirsiniz, hapsedilen kadınlar hapsedilen erkekler kadar fena olur, hatta bazen daha fena. Ama o öyle değildi. Hep sessizdi. Beni bile tanımıyordu. Eskiden tanıdığı başka insanları da hatırladığını sanmıyorum. Çok utangaç görünüyor, başını yerden kaldırmıyordu. Küçük bir kız gibi.”

Üzgün gözlerle Mark'a baktı, sigarayı bir kez daha yakmaya çalıştıysa da başaramadı.

"Peki şimdi nerede?" diye sordu Mark.

Konni sonuçsuz kalan teşebbüslerinden vazgeçip sigara ve çakınağı önlüğünün cebine koydu.

"Taburcu edildi. Bildiğim kadarıyla iki ya da üç ay önce. Ona şimdi Marion Leutke bakıyor. Onu hatırlıyor musunuz?"

"Hemşire Marion mu?" diye sordu Mark şaşkınlıkla. Aşırı kilolu hemşireyi elbette hatırlıyordu, eskiden ilgisi ve dindarlığıyla sık sık Mark'ın sabrının sınırlarını zorlardı.

"Ta kendisi." Konni sırttı. "Önce pediatri bölümüne geçti, üç yıl önce de danışman olarak serbest çalışmaya başladı. Aramızda kalsın ama burada hiç özleyeni yok. Tavrı bazen gerçekten sinir bozucu olabiliyordu. Yapmacık hareketleri, o İsa manyaklığı. Çok can sıkıcıydı! Hastaları yemek duasına zorladığını hatırlıyor musunuz?"

"Hatırlamaz mıyım, tipik Marion," dedi Mark, şimdi bu sırtışı ve sohbet havasını üzerinden atması gerekiyordu. Akli tamamen Lara Baumann'daydı. Ares'in onunla neden tam da şimdi irtibata geçtiğini artık anlamıştı. Lara'nın taburcu edildiğinden onun da haberi olmalıydı. Mahkemenin klinikte geçirmesini şart koştuğu süre bitmişti, görünüşe göre Lara hayatını yeniden bağımsız bir şekilde sürdürebilecek durumdaydı.

Mark kahvesinden bir yudum alıp boğazını temizledi.

"Konni, sizden bir şey rica edebilir miyim?"

"Tabii ki. Nedir?"

"Yönetmeliğinize aykırı olduğumu biliyorum ama Lara'nın ne durumda olduğunu gerçekten çok merak ediyorum. Marion'a sormak istemiyorum çünkü biz biraz... Yani işte, o zamanlar pek de arkadaş sayılmazdık. Anlıyor musunuz?"

“Anlamaz mıyım,” diye karşılık verdi Konni, ciddiyetle yüzüne baktı. “siz gittikten sonra arkanızdan çok söylendi. Siz Dr. Roth’u... yani Bayan Baumann’i yalnız bırakmışsınız. Bunu biliyor muydunuz?”

“Evet, tahmin edebiliyorum. Ama ne yapabilirdim ki? Lara’nın kendine yeni bir hayat kurması gerekiyordu, ben eski meslektaş olarak ona sadece engel olurdum.”

Konni başını salladı. “Bana açıklama yapmanıza gerek yok doktor. Sizin yerinizde olsam ben de aynısını yapardım.”

“O halde bana yardım edecek misiniz? Sadece onu görmek, ne halde olduğunu öğrenmek istiyorum. İyi olup olmadığını.”

Bu kısmen doğru olsa da Mark kendini berbat hissediyordu. Hayır, dahası vardı, o anda kendinden nefret ediyordu. Çünkü bunu kendi isteğiyle sormuyordu, başka koşullar altında Lara Baumann’a ilişmemeye devam ederdi. Fakat şu adamın tehdidi hâlâ kafasında yankılanıyordu.

Onu öldürmek zorundasın!

... öldürmek!

Yoksa...

“Normalde mümkün değil derdim,” dedi Konni. “Veri koruma falan. Ama siz o zamanlar onun hayatını kurtarmıştınız, o yüzden ne durumda olduğunu bilmeye hakkınız var bence. En fazla Marion sizi edepsizce defeder.”

“Bence de,” dedi Mark. “Bana cehenneme kadar yolun var der, zaten ona göre cehennemliğim.”

Konni keyifle başını salladı. “Ah doktor, elinden gelse sizi kutsal su kazanında boğar. Bekleyin, hemen geliyorum.”

Hastane bilgi sisteminden Lara’nın adresini öğrenmek üzere binaya girdi.

Mark gidişini izlerken aniden göz ucuyla arkasında bir hareketlilik fark edip arkasına döndü. Karşısında diğer sigara köşesindeki iki kadından biri duruyordu.

“Sen,” dedi kadın pürüzlü bir sesle. “Seni tanıyorum.”

20

Mark ürkütücü derecede tanıdık gelen bitkin yüze baktı. Dâhil olduğu terapi grubuna düzenli olarak katılanlar arasında (hem erkek hem kadın) yıllarca süren alkol bağımlılığının izini bıraktığı birçok insan vardı. Çatlamış damarlardan mor bir labirentle kaplanmış, iri gözenekli bir cilt, yumru gibi olmuş bir burun, gözlerin neredeyse ardında kaybolduğu şişkin yanaklar. Ayrıca kadının bakımsızlığını iyice vurgulayan uzun, dağınık saçları vardı.

Birkaç yıl daha içmeye devam etsem benim de sonum böyle olabilirdi, diye geçirdi içinden Mark.

“Evet, seni tanıyorum,” diye yeniden fısıldadı kadın. “Hatta seni çok iyi tanıyorum.”

“Sanırım karıştırıyorsunuz,” dedi Mark kibarca. “Daha önce karşılaştığımızdan emin değilim.”

Kadın sırttı, çatlamış dudaklarının arasından bir sıra çürük diş göründü.

“Senin gibi birini tanımak için daha önce karşılaşmış olmaya gerek yok. Çünkü sen de Eddi’m gibisin. Birilerinin yüzüne yumruk atmayı seviyorsundur. Doğru değil mi? Gözlerinden anlayabiliyorum. Eddi’m de hep böyle öfkeliydi. Buna rağmen sevmiştim onu, o aptal herifi.”

Mark yutkundu. Daha önce bir hastanın onu bu kadar tedirgin ettiğini hatırlamıyordu.

“Eddi’m de aynı senin gibiydi,” dedi kadın, hâlâ sırıtıyordu. “Koyun postuna bürünmüş bir kurt gibi. Ama bazen nazik de olabiliyordu. Kesin sen de öylesindir, değil mi?”

Ona doğru bir adım daha attı, Mark’ın içinden çekip gitmek geldi. Özellikle de sırıtışı aniden edepsizleştğinde.

“Ağzımla yaptığım şeyler hoşuna giderdi,” diye fısıldadı kadın. “Sen de ister misin? Sana da yapayım mı?”

Mark başını iki yana salladı. “İlgilenmiyorum, teşekkürler.”

Kadın boğuk bir kahkaha attı, sonra biraz geri çekildi. “Şansın varmış. Yoksa seninkini ısırp koparırdım. O yüzden bana sakın yaklaşma, tamam mı?”

“Hey Silvia, ne oluyor?”

Konni az önce dışarı çıkmıştı, kadına azarlar gibi bir bakış attı.

“Cidden Silvia, kendinden utanman gerek! Dr. Behrendt buraya ziyarete geldi. İnsan misafire böyle mi davranır?”

“O misafir değil Konni,” dedi kadın, yumru gibi olmuş burnunu büktü. “O bizden biri. O da bir canavar, buradaki herkes gibi.”

Sonra erkeklere dönüp bir daha bakmadan arkadaşının yanına geri döndü.

Konni gülerek Mark’a baktı. “Size de oral seks mi reklif etti?”

“Evet. Kelimenin tam anlamıyla benzersiz olurdu.”

“Evet, öyle,” dedi Konni. “Kocasında olduğu gibi. Herif onu yıllarca dövmüş, o da günün birinde intikamını almış. Herif o gün kanamadan ölmese şimdi oturarak işiyor olurdu.”

“Ahh!” dedi Mark elinde olmadan, sonra aklına kadının son sözü geldi.

O da bir canavar.

Kadının haklı olup olmadığını düşündü. Gerçekten bir canavar mıydı, koyun postuna bürünmüş bir kurt?

PSİKİYATRİST 2

“Buyurun doktor.” Konni Mark’ın eline katlanmış küçük bir kâğıt parçası sıkıştırdı. “Ama lütfen size adresi kimin verdiğini söylemeyin. Bayan Baumann’a da. Tamam mı?”

“Ne adresi?” dedi Mark, Konni gülümsedi.

Neredeyse eski zamanlardaki gibiydi.

21

“Tadı bok gibi!” diye homurdandı yaşlı kadın, kahvaltı tepsiyle yatağında oturuyordu. “Sizi de bok yemeye mi zorluyorlar, yoksa bu otelin bu rezaletten sorumlu aşçısı siz misiniz?”

“Hiçbiri,” diye gerginlikle yanıtladı adam. “Ben tamirciyim, burası da otel değil bakımevi.”

“Aşçı olamayacağınızı tahmin etmiştim zaten. Şu sakala bakın! Bu kadar kıllı bir adamı mutfağa sokmamak daha iyi.”

“Siz orada ne yapıyorsunuz?”

Genç hemşire kapıda durmuş, şaşkınlıkla adama bakıyordu. Adam koridordayken hemşirenin geldiğini tam zamanında duymuş, yaşlı kadının odasına girmişti.

Aslında sabahları yapılan personel toplantısı devam ediyordu, adam da yalnız kalmayı ummuştu. Ama hemşire bu kadar genç görüldüğüne göre muhtemelen hâlâ üniversitedeydi ve koridordaki arabaya bakılırsa kahvaltı tepsilerini toplamakla görevlendirilmişti.

Muhtemelen bu kadar suratsız olmasının nedeni de buydu. Diğer herkes personel odasında kahvesini içip otururken çalışmak zorunda olan tek kişi oydu.

“Radyatörleri kontrol ediyorum,” dedi adam ve hemşirenin profesyonel gülümsemesine ve mavi işçi tulumuna kanacağını umdu.

Tabii ki ziyaret saatlerinde de gelebilirdi ama ziyaretçiler fark ediliyordu, tamirciler ve montajcılarsa çoğunlukla görmezden geliniyordu. En azından kimsenin yoluna çıkmadıkları ya da seksenlik bir bunağın dikkatini çekmek gibi bir talihsizlik yaşamadıkları sürece.

“Güçlü kuvvetli genç bir adam, üstelik üniformalı,” diye araya girdi yataktaki yaşlı kadın, hemşireye imalı imalı göz kırparak. “İşinize yarayabilir Hemşire Pia. Çünkü erkek arkadaşınız sizi terk etti.”

Muhatabı hafifçe kızardı ancak bu yorumu duymazdan gelip şüpheyle adama baktı.

“Radyatör mü? Ne sorunu var?”

“Bir sorun yok, sadece havasını boşaltmam lazım.”

Kanıtlamak istercesine küçük bir valf anahtarını kaldırıp gösterdi. Onu da işçi tulumu gibi yapı marketten almıştı.

“Sızıntı yapan bir boruyu değiştirmek için ısıtma sistemini kapatmak zorunda kaldık. Borulara hava giriyor, havası boşaltılmazsa radyatörler doğru düzgün ısınmaz ve takırdamaya başlar.”

“Öyleyse elinizi çabuk tutun genç adam,” diye bağırdı yatak taki yaşlı kadın. “Zaten burası buzhane gibiydi. Ayaklarım hep üşüyor. Hâlâ genç ve çitir olduğum zamanlarda hiç üşümezdi.”

Pia bunu da duymazdan geldi. “Anladım. Bu konuda hiçbir bilgim yok. Bizim evimiz yerden ısıtmalı. Şu hava boşaltma işi uzun sürer mi?”

Adam başını iki yana salladı. “Hayır, çabucak hallolur. Her odada çok kısa bir işim var, sonra gideceğim.”

“Tamam ama şu anda personel odasına giremezsiniz. Sabah roplantısı yapılıyor.”

Hadi canım, diye geçirdi içinden adam, kusursuz gülümsemesine yine başvurdu. “Hiç sorun değil, önce diğer odaları hallederim.”

Genç hemşire bundan memnun olmuşa benziyordu. En azından şimdi daha kibardı.

“Pekâlâ ama çabuk olun. *Siz* de kahvaltınızı edin Bayan Strobel! Tekrar geldiğimde tabak boş olacak, anlaşıldı mı?”

Hemşire Pia arkasını döner dönmez yaşlı kadın arkasından dil çıkardı. Sonra yine adama dönüp muzipçe sırıttı.

“Pia sizi istemezse benimle evlenir misiniz? Eskiden taş gibi bir kızdım. Ama şu gür sakallarınızı kesmeniz gerek. Ee? Teklifimi kabul ediyor musunuz?”

Adam tepsiyi işaret etti. “Omletinizi bitirmeniz şartıyla.”

Yaşlı kadın yüzünü buruşturdu. “O zaman olmaz. Bu şeyin tadı iğrenç. Bok gibi!”

Surat asarak pencereye döndü ama çok geçmeden yağmurdan kaçıp pencereye sığınmış bir karatavuk görünce dalgın dalgın gülümsedi. Potansiyel damat adayını da unutmuş gibiydi.

Adam Pia’nın ayak sesleri koridorun diğer ucunda kesilene kadar bekledi, sonra odadan çıktı.

Asıl gitmek istediği oda tam karşıdaydı. Ama orada kesinlikle yakalanmamalıydı.

İçeri girdiğinde omlet kokusu yoktu, kahvaltı tepsisi de yoktu. Yatakta yatan ve etrafa tatlı bir idrar kokusu yayan adam bir daha asla yemek yiyemeyecekti. Başı ve özellikle yüzü o kadar deforme olmuştu ki mide sondasıyla beslenmesi gerekiyordu.

Adamdan geriye kalanlar ona lunapark aynalarındaki çarpık görüntüleri anımsattı. Ya da sarımsı bir oyun hamurundan insan kafatası yapmaya çalışıp son derece başarısız olmuş birini.

Gözlerinden biri yuvasında ters dönmüştü, sadece beyazı görülüyordu. Diğeri de kendisine yaklaşan kim olduğunu anlamak için fıldır fıldır dönüyordu.

Şu tatlı idrar kokusu ve adamın ondan da beter görüntüsü mavi tulumlu adamın midesini bulandırdı. Fakat ikisi de ya-

taktaki bu şahsa duyduğu nefretle kıyaslanamazdı. Nefretini güçlükle zapt ediyordu.

“Selam kıyma suratlı,” dedi sakince. “G r       li çok oldu.”

Adamın bir g            iyice a  ld , hızla sağa sola hareket etmeye ba  ladı.

Mavi tulumlu adam bu manzara karşısında hastalıklı bir sevinç duydu.

“Yardım mı çağırmak istiyorsun?” diye alay etti. “Ah ama  ağ ramazs n ki! Bunun i  n hareket edebilmen gerekir. Senin i  n d       basay m mı?”

Bir eliyle komod nin   zerindeki uzaktan kumandaya uzandı.      t parmağ n ,       de hem    r sembolü olan kırmızı d      n n   zerinde bir s  re gezdirdi. Sonra geri   kilip kısı  sesle g  ld .

“Kusura bakma kıyma suratlı. Sadece biraz eğ lendim. Aramızda kalsa daha iyi, sence de şöyle değ il mi?”

    i tulumun fermuar n  a  p i   cebine uzandı.

“Bak, sana ne getirdim. Ama hemen sevinme        kesinlikle ho  una gitmeyecek.”

Elini cebinden   ıkardı ve tek g     kalm   , oyun hamuru suratlı adam deli gibi titremeye ba  ladı. Adam ona doğ ru eğ ilince bir zamanlar ağız olan bo  luktan   aresiz bir inleme yayıldı.

Lara Baumann'ın kaldığı bina, Fahlenberg'den yaklaşık otuz kilometre uzaklıktaki küçük belde Steinbach'ın merkezindeydi. Aynı gösterişsiz mimariye sahip beş başka binayla birlikte yan yana sıralanmış, dört dairesi, basit, beyaz bir apartmandı.

Güzel bir inziva yeri, diye düşündü Mark, apartmanlardan sadece birkaç metre ötedeki otobüs durağına bakarak. *Artık ona yabancı gelen dünyadan haberdar olabileceği kadar yakın ama insan içine karışmak fazla geldiğinde huzur bulacağı kadar da uzak.*

Yağmur yağarken girişteki küçük tentenin altına doğru koştu. Doreen'in aksine Lara kapı ziline ismini yazmıştı. Mark zili çalarken heyecanlandığını hissetti, bu karşılaşmanın ikisi için de nasıl sonuçlanacağını merak ediyordu. Acaba Lara onun kim olduğunu hatırlayabilecek miydi, dahası ona yardım edebilecek miydi ya da etmek isteyecek miydi?

Buraya gelmek ona yarım saate mal olmuştu. Saat şimdi on buçuktu, ultimatumu yerine getirmek için sadece otuz iki saati kalmıştı.

Fakat kimsenin kapıya baktığı yoktu. Ne diyafon devreye girmiş ne de kapı otomati çalışmıştı. Tekrar denediğinde bile.

"Kimi aranıştınız?" Aniden arkasından, derin derin soluyan bir kadının sesini duydu.

Arkasına döndü, koşudan dönen kadın sahanlığın önünde durmuş, soluk soluğa uyluklarına yaslanmıştı. Mark bir an için karşısındakinin Lara olduğu yanılgısına kapıldı.

Hayır, Lara değil, Ellen. Günlük koşusundan dönen Ellen. Kliniğimize bağış toplamak için düzenlenen Fahlenberg maratonuna hazırlanan Ellen.

Sonra zihni Ellen Roth'un artık var olmadığı, Orman Kliniği'nin de artık onların kliniği olmadığı (ne Ellen'in ne Mark'ın) gerçekliğe geri döndü.

Daha yakından bakınca kadın Ellen'e benzemiyordu bile. Saçları uzun ve kızıldı, kısa ve koyu renk değildi ve saçlarını topuz yapmıştı. Ayrıca Ellen'den epey uzundu, üstelik o kadar zayıftı ki Mark'ın içindeki doktor neredeyse otomatik olarak anoreksi ihtimalini düşündü. Kadının turuncu camlı gözlüğü de bu teşhisle uyumlu olurdu çünkü bu gözlükleri yağmurlu bir günü bile daha sevimli gösterdikleri için genellikle depresyondan muzdarip olan insanlar takardı.

"Lara Baumann'la görüşecektim," dedi. "Onu tanıyor musunuz?"

Kadın doğruldu, alnındaki yağmuru silip buğulanmış gözlüğünün ardından onu inceledi.

"Evet, kendisi komşum olur. Erkek arkadaşı mısınız?"

"Sadece eski bir arkadaş. Sürpriz yapacaktım."

"Arkadaşı olmadığını sanıyordum," dedi kadın, onu kuşkuyla incelemeye devam etse de soğuk davranmıyordu. "Lara'yı neredeyse her zaman yalnız görüyorum."

"Görünüşe göre evde değil," dedi Mark. "Onu nerede bulabilirim, biliyor musunuz?"

Koşucu kadın başını yana eğip doğrudan gözlerinin içine baktı. "Gerçekten arkadaş mısınız? Yanlış anlamayın ama bekâr kadınların hep dikkatli olması gerek. Özellikle de burada, taşrada."

“Lara’yla birbirimizi uzun zamandır tanıyoruz,” diye karşılık verdi Mark, elinden geldiğince safça gülümseyerek. “Onu yıllardır görmedim, şimdi de yakınlarda işim varken bir uğrayayım diye düşündüm.”

“Anladım. Peki, adresini kimden aldınız? Çünkü burada uzun zamandır oturmuyor.”

“Adresi Marion Leutke vermişti,” dedi Mark, bu kadar kolay yalan söyleyebilmesine için için şaşırdı. “Ortak bir arkadaşımız.”

“Ah, şu komik, şişman kadını diyorsunuz, sürekli İsa’dan bahseden.”

“Evet, ta kendisi.” Mark güldü. Sonra bir şeyin kendisine değdiğini hissedince aşağıya baktı. Kuyruğunu dikmiş, bacağına sürtünen bir tekir kedi gördü.

“Şu Marion, Lara’ya uğrayan tek kişi,” dedi koşucu kadın. Sonra kemikli parmaklarından biriyle kediye işaret etti. “Bu Buddy, sizden hoşlanmışa benziyor, o yüzden ben de size inanıyorum. Bu arada ben de Nici. Aslında Nicoletta ama arkadaşların bana Nici der.”

“Memnun oldum, ben de Mark.”

“Maalesef Lara’yı yarım saatle kaçırdınız Mark. Ben koşuya çıkarken şu Marion gelip onu işe görürdü. Lara planetariumda çalışıyor, biliyor muydunuz?”

“Planetariumda mı?”

“Bana söylediğinde ben de böyle kalakaldım,” dedi Nici, sırtıttı. “Aslında ona hayvan barınağı ya da çiçek serası gibi bir yeri daha çok yakıştırdım. Normalde tahminlerim pek fena değildir. Daha önce böyle bir şey yapmış mıydı?”

Komşunun daha önce neler yaptığını bir bilsen, diye geçirdi içinden Mark, sorusunu duymazdan geldi. “Nici, bu planetarium buradan uzakta mı?”

“Hayır, değil. Arabayla birkaç dakika.” Yolun sonunu işaret etti. “Şuradan sola dönün, sonra kavşaktan sağa, yaklaşık iki yüz metre sonra tekrar sağa dönün. Sonra uzun bir yol şu küçük tepeye çıkıyor. Kaçırmanız mümkün değil zaten, her yerde tabela var.”

“Çok teşekkür ederim,” dedi Mark. “Çok yardımcı oldunuz.”

“Bir şey değil. Sizi bir kahveye çağırmak isterdim ama bir an evvel duş alıp işe gitmem gerekiyor.”

“O zaman sizi daha fazla tutmayayım. Yardımınız için tekrar teşekkürler.”

Mark tam arabasına dönmüştü ki Nici adıyla ona seslendi.

“Pozitif bir auranız var,” dedi. “Lara’nın erkek arkadaşı değil de sadece arkadaşısınız belki bir gün bana uğrarsınız.”

Mark tekrar gülümsedi fakat bu kez aklından daha karanlık bir düşünce geçti.

Şu Ares’i durdurmayı başaramazsam Lara’nın ölümünden sorumlu kişi olacağım.

O zaman auram nasıl olacak acaba? Beni yine kahve içmeye davet edecek misin?

23

Alarm çaldığında hemşirelik öğrencisi Pia, Bay Sassen'in altını değiştirmekle meşguldü.

"Ah," diye inledi yaşlı adam, bu sabah Pia'ya yine pis kokulu bir hediye bırakmıştı. "Yine mi geldiler? Bu seferkiler kim? Ruslar mı, Amerikalılar mı? Hemen sığınağa gitmeliyiz!"

Pia iç geçirdi. Yeni alt bezi, doksan dört yaşındaki adamın cılız kalçalarına çok büyük geliyordu, o yüzden Pia bantlarla mücadele halindeydi. Adamın şimdi alarm yüzünden yaşına göre şaşırtıcı bir güçle ayaklanması da işi iyice zorlaştırıyordu.

"Sakin olun," dedi Pia, adamı yine yatağa yatırdı. "Hava saldırısı alarmı değil."

Bay Sassen sabırsızlıkla yüzüne baktı. "Ruslar değil mi? O zaman yangın çıkmıştır! Binayı tahliye etmemiz gerekmiyor mu?"

"Hayır, bu sadece test," dedi Pia.

Bu meslekte öğrendiği ilk şey bu tür üçkâğıtlar olmuştu. Bakımevi sakinlerini yatıştırmaya yarayacak her şey mübahtı, özellikle de ufak yalanlar. Mesela ya çokran ölmüş ya da bakıma muhtaç ihtiyarla, güya zamanı olmadığı için ilgilenmeyen bir akrabanın arayıp sorduğunu söylemek. Ya da az önceki gibi başka bir odadan gelen alarmın sadece test olduğunu söylemek.

"Ah, test demek," dedi Bay Sassen takdir edercesine. "Testler her zaman iyidir. Her zaman hazırlıklı olmak gerek. Amerikalılar yine gelir diye. Ya da Ruslar. Ya da Çinliler. Özellikle Çinliler!"

Amerikalılar, Ruslar ya da Çinliler konusunda değil ama burada her zaman her şeye hazırlıklı olunması gerektiği konusunda onunla aynı fikirdeydi. Özellikle yaşlı ve bakıma muhtaç insanların hayatlarının son dönemlerini geçirdiği eve ürkütücü bir sıklıkla ziyarete gelen ölüme.

Ölüm daha iki hafta önce Tatjana Harder'i almıştı, kadın o kadar da yaşlı değildi ama geçirdiği kazadan sonra tanınmaz hale gelmişti. Kazada aldığı yaraların etkisi sonradan çıkmış, akciğer ödemi oluşmuştu, o yüzden son günlerinde ona morfin vermişlerdi.

Pia kadını sevmişti. Ölümü morfin sayesinde rahat ve huzurlu görünse de kadının boğuluşunu izlemek korkunçtu.

Sonraki gecelerde ölümün Bayan Harder'e değil ona uğradığı kötü rüyalar görmüştü. Her seferinde de uykusunda boğulacağını sanmıştı.

İşte o zaman Pia, himayesindekilerin ölümüyle profesyonel bir şekilde başa çıkabilmesinin epey bir zaman alacağını anladı.

Şimdi de 19 numaradaki adamın sonu gelmiş gibiydi. Pia Bay Sassen'in odasından çıktığında personelin geri kalanı çoktan oraya gitmişti. Alarm artık susmuştu, şimdi sadece kapının üzerindeki kırmızı ışık yanıp sönüyordu.

Pia garip bir rahatlama hissine kapıldığını fark edince yutkundu. 19 numaradaki adam artık hayatta değilse memnun olacağını içten içe kabul etmek zorunda kaldı.

Çünkü adam çok ürkütücüydü.

Sadece korku filmlerinden fırlamış bir canavar gibi görünmüyordu, zaten bir canavardı. Pia burada staja başladığında adamın hikâyesini anlatmışlardı.

Ne zaman onun yanına gitmek zorunda kalsa adamdan korkuyordu. Gerçi ona hiçbir şey yapamazdı, tüm vücudu felç-

liydi ama kalan tek gözünün o uğursuz bakışına katlanmak çok zordu. Bu dik dik bakan göz birçok kez rüyalarına girmişti.

Umarım artık gitmiştir, diye geçirdi içinden, bir yandan da bu gizli sevincinden utanç duydu. Birazcık olsa bile.

Merakla koridordan geçip açık kapıya doğru yürüdü. Ama o daha varamadan Dr. Langenfels kıpkırmızı bir yüzle odadan fırladı.

“Rezalet!” diye bağırdı, odada bulunan ama Pia’nın göremediği birine döndü. “Polisi arayın! Bunu kimin yaptığını öğrenmek istiyorum!”

Sonra Pia’nın yanından hızla geçip gitti, Pia 19 numaralı odaya hiç girmese daha iyi olacağına karar verdi. Sadece kötü rüyalar yüzünden değil, bu alarmin çalmasına kimin sebep olduğunu aniden sezdiği için.

Eğer sezgileri doğruysa hepsi onun suçuydu.

24

Planetarium, Steinbach bölgesinde Adlerfels olarak bilinen küçük tepenin üzerinde modern bir kale gibi duruyordu.

Mark, Lara'nın komşusuyla tanışmadan önce burayı unutmamıştı ama şimdi virajlı yolda ilerlerken hatırladı. Fahlenberg'de yaşadığı zamanlarda gazetelerde ve reklam panolarında ara sıra planetariumu ve ona bağlı rasathaneyi tanıtan reklamlar görüyordu. Bulutsuz gecelerde oraya gidip Dünya'ya yakın gezegenlere göz atmak, Venüs geçişi ya da Ay tutulması gibi olayları takip etmek mümkündü. Işık emisyonunun neredeyse hiç olmadığı, ormanlarla çevrili Adlerfels'in konumu bu iş için idealdi.

Star Trek, Flash Gordon, Captain Future ve Buck Rogers'i deli gibi seven on yaşında bir çocuk olduğu zamanlarda kesin oranın müdavimi olurdu ama bir doktor olarak böyle şeylere zaman ayırmamıştı. İşten sonra çoğunlukla çok yorgun oluyordu, sosyal etkinlikleri ara sıra sinemaya gitmekten ya da iş arkadaşlarıyla akşam yemeğine çıkmaktan ibaretti.

Mark, içindeki yolcuların kuru zemine kolayca geçebilmesi için girişin önüne çapraz park edilmiş iki okul otobüsünün yanına park etti. Motoru kapatıp piramit biçiminde bir çatısı, yanda da bir kubbesi olan büyük beton binaya baktı. Bulutlu gökyüzünde ince bir yağmur çiseliyor, etraftaki ormanlardan manzaraya gerçeküstü ve garip bir nitelik kazandıran bir sis tabakası yükseliyordu.

Mark gergindi, az önce Lara'nın evinin önündeyken olduğu gibi onunla karşılaşmaktan biraz korkuyordu, bir sürü şey bu görüşmeye bağlıydı.

Arabadan indiğinde yüzüne soğuk bir sonbahar rüzgârı çarptı. Ceketinin yakasını kaldırıp planetaryumun girişine doğru yürüdü. Kapının önünde derin bir nefes aldı, sonra tüm cesaretini toplayıp içeri girdi.

Geniş antrede hoş bir sıcaklıkla karşılaştı, gizli tavan hoparlörlerinden sesler geliyordu.

Kimselerin olmadığı ödeme alanına girdi, yan duvardaki karton tabela yan odadaki sergiyi işaret ediyordu: *Mars ve Uyduları*.

Mark bunu okuyunca duraksadı, Ares'in kendine isim verirken bundan esinlenip esinlenmediğini merak etti. Sonuçta savaş tanrısı Mars, Yunan tanrısı Ares'in Roma'daki karşılığıydı. Mars'ın iki uydusunun isminin Phobos⁴ ve Deimos⁵ olduğu da düşünülünce Mars ya da Ares mecazi anlamda korku ve dehşetle çevriliydi.

Kendine bu yüzden mi bu ismi vermişti? Korku ve dehşeti beraberinde getirdiği için.

Olmayacak şey değildi, hele de adam en azından bir süreliğine bu bölgede yaşamışken. Dolayısıyla planetaryumu biliyordu ya da en azından Mark'ın da gördüğü gibi reklamlarını görmüştü.

Yarım ay biçimindeki veznenin yanında kahve, içecek, sandviç ve "ay kurabiyesi" adında bir tatlı satan küçük bir büfe vardı. Onun tezgâhı da boştu.

Belli ki tüm personel gösterim salonundaydı. Kapalı kapının ardından Holst'un senfonisi *Gezegenler*'in basları duyuluyor, mü-

4 (Lat.) Korku. (ç. n.)

5 (Lat.) Panik. (ç. n.)

ziğre genç izleyicilerin şaşkınlık nidaları eşlik ediyordu. İçerideki öğrenciler evrenin harikalarından keyif alıyor gibiydi.

Sonra sol taraftan sanki biri karton koli açıyormuş gibi bir ses duydu. Büfenin yanından geçip ziyaretçilerin gösterimden sonra poster, maket kiti ve başka birçok şey alabilecekleri hediye eşya dükkânına gitti. Orada bir kadın, üstünde galaksi ve gezegen resimleri olan kahve kupalarını rafa diziyordu.

Mark donup kaldı. Kadının sırtı ona dönük olmasına rağmen onu hemen tanıdı. Üstünde beyaz bir doktor önlüğü yerine kot pantolon ve planetarium amblemlili mavi bir tişört vardı, koyu kahverengi saçları artık kısa değil uzundu, saçlarını atkuyruğu yapmıştı. Fakat zayıf ve dinç yapısı ve hareket etme şekli onu ele veriyordu.

“Lara?”

Kadın yaptığı işi bırakıp ona döndü. Kadının gözlerini gördüğü an Mark'ın hiçbir şüphesi kalmadı.

Bu oydu. Yüz hatları değişmişti, utangaç ve içe kapanık görünüyordu ama bir insanın gözleri asla değişmezdi. Bu kadın artık Ellen Roth olmasa bile bunlar Ellen Roth'un gözleriydi.

“Ah, selam,” dedi utangaç bir gülümsemeyle, az önce paketinden çıkardığı kupayı iki eliyle tuttu. “Özür dilerim, birinin içeri girdiğini fark etmedim. Nasıl yardımcı olabilirim?”

Mark doğrudan yüzüne bakıp gülümsedi. “Beni hatırlamadınız mı?”

Kaşlarını çattı. “Hımın, hayır, sanmıyorum. Sizi tanıyor muyum?”

Bu soru Mark'ın içini sızlattı ama belli etmedi. “Ben Mark. Mark Behrendt.”

“Mark Behrendt mi?”

Lara yine kaşlarını çattı, sonra yüzünde Mark'ın tam olarak yorumlayamadığı ciddi bir ifade belirdi.

“Mark Behrendt,” diye tekrarladı fakat bu kez soru sorar gibi değil anlamış gibiydi.

“Kim olduğumu hatırladınız mı?”

Lara kupayı daha sıkı kavradı, parmak eklemleri seramik kadar beyazlaştı. “Benden ne istiyorsunuz?”

“Sizinle acilen konuşmam gerekiyor.”

Yine o bakış. Endişeli, şüpheli, soğuk.

“Kusura bakmayın ama yapacak işlerim var.”

“Lütfen Lara. Uzun bir yoldan geldim, gerçekten önemli.”

Lara gösterim salonunun kapısının üstündeki duvar saatine baktı, bir yandan parmaklarıyla kahve kupasının üzerinde gerginlikle tempo tutuyordu.

“Peki,” dedi sonunda. “Ama size sadece birkaç dakika ayırabilirim. Gösterim bitmek üzere. Benden ne istiyorsunuz?”

“Mevzu sizin geçmişinizden, daha doğrusu bizim geçmişimizden biriyle ilgili ve yardımınıza ihtiyacım var,” dedi Mark doğrudan. “O zamanlar bir...”

“Durun!” diye araya girdi Lara, kahve kupasını tezgâhın üzerine o kadar sertçe koydu ki silahla ateş edilmiş gibi bir ses duyuldu. Şimdi Mark kupanın üzerindeki kızıl gezegen resmini görebiliyordu.

“Bakın Bay Behrendt,” dedi alçak bir sesle. “Evet, kim olduğunuzu biliyorum. O zamanlar hayatımı kurtarmıştınız. Bunun için size gerçekten minnettarım. Hiç şüphemiz olmasın! Ama sadece bana anlatıldığı kadarını biliyorum. Sizin beni tanıdığınız döneme dair sadece birbirinden kopuk birkaç şey hatırlıyorum, o kadar. Dolayısıyla size yardımcı olamam. Olabilsem bile olmak istemem. Geçmişle ilgilenmek istemiyorum!”

Mark başıyla onayladı. “Sizi anlayabiliyorum...”

“Hayır, anlamıyorsunuz,” diye sözünü kesti Lara. “Kendisi de böyle bir şey yaşamadığı sürece hiç kimse anlayamaz.

Her sabah aynaya bakıp yabancı birini görmek nasıl bir şey, hiçbir fikriniz yok. Her sabah bu yabancının sen olduğunu kendine hatırlatınak zorunda kalmak. En son hatırladığım sekiz yaşımdaki halim. Sekiz! Üstünden otuz yıl geçti. Eminim siz liseden, üniversiteden mezun olduğunuzu, sonrasında yaptığınız her şeyi hatırlıyorsunuzdur ama benim hayatımın çoğu bir kara deliğin içinde kayboldu. Hiçbir şey kalmadı, hiçbir şey! Sadece başkalarının anlattıklarından öğrendiğim bir geçmişle yaşamak zorundayım. Bunu benden başka kimse anlayamaz.”

“Lara, lütfen, ben...”

“Bırakın artık!” diye çıkıştı Lara. “Bir zamanlar benim meslektaşım, hatta belki arkadaşım olduğunuzu düşünüyorsanız bu doğru değil çünkü o ben değildim. Ben sizi tanımıyorum bile. Bu durum sizin için kırıcı olabilir ama benim için çok daha kötü, emin olabilirsiniz. O yüzden lütfen beni rahat bırakın!”

Şimdi gözlerinde apaçık korku vardı. Mark onun neler yaşadığına, hâlâ nelerle uğraştığına dair gerçekten hiçbir fikri olmadığını idrak etti. Ama vazgeçemezdi de.

“İnanın Lara, bu kadar önemli olmasaydı size gelmezdim. Çok yakın bir arkadaşım tehlikede, bana yardım etmezseniz başına kötü bir şey gelecek.”

Lara sessizce yüzüne baktı, Mark kadının içinde fırtınalar koptuğunu görebiliyordu. Şüphesiz Lara'nın en çok korktuğu andı bu. Nihayet geride bırakmak istediği geçmişin onu yeniden yakaladığı an.

Mark'ın içindeki doktorun bu durum için basit bir açıklaması vardı: Anılar hipokampusta depolanıyordu, burası aynı zamanda beynin duygulardan sorumlu olan bölgesiydi. Dolayısıyla bütün anılar her zaman duygularla ilişkili oluyordu, Lara'nın durumunda bu duygu her şeyden önce korkuydu. Bu yüzden ne olursa olsun unutmak, bastırmak istiyordu.

Mark tüm bunları anlıyordu ama kabullenemezdi. Doreen'i ve Lara'yı kurtarmak istiyorsa olmazdı.

"Lütfen Lara," dedi bir kez daha. "Yardımaınıza ihtiyacım var."

Lara başını iki yana salladı. "Hayır. Kusura bakmayın ama onca yolu boşuna geldiniz. Size yardım edemem. Ne size ne de bir başkasına. Kendime yardım etmek zaten tüm gücümü alıyor. Artık gidin! Beni rahat bırakın, bir daha da buraya gelmeyin!"

Mark iç geçirdi. Ona ne kadar zor gelse de Lara'yı daha fazla zorlamanın bir işe yaramayacağını anladı. Ona düşünmesi için zaman vermesi gerekiyordu. Büyük duvar saatine bakınca bir kez daha anladığı üzere elindeki değerli zaman acımasızca geçiyordu. Saat hemen hemen on bir buçuktu. Artık sadece otuz bir saati kalmıştı.

Lara'nın önündeki tezgâhta duran kurşun kalemi aldı, üstünde Mars fotoğrafı olan kahve kupasının sarıldığı ambalaj kâğıdından bir parça kopardı. Sonra üstüne cep telefonu numarasını ve otelin adresini yazdı.

"Buradan bana istediğiniz zaman ulaşabilirsiniz. Lütfen kararınızı bir kez daha düşünün. Gerçekten çok önemli. Siz olmadan başaramam ve sadece yarın altı buçuğa kadar vaktim var. Sonra çok geç olacak."

Kâğıdı ona uzattı fakat Lara başını yine sağa sola salladı.

"Hayır Bay Behrendt. Geçmiş geçmişte kaldı. Şimdi geleceğimi şekillendirmem gerek. Tek şansım bu."

"Emin misiniz?" diye sordu Mark. "Deneyimlerime göre gelecek ancak geçmişle işiniz bittiğinde şekillendirilebilir."

Lara meydan okurcasına yüzüne baktı. "Geçmişle işimin bitmediğini kim söyledi?"

"Gözleriniz. Gözlerinizde korku var ve bu, gelecek için iyi bir temel değil. Bu korkuyu aşmanıza yardım edebilirim ama önce sizin bana yardım etmeniz gerek."

Lara'nın gözleri yaşlarla doldu ama hareketsiz durmaya devam etti.

“Gidin artık!”

“Tamam,” dedi Mark, kâğıdı önündeki tezgâha koydu. “Ama lütfen bir kez daha düşünün.”

Bu sözlerle arkasını dönüp gitti.

Kapıya doğru yürürken Lara'nın bakışlarını üzerinde hissederek gibiydi.

Ama her şeyden çok korkusunu hissediyordu.

Lara, şu Mark Behrendt planetaryumdan ayrıldıktan hemen sonra personel tuvaletine koşmuştu çünkü kusacağını sanmıştı. Fakat öyle olmadı.

O anda lavabonun başında tir tir titriyordu, acil durum haplarından birini (doktorun panikatak nöbetleri için yazdığı hafif bir sakinleştirici) içip yüzüne soğuk su çarptı. Biraz işe yaradıysa da kalbi hâlâ göğsünde çılınca dans ediyordu.

Bir gün başımıza böyle bir şeyin gelebileceğini biliyordun, dedi kafasında bir ses. Zaten ilk kez de olmuyor. Bir de klinikte yürüyüş yaparken bizi tanıyan şu adam vardı. şu kaslı hemşire. Hatırlıyor musun?

“Evet, tabii ki. Ama bu seferki farklıydı.”

Doğru çünkü Mark’la bir daha karşılaşacağını düşünmüyordun. Ama dünya küçük, sen de aksi gibi burada kalmak istedin. Böyle bir şeyin olması an meselesi diye seni uyar mıştım. Herkes er ya da geç geçmişindeki yerlere geri döner.

“Başka nereye gidecektim?” diye fısıldadı lavabonun giderine bakarak. “Kimsem kalmadı.”

Öyle mi, burada kimin var peki? Bir bakalım, sana ilaç yazıp duran şu doktor var, sürekli başına kâhya kesilen ve seni İsa’ya döndürmek isteyen şişman bir sosyal hizmet uzmanı var. Harika, ha? Sonra baba kompleksini sana yansıtan yeni patronun var, tabii kendi problemlerini üstüne boca edebilmek için en yakın arkadaşın

olmaya can atan şu komşuyu da unutmamak lazım. Atladığım biri var mı? Ah, doğru ya, bir de bir kutu ton balığını bitirene kadar yanında kalan şu sokak kedisi var. Başka kim var? Kimse yok. Haksız mıyım?

“Kes artık!”

Doğruldu ve öfkeyle aynadaki yansımasına baktı. Ancak şimdi aynada gördüğü kadın kendisi değildi. Ona tek yumurta ikizi kadar benziyordu gerçi ama dudakları gülümsüyordu, saçları kısa ve dağınıktı, dik dik duruyordu.

Bana öyle çıkışma Lara, ben senin iyiliğini istiyorum, dedi bu kadın. Artık özgürüz. İstedğimiz yere gidebiliriz. Tüm dünya önümüzde. O halde niye illa burada kalmak istiyorsun?

“Çünkü burası diğer her yer kadar iyi, çünkü...”

Başını iki yana sallayıp cümlenin sonunu getirmedi. Bunu onun adına diğer benliği yaptı.

Çünkü Mark Behrendt haklı, değil mi? Geçmişimizle işin henüz bitmedi ve bu defteri ancak burada kapatabileceğini düşünüyorsun. Çünkü yüzleşme terapisi bazı şeylerle yüzleşmen gerektiğini söylüyor. Ama haline bir bak. Nasıl da korkuyorsun. Bu işi nasıl becereceksin?

“Niye başkası değil de Mark Behrendt?” diye bağırdı Lara. “Neden beni rahat bırakmıyor? Adi herif! Ona borçlu olduğumu düşünüyor. İstese onu... onu...”

Yutkundu, sıktağı yumruğuna baktı.

Öldürebilir misin? Öyle mi diyecektin?

Kapı tıklatılınca korkuyla irkildi.

“Lara.” Gelen Tim’di, makinist. “İyi misin?”

Lara boğazını temizledi. “Evet, hemen geliyorum.”

“Lütfen acele et. Benim işim bitti, millet dükkâna akın ediyor. Öğretmen kırk altı tane Mars posterini istedi. Elimizde o kadar var mı?”

Lara gözlerini sıkıp burnundan soludu.

“Bir saniye!”

Kapının ardından mahcup bir yanıt geldi: “Tamam ama lütfen çabuk ol!”

Lara yine aynaya baktı. Yabancı kadın kaybolmuştu, artık yine kendi bitkin yüzüne bakıyordu.

“Ben benim,” dedi kısık ama emin bir sesle. “Ben Lara Baumann’ım. Önceden ne olduğumun benim için artık bir önemi yok.”

Gerindi, yanaklarındaki su damlalarını bir peçeteyle silip yalandan gülümsemesini takındı. Sonra kapıyı açıp gürültücü kırk altı öğrencinin ve işi başından aşkın iş arkadaşının sabırsızlıkla onu beklediği dükkâna geri döndü.

Ama istenen posterleri aramaya koyulmadan önce üstünde Mark Behrendt’in numarasının yazılı olduğu kâğıdı buruşturup çöp sepetine attı.

26

“Saat on bir otuz beş, bugün ihtiyacınız olan tüm bilgiler Radyo Fahlenberg’de.”

Mark anahtarı kontaktan çıkardı, araba radyosu kapandı ve öfkeyle direksiyona vurdu.

Evet, lanet olsun ki şu Ares hakkında bilgiye ihtiyacı vardı, hem de hemen! Çok geç olmadan önce onu bulması gerekiyordu.

Günün yarısı çoktan geçip gitmiş ve Mark hiçbir şey yapamamıştı.

Şimdi nereye gidecekti? Kime danışacaktı?

Otoparktan planetariumun girişine bakıp çaresizce alnını ovuşturdu.

Lara ona yardım etmeyecekti. Gerçi Mark fikrini değiştireceğini umuyordu ama bu ihtimale çok da güvenmemesi gerektiğinin farkındaydı.

Klinik arşivine de ulaşamamıştı. İlk tercihi bu olurdu çünkü Ares’in derdi her neyse klinikle bir ilgisi olmalıydı. Ne var ki arşive erişim yetkisini bir şekilde almayı başarsa bile bunun bir faydası olmayacaktı. Çünkü sigara tütürüp duran arşivci sayesinde, işine yarayabilecek belgelerin hepsi kül olmuştu.

Bu yüzden elindekilerle bir şeyler yapması gerekiyordu ve elindekiler korkutucu derecede azdı.

Ares ile Lara, daha doğrusu Ellen, arasında bir bağlantı vardı, o kadarı kesin görünüyordu ve Ares'in hem Mark'ı hem Ellen'i sorumlu tuttuğu bir şey olmuş olmalıydı.

Aslında tek bir vaka söz konusuydu, Ellen'in baktığı, Mark'a danıştığı tek bir dava, Ares, Ellen'in hastalarından biri olabilirdi. Ama Ares'i şimdi böylesine absürt bir intikam planı yapmaya iten neydi? Bu herif neden ikisinden de bu kadar nefret ediyordu?

Mark Orman Kliniği'nde birlikte çalıştıkları dönemde, bir hastada bu kadar ciddi bir tepkiyi tetikleyebilecek herhangi bir olay olduğunu hâlâ hatırlayamıyordu. Aklına o dönemde böylesi, bastırılmış ya da aleni bir şiddet potansiyeli olduğunu düşündüğü biri de gelmiyordu.

Mark'a göre oldukça muhtemel olan tek açıklama, Ares'in öfkesinin klinikte kaldıktan sonra olan bir şeye dayandığıydı. Ares'e göre ikisinin sorumlu olduğu bir şeye.

Mark mevzunun ne olduğu hakkında hiçbir fikri olmadığını tüm samimiyetiyle söyledikten sonra Ares "farkındalıktan" söz etmişti. Bir şey ima ediyordu ve bunun ne olduğunu Mark'ın anlaması gerekiyordu.

Ama bu manyak herif neyi kastediyor olabilirdi ki?

Lara'ya açıklamamı istediği bir şey, diye düşündü Mark. Ardından da onu öldürmem gerekiyor, bu da benim hayatımı tamamen mahvedecek. Absürt intikam planı bu, Doreen yüzünden planına uyacağımdan emin.

Katı bir ultiatom vermesinin nedeni de buydu. Mark aradığı ipucunu bulursa Ares'in kim olduğunu öğrenecekti. O zaman da adamın izini sürüp planını bozacak vakti kalmayacaktı.

Ama seni yakalayacağım dostum, seni bir şekilde yakalayacağım! Süre dolmadan önce!

Çünkü hiç değilse bir şey kesindi: Ares'in farkındalık dediği şeyin anahtarı geçmişte yatıyordu.

Mark'ın aklına bir fikir geldi ve arabayı kararlılıkla çalıştırdı. Sonra önemli bir ipucu bulabileceği yere doğru yola koyuldu.

Mark, Fahlenberg'e varır varmaz doğruca şehir merkezine yöneldi, öğlen trafiğinde küfrederek ilerlerken bir çeyrek saat daha akıp gitti. Ama neyse ki sonunda kader yüzüne güldü de Fahlenberg gazetesini binasının hemen önünde boş bir park yeri bulabildi.

Fakat şansı bu kadarıyla sınırlı gibiydi çünkü giriş kapısını sarsınca kilitli olduğunu fark etti. Binanın cam kapısındaki yazıya göre 13.30'da açılacaktı.

"Hay ben böyle işin!" diye homurdandı.

Sonra cam kapının diğer yanından incecik bir silüetin yaklaştığını gördü. Kilitten tık diye bir ses geldi ve kapı açıldı, tanıdık bir yüz Mark'a bakıp gülümsedi.

"Kimleri görüyorum!"

"Selam Nici."

Kadın ellerini dar kalçalarına dayayıp keyifle gülümsedi.

"Yoksa beni mi takip ediyorsunuz?"

"Aslında sadece gazete arşivine bakmak istemiştım."

"Şu anda öğle molasındayız," dedi Nici, Mark'ın yüzüne ilgi ve şaşkınlıkla bakıyordu. "Ama neden arşivimize bakmak istiyorsunuz ki? Plus abone olmanız yeterli, o zaman internetten her şeye bakabilirsiniz. Çok daha rahat olur."

Tabii Lüders'in otelinde internet eski bir ISDN modem hızında olmasaydı, diye düşündü Mark. Konni Fuhrmann'ı bile zor bulabilmişti ama şimdi daha kapsamlı bir araştırma yapması

gerekiyordu, bu da otelin ağır aksak internetinde çıkmaz ayın son çarşambasına kadar sürerdi. Onun yerine şehir merkezinde Wi-Fi erişimi olan bir bar ya da kafe aramak da sadece değerli zamanı biraz daha harcamak olurdu.

“Eh, ben biraz eski kafalıyım,” dedi Mark özür dilercesine gülümseyerek. “Ailem bana bir şey istiyorsam şahsen sormam gerektiğini öğretti. Ayrıca eski kâğıt kokusunun yerini hiçbir şey tutamaz, öyle değil mi?”

Nici güldü. “Retro seven adam, ne tatlı! O halde sizi arşive alabilirim ama bana bir kahve borcunuz olur. Anlaştık mı?”

“Anlaştık.”

Bir kaşını kaldırarak Mark'ı süzdü. “Lara'yı gördünüz mü?”

“Ever ama epey meşguldü.”

“Meşgul olmasına ben de meşgulüm. Ama yine de size zaman ayırıyorum. Gelin hadi.”

Kenara çekilip Mark'a yol verdi. Sonra yüksek topuklu ayakkabılarıyla önden önden yürüyerek asansöre doğru gitti, asansörle bodrum katına indiler.

“Kutsal salonumuza hoş geldiniz,” dedi Nici üstünde “ARŞİV” yazan kapıyı açarken.

Mark gerçekten de salon büyüklüğünde bir yer olduğunu sandı ama arşiv geniş bir odadan birazcık daha büyüktü. Duvardaki raflara, üstlerinde gazetenin amblemi bulunan, sayısız mavi klasör sıralanmıştı ancak bunların uzun bir zaman aralığını kapsıyor olması mümkün değildi.

“Burada son beş yılın tüm sayılarını tutuyoruz,” diye açıkladı Nici, sonra odanın ortasındaki iki masayı işaret etti, masaların üzerinde ikişer bilgisayar vardı. “Diğer tüm sayıları da burada bulabilirsiniz Bay Retro.”

Nici gülümseyince Mark yüzünün hafifçe kızardığını hissetti. Elbette makale yazmak için araştırma yaparken çevrim içi

arşivleri kullandığı olmuştı ama yine de çıktıları ya da kitap formundaki kaynakları tercih ederdi. Bu bakımdan sahiden de yaşlı sayılırdı.

“Benim 2009 ve öncesindeki sayılara bakmam gerekiyor. Mümkün mü?”

“Hiç sorun değil,” dedi Nici ve fareye tıklayarak bilgisayarlardan birini açtı. Sonra ince parmakları klavyenin üzerinde hızla gezindi, şifreyi girerken parlak kırmızı ojeli tırnakları klavyenin üzerinde usulca tıkırdadı.

“İşte bu kadar! Sadece bir kelime ya da tarih girin, sonra aratın. Aradığınız belli bir haber var mı?”

“Orası biraz karışık. Dürüst olmak gerekirse tam olarak ne aradığımı bilmiyorum. O yüzden biraz zaman alabilir.”

“Nasıl isterseniz. Burada sizi kimse rahatsız etmez. Daha sonra uğrayıp size kahve getireceğim. O zaman bana iki kahve borcunuz olacak.”

“Teşekkürler Nici, gerçekten. Bugün bana ikinci kez yardımcı oldunuz.”

“Anlaşmamızı unutmadığınız sürece mutluluk duyarım.” İmalı imalı göz kırptı, sonra bir an tereddüt etti. “Lara için sorun olmaz değil mi?”

“Kesinlikle hayır.”

“O zaman görüşmek üzere.”

Sonra yine tıkır tıkır yürüyüp gitti, Nici kapıyı kapatır kapatmaz Mark arayacağı ilk şeyi yazdı bile:

Ellen Roth.

Kırk altı çocuğun sonuncusu da çıkışta gözden kaybolunca, “Öf be!” diye inledi Tim. “Bu okul gösterimleri insanın pestilini çıkarıyor. Öğretmenlerin yerinde olmayı hiç istemezdim. Deveye hendek atlatmak daha kolaydır.”

Lara sadece başıyla onaylayıp dükkânın vitrin camından, bağırsıp gülüşerek otobüslere doluşan çocuklara baktı. Ama iki erkek çocuğu hâlâ sundurmanın altındaydı, rulo yaptıkları Mars posterleriyle kılıç dövüşü yapıyordu. Öğretmenlerden biri sonunda onları fark edip geri geldi, sinirli el kol hareketleriyle ikisini de otobüse bindirdi.

Lara adamın bir an için soluklanmaya ihtiyacı varmış gibi kısa bir süre otobüsün önünde durduğunu gördü. Sonra adam da bindi ve otobüsler otoparktan çıkıp gitti.

Artık Lara da soluklanabilirdi. Bu hengâme, bu gürültülü soru ve istek bombardımanı onu epey bunaltmıştı.

Oyuncak modellerinin olduğu rafla ilgilenirken ona her çocuğun iki değil yirmi kolu varmış gibi gelmişti. Bir yandan diğer herkese yetismeye çalışırken gücü iyice tükenmişti ama Tim’le birlikte bir şekilde atlatmışlardı. Aslında dikkatinin dağılması da iyi olmuştu. Mark Behrendt’in ariiden ortaya çıkışını henüz aklından çıkaramamış olsa da artık o kadar da gergin değildi.

“Ben rafları düzeltirim,” dedi Tim. Toparlamak onun işiydi. Tüm gezegen modellerini, uzay gemilerini ve uyduları yeniden

güzelce dizecekti, düzen konusunda son derece takıntılıydı. “Sen o sırada salonla ilgilenir misin?”

“Tabii, olur.”

Lara tezgâhın altındaki raftan bir çift tek kullanımlık eldiven ve bir çöp torbası alıp gösterim salonuna gitti.

Hiç yüksek sesle söylememiş olsa da bu onun en az sevdiği işlerden biriydi. Başkalarının çöplerini toplamaktan gocunduğu için değil, bu salonu hiç sevmediği için.

İçerideki atmosfer onu her seferinde huzursuz ediyordu. Dolaylı aydınlatması yüzünden ışık sonuna kadar açıkken bile içerisi hep loş görünüyordu. Bir de beyaz projeksiyon kubbesinin altında görünmez bir bulut gibi asılı duran şu tuhaf sessizlik vardı.

Onun evinde her oda her zaman apaydınlık olurdu. Geceleri bile bir ışığı ve mutfaktaki radyoyu açık bırakırdı. Uyurken bile hiç tamamen kapatmazdı. Kısık sesler ve müzik olmadan karanlığa tek başına katlanamazdı. Ama burada...

Dükkânın dışında ve büfenin bulunduğu giriş bölümünde mütevazı ortam müziği CD’si sonsuz bir döngü halinde çalıyordu fakat burada, gösterim salonunda hiçbir şey duyulmuyordu. Burası bir mozolenin içi kadar sessizdi.

Bu kadarı bile onu rahatsız etmeye yetiyordu ama bir de projektör vardı. Salonun ortasında dev bir siyah böcek gibi dikiliyordu, bir sürü mercek gözüyle etrafı izliyor gibiydi.

Planetaryumdaki pozisyon için başvurduğunda bu yerin onun için bu kadar korkutucu olabileceği hiç aklına gelmemişti. Ama öyleydi. Buradayken garip bir şekilde gözünün önüne karanlık görüntüler geliyordu.

Kaçmanın mümkün olmadığı bir bodrum. Açılmak bilmeyen ağır bir kapı. Birisi, bir şey, önünde pusuya yattığı için açılmaması gereken bir kapı.

Bir de bir çivi vardı. Uzun, çok uzun bir çivi... ne çivisi?

Bilmiyor, bilmek de istemiyordu.

Eğer geçmişle bir ilgisi varsa geçmiş geçmişte kaldı, diye uyardı kendini. O halde toparlan! İşini yap!

İşini yaptı. Eldivenlerini giyip genç izleyicilerden kalanları toplamak üzere çöp torbasıyla koltuk sıralarının arasından geçti.

Gösterim sadece kırk beş dakika sürmüştü, çocukların bu kadar kısa bir sürede tükettiklerinin miktarı şaşırtıcıydı. Meşrubatlar, çikolatalar, jelibonlar, cipsler, mini salamlar... Çöp torbasına doldurduğu kâğıt bardakların ve ambalajların sayısı epey fazlaydı.

Onun çocukluğu da böyle miydi? Bir planetaryuma ya da sinemaya gittiğinde ne yiyip içmişti? Daha doğrusu hiç böyle yerlere gitmiş miydi?

Hatırlayabilmek için ne'ler vermezdi!..

İlkokuldayken bir keresinde sınıfça bir mandırayı ziyaret ettiklerini anımsar gibiydi. Diğer çocuklar gibi ona da bir paket vanilyalı süt verilmişti, paketin üstünde gülümseyen bir ineğin resmi vardı.

Ama gerçekten böyle mi olmuştu?

Terapi seanslarında anıların aldatıcı olabileceğini öğrenmişti. Özellikle de onun gibi hafıza kaybı yaşayan biri için. Çünkü zihin bu boşlukları otomatik olarak doldurmaya çalışıyordu. Başkalarının anlattığı olaylar ve hayallerle.

Bu yüzden insan, hafızasına asla tam olarak güvenemezdi. Çünkü bazen o da yalan söylüyordu.

Bunu hayatı böyle boşluklardan oluşan bir kadından daha iyi kim bilebilirdi?

Sıraların hemen hemen sonuna gelmiş, çöp torbası çoktan dolmuştu ki aniden durdu.

Katlanmış koltuklardan birinin altında bir tornavida vardı. Tornavidayı yerden şaşkınlıkla aldı.

Hangi üçüncü sınıf öğrencisi planetaryuma gelirken yanına tornavida alırdı ki? Daha önce burada paradan güneş gözlüğüne, tokadan cep telefonuna, cüzdana kadar her türlü şey bulduğu olmuştur. Ama tornavida mı?

Üstelik bu tornavida nedense ona garip gelmişti. Yarı saydam, kırmızı plastik sapı loş ışıktaki, mavi eldiveninin üzerinde parlıyor gibiydi, bu tornavidada bir... tuhaflık vardı.

Sanki bir oradaymış bir yokmuş gibi.

Ağız aniden kurudu, büyük salon aniden korkunç derecede ısınmış gibiydi. Sanki dışarıda yazın en sıcak günü yaşanıyor, hem de ekimde.

Aniden her yerde küçücük beyaz sinekler gibi uçuşan toz zerrelere gördü, içerideki hava ağırlaşarak boğucu bir hal aldı. Alnını ter bastı, yüzünden boncuk boncuk ter akıyordu, daha ne olduğunu anlayamadan hafif bir hışırtı sesiyle irkildi.

Hızla arkasına döndü ve...

Oradaydı! Kocaman, karanlık ve yüz­süz.

Kara Adam! Tanrım, geri döndü! Beni almaya geldi!

Bağırarak istedi. Tim hemen kapının önündeydi, bağırırsa duyar, yardıma gelirdi. Ama ağızını açtığı anda boğazından yalnızca boğuk bir hırıltı çıktı.

Çöp torbası gücünü yitiren elinden kayıp gitti. Titremeye başladı, Kara Adam koltukların arasından ona doğru yürürken taş kesilip izlemekten başka bir şey yapamadı.

Selam Lara, diye gürledi kalın sesiyle. Geri döndüm. Beni geri getirdiğin için teşekkürler. Yoksa beni özledin mi? Güzel çünkü ana bir şey göstermek istiyorum. Bak, sana ne getirdim.

Lara'ya paslı bir menteşenin gıcırtısını anımsatan bir kahkahayla belden aşağısını işaret etti. Lara elinde olmadan bakışlarını oraya çevirdi ve dehşet içinde kasıklarında dertop olmuş,

kıvranan yılanlara baktı. Dillerini çıkarıp tıslayarak birbirine dolanan siyah, parlak gövdeler.

Eğlenmek ister misin Laracığım? diye kıkırdadı Kara Adam. *Tabii ki istersin. Bütün kızlar eğlenmek ister. Seni istediğin kadar eğlendirebilirim!*

Ona doğru yürümeye devam etti, Lara kokusunu alır gibi oldu. Adamdan yaz sıcaklığının, tozun, çamurlu bir karanlığın ve acının kokusu yayılıyordu. Lara bacaklarının arasında yakıcı bir acı hissetti. Adamın daha önce canını yaktığı yerde.

Lara sonunda hareket edebildi. Geriye doğru sendeleyip koltuklardan birine çarptı. Panikle koltuğun üstünden atlamaya çalıştı ama ayakkabısı koltuğun arkalığına takılınca sertçe yere düştü. Hemen kâbus gibi silüete döndü, durmadan üzerine geliyordu.

Geçen sefer yanlış yaptım, dedi kara canavar. Ama bir kez daha deneyebiliriz, bu kez kesinlikle doğru yapacağım. Sen de eğleneceksin.

Uyluklarından yılanlar fışkırmaya devam ediyordu, Lara'yı yakalamaya çalışıp birkaç kez kıl payı kaçırdılar, Lara geri geri sürünerek yılanlardan kaçmaya çalışıyordu. Aklında mantra gibi çınlayıp duran tek bir düşünce vardı:

Yine canımı yakacak. Yine canımı yakacak. Yine CANIMI YAKACAK!

Sonra tornavidayı hâlâ elinde tuttuğunu fark etti. Tornavida daha önce de hayatını kurtarmamış mıydı?

Tornavidayı kaldırıp kollarını iki yana açarak adım adım ona doğru gelen siyah şeye sapladı.

“Git buradan!” diye haykırdı. “Defol! Beni rahat bırak!”

Tornavidayı tekrar tekrar sapladı. Ama hepsi boşa gitti. Sanki karşısındaki siyah şey sadece karanlık bir sisten ibaretti.

“Defol! Git artık!”

Sen beni kovamazsın, diye gürledi Kara Adam. Benden asla kurtulamayacaksın. Asla! Nedenini sen de biliyorsun. O yüzden gel Lara! Gel Lara! Laaaaara!

“Lara!”

Biri ona sesleniyordu. Sesi bambaşka gelen biri.

Lara gözlerini kırptırdı.

Kara Adam artık orada değildi.

Yalnızca yerde yatan ve titreyen eliyle tornavidayı tutan Lara vardı. Bir de...

“Lara? Tanrı aşkına, ne yapıyorsunuz orada?”

Profesör Struck hızla kapıdan içeri girdi, hemen ardından Tim geldi. İkisi de dehşetle ve şaşkınlıkla ona bakıyordu.

“Ben... ben düştüm,” diye kekeleyip doğruldu. “Yerde bu tornavida vardı, ben de...”

Sustu. Ne demeliydi ki?

Profesör elini seyrekleşen kır saçlarında gezdirdi. Bu hareketi normalde bir sunum yapmak üzere kürsüye çıkarken yapardı. Aklını toparlamasına yardımcı oluyormuş gibi.

“Bir bakalım,” dedi, yetmiş beş yaşındaki birinin adımlarıyla ona doğru yürüdü.

Dikkatli bakışları bir an için Lara’nın kafasının bütün düşüncelerini okuyabildiği derinliklerine saplandı sanki. Sonra elini işaret etti.

“Bu kontrol kalemi Lara. Elektrikçi dün bozuk lambayı değiştirirken kaybetmiş olmalı. Bir yerinize bir şey oldu mu?”

Lara omzunu ovuşturup mahcup gülümsedi. “Yok, bir şey olmadı. İyiyim.”

“Gerçekten mi?”

Yine o delip geçici bakış. Struck gerçekte Lara’ya ne olduğunu biliyordu, üstelik sadece iş görüşmesi sırasında Lara kendi hikâyesini anlattığı için değil. Yıllar önce tek kızını depresyon

yüzünden aşırı doz uyku hapi aldığı için kaybetmişti. Kendisi anlatmıştı.

Ayrıca Lara'ya durumunu anladığını ve herhangi bir sorun yaşarsa her zaman yanında olacağını da söylemişti. Koştuğu tek şart mutlak dürüstlüktü. Yalana yer yoktu.

“Ever, gerçekten sorun yok,” dedi Lara. “Sadece bu kadar çok öğrenci olduğu için biraz gerilmiştim, o yüzden dikkatsiz davrandım. Özür dilerim.”

“Ah, özür dilemenize gerek yok,” diye karşılık verdi profesör. “Bu kadar çocuk epey yorucu olabilir, sadece sizin için değil. Öyle değil mi Tim?”

“Kesinlikle,” diye onayladı Tim.

Struck dönüp Tim'e bakmadan gülümseyerek başını salladı. “O yüzden dert etmeyin Lara. Bugünlük bu kadar deyip eve gitmeye ne dersiniz? Biraz dinlenin, yarın yine enerjik ve zinde olacaksınız. İsterseniz sizi bırakabilirim. Bir sonraki otobüsü beklemek zorunda kalmazsınız.”

Fakat öyle olmadı çünkü Lara ile profesör tam otoparka gidiyorlardı ki karşıdan Marion Leutke çıkageldi. Çadır gibi, kırmızı yağmurluğunu giymiş, iri göğüslerinin üzerine altın rengi haçını takmış danışmanın bir şeyler olduğunu anlaması için ikisine şöyle bir bakması yetti.

“Tanrı aşkına Lara, bir şey mi oldu? Ben de tam sana bakacaktım.”

Lara yutkunup yumruklarını sıktı.

Bir bu eksikti! Her şey onun suçu! Şu lanet olası Mark Behrendt her şeyi berbat etti!

Mark iç geçirerek dirseklerini masaya dayayıp şakaklarını ovuşturdu. Arşiv terminalinin giriş tuşuna basarken kendini birkaç şeye hazırlamıştı. Yine de Ellen Roth'un geçmişine yaptığı bu yolculuk onu duygusal olarak düşündüğünden çok daha fazla etkiledi.

Arama sonuçları kronolojik olarak sıralanmıştı ve daha ilk haberde bir anısı canlandı.

"TIBBİ EKİBE TAKVİYE GELDİ" başlıklı bir toplu fotoğrafta, birkaç eski meslektaşının yanı sıra Ellen Roth ve Christoph Lorch'la birlikte kendisi de vardı. Fotoğraf Orman Kliniği'nde işe başladıkları gün çekilmişti, foto muhabiri arka plan olarak yeşil alanlardan birini seçmişti. O güneşli bahar gününde hiçbiri kendilerini neyin beklediğini tahmin bile edemezdi.

Başka bir haberde bağış toplamak için düzenlenen Fahlenberg maratonundan ve Ellen'in zaferinden bahsediliyordu.

Mark, klinik müdürünün açılış konuşmasında Romalı şair Juvenal'ın ünlü sözünü alıntıladığını hâlâ hatırlıyordu. *Mens sana in corpore sano*. Sağlam kafa sağlam vücutta bulunur.

Kısa bir süre sonra olanlar düşünüldünce Mark'a bu alıntı şimdi düpedüz ironik göründü. Hayat, geçmişe dönüp bakıldığında epey karanlık bir mizah anlayışı olabileceğini her seferinde zevkle kanıtlıyordu.

Ardından aynı yılın ekim ayında yapılan üçüncü haber geliyordu, haber başlığı bile içeri sızlattı: “DELİ PSİKİYATRİST İŞ ARKADAŞINI ÖLDÜRDÜ”.

Haberi kısaca gözden geçirdi. Olayların tasviri, sansasyon yaratmak amacıyla manşet kadar abartılmıştı.

O günlerde eminim yüksek bir tiraj yakalamıştır, diye düşündü Mark, suratı asıldı, başını iki yana salladı. Haber yazarının Ellen’in durumunu açıklamaya yönelik çirkin girişimleri, Hirschcock’un *Sapık* filminin sonundaki psikiyatristen neredeyse kelimesi kelimesine aşırılmış gibi görünüyordu.

Bu muhabir müsveddesi işin içine neden Jason Voorhees veya Michael Myers’i da karıştırmadı acaba? Ya da daha iyisi Hannibal Lecter’i?

Aynı yazarın yazdığı başka bir haberde, artık *psikopat doktor* olarak anılan Ellen’i tanıyan birkaç kişinin sözleri yer alıyordu. Klinikten hiç kimse röportaj yapmaya yanaşmamış gibi görünüyordu ama anlaşılan bilgi vermeye istekli yeterince “tanık” mevcuttu. Tanıklar arasında bir sahaf, bir polis memuru, bir seyahat acentesi işletmecisi ve Thieminger adında bir otelci vardı.

Sonuncusu Mark’ın ilgisini çekti, birkaç tıklamanın ardından adamın Hotel Jordan’ın eski sahibi olduğunu öğrendi. Lüders’in dediğine göre daha sonra Korsika’ya taşınan adam.

Ares oteli bu sayede biliyor demek! Bu röportajı okumuş olmalı!

Thieminger röportajda Lara’nın (daha doğrusu o günlerde Ellen’in) bir gece otele giriş yaptığını söylüyordu. Otele “tamamen hırpalanmış” bir halde gelmiş, bir oda istemişti.

Haber, otel işletmecisinin Ellen’in “o iğrenç eylemi” gerçekleştirdikten hemen sonra oraya geldiğini, kendisinin de “psikopat doktor”un kurbanı olmadığı için şansı olduğunu söylemesiyle sona eriyordu.

Sonrasında halk Ellen Roth'la ilgilenmez olmuştu. Adı bir kez de *Lara B.* vakasıyla ilgili bir haberde geçiyordu.

"PSİKOPAT DOKTOR AKIL HASTANESİNE YATIRILACAK" başlıklı haberde Lara'nın cezai ehliyetinin olmadığı, bu yüzden de adamı öldürme ve ağır yaralama suçlarından beraat ettiği bildiriliyordu. Mahkeme hapis cezası yerine bir psikiyatri hastanesine yerleştirilmesine karar vermişti.

Kafasındaki tüm düşünceler atlıkarınca gibi dönmeye başlayınca Mark yine şakaklarını ovuşturdu.

Demek Ares'in Ellen Roth hakkında bildikleri bu kadardı. Ama bunun onunla ne ilgisi vardı? Ellen Roth'un yaşadıklarıyla bir bağlantısı mı vardı yoksa Ares'in intikamını almak istediği şey daha önce mi yaşanmıştı?

Dahası tüm bunların onunla, Mark Behrendt'le ne ilgisi vardı? Ares ona neden Tanja'yı öldürecek, sonra da ölümünden alay edercesine "tali hasar" diye söz edecek kadar öfke duyuyordu?

Bu işin arkasındaki her neyse son derecede ciddi bir şey olmalıydı. Bir ya da birden çok kişinin ölümüne yol açmış bir olay. Bu delinin gözünde bir kan davasını başka ne haklı çıkarabilirdi ki?

Mark arama geçmişini temizledi. Sonra kriterlerine uyan kelimeler yazmaya başladı. *Kaza, ölüm, intihar, cinayet* ve benzer başka kelimeleri denedi ve aramayı 2009'dan önceki üç yıllara sınırladı, Ellen Roth'la birlikte Orman Kliniği'nde çalıştığı süreyle.

Ardından kayda değer sonuçlar listesini bölgesel olarak daralttı. Aradığı her neyse yakınlarda olmuş olmalıydı. En azından bu kadarından emindi.

Ancak tüm bu sınırlamalara rağmen sonuçların hiçbirisi onda şüphe uyandırmadı. Çıkan haberlerin hepsine hızla göz gezdirdi fakat okuduklarının hiçbirini Ares'in intikam planı yapması

için yeterli bulmadı, özellikle de Ellen Roth'la veya kendisiyle hiçbir bağlantı göremediği için.

2008'deki ekonomik krizde şirketleri iflas eden iki iş adamı intihar etmişti. Ayrıca sarhoş sürücülerin suçlu bulunduğu, ölümle sonuçlanan birkaç kaza gerçekleşmişti. Ancak söz konusu kişilerin hiçbirinin Orman Kliniği'yle bir bağlantısı yoktu.

Cinayetlerde de durum aynıydı, Mark eski manşetleri okurken haberlere konu olan olayları hatırladı. Üç yıl içinde –Ellen Roth ve Christoph Lorch vakası dışında– iki olay daha yaşanmıştı. Bir benzin istasyonunun sahibi bir soygun sırasında öldürülmüş, bir kadın vahşice bir tecavüzün ardından hayatını kaybetmişti.

Her iki olayda da failer yakalanmıştı ve psikiyatri kliniğiyle bir ilgileri yoktu. Kurbanların da öyle. Bundan emindi.

Mark her manşete, her habere göz gezdirmeye ısrarla devam etti, nihayet sonuç listesinin sonuna geldiğinde gözleri yorgunluktan sulanmaya başlamıştı.

Hayal kırıklığıyla bir küfür savurdu, sonra arkasındaki kapı aniden açılınca korkup yerinden sıçradı.

“Ee Bay Retro, eğleniyor musunuz?”

Nici içeri girdi, elinde bir bardak kahve vardı.

“Biraz enerjiye ihtiyacınız vardır diye düşündüm,” dedi. “Süt ya da şeker kullanıp kullanmadığınızı bilmediğim için ikisini de getirdim.”

“Teşekkürler Nici, melek gibi yetiştiniz,” dedi iki şeker paketini de bardağa boşaltarak. Aslında tatlı kahveden hiç hoşlanmazdı ama beyninin şu anda acilen bir uyarıcıya ihtiyacı vardı.

“Nihayet niteliklerimi fark eden biri,” dedi Nici gülerek. “Siz de çok sempatik biri gibi görünüyorsunuz. Biraz daha şeker ister misiniz?”

“Hayır, teşekkürler. Sadece biraz daha zamana ihtiyacım var. Mümkün mü?”

“Tabii ki. Beşce kadar açığız. Yani aradığınızı her neyse bulmak için tam üç saatiniz var.”

Mark şaşkınlıkla ekrandaki saate baktı. 13.52. Zaman nasıl da çabuk geçmişti!

Lanet olsun, değerli zamanı burada boşa harcıyor olabilirim! Doreen'in ve Lara'nın zamanını! Eğer...

“Öyleyse,” dedi Nici arkadan. “Size aramanızda başarılar. Sonra yine uğrarım.”

“Teşekkürler,” diye mırıldandı Mark, Nici'nin arşivden ayrıldığını fark etmedi bile. Şekerin etkisini şimdiden göstermeye başlamış olması muhtemeldi ya da belki sadece bir an için kafası dağıldığı içindi ama birdenbire aklına bir fikir geldi.

Benim Fablenberg'de olduğum sürede olmadıysa belki daha sonra olmuştur. Belki de bizi yaptığımız bir şeyin sonucu yüzünden suçluyordur?

Arama sonuçlarının zaman sınırlamasına tıkladı ve zaman aralığını Ekim 2009'la başlattı.

Önce en eski sonuçları göster seçeneğine tıkladıktan sonra dikkatini anında çeken bir manşete rastladı. Söz konusu haber 27 Aralık sayısının hem yerel haberler sayfasında hem de birinci sayfada yer almıştı.

Mark dosyayı açtı ve karşısına çıkan fotoğrafın altındaki metni okurken kalp atışları hızlandı.

Aradığını bulmuş gibiydi.

Ön panelde kafası sallanan bir İsa heykeli, dikiz aynasından sarkan, ağaç biçiminde, vanilya aromalı araç kokusu, yanında neon yeşil, plastik bir tespih ve CD çalarda Michael Bublé.

Lara tüm bunlara güçlkle dayanabiliyordu. Ama bir de danışmanının yolcu koltuğunda azarla karışık bir vaaza katlanmak zorunda kalınca zaten gergin olan sinirleri iyice yıpranmıştı. Üstelik Marion Leutke onunla her zamanki gibi senli benli bir dille, gelişmemiş bir çocukla konuşur gibi konuşuyordu.

Buna ayrımcılık denir, seni aptal karı, diye öfkeyle geçirdi içinden. Sırf psikolojik bir rahatsızlığım var diye benimle böyle konuşamazsın. Ayrıca hangimiz deliyiz acaba? Arada bir olmayan şeyler gördüğüm için ben mi yoksa papanın ilahi olduğuna, Mer-yem'in bakireyken hamile kaldığına inanan sen mi? Hiç değilse ben halüsinasyon gördüğümün farkındayım!

Tüm bunları kendini misyoner sanan iri yarı danışmanının yüzüne haykırmak istese de sessiz kaldı. Bu ilişkide güçlü olan taraf Marion'du ve ikisi de bunun farkındaydı. Marion istese Lara'nın yine hastaneye yatırılmasını sağlayabilirdi. Ve Lara o kliniğe dönmeyi kesinlikle istemiyordu. Hayır, iş o raddeye gelmemeliydi!

Marion bir numaralı soruyu sorup (Lara ilaçlarını düzenli olarak kullanıyor mu?) cevabını aldıktan sonra, "Neyse ki da-

nışanlarımdan biri bugün randevusunu iptal etti de aklıma seni bir kontrol etmek geldi,” diye cırlamaya devam etti.

“Açıkçası Lara, bu işin sana uygun olduğundan ciddi ciddi şüphe ediyorum. Onca insan, onca stres. Senin için iyi değil. Hayır, hem de hiç iyi değil! Bu iş için aracı olmaya nasıl ikna oldum ki! Sözümü dinleyip şehir kütüphanesindeki işi kabul etmeliydin. Oraya çok daha az insan gelir, senin de kafan rahat olurdu. Ama yok, sen illa planetaryum diye tutturdun! Tanrı aşkına, en başta bu saçma fikir nereden aklına geldi?”

“James Dean sayesinde,” dedi Lara başını çevirmeden pencereden yağmuru izlemeye devam ederek.

“Efendim?” Marion şaşkın şaşkın baktı. “Neden James Dean?”

“Bir ara televizyonda onun oynadığı bir film gösterilmişti. *Cennet Yolu*. O filmi biliyor musunuz?”

“O uyduruk filmi mi?” Marion burun kıvrırdı. “Dördüncü emre karşı gelip anne babasına kafa tutan bir sürü genç vardı. Bilmez miyim!”

Lara omuz silkti. “Neyse, filmde bir planetaryum vardı, ben de ilanı görünce orada çalışmak istiyorum dedim.”

“Günah dolu bir film yüzünden yani!” diye homurdandı Marion, akli almıyormuş gibi başını iki yana sallarken.

Lara kadının aşağılayıcı sözlerine yorum yapmadı. Bu filmin (günah dolu olsun olmasın) herhangi bir film değil, yeni hayatında izlediği *ilk* film olduğunu Marion’a nasıl açıklayabilirdi ki. “Bilinci yerindeyken” izlediği ve konusunu anladığı ilk film. Tam o sırada koğuşun dinlenme odasında hasta arkadaşlarından biri elindeki hayalî cep telefonunu gösterip gururla Michael Jackson’ın ona yine kısa mesaj attığını duyurmuştu.

Lara birkaç gün sonra gazetede Steinbach planetaryumu için yardımcı işçi arandığını görmüş ve bunu bir işaret olarak kabul etmişti.

Neden olmasın, diye düşünmüştü, hâlâ da öyle düşünüyordu. Onun için doğru iş neden bu olmasındı? Sonuçta insanın kendini huzursuz hissedebileceği karanlık odalar her yerde vardı. Kütüphanede de, ayrıca orası katlanılmaz derecede sessiz olurdu.

Aslında Mark Behrendt ortaya çıkana kadar her şey yolunda gitmişti. Başa çıkamadığı tek stres faktörü o olmuştu. En azından henüz başa çıkamadığı. Diğer kadın ona bu yüzden yardıma koşmuş, onca zaman sonra Kara Adam'ı sırf bu yüzden görmüştü. Onun yüzünden!

Ama bunları Marion'a anlatamazdı. Araları çok iyi olsa bile anlatamazdı. Özellikle de Marion, Mark Behrendt'ten bahse derken, "Senin hayatını kurtarmış olabilir ama sonrasında seni yarı yolda bıraktı. Erkekler böyledir. Onlara güven olmaz. Ama ben hep senin yanında olacağım. Her zaman, gece gündüz!" dedikten sonra.

Marion tehdidini sahiden de gerçekleştirmişti. Mahkeme Lara'nın bakımını ona devretmişti ve Marion bu görevi iki buçuk ay daha sürdürecekti.

O zamana kadar Lara, toplumun rehabilite edilmiş bir üyesi olduğunu kanıtlamalıydı, o yüzden yasal bir sorun çıksın istemiyorsa sakın kalmak ve Marion'un vesayetine katlanmak dışında bir seçeneği yoktu. Çünkü onunki gibi bir geçmişi olan biri, başka birinin beyanına karşı sadece kendi beyanını öne sürdüğünde hep kaybederdi.

Zamanı geldiğinde seni şutlayacağım, diye düşündü yolcu penceresindeki yansıması onaylayarak gülümserken.

Marion sayesinde ona yıllar sürmüş gibi gelen kısa bir yolculuğun ardından nihayet evinin önünde durdular. Tabii ki Marion evine gitmesine izin vermeden önce ona bazı tavsiyeler verdi. Lara'nın haplarını gerçekten alıp almadığını kontrol etmesi, ardından birkaç saat uyuması, hepsinden önemlisi kesinlikle daha

çok yemek yemesi gerekiyordu çünkü epey bitkin görünüyordu. Sonunda arabadan inmesine izin verdi.

Lara, ancak Marion'un mavi Seat'ı sokağın sonundaki virajda gözden kaybolduktan sonra rahat bir nefes aldı. Başını geriye atıp yağmuru yüzünde hissetti ve özgürlüğün tadını çıkardı. Sonra posta kurusundan postayı aldı ve evine girince kapıyı arkasından kilitledi.

Mutfak radyosundaki klasik müzik kanalı onu yumuşak bir piyano müziğiyle karşıladı, kendine bir fincan çay demlerken yavaş yavaş sakinleştiğini hissetti. Gerçi elleri hâlâ biraz titriyordu ama yine Kara Adam'ın eline düştüğünü zannettiği andaki titremeye kıyaslanamazdı bile.

Zaten bu olay şimdiden şiddetli bir kâbusun aıısı gibi geliyordu, yakında titreme de tamamen kesilecekti, bundan emindi.

Çayını yudumlarken gelen postaya baktı. Çoğu reklam broşürüydü. Aralarında enerji tedarikçisinden gelen, yeni bir ekonomik elektrik tarifiesiyle ilgili bir yazı ve üstünde bir şey yazmayan beyaz bir zarf vardı.

Kesin bu da reklamdır, diye düşündü, zarfı yırtarak açtı. İçinde beyaz bir kart vardı, kartta yazan tek kelimeyi okuyunca tiz bir çığlık attı.

Zarf ve kartı sanki parmaklarını yakmış gibi fırlatıp attı, titremesi anında geri döndü. Öncekinden daha şiddetliydi. Birdenbire nefes almakta zorlanmaya başladı.

Sanki oda aniden küçülüp daralmış, duvarların ve alçalan tavanın arasında ezilecekmiş gibi hissetti.

"Hayır!" diye fısıldadı. "Hayır, hayır, hayır, hayır! Bu gerçek değil. Gerçek değil!"

Ancak mesaj hayalî değildi. Bu kart gerçektir. Sahiden ayaklarının dibinde duruyordu, üstündeki net ve katı harfler de değişmeden kaldı.

Bu kelime, şu an en çok istediği şey olsa da aşırı gergin sinirlerinin yarattığı bir yanılsama değildi. Bu kelime gerçektir.

Ona bu zarfı birisi göndermişti. Üstünde posta damgası, hatta adres bile olmaması, bu biri her kimse onun buraya geldiği anlamına geliyordu. Onun posta kutusuna, onun evinin önüne!

Birdenbire artık yalnız olmadığını hissetti. Ama bu kez diğer kadın değil, balkon kapısının camından ona bakan küçük bir kızın yansıması vardı. Renkli, yazlık elbise giymiş bir kız. Onunla alay edercesine sırtıyordu.

Seni korkak, şimdi korktun işte, değil mi? Gerçekten buna göz yumacak mısın?

“Hayır,” dedi Lara. “Bu kez kendimi savunacağım.”

Güzel, dedi penceredeki kız. Bana korkak bir tavşan olmadığınızı kanıtla.

31

Haberin yazarı olan Carla Weller adındaki gazeteci “Lara B. vakası” hakkında haber yapan meslektaşından çok daha incelikli bir tavır takınmıştı. Mark “AİLE DRAMI ÖLÜMLE BİTTİ” manşetini pek sakıngan bulmasa da yazının kendisi kesinlikle öyleydi.

Fotoğrafta, önünde birkaç polis arabası ve bir ambulansın durduğu, Noel için dekore edilmiş bir ev görünüyordu. Altındaki metinde yazdığına göre orman işçisi olan Jochen T. ismindeki ev sahibi Noel tatilinin ilk akşamında bilinmeyen bir nedenle cinnet geçirmişti. Karısını ve küçük kızını av tüfeğiyle vurmuş, sonunda silahı kendine doğrultmuştu.

Haberde kanlı ayrıntılara girilmiyordu. Ancak kızın hayatta kaldığı ve hayati tehlike oluşturan kurşun yaralarıyla Fahlenberg şehir hastanesine götürüldüğü yazıyordu.

Küçük Melanie T.’nin saatler süren ameliyatı gazetenin baskıya girdiği sırada hâlâ devam ediyordu. Fakat bir acil tıp teknisyeni bu yaralarla hayatta kalmasının ancak bir mucize olabileceğini söyledi. Haber bu sözlerle bitiyordu.

Mark ilk haberle bağlantılı başka bir haberden umulan mucizenin gerçekleşmediğini ve Melanie T.’nin iki gün sonra yaralarına yenik düştüğünü öğrendi.

İşte bu, diye geçirdi içinden. Tuhaf bir süre vermesinin nedeni buymuş. İki gün sonra saat 18.31'e kadar demesinin nedeni Muhtemelen kız bu kadar dayanabilmiş.

Ardından son cümleyi okudu ve soluğu kesildi.

T. ailesinden geriye yalnızca, hayatını o akşam evde olmamasına borçlu olan 17 yaşındaki oğul kaldı.

Mark yutkundu. Heyecandan iki eliyle birden klavyeye yapışmıştı.

Ares ancak bu oğul olabilirdi! Şimdi yirmi yedi yaşında olmalıydı, bu da Tanja'nın katilinden gelen tehdit mesajını inceleyen grafologun tahminine gayet uygundu.

Gerçi bunu öğrenmek Mark'a Ares'in yaşından ve soyadının T harfiyle başladığından başka bir bilgi vermiyordu ama hiç değilse bir iz bulmuştu.

Nihayet bir iz!

Ölüm ilanlarını aradı, gerçekten de kısa sürede buldu. Büyük bir fotoğrafta gülümseyen bir kadın, eksik dişleriyle neşeyle sırttan küçük bir kıza sarılıyordu. Fotoğraf, bu ikilinin geçmişte ne kadar canlı olduğunu vurgulamak istercesine renkliydi, ölüm ilanlarında sıklıkla kullanıldığı gibi siyah beyaz değildi.

Mark bu fotoğrafı bir suçlama gibi algıladı. Sanki Ares bu fotoğrafla, *bakın*, demek istiyordu. *Yakından bakın! Bu iki kişi hayatlarının baharında hayattan koparıldı. Ölmemeleri gerekiyordu ve ben bunu kabullenmeyeceğim!*

Mark fotoğrafın altına basılmış iki kısa satırı okuyunca bu izlenimi güçlendi.

Annem ve Melli

Lev 17,11

Hepsi buydu. Ne doğum ve ölüm tarihleri ne de isimleri vardı. Yanında “oğul ve kardeş” sıfatlarıyla Ares’in adının yazdığı klişe bir söz yoktu, aile babasının ve katilin ismi de yoktu.

Sadece “annem ve Melli”.

Ares için hep öyle kalacaklardı.

İnsanların sana acımasını istemiyorsun, diye düşündü Mark. Annen ve kız kardeşinin hatırlanmasını istiyorsun. Onlar için bir anıt diktin ve muhtemelen öldükleri günden beri intikam planı yapıyorsun. Ama bunun benimle ve Ellen Roth’la ne ilgisi var?

Mark tarayıcıda yeni bir sekme açtı, Google’da fotoğrafın altına numarasını yazdığı, Kutsal Kitap’ın Levililer bölümündeki ayeti aradı:

*Çünkü canlılara yaşam veren kandır.
Ben onu size sunakta kendinizi günahattan
bağışlatmanız için verdim.
Kan yaşam karşılığı günah bağışlatır.*

Mark iç geçirdi. Ares; korku ve dehşeti beraberinde getiren, kendine acı çektirenleri cezalandıran intikam tanrısı. Ailesinin intikamını almak istiyordu ve Mark bu nefret dolu manyağın Doreen’e asla acımayacağını o anda anladı, Mark isteklerini yerine getirse de getirmese de. Ares’i durdurmanın tek bir yolu vardı: onu geç olmadan bulmak.

Kapı tekrar açıldı ve Nici yanına geldi.

“Çalışkan araştırmacı bir kahve daha ister mi acaba?”

“Hayır, teşekkürler,” dedi Mark, ekrandaki bütün pencereleri telaşla kapattı. “İşim bitti zaten. Ama bana çok yardımcı oldunuz Nici. Her şey için tekrar teşekkürler!”

“O zaman karşılığını yakında verirsiniz herhalde.”

“İlk fırsatta,” diye söz verdi. “Ama şimdi acilen gitmem lazım.”

Ares’le ilgili daha fazla bilgiyi kimden öğrenebileceğini nihayet çözmüştü. Her şeyden önemlisi gerçek ismini.

“Ah, Dr. Behrendt, hoş geldiniz!”

Erich Lüders antika saatlerle ilgili bir dergiyi kenara koydu, Mark böyle bir konuyla koca bir derginin nasıl doldurulabildiğini merak etti.

Lüders gevezelik edip, “Güzel şehrimizde geçirdiğiniz süreden keyif aldığınızı umuyorum,” diye ekledi. “Ne yazık ki hava pek güzel değil.”

“Yani aslında ben de buraya güzel manzara görmek için gelmedim,” diye karşılık verdi Mark omzundaki yağmur damlalarını silkeleyerek. “Size bir şey sormak istiyorum.”

Otel müdürü dar okuma gözlüğünün üzerinden ona baktı. “Buyurun, yardımcı olabileceğim bir şeyse seve seve.”

“Yardımcı olabileceğinizi düşünüyorum,” dedi Mark, doğrudan konuya girmeye karar verdi. “Ben tanıyor olabileceğiniz birini arıyorum, en azından simaen tanıyor olabilirsiniz. Muhtemelen yakınlarda burada kaldı.”

“Demek öyle.” Lüders bıyık altından gülümsedi. “Ben de sizden böyle bir şey beklemiştim zaten. Tahmin edersiniz, yılın bu zamanında sebepsiz yere hiç kimse Fahlenberg’e gelmez. Ve dürüst olmam gerekirse siz de gezmek amacıyla tatile çıkacak birine benzemiyorsunuz. Tek sorun, ne yazık ki size misafirlerim hakkında bilgi veremem. Ama eminim bir doktora bunun nedenini açıklamama gerek yoktur.”

Mark başıyla onayladı. Böyle bir cevap vereceğini tahmin etmişti. Yoksa geceleyin Lüders'in ofisine girmesine, ki bu hırsızlıktan başka bir şey değildi, gerek kalmazdı. Ama zamanı gitgide daralıyordu, atağa geçip Lüders'i bir şekilde konuşturmaktan başka seçeneği yoktu.

"Elbette bunu biliyorum, gerçekten önemli olmasaydı size sormazdım," dedi ve alçak sesle ekledi: "Söylememe gerek var mı bilmiyorum ama bir doktor sır saklayabilir."

"Bundan eminim," dedi Lüders gülümsemeye devam ederek. "Ancak sır saklama yükümlülüğünüz sadece hastalarınız için geçerli. Ama ben bir otel müdürüyüm, siz de benim misafirimsiniz."

"Kendisine verilen bir bilgiyi sır gibi saklayabilecek bir misafir."

"Orası öyle Dr. Behrendt, bundan benim de şüphem yok. Ama mesele şu ki sizin kayıt defterine bakmanıza izin verirsem ruhsatımı tehlikeye atmış olurum. Ve böyle bir şey olsun istemem, eminim anlayışla karşılırsınız. Emekliliğime birkaç yıl kaldı, burayı o zamana kadar sorunsuz bir şekilde işletmek istiyorum."

Adamın gülümsemesi kurnazca bir sırtaşa dönüştü.

"Eh, arada bir güvendiğim misafirler de oluyor tabii," dedi Lüders sesini bir şey ima eder gibi alçaltarak. "Özellikle birden fazla oda tutmuş olan sadık müşterilerim. Ne demek istediğimi anlıyor musunuz?"

Mark anlıyordu, otel müdürünü şu ana kadar yanlış değerlendirdiğini kabul etmek zorunda kaldı. Adam eski kafalı ve dalgın görünüyor olabilirdi ancak bu görünüşün ardında epey bir kurnazlık saklıyordu.

O halde bozuntuya vermemekten başka bir seçeneği yoktu.

"Zor zamanlar, değil mi?"

“Ah, evet, öyle,” diye karşılık verdi Lüders. “Sadece sezon dışında değil. Özellikle böyle günlerde zor. Bir rezervasyonun iptal edildiği böyle bir günde.”

Mark içindeki nakit miktarının iç karartıcı görüldüğünü bildiği halde cüzdanını çıkardı.

“Kredi kartı kabul ediyor musunuz?”

Adam sırtıttı. “Elbette. İnsan ne verilirse kabul etmeli, öyle değil mi?”

“Öyle.”

Lüders okuma gözlüğünü düzelterip bilgisayarına döndü. “Hemen yanınızdaki oda nasıl olur mesela? İki geceliğine desek?”

“Olur.”

Ağır aksak birkaç tıklamanın sonunda kaydı yaptı. Sonra Mark’ın kredi kartını belli ki kullanmayı çok daha iyi bildiği POS cihazına taktı.

Eski güzel günler deyip duruyorsun ama nakit dışında ödeme almakla bir sorunun yok gibi görünüyor, diye düşündü Mark, cihazın ekranından ödeme durumunu gerginlikle takip ediyordu. İçin için kredi kartı limitinin dolmamış olmasını umuyordu.

Neyse ki dolmamıştı çünkü kayıt onayı yazıcıdan hemen çıktı. Lüders kâğıdı anahtarla birlikte ona uzattı.

“Buyurun Dr. Behrendt! 203 numaralı oda en güzel odalarımızdan biridir. Oradan tarihî kilise kulemizi doğrudan görümlüyorsunuz. Geç dönem Gotik, kesinlikle beğeneceksiniz. Kuleyi hafta içi ziyaret de edebilirsiniz. Zamanınız kalırsa mutlaka edinimle çok meşgul görünüyorsunuz. Sahi, siz kimi arıyordunuz?”

“Yirmilerinin ortasında genç bir adamı,” dedi Mark, kayıt elgesini ve anahtarı ceketinin cebine attı. “Hakkında pek bir şey bilmiyorum, soyadı T harfiyle başlıyor ve muhtemelen kısa bir süre önce burada konaklamış. Tahminen bir iki gece. Aslen

Fahlenbergli ama muhtemelen yıllardır başka bir yerde yaşıyor. Size birini çağrıştırdı mı?”

Bir an için Lüders'in gözlerinde bir kıvılcım çaktı, sonra başını iki yana salladı. “Hayır, misafir değil.”

“Efendim?”

Lüders tezgâha yaslandı. “Bakın Dr. Behrendt, şu an samimi konuştuğumuz için size söyleyebilirim. Burada konaklayarak otelimizi onurlandıran misafirlerin çoğu ileri yaşıta. Doğrusunu söylemek gerekirse siz hoş bir istisnasınız. Ama genç insanlar genellikle rakiplerimizi seçer. Bugünlerde bizim klasik misafirperverliğimizdense hızlı internet bağlantısı, odalarda bulunan düz ekran, büyük televizyonlar ve lüks saunalar tercih ediliyor. Menülerde de geleneksel, yerel yemeklerdense vegan, glutensiz ve egzotik yemekler. O yüzden bizim müşterilerimiz daha ziyade... muhafazakâr ve çoğunlukla daha yaşlı insanlar.”

Mark adamın ona zaman kaybettiren gevezeliğine içinden lanet okudu ama dışarıdan soğukkanlılığını korudu. “Aradığım kişiyi tanımadığınızı mı söylüyorsunuz?”

Yine o kurnaz sırıtış. “Ben öyle demedim. Sadece misafir olmadığını söyledim. Bana daha ziyade eski çalışanlarımdan birini kastediyormuşsunuz gibi geldi. Hakkında bildiğiniz başka bir şey var mı?”

“Pek yok aslında. Muhtemelen içe dönük ve okumayı seven biri. Genellikle çok ciddi görüldüğünü tahmin ediyorum. Çalışanınız öyle miydi?”

Lüders başını salladı. “Evet, Ralf'tan bahsediyorsunuz sanki. Ciddi ve suskun ama her zaman güvenilir. Okumayı da severdi! Her şeyi okurdu, eline ne geçerse. Roman, mitoloji, çeşit çeşit bilim kitapları. Yanılmıyorsam çoğunlukla da psikoloji. Her gün başka bir kitapla gelirdi. Karım bile ona yetişemezdi ki kendisi tam bir kitap kurdudur. Eminim siz de fark etmişsinizdir.”

“Ralf,” diye tekrarladı Mark, heyecandan karnında bir kıpırdanma hissetti. “Soyadı neydi?”

“Tarrach,” dedi Lüders. “Ralf Tarrach. Ama burada çok kısa bir süre kaldı.”

“Peki bu ne zamandı?”

“Bu yaz, tatil sezonunun sonuna doğru. Sadece birkaç hafta bizimleydi. Muhtemelen biraz harçlık çıkarmak istiyordu. Ona çok bir şey veremiyordum ama onun için yeterli gibiydi.”

“Yanınızda tam olarak ne yapıyordu?”

“Yani, sizin de söylediğiniz gibi biraz çekingendi. O yüzden misafirlerle çok ilgilenmek istemiyordu, evrak işlerini tercih ediyordu.”

Hiç şaşırmadım, diye düşündü Mark. Özellikle de eski kayıt defterleriyle ilgilenmiş olmalı.

“Benim de işime geldi,” diye devam etti Lüders. “Bütün o bilgisayar işlerinden çok iyi anlıyordu.” Şimdi ekran koruyucusunda otelin fotoğraflarının görüldüğü bilgisayarı işaret etti. “O olmasa muhtemelen şu şeye hâlâ öküzün trene baktığı gibi bakıyor olurdum.”

“Ralf Tarrach’ın yanınızda kısa bir süre çalıştığını söylediniz. Hâlâ burada olup olmadığını biliyor musunuz?”

Lüders omuz silkti. “Kusura bakmayın, daha fazla yardımcı olamayacağım. O zamandan beri onu hiç görmedim. Açıkçası ben de onun hakkında çok az şey biliyorum. Sonuçta insanları gözetleyen biri değilim. Birinin bana anlatmak istemediği bir şeyler varsa hiç üstüne düşmem. Ralf buralı mı demiştiniz?”

“Evet, ailesi buralıydı.”

“Buralıydı derken?”

“Hepsi öldü.”

“Ah, bunu duyduğuma çok üzüldüm,” dedi Lüders, düşünceli bir tavırla kaşlarını çattı. “Hiç Fahlenbergli gibi durmuyordu.

Belirgin bir aksanı yoktu. Ama dediğim gibi biz de buraya geleli çok olmadı, buranın yerlisini pek tanımıyoruz. Aslen buralı olan karım bile tanımıyor. Bütün o söylentilerle ve dedikodularla da ilgilenmiyoruz. En azından bizi alakadar etmediği sürece.”

“Yaz boyunca nerede kaldığını söyleyebilir misiniz? Belki oradan birisi bana yardımcı olabilir.”

“Hımm,” dedi müdür başını sallayarak. “İşin bu kısmı da garipti, bana adres vermedi.”

“Sigortasını yatırmadınız mı?”

“Rica ediyorum,” dedi Lüders öfkeyle. “Tabii ki yatırdım, sonuçta ciddi bir işletmeyi yönetiyorum. Ama bana sadece posta kutusuyla bir cep telefonu numarası verdi.”

Tabii ki yatırmadın, diye geçirdi içinden Mark. *Çünkü o iş öyle olmuyor.*

Lüders, Mark’ın onun yalanını yakaladığını anlamış gibi hemen atıldı: “Ben de ona aynı böyle, şimdi sizin bana baktığınız gibi şaşkınlıkla baktım. Ben üsteleyince ne dedi biliyor musunuz? Hiçbir postacının onu bulamayacağı bir yer altı dünyasında yaşadığını söyledi. Hatta gülerek söyledi, ben de daha fazla soru sormadım. Sonuçta beni ilgilendirmezdi. Muhtemelen şu bodrum katlarındaki ucuz dairelerden birini kiralamıştı, bu yüzden de utanıyordu. Doğrusu bu genç adam biraz garip bir tipti ama iyi bir çalışandı, ayrıca...”

Lafı yarım kaldı, Mark’ın omzunun üzerinden ön kapıya baktı. Mark bakışlarını takip edince otelin önündeki durakta duran bir otobüs gördü. Islak pencerelerden, insanların otobüsten indiği görülebiliyordu ama aralarında yeni bir otel müşterisi yok gibiydi.

“Ne yaparsın,” diye mırıldandı Lüders.

“Ralf Tarrach işe nasıl geliyordu?” diye sordu Mark. “Otobüse mi biniyordu?”

“Hayır, arabası vardı,” dedi Lüders, yine ona döndü. “Bir pon markası sanırım. Detay isterseniz gümüş rengi.”

“Plakasını hatırlıyor musunuz?”

Lüders iç geçirdi. “Hatırlamam mümkün değil. Sadece yerli laka olduğunu hatırlıyorum. FAH ile başlıyordu. Ama sizin bildiğiniz gibi burası büyük bir ilçe.”

“Bir soru daha,” dedi Mark. “Ralf Tarrach işten ayrıldıktan sonra ne yapmayı planladığından bahsetti mi?”

Lüders omuz silkti. “Doğrudan değil. Aslında işten ayrılmış ama sayılmaz, zaten en başında kısa bir iş istemişti. Yoksa onu hiç iş alamazdım. Bütçemiz sezonluk bir işçiden fazlasına yetmez.”

“Benzer bir şeyi ima etmiştiniz zaten.” Mark sesindeki sarımsızlığı tam olarak gizleyemiyordu.

“Öyle mi?” Lüders başını kaşıdı. “Sanırım yaşılanıyorum. Ne sormuştunuz?”

“Ralfın...”

“Hah, şimdi hatırladım,” dedi Lüders, parmaklarını şaklattı. “Yanlış hatırlamıyorsam bir şeye hazırlandığını ya da bir şeyi düzenlemesi gerektiğini söylemişti.”

“Başka bir şey söylemedi mi?”

“Bir tür projeymiş. Ama ne dediğini tam olarak hatırlamıyorum. Tek bildiğim, bana bunu söylerken çok ciddi görünüyordu. Her zaman olduğundan daha ciddi.”

Mark başını salladı. Ralf Tarrach’ın “proje” derken neyi kastettiğini tahmin edebiliyordu.

“Maalesef anlatabileceklerim bu kadar,” dedi Lüders, sonra resepsiyon masasına doğru hafifçe eğildi. “Peki bana söyler misiniz, Ralf sizi niye bu kadar ilgilendiriyor? Yanlış bir şey mi yaptı?”

Bir bilsen, diye düşündü Mark, adamın meraklı bakışlarına karşı koydu. “Bay Lüders, bu kısım gizlilik yükümlülüğüme tabi.”

Sıska otelci hırıltılı bir kahkaha attı. “Siz de benim gibisiniz Dr. Behrendt! Anlaşacağımızı biliyorum. Bu akşam ofisimde bir şeyler içmek için buluşsak nasıl olur...”

Yine cümlenin ortasındaiken dikkati dağıldı, bu kez haklıydı çünkü o sırada giriş kapısı açıldı.

“Buyurun efendim!” dedi Lüders sevinçle. “Hoş geldiniz genç bayan.”

Mark arkasına dönüp şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı.

Lara Baumann kapıyı açmış, orada duruyordu. Arkasında yağmur otoparkı dövüyor, soğuk bir rüzgâr dökülmüş yaprakları lobiye savuruyordu.

“Benimle gelin Mark! Sizinle konuşmam lazım. Hemen!”

33

Lara kaldırımında öyle hızlı yürüyordu ki Mark ayak uydurmakta zorlandı. Lara nihayet otobüs durağının gölgeliğine varıp durunca ona doğru döndü, gözleri öfkeyle parıldıyordu.

Mark yanına varınca, “Ne bu?” diye çıkıştı Lara.

“Ne ne?” diye sordu Mark, gerçekten şaşırılmıştı. “Ne demek istiyorsunuz?”

“Numarayı bırakın şimdi! Bunu yapmaktaki amacınız neydi, öğrenmek istiyorum!”

“Amacım mı? Neyi yapmaktaki? Gerçekten Lara, neden bahsettiğiniz hakkında hiçbir fikrim yok.”

“Bundan bahsediyorum!”

Ceketinin cebinden beyaz bir zarf çıkarıp ona uzattı.

“Bu ne?” diye sordu Mark.

Lara öfkeyle bakmaya devam ediyordu ama Mark şimdi gözlerinde öfkenin yanı sıra hafif bir tereddüt de görür gibi oldu.

“Siz söyleyin. Yoksa beni korkutmaya mı çalışıyorsunuz?”

Mark’ın zarfın içinde ne olduğuna dair hiçbir fikri yoktu ama içindeki her neyse onu yazanın kim olduğunu tahmin edebiliyordu.

“Bir bakabilir miyim?”

“Niye? İçinde ne olduğunu zaten biliyorsunuz.”

“Hayır, bilmiyorum. Ben göndermedim.”

Lara alaycılıkla güldü. “Ah, gerçekten mi? Berbat bir yalancısınız Mark Behrendt, ayrıca ahmaksınız! Bu sabah evden çıktığımda bu zarf orada değildi. Bundan eminim çünkü sabahları hep posta kutusundaki gazeteme bakarım. Sonra siz iş yerime geldiniz, sizinle konuşmak istemediğim için posta kutuma bunu attınız.”

Elindeki zarfı mahkemeye kanıt sunan bir davacı gibi havaya kaldırdı. “Peki bu ne Mark? Beni bununla mı yıldıracaksınız?”

Mark iç geçirip sakinleştirmek istercesine ellerini kaldırdı. “Size bir kez daha söylüyorum Lara, bunu ben yollamadım. Yollamış da olamam çünkü planetaryumdan çıkınca doğruca gazete arşivine gittim. Yarım saat öncesine kadar da oradaydım. Bana inanmıyorsanız Nici’ye sorabilirsiniz.”

Lara hayretle suratına baktı. “Nici mi?”

“Nicoletta, komşunuz. Gazetede çalışıyor. Bilmiyor muydunuz?”

“Biliyorum... ama ben...” Başını yana eğip Mark’ı süzdü. “Gerçekten onun yanında mıydınız?”

“Evet, gerçekten. Bütün öğleden sonra. Şimdi şu mektubu görebilir miyim lütfen?”

Lara şüpheli bakışlarını bir süre daha üzerinde gezdirdi, bir yandan da sinirle alt dudağını ısırmaya başladı. Sonra tereddütle zarfı ona uzattı, Mark zarfı alırken Lara parmaklarının değmemesine özen gösterdi.

Mark zarfın içinden beyaz bir kâğıt çıkardı. Üzerine kırmızı kalemle tek bir sözcük yazılmıştı: *KATİL*.

“Bunu size kimin gönderdiğini biliyorum,” dedi Mark. “Zaten bu sabah bu yüzden sizinle konuşmak istemiştim.”

Lara bir adım geri çekildi, bir açıklama bekleyerek başını salladı. “İyi öyleyse, şimdi sizi dinliyorum. Anlatın bakalım.”

Mark titreyerek ceketinin yakasını kaldırdı, çenesiyle oteli işaret etti.

“İçeri girebilir miyiz lütfen? Hava buz gibi ve ikimiz de epey ıslandık. Otelde bir oda tuttum. Aslında iki.”

Lara başını iki yana salladı. “Hayır, oraya girmek istemiyorum. Bu otelde bir sıkıntı var. Ne olduğunu sormayın, sadece... bir his.”

“Bastırılmış bir anı mı?”

“Olabilir.”

“Tamam, öyleyse rahatsız edilmeyeceğimiz başka bir yere gidelim. Çünkü size anlatacaklarım biraz zaman alacak, bu yağmurda, bu soğukta ikimiz de ölürüz.”

Lara yine, Mark'ın eskiden bir teşhis koyacak olduğunda Ellen'da gözlemlediği o delici bakışlarını yöneltti. Fakat şimdi Lara'nın gözlerinde bir miktar korku da vardı.

“Tehlikede miyim Mark?” diye sordu doğrudan.

“Korkarım evet.”

Başını salladı. “Ya siz?”

“Ben de, ayrıca çok yakın bir arkadaşım da öyle. Arkadaşım kaçırıldı, sadece yarın akşama kadar vaktim var, sonra kaçıran adamın bana verdiği süre dolacak.”

Lara başını eğip ayakkabılarına baktı. Açık renkli derinin kenarları yağmur yüzünden koyulaşmıştı. Başını tekrar kaldırdığında delici bakışlarını bir kez daha gözlerine dikti.

“Gözlerimin içine bakın Mark ve size güvenebileceğimi söyleyin.”

“Evet, bana güvenebilirsiniz,” dedi Mark, gözlerini hiç kaçırmadı. “Gerçekten yardımınıza ihtiyacım var.”

Lara ağır bir şeyi kaldırmaya hazırlanan biri gibi derin derin nefes alıp verdi.

“Pekâlâ,” dedi sonunda. “Otobüsle geldim, bir sonraki yaklaşık bir saat sonra. Arabanız var mı?”

“Var.”

“Öyleyse bana gidelim. Kendimi biraz olsun güvende hissettiğim tek yer orası.”

“Anlaştık,” dedi Mark, otelin otoparkını işaret etti. “Kiraladığım araba şurada.”

Mark yürüyecek oldu ama Lara yerinden kıpırdamadı.

“Sizi uyarıyorum Mark,” dedi, ceketinin cebinden küçük, siyah bir şey çıkardı. Mark bunun biber gazı olduğunu fark etti. “Gerekirse kendimi koruyabilirim.”

“Biliyorum,” dedi Mark sakince. “Daha önce de korumuştunuz.”

Lara soru sorarcasına bir kaşını kaldırdı ve Mark bir an için karşısında yine Ellen Roth’u gördü.

CEHENNEMDEN BİR SAHNE (III)

Oraya gitmek istemiyordu. Hiç kimse böyle bir şey yapmak zorunda kalmamalıydı. Daha iki gün önce evinin önünde durmuş, tüm o kanı görmüştü. Kendini henüz bu kadar berbat bir manzaraya bakabilecek kadar güçlü hissetmiyordu.

Ama bununla başa çıkmak zorundaydı. Yapacak hiçbir şey yoktu. Küçük kardeşi Melli'yi son bir kez görmek istiyorsa buna katlanmalıydı.

Bu üzücü durum yüzünden ona çıkış izni verilmişti, Karsten isminde bir bakıcı da ona eşlik ediyordu.

Karsten'i pek konuşmadığı ve onu rahat bıraktığı için seviyordu. "Konuşmak özgürleştirir" ya da "Duygularını başkalarıyla paylaşırsan her şey kolaylaşır" gibi terapi zırvalarıyla gelmiyordu, bu da iyi bir şeydi.

Artık konuşmak istemiyordu. Kafasında olup bitenler ona yetiyordu. Konuşmak sadece gereksiz yere güç harcamak olurdu.

O yüzden Orman Kliniği'nin kapalı koğuşundan hemen yanındaki şehir hastanesine giden üstü kapalı yolda yan yana, sessizce yürüdüler – beton ve camdan ibaret, kasvetli ve gri devasa blok kalın bir kar tabakasının altında onları bekliyordu.

Dondurucu aralık rüzgârı kulaklarının etrafında uğulduyor, iğne gibi batan buz kristallerini yüzlerine savuruyordu. Sonunda hastanenin iyi ısıtılmış giriş alanına adım attıklarında yanakları yandı, bakıcı da soğğun tokadını yemiş gibi görünüyordu.

Asansöre binip yoğun bakım bölümüne çıktılar, burası daha da sıcaktı. Hatta bakıcılar ve hemşireler burada kısa kollu önlük giyyiyorlardı. Ama o hâlâ titriyordu, soğuk içinden geliyordu. Belki de koğuşun steril kokusu, kısık seslerin yarattığı boğucu atmosfer, ara sıra hasta odalarından gelen inlemeler ve EKG cihazlarının hafif bip sesi yüzündendi.

Bu cihazların bazıları ağır ağır bipliyordu, diğerleri düzensizdi, hele bir tanesi diğerlerinin arasında kendini göstermeye çalışıyormuş gibi delicesine ses çıkarıyordu. Bu cihazın Melli'nin odasında olduğunu fark edip ürperdi.

"Ne diyorsun Ralf? İçeri yalnız mı girmek istersin?" diye sordu Karsten, ona acıyarak bakarak.

Bu bakıştan nefret ediyordu. Herkes ona böyle bakıyordu. Bakıcılar, terapistler, hatta doktorlar bile.

İnsanların ona acımasını istemiyordu.

Onun istediği... sahi, ne istiyordu?

Zamanı geri almak, diye geçirdi içinden. Cher'in o gece yemek odasında çalan şarkısındaki gibi. Zamanı geri alabilseydim arkadaşımınla birlikte mümkün olduğunca çok düşmanı vurmaya çalıştığımız şu aptalca oyunu oynamak yerine evde kalırdım. Zamanı geri alabilseydim kimsenin vurulmamasını sağlardım!

Evet, ikinci bir şans için her şeyini verirdi. Gerekirse kendi hayatını bile.

Sonuçta hepsi onun suçuydu. Eğer arkadaşına gitmeseydi...

Ama gitmişti. Ve on yedi yıllık yaşamını başkalarının hayatını kurtarmak için feda etse adil olurdu. Her şeyi geriye alabilseydi gerçekten bu riski seve seve göze alırdı.

Ama imkânsızdı. Olan olmuştu. Bu yüzden buradaydı ve bakıcının ona acımasına katlanmak zorundaydı. Bakışları şöyle diyordu: *Zavallı çocuk, artık kimsesiz.*

Evet, bu doğruydu. Şimdi her Şeye tek başına dayanmak zorundaydı çünkü artık kimsesi kalmamıştı, yakında kız kardeşi bile olmayacaktı.

Ralf başıyla onayladı, bunun üzerine bakıcı yarı aralık kapının yanındaki bir tabureyi işaret etti.

“Tamam. İstediğin kadar kalabilirsin. Ben burada bekleyeceğim. Bir Şey olursa bana seslen.”

Ralf başını tekrar salladı, sonra kısa bir süreliğine gözlerini yumup derin bir nefes aldı. Tıpkı terapistin gösterdiği gibi.

Ama hiç rahatlamadı. Bunun yerine midesi aniden bir kurşun topağına döndü. Akşam yemeğinde yediği iki lokma yemeği de çıkarmak için tuvalete gitmek istiyordu.

Ama bir Şeye tek başına dayanmak zorunda kalmak, bunun için gerekli gücü bulmak demekti. O anda kusmak onu daha da zayıflatırdı.

Aklına annesinin bir zamanlar söylediği bir söz geldi: *Hayat sana taşıyamayacağın bir yük vermez.*

Annesi bunu kendi anne babası öldüğünde söylemişti. Ralf annesinin de bir zamanlar birinin çocuğu olduğunu ilk kez o zaman anlamıştı. Annesi bu söze inandiğı ve gerekli gücü kendinde bulabildiği için yaşadiğı acı kayba metanetle katlanabilmişti.

O halde o da yapabiliirdi. Kendini toparlayıp mide bulan-tısını grnezden geldi.

Bir an için tereddüt ettikten sonra odaya girip sürgülü kapıyı arkasından kapattı.

Görünüşe göre hayat ondan çok Şey bekliyordu. Her halkrda bu küçük odada onu bekleyen manzara ona son derece dayanılmaz geliyordu.

Melli’yi öyle yatarken görünce gözleri doldu. Kocaman yatağın içinde kaybolmuştu. Dar göğüs kafesi örtünün altında telaşla inip kalkıyordu, nefes alıp verişi EKG cihazının biplemesiyle

aynı hızdaydı. Kalbi buna güçlükle ayak uyduruyor gibiydi, monitördeki çizgiler de aklı yerinde olmayan birinin hızlı hızlı karaladığı dik bir sıradağa benziyordu.

Ancak en fenası yüzünün haliydi. Oksijen maskesinin hafif buğulanmış plastığı, kalan  n dişlerinin *Donnie Darko*'daki sırtan tavşan maskesi gibi görünmesine yol açıyordu. İronik bir şekilde birlikte izledikleri son film buydu, Noel'den sadece birkaç gün önce.

O akşamüstü Melli, "Aptalca bir film," demiş, pipetinden keyifsizce bir yudum çekmişti. "Ayrıca sıkıcı. Konusu ne, onu bile anlamadım."

"şaşırmadım," diye laf sokmuştu Ralf. "Sen daha bir be-
beksin."

Melli, "Sensin bebek," diye karşı çıkmış, yaban mersinli milkshake yüzünden maviye dönen dilini çıkarmıştı. Sonunda her şey patlamış mısır kavgası ve kahkahalarla sonlanmıştı.

şimdi hiçbir şey anlamayan kendisiydi.

Küçük kız kardeşinin neden böyle bir ızdırap içinde ölmesi gerekiyordu?

O kimseye bir şey yapmamıştı ki.

Evet, bazen sinir bozucu olabiliyordu ama küçük kardeş-
lerin hepsi böyleydi, hele de yaş farkı onlarınkı kadar büyük
olduğunda.

Ve evet, yeniden tek  ocuk olmayı dilediği zamanlar da olmuştu. Özellikle Melli elinde makyaj çantasıyla ona gelip üstünde kozmetik deneylerini uygulayabileceği başka bir kurban olmadığından sa  maşasını ya da mor göz farını onda denemek istediğinde.

Bunlar sinir bozucuydu, evet, kabul ediyordu.

Ama bu yüzden ölmesini asla istemezdi. Asla! Daha sekiz yaşındaydı ve önünde koca bir hayat vardı.

Annesi gibi kuaför olmak istiyordu. Onların tabiriyle “saç stilisti”.

Bir gün genç erkekler Melli için sıraya gireceklerdi çünkü çok tatlıydı. Genç bir kadın olduğunda kesinlikle gören dönüp bir daha bakacaktı, ayrıca çok da zekiydi.

Her şey olabilirdi, tüm ihtimaller önünde seriliydi. Belki bir gün bir aile kurardı. Kendisi gibi tatlı ve gözü pek çocukları olurdu. O da “Ralf Dayı” olurdu. Çok hoşuna giderdi.

Ama artık bunların hiçbirisi olmayacaktı.

Melli ölüyordu.

Burada, şu anda.

Gözlerinin önünde.

Ve o zamana kadar acı çekecekti. Böyle hızlı hızlı nefes alıp vermesi boğulmanın eşiğinde olduğunu gösteriyordu. Bunu bilmek için doktor ya da hemşire olmaya gerek yoktu.

Bu şekilde belki bir gün daha dayanabilirdi, belki iki üç gün. Onu kapalı koğuştan aradığında doktor öyle demişti.

Bu nasıl olabilir, diye düşündü. Daha birkaç gün önce kanepeye oturmuş, patlamış mısır yiyor, film izliyorduk. Bazen senin izlemek istediğini, bazen benim seçtiğimi. Birbirimize takılıyor, bazen kavga ediyor, hatta bazen senin şu çocukça oyunlarından birini oynuyorduk. Dr. Bibber, Memory, Uno veya şu aptal Barbie Seyahatte oyununu.

Şimdi bu yatakta ölüyorsun. Ben de... ben de eskiden babamın yattığı gibi tımarhanede yatıyorum, attığım her adımda bana eşlik eden bir bakıcı var çünkü kendime bir şey yapmamdan korkuyorlar. Çünkü artık dayanamıyorum. Çünkü...

“Çünkü hepsi benim suçum,” diye fısıldadı ve kardeşinin yanına, yatağın kenarına oturdu. “Sizi yalnız bırakmamalıydım. Ben senin abinim! Beni kötü kurttan korur musun diye sormuştun bana, hatırlıyor musun? O zamanlar çok küçüktün,

sana *Kırmızı Başlıklı Kız*'ı okumuştum çünkü annem veli toplantısında idi. O zaman sana tabii ki demiştim. Abiler küçük kız kardeşlerini her zaman korur kollar. Zaten görevleri budur. Ama o zaman neden baktan bir bilgisayar oyunu benim için senin hayatından daha önemliydi? Bilmem gerekirdi. Böyle bir şeyin olabileceği belliydi. Ama ben orada değildim. Annemi koruyamadım, seni koruyamadım...”

Yutkundu, kardeşinin alnına düşen bir bukleyi ağlayarak yüzünden çekti.

Melli tepki vermiyordu. Gözleri kapalıydı. Ya orada olduğunun farkında bile değildi ya da nefes almaya çalışmakla meşguldü.

Ralf kardeşinin yüzüne baktı, hızla nefes alıp verişini, oksijen maskesinin hafif hafif tısladığını ve küçük kalbinin çarptığını gösteren monitörün telaşla biplediğini duydu.

“Zamanı geri alamam,” dedi hıçkırarak, Melli’nin onu duyduğunu umuyordu. “Ama bunda suçu olan herkesin cezalandırılmasını sağlayabilirim. Ben dâhil herkesin. Sana yaptıklarının bedelini ödeyecekler. Sana yemin ediyorum!”

Ardından maskesine uzandı ve maskeyi dikkatle yüzünden çıkardı. Kızın kesik kesik soluması daha da hızlandı, sanki Melli ona, “acele et” diyordu.

O da öyle yaptı. Daha fazla tereddüt etmeden bir elini ağzından ve burnundan geriye kalan kısmın üzerine koydu, diğeriyle de başını tutup yavaşça bastırdı.

Kardeşinin küçük vücudunun titremeye başladığını hissetti. Monitördeki çalgınca iniş çıkışlar mutlak bir kaosa dönüştü, zaten kesintisiz gelen *bip-biiip-bip* sesleri neredeyse üst üste bindi.

Çizgiler son kez şahlandı ve bitti. Dağlar düzlüğe, bip sesi çınlamaya dönüştü.

Maskeyi tekrar yüzüne taktı ve son kez saçlarını okşadı. Aralarında makyaj çantasından düşen bir tutam simin hâlâ parıldadığı sarı buklelerini okşadı.

Ağlamak istiyordu ama olmadı. Kendini bitkin, tarif edilemez derecede boş ve yalnız hissediyordu.

Kapı açıldı ve bir hemşire telaşla içeri girdi. Ondan odadan çıkmasını istedi, o da çıktı, neredeyse mekanik hareketlerle.

Kapıya vardığında Melli'nin küçük bedeninin yattığı yatağa dönüp tekrar baktı. Yanındaki saat 18.31'i gösteriyordu.

Sözümü tutacağım, diye geçirdi içinden. Ne olursa olsun tutacağım!

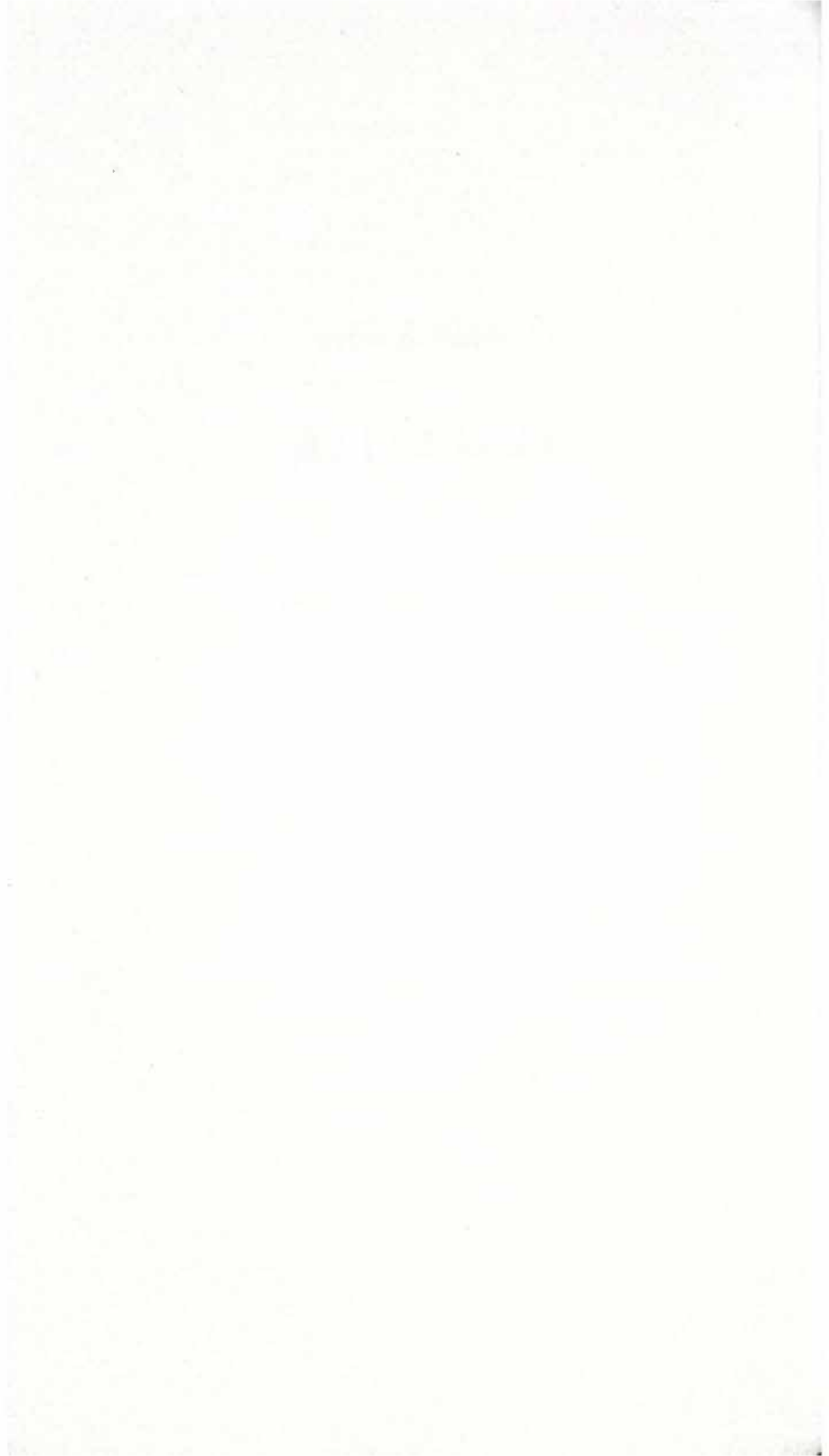

Üçüncü Bölüm

FELAKETLER

“Akıl sağlığımın korkunç derecede yerinde olduğu uzun dönemler geçire geçire deliriyorum.”

Edgar Allan Poe

Lara'nın dairesi küçük, aydınlık ve kullanışlıydı. Girişte, biri vestiyerin sağında, diğeri solunda olmak üzere bir yatak odasına ve küçük bir banyoya açılan iki kapı vardı. Dairenin merkezi, balkona bakan geniş bir penceresi olan açık mutfaktı, tezgâhın üstünde duran küçük bir dijital radyoda klasik müzik çalıyordu.

Mark içeri girer girmez evin steril düzeni gözüne çarptı. Daire, onda pırıl pırıl ama aynı zamanda tamamlanmamış gibi bir izlenim bıraktı. Küçük koltuk yepyeni ve el değmemiş gibi görünüyordu, muhtemelen televizyon için düşünülmüş büfenin üzerinde, boş ikili prizin yanında, orkide saksısı duruyordu.

Ne raflarda kitap ne de duvarlarda resim veya fotoğraf vardı. Bir misafire, ev sahibinin ilgi duyduğu şeylerle ilgili fikir verebilecek hiçbir şey yoktu. Yeni taşınılmış bir daire gibi kişisel eşyalarla doldurulmayı bekliyordu, belli ki önce kendini kişilikle doldurması gereken bir kadın tarafından.

Lara yol boyunca neredeyse tek kelime etmemişti. Sadece ara sıra yolcu koltuğundan Mark'a bakmıştı, bu yan bakışlar Mark'a hâlâ onun için bir tehdit oluşturup oluşturmadığını tartıyormuş gibi gelmişti.

O yüzden o da gerekmedikçe konuşmamış, Lara'nın ona nasıl yaklaşacağını kafasında oturtması için ona zaman tanımıştı. Ayrıca biber gazını yol boyunca sımsıkı elinde tutmasına da saygı duymuştu.

Mark şimdi kapıyı arkasından kapatınca Lara biber gazını mutfak tezgâhına koydu. Sonra radyonun sesini kıstı.

“Otursanıza Mark.”

Balkon penceresinin önünde duran iki sandalyeli yemek masasını işaret etti, Mark bunun yalnızca kibar bir davet olmadığını anladı. Lara onu göz önünde, durumu kontrol altında tutmak istiyordu. Bunu Mark masaya oturur oturmaz rahatlayan gergin duruşundan anlamıştı.

“Bir şey içmek ister misiniz? Pek fazla bir şeyim yok ama çay ya da kahve ikram edebilirim.”

“Kahve iyi olur,” dedi.

Lara kahve makinesine çekilmiş kahve ve su doldurdu, yine düşüncelere dalmış gibiydi. Siyah sıvı fokurdayarak cam sürahiye akınca yine Mark’a döndü.

“Sizin için nasıl bir şey Mark? Yani beni böyle görmek.”

Mark boğazını temizledi. “Dürüst bir cevap mı istiyorsunuz?”

“Evet. Merak etmeyin, cevabı kaldırabilirim.”

“Tamam, o zaman oldukça garip diyebilirim. Sizi tanıdığımı sanıyorum ama aslında tanımıyorum. Daha doğrusu tanıdığım... nasıl desem, eski halinizdi.”

Lara başını salladı. “Bende de durum tam tersi. Sizi tanımam gerektiği halde tanımıyorum. Bu... ikimiz için de biraz can sıkıcı, değil mi?”

“Canınızı sıkmanıza gerek yok. Sadece biraz tuhaf bir durum. İkimiz için de.”

“Evet, bayağı tuhaf.”

“Geçmişe dair hiçbir şey hatırlamıyor musunuz?”

“Hatırlıyorum ama çok az şey,” dedi. “Anıdan ziyade parça parça şeyler. Çoğunun üzerine resim basılmamış binlerce parçadan oluşan bir yapboz gibi düşünün. Parçalar beyaz ve boş. Aralarında bir şeyler gösteren birkaç parça da var ama bunlar ne

ifade ediyor ve diğer parçaların hangisine uyuyor, bilmiyorum. Üstüne resmin tam halinin basıldığı, bana yol gösterebilecek bir kutu da yok. Bana eski yaşamımla ilgili çok şey anlattılar gerçi ama insanın kendi anılarının yerini tutmuyor.”

“Sizin için son derece rahatsız edici olmalı.”

“Ah, hem de nasıl! Berbat bir sarhoşluğun ardından uyanmak ve insanların size sarhoşken yaptıklarını anlatması gibi. En saçma kısmı da ne, biliyor musunuz?”

Mark başını iki yana salladı.

“Hiç sarhoş oldum mu onu bile bilmeden otomatik olarak böyle bir benzetme yapmam,” deyip keyifsizce güldü.

“Sizi tanıdığım dönemde sadece arada bir, bir kutlama ya da onun gibi bir şey olursa biraz içiyordunuz,” dedi Mark. “Ama o kadar.”

Lara kaşlarını çatıp yine başını salladı. Sonra o arada dolan hazneyi makineden çekip iki bardağa kahve doldurdu.

“Süt ya da şeker?” diye sordu.

“İkisini de kullanmıyorum, teşekkürler.”

“Ben de kullanmıyorum. Kahvenin tadını alabilmek istiyorum. Şu sıralar pek kazanmıyorum gerçi ama kahve ve çaydan tasarruf edemem. Bu da çok kaliteli bir Kolombiya kahvesi.”

Mark takdir eder gibi başını salladı. “Dünyada hasadın hâlâ elle toplandığı son birkaç bölgeden biri.”

“Doğru.”

Mark’ı yine bakışlarıyla yokladı, sonra masaya oturup ikinci bardağı ona doğru itti.

“Kahvesini nasıl içiyordu?” diye sordu doğrudan.

“Kim?”

“Ellen.”

“Bol sütlü,” dedi Mark, Lara’nın eski benliğinden bir yabancıymış gibi söz etmesini rahatsız edici buldu. Bunun yaşa-

dığı dissosiyatif füğün bir sonucu olduğunun farkındaydı ancak kişinin diğer kişiliğinden artık ben diye söz etmediği, bu kadar belirgin bir ayrılmaya daha önce hiç tanık olmamıştı. Böylesini şimdiye kadar sadece okuduğu makalelerde görmüştü.

“Ben sütü hiç sevmem,” dedi Lara. “Çayda da sevmem. Garip değil mi?”

“Zevkler değişebilir,” diye karşılık verdi Mark ancak bu yanıt gözüne çok basit göründü. Bu küçük değişikliğin ardında çok daha fazlası vardı, yüzeyde görünenden çok daha fazlası ve bunu ikisi de biliyordu.

Lara kahvesinden bir yudum aldı, bakışları yine bir şeyler düşündüğünü ele veriyordu. Fakat bu kez düşüncelerini kendine sakladı ve sessizce balkon penceresinden dışarı baktı.

Fırtına yeniden şiddetlenmişti. Gökyüzünün rengi açık gri-den koyu maviye dönmüştü, şiddetli rüzgâr yağmuru camlara doğru savuruyordu.

“Pekâlâ Mark,” dedi sonunda, yine ona döndü. “Neden buradasınız ve bana bu mesajı gönderen adam kim? Lütfen bana karşı dürüst olun. Bana dikkatle yaklaşmanıza gerek yok, öyle yapmanız gerektiğini düşünüyorsanız diye söylüyorum.”

“Tamam,” dedi Mark ve nefis bir aroması olan sert kahveden büyük bir yudum aldı. Sonra anlatmaya başladı.

Epey bir eskiye dönüp Fahlenberg’den ayrılışından başlayarak yaklaşık bir yıl sonra Tanja’yla tanıştığını ve Tanja’nın tanımadığı bir adam tarafından öldürüldüğünü anlattı.

Ondan hiçbir şeyi gizlemedi, alkolik olduğunu ve kısa bir zaman önce intiharın eşiğine geldiğini bile.

Sonra Doreen’i anlattı. Bir gün bir içki dükkânının önünde kan ter içinde ve titreyerek volta atıp içeri girmemek için kendisiyle mücadele ederken Doreen’in onun yanına gelip onunla konuştuğunu, onu o akşamüstü terapi grubuna katılmaya ikna

ettiğini, sonraki aylarda da içki içmemesi için ona yardımcı olduğunu ve bu tesadüfi arkadaşlığın hayatını iyi yönde değiştirdiğini anlattı.

Lara'ya Doreen olmadan bunu başaramayacağını da itiraf etti. Hatta bir keresinde Doreen'in onun hayatını kurtardığından ve hem arkadaş hem akıl hocası olarak onun için ne kadar önemli olduğundan bahsetti. O sırada Doreen için duyduğu endişe yeniden alevlendiği ve sesi çatlayıp kısıldığı için birkaç kez boğazını temizlemek zorunda kaldı.

Son olarak yakın zamanda olanlardan bahsetti. Doreen'in kaçırıldığından, Fahlenberg'e döndüğünden ve tabii ki artık adının Ralf Tarrach olduğunu bildiği Ares'ten.

Ralf Tarrach'ın neden babasının cinnetinden onu ve Lara'yı sorumlu tuttuğunu çözmek üzere olduğunu ve ikisinin Orman Kliniği'nde çalıştığı dönemle Ralf arasında bir bağlantı olduğunu tahmin ettiğini anlattı.

Lara onu dikkatle dinledi, yüzü ifadesizdi. Mark anlatmayı bitirince şöyle dedi: "Demek beni bulmanızı istedi. Halbuki nerede olduğumu biliyor. Sonuçta mesajını posta kutuma o koydu. Bu hiç mantıklı değil."

"Evet, doğru," dedi Mark, "ama benden asıl istediği Ellen Roth'u bulmamdı."

"O artık yok, sadece ben varım," dedi Lara azimle. "Ama ne demek istediğinizi anlıyorum. Aslında mevzu sizden ziyade benimle ilgili. Sizi sadece araç olarak kullanmak istiyor. Benim hiçbir şey hatırlamadığımı biliyor, sizi bana o yüzden yolladı. Anılarımı tetiklemenizi istiyor, bunu yapmanız için de sizi arkadaşınıza zarar vermekle tehdit ediyor."

Durdu, yine bir şeyler düşünür gibi oldu, ardından Mark'a bir kez daha delici bir bakış attı. "Ama hepsi bu kadar değil, değil mi? Ültimatom ne içindi?"

“Haklısınız,” dedi Mark, gözlerini ondan kaçırdı. “Hepsi bu kadar değil.”

“Sizden başka ne istedi?” diye üsteledi Lara. “Bu süre içinde ne yapmanız gerekiyor?”

Mark bir anda boğazının düğümlendiğini hissetti. Cevap vermeden önce yutkunması gerekti. “Benden istediği... şey... yani...”

“Beni öldürmenizi mi istedi?”

Mark tekrar yüzüne baktığında Lara karşısında dimdik oturuyordu. Gözlerinde korku, hatta şüphe bile olmaması Mark’ı şaşırttı. Bakışlarından hafif bir merak okunsa da yüzü tamamen ifadesizdi.

“Akla en yakın şey bu gibi geldi,” diye ekledi gerçekçi bir tavırla. “Yoksa neden arkadaşınızı kaçırap sizi onu öldürmekle tehdit etsin?”

“Evet, benden istediği tam olarak bu,” diye itiraf etti Mark, Lara bu kadar sakin görüldüğü için şaşkındı. Sanki bir çeşit zırh giymiş ya da bütün duygusal tepkileri bastıran bir savunma mekanizmasını devreye sokmuş gibi başkalaşmıştı. Mark’ın daha önce uzun süredir anksiyete bozukluğu yaşayan hastalarda benzer tepkiler gözlemlediği olmuştu. Hastalar korkularıyla aralarına mesafe koymayı öğreniyor, bu da bir bakıma dissosiyatif davranışa benziyordu.

“Ee?” diye sordu Lara önemsiz bir şeymiş gibi. “Beni öldürecek misiniz?”

“Tabii ki hayır!”

“Arkadaşınızın hayatı buna bağlı olsa bile mi?”

“Lara, kimseyi öldürmeyeceğim,” dedi Mark bastıra bastıra. “Ne sizi ne bir başkasını. Bu herifi süre dolmadan önce bulmak ve planını bozmak için elimden gelen her şeyi yapacağım. Ama

bunu tek başıma yapmam mümkün değil. Bana yardım edecek misiniz?”

“Başka bir seçeneğim var mı ki? Beni burada bulabildiğine göre her yerde bulabilir,” dedi Lara, sesi yine son derece sakin ve objektif geliyordu. “Yine de tam olarak anlamış değilim. Niye böyle bir süre verdi, niye beni öldürmenizi istedi? Neden kendisi öldürmüyor? Arkadaşınızı niye kaçırdı? Niye bizimle böyle manyakça bir oyun oynuyor?”

“Görünen o ki bağlantıyı bizim araştırıp bulmamızı istiyor,” dedi Mark. “Telefonda birkaç kez bir şeylerin farkında olmaktan bahsetti. O kestiği cezayı infaz etmeden önce bizi neyle suçladığını bizim anlamamız gerekiyor. Böyle tuhaf bir süre vermesinin sebebi de kız kardeşinin bu sürede ölmüş olması. Yani...”

Kapı zilinin tiz sesiyle lafı yarım kaldı.

“Kim olabilir ki?” dedi Lara, Mark’tan ziyade kendi kendine, ayağa kalktı.

“Marion değildir herhalde?” diye sordu Mark, onunla karşılaşmamayı tercih ederdi.

“Hayır,” dedi Lara, biber gazını aldı. “Sürekli enseme ama günde üç kez onun için bile fazla olur.”

Kapı tekrar çaldı, bu kez tiz sesiyle kulakları sağır edecek kadar uzun uzun çaldı. Sonra biri yumruğuyla kapıya vurdu.

“Lara,” diye bir ses geldi koridordan. “Lara, orada mısın?”

Tanıdık bir sestti, ikisi de şaşkınlıkla birbirine baktı.

Lara kapıyı açar açmaz Nici içeriye daldı. Üzerinde hâlâ iş yerinde giydiği gri takım vardı, heyecandan gözleri kocaman açılmıştı, ince uzun yüzündeki kızarıklık gri takım sayesinde daha da belirginleşmişti.

“Lara! Neyse ki buradasın! Gördün mü...”

O sırada masadan kalkın Mark’ı görünce duraksadı.

“Mark!” diye bağırdı. “Sizi Tanrı gönderdi! Gördünüz mü?”

“Kimi?” diye sordu Lara ve Mark bir ağızdan.

“İşte onu,” dedi Nici, titreyerek balkon kapısını işaret etti. “Dışarıdaki adamı! Önce benim taraftaydı, sonra sizinkine geçti.”

Üçü birden, ardında fırtınanın hâlâ tüm şiddetiyle devam ettiği kapiya baktı. Islak camlar yüzünden dışarı pek seçilmiyordu. Küçük bahçe loş ışıktaki bulanık bir siyah beyaz fotoğraf gibi görünüyordu.

“Emin misin?” diye sordu Lara. “Ben kimseyi görmüyorum.”

Yine de hemen alarma geçti. Bir elinde hâlâ biber gazını tutarken diğerini yumruk yapmıştı, tüm bedeni öyle bir gerilmişti ki boynundaki tendonlar ince çelik kablolar gibi dışarı fırlamıştı.

“Tabii ki eminim,” dedi Nici heyecanla. “Eve yeni gelmiştim, dışarıda onu gördüm. Önce Buddy saksılardan birine tırmanıyor sandım ama tekrar bakınca silüet bir kediye ait olamayacak kadar büyüktü. Sonra adam doğruldu...”

Mark açıklamanın devamını beklemeden doğruca balkon kapısına gitti. Camdan kimseyi göremeyince sürgülü kapıyı çekip dışarı çıktı. Yağmur anında yüzüne çarptı, birkaç saniye içinde iliklerine kadar ıslandı.

Açık balkon kapısının önünde duran iki kadına, “Burada kimse yok,” diye seslendi.

“Şuradaki ne?” diye sordu Lara, biraz ilerideki bir şeyi işaret ederek. “Çöp torbası mı? Benim değil.”

Mark bir metre ötede, taş döşemenin üstünde duran torbanın yanına gitti. İçinde pek bir şey yok gibiydi ve içindeki her neyse belli ki rüzgâra direnecek kadar ağırdı. Yuvarlak bir şeydi, ancak o kadarı anlaşılıyordu.

Islak saçlarını yüzünden çekip torbayı açtı ve tiksintiyle geri çekildi.

Nici rüzgârda sesini duyurabilmek için yüksek sesle, “İçinde ne var?” diye seslendi.

Mark kasmamak için kendini zor tuttu. Sonra başını iki yana salladı.

“Sadece çöp. Rüzgâr buraya savurmuş olmalı.”

Nici rahatlayarak bir kahkaha patlattı. “Yani ben rüzgârda savrulan bir çöp torbasından mı korktum? Ah, çok utanç verici! Gerçekten özür dilerim.”

“Sorun değil,” dedi Lara, o sırada yanlarına dönen Mark’a, ne olduğunu anlamış gibi bir bakış attı.

“Yok, gerçekten, çok utandım!” dedi Nici bir kez daha. “Bugün biraz gerginim herhalde. Böyle fırtınalar hep sinirimi bozmuştur, çocukluğumdan beri böyle.”

“Özür dilemene gerek yok,” dedi Lara, komşusunun incecik omzunu tuttu. “Gel, seni kapıya kadar götüreyim. Şimdi eve gidip sıcak bir duş al, kendine bir çay yap, kendini daha iyi hissedersin.”

“Kulağa hoş geliyor,” dedi Nici, minnetle gülümsedi. Sonra Mark’a dönüp imalı bir bakış attı.

“Sadece eski bir arkadaş ha?”

“Siz erkekler, hepiniz aynısınız,” der gibi küçümseyerek burun kıvırdı, sonra Lara’yla birlikte kapıya doğru gitti.

Mark, orada Lara’ya bir şeyler fısıldadığını (muhtemelen çapkın olduğunu düşündüğü Mark’a karşı onu uyarıyordu) ve Lara’nın arkasından kapıyı kilitletiğini duydu.

Sonra Lara salona geri döndü ve iç geçirerek duvara yaslandı.

Gözleri bir an için yere takıldı, Mark dudaklarının hafifçe kıpırdadığını gördü. Sanki kendi kendine sessizce konuşuyor gibiydi. Sonra başını sallayıp Mark’a döndü.

“Dışarıda gerçekten biri vardı, değil mi? Torbayı oraya o koydu?”

Mark başıyla onayladı. “Sanırım.”

“Peki, torbada ne var?”

Mark hâlâ açık duran balkon kapısını işaret etti. “Kendiniz baksanız daha iyi olur. Ama hazırlıklı olun.”

“Hasta bu adam,” diye fısıldadı Lara, “sapıklık bu.”

Yağmurun altından çekip balkon kapısının önüne koyduğu çöp torbasından tiksintiyle uzaklaştı.

Torbayı içindeki uzun sarı saçları olan yapay kadın kafasının görünebileceği kadar açmıştı. O sırada kafanın üzerine dökülmüş yoğun, kırmızı sıvının yerlere saçılmamasına dikkat etmişti.

“Ketçap olmalı,” dedi Mark, sanki bu ürkütücü görüntüyü bir şekilde hafifletebilecekmiş gibi. “Kafa da bir vitrin mankeninin kafasına benziyor.”

“Hayır,” dedi Lara alçak sesle. “Bu, eğitimlerde kullanılıyor. Kuaför eğitimlerinde.”

Mark kaşlarını kaldırdı. “Emin misiniz?”

“Evet, eminim.” Şakaklarını ovuşturdu. “Mesleki terapide böyle üç tane vardı. Meslek edinmemiz için yani. Tabii bu bizdekilerden daha eski görünüyor. Ama aynı firmanın ürünü. Şurada, ense kökünde firmanın ismi yazıyor, görüyor musunuz?”

Mark, *Bergmann* ismini okudu, sondaki iki N harfi ketçap yüzünden pek seçilmiyordu.

Lara yüzünü yine tiksintiyle buruşturdu. “Bu manyak herif bize ne demeye çalışıyor? Birinin terasına böyle bir şey bırakmak için kafayı iyice kırmış olmak lazım! Bu ketçabı... kan yerine kullanmış değil mi? Evet, kesin öyledir. Kafamı mı kesmek istiyor yani? Bunu mu demeye çalışıyor?”

“Hayır, kesinlikle,” dedi Mark.

“Nasıl bu kadar emin olabiliyorsunuz?” diye tersledi Lara. “Birine böyle bir şey gönderecek kadar deli olan biri her şeyi yapabilir. Ve bu,” kafayı işaret etti, “açık bir tehdittir.”

“Sanmıyorum,” diye karşı çıktı Mark. “Şu ana kadar yaptıkları öyle ince hesaplanmıştı ki böyle kaba bir tehditle geleceğini sanmam. Bizi panikletmek istiyor, belli ki kim olduğunu çözeceğiz diye kafa patlatmamız hoşuna gidiyor. Muhtemelen bu da başka bir ipucu, bize bir şey ima etmeye çalışıyor.”

“Bu buraya ikinci gelişi,” diye fısıldadı Lara, Mark’ın açıklanmasına hiç aldırmadan. “Bu sefer penceremin önüne kadar geldi. Yani artık hiçbir yerde güvende değilim.”

Mark Lara’nın büyülenmiş gibi kafaya bakarken titremeye başladığını fark edip endişelendi. Eğilip çöp torbasının ağzını kapattı, sonra Lara’ya döndü. Lara gözlerini torbadan ayırmadan hareketsiz duruyordu. Yüzü kireç gibi olmuştu.

“Bence otursanız iyi olur.” Mark ayağa kalkıp Lara’yı koltundan tuttu, sandalyelerden birine götürdü. “Gelin. Size bir bardak su vereyim.”

“Nanasıl?” diye kekeledi Lara, sonra kolunu çekti. “Ah, hayır, iyiyim. Bana sadece birkaç dakika verir misiniz?”

Mark’ı öylece bırakıp aceleyle yatak odasına gitti. Dönüp bir kez bile bakmadan kapıyı arkasından kapatıp kilitledi.

Bir an için dışarıdaki fırtına ve mutfak radyosundan gelen hafif bir piyano sonatı dışında hiçbir şey duyulmadı. Sonra yatak odasından Lara’nın boğuk sesi geldi.

Mark dikkatli adımlarla odaya yaklaşıp kulak kabarttı ama Lara kapalı kapının ardından duyulmayacak kadar alçak sesle konuşuyordu.

Arada bir susup ara verdikten sonra konuşmaya tekrar başladığı için kulağa bir telefon görüşmesi yapıyormuş gibi geliyordu.

Ancak telefonda konuşuyor olamazdı çünkü telefonu salondaki sehpanın üzerinde duruyordu.

Acaba yatak odasında ikinci bir telefon mu vardı? Pek olası olmasa da mümkündü.

Mark hâlâ gerçekten telefonda biriyle mi konuşuyor yoksa daha önce yaptığı gibi kendi kendine mi konuşuyor (bu kez daha yüksek sesle) diye düşünürken Lara'nın sesi kesildi. Hemen ardından anahtar yine kilidin içinde döndü ve kapı sertçe açıldı.

“Buyurun,” dedi Lara, ona bej rengi bir erkek kazağı uzattı. “Bunu giyin. Sırılsıklam olmuşsunuz.”

Mark niyeyse tanıdık gelen kazağı aldı.

Lara, Mark'ın bakışını fark edince, “Evden gelen eşyaların arasında, kolilerin içindeydi,” dedi. “Muhtemelen onundu. Christoph'un yani. Size uyması gerek.”

Mark kazağa bakıp başını salladı. “Evet, Chris'le bedenimiz aşağı yukarı aynıydı. Teşekkürler.”

“Yıkanmamış olmasını dert etmezsiniz umarım,” diye ekledi Lara. “Üstünde hâlâ biraz deodorantının ya da tıraş losyonunun kokusu var ama pek fark edilmiyor. Belki hatırlamama yardımcı olur diye düşündüm. Kokuların işe yaradığı söylenir.”

“Doğru. İşe yaradı mı peki?”

Lara başını sağa sola salladı. “Hayır ve açıkçası yaramaması canımı yaktı. Birçok sebepten. Chris... Ellen'i çok seviyordu, değil mi?”

“Evet, seviyordu.”

Lara gözlerini yere indirdi. “Üstünüzü değiştirmek için banyoyu kullanabilirsiniz. Ayrıca banyoda temiz havlu ve saç kurutma makinesi var. Sonra şu pisliği nasıl bulabileceğimizi düşünürüz!”

PSİKIYATRİST 2

Mark üstünü değiştirip kurulanırken Lara'nın bütün pencerelerdeki panjurları indirdiğini duydu, Mark geri döndüğünde Lara salondaki tüm ışıkları açmıştı.

Yine masada oturuyordu, açık dizüstü bilgisayarın yanında biber gazı duruyordu.

Çöp torbası ortadan kaybolmuştu.

“Hiçbir şey yok. Hiçbir şey!”

Lara hayal kırıklığıyla burnundan soluyup arama motoru sonuçlarını okuyabilmesi için dizüstü bilgisayarını Mark’a çevirdi.

“Tarrach ismiyle bahsettiğiniz haber de dâhil birkaç şeye ulaşılabiliyor ama Ralf adını ekleyince hiçbir şey çıkmıyor. Sosyal medya profili bile. Ben de Facebook ya da Instagram kullanmıyorum gerçi ama bugünlerde istisna sayılırım.”

“Ben de o istisnalardan biriyim,” dedi Mark. “Ama ne demek istediğinizi anladım. Normalde internette hemen hemen her isim için bir şeyler çıkar. Özellikle de böyle bir geçmişi olunca.”

“Evet. Tuhaf değil mi? Ben bir süre önce Google’da kendi adıma ve *Ellen Roth*’u arattığımda bir sürü şey bulmuştum.” Yüzünü öfkeyle buruşturarak yine ekrana baktı.

“Kesinlikle bir daha böyle bir şey yapmayacağım,” diye ekledi kısık sesle. “İnsanın yüzüne çarpan onca nefret... Hepsini okumadım ama okuduğum kadarı bile... korkunçtu.”

Gözleri dolunca başını hemen çevirdi.

Mark sansasyon peşindeki manşetleri hatırladı. Lara’dan “psikopat doktor” diye söz edilen haberi. Muhtemelen bu buz dağının sadece görünen kısmıydı. Lara’yı araştırırken biraz daha karıştırırsa neler bulacağını bilmek bile istemiyordu.

“İnterneti kim bulduysa eminim gelmiş geçmiş en büyük dedikodu kazanı olacağını tahmin etmemiştir,” dedi Mark. “Sos-

“Hayır, hiç de değil,” dedi Mark hemen. “Kesinlikle aynı görüşteyim. Doğru yanlış algısının bu kadar çarpık olması ve empati eksikliği narsisistik kişilik bozukluğuna işaret edebilir. Ama ne yazık ki bu teşhis pek işimize yaramıyor. Ralf Tarrach’ın zihninin nasıl çalıştığına dair bir fikir veriyor ama elimizde hâlâ önemli bir bilgi yok.”

“Eh, hiç değilse bir ipucumuz oldu.” Çenesiyle orkidenin yanındaki büfede duran beyaz zarfı işaret etti. “Benim katil olduğumu düşünüyor. Babasının cinnet geçirmesiyle ne ilgisi olduğunu anlamadım ama muhtemelen Christoph’la aramızda geçenleri kastediyor. Yani belki de bizim ilgilendiğimiz hastalardan biri değildir...”

“Chris’in ilgilendiği hastalardan biri,” diye tamamladı Mark. “Evet, gayet mümkün. Yalnız Ralf Tarrach ondan terapi almış olamaz, o zamanlar çok küçüktü. En azından benim hatırlaya bildiğim kadarıyla Chris çocuklarla veya gençlerle hiç çalışmamıştı. Yanılmıyorsam o, Dr. Jakob’un uzmanlık alanıydı. Onu hatırlıyor musun?”

Bunu söyler söylemez ne dediğinin farkına vardı. Muhtemelen Lara ona fazlasıyla Ellen’i hatırlattığı için ağzından bir anda “sen” çıkmıştı. Konuşmalarının başında kendisine de söylediği gibi bu durum onun için epey garipti, özellikle de şimdi, konuşmanın geldiği noktada.

Lara onu yine anlamı veremediği o yoğun bakışlarıyla süzdü. Sonra yüzünde hafif bir gülümseme belirdi.

“Hayır,” dedi “Dr. Jakob’u hatırlamıyorum. Ama bence de artık sizli bizli konuşmayı bırakabiliriz. Sanırım senin için daha kolay olur, değil mi?”

Mark yanaklarının kızardığını hissetti.

“Dürüst olmak gerekirse evet. Sen benim için hâlâ bir nevi... eski bir arkadaşım, meslektaşımın.”

“Biliyorum. Bunu böyle ifade ettiğin ve bana Ellen demediğin için teşekkür ederim.” Yine gülümsedi, ardından tekrar ciddileşti. “O halde Chris’ten terapi alan Ralf Tarrach değilse geriye sadece babası kalıyor. Sonuçta cinneti tetikleyen bir şey olmalı.”

Mark düşüncelere dalarak başını salladı. “Bir de şu manken kafası var.”

“Olayla kesinlikle bir ilgisi olmalı. Ama ne olabilir?”

“Ralf hayatta kalan tek kişi olduğu için sorabileceğimiz biri de yok.” Mark sandalyesine yaslanıp oflayarak elini saçlarında gezdirdi. “Kahretsin, keşke Chris’in dosyalarına erişimimiz olsaydı! Raporları konusunda hep çok titizdi. Hatta sık sık evde bir şeyler yazardı. Bir gün gördüğü en ilginç vakalarla ilgili bir kitap yazmak istiyordu. En azından öyle söylüyordu. Ama kliniğin arşivi yanmış. Hiçbir şeyi kurtaramamışlar.”

Lara başını yana yatırıp düşünceli düşünceli Mark’ın göğsüne baktı, sanki cevap oradaymış gibi.

“Olabilir,” dedi sonunda. “Vakalar üzerinde sık sık evde çalıştığını söyledin, o zaman dosyaların kopyaları ya da kişisel notları olabilir. Hâlâ duruyor olmaları mümkün. Sonuçta üstündeki kazak da Christoph’un eski evinden geldi. Bir arkadaşı oradaki her şeyi toplamış.”

“Sende başka eşyası var mı?”

Bakışlarına gölge düştü. “Hayır, kazak da benim eşyalarımın arasına yanlışlıkla karıştı herhalde. Arkadaşı evden sadece benim eşyalarımın gelmesine epey dikkat etmiş olmalı.”

“Chris’le birlikte taşınmak istediğiniz evden mi bahsediyorsun?”

“Chris ve Ellen,” diye düzeltti Lara, alter egosunun ismini sanki tamamen farklı biriymiş gibi vurguladı. “Evet, orayı kastediyorum. Görünüşe göre ikisinin de eşyaları zaten oradaymış...”

yani o olay olduğunda. Sonra Christoph'un arkadaşı her şeyi devralıp kalan her şeyiyle ilgilenmiş. Sonuçta orası Christoph'un eviydi. Benim üzerinde hiçbir hakkım yoktu. Hem Chris ile... Ellen evlenmedikleri ve herhangi bir sözleşme yapmadıkları için henı de..." Duraksadı, nasıl ifade etmesi gerektiğini düşünüyor gibiydi. Sonra şöyle dedi: "Ben o yaptığım şeyi yaptığım için."

"Chris'in şu arkadaşı," dedi Mark. "Axel Pohl muydu?"

"Onu tanıyor musun?"

"Evet. O zamanlar bana yardımcı olmuştu... Neyse, uzun hikâye, şu an bir önemi yok."

"Olabilir," dedi Lara. "Axel'in benden hoşlandığını pek sanmıyorum. En azından benimle şahsen iletişim kurmadı. Bana sadece eşyalarımınla dolu şu kolileri gönderdi, ondan aldığım tek haber de nakliye faturası oldu. Daha doğrusu faturayı Marion aldı. Ben buraya taşınana kadar eşyalarımı benim için sakladı. Şimdi bodrumdalar. Hiçbirini burada istemiyorum çünkü onlar benim eşyalarım değil. Anlıyor musun?"

"Kesinlikle," dedi Mark, *bunun nedeni alter egonu ayrı bir kişilik olarak görmek*, diye geçirdi içinden. "Aralarında Chris'e ait başka bir şey olmadığından emin misin?"

"Eminim. Hepsine baktım. Belki bir şey hatırlarım diye. Ama bu Axel benim eşyalarımı gönderdiğine göre Christoph'un-kilerle de ilgilenmiş olmalı. Belki saklamıştır da? Tabii atmış da olabilir ama..." Omuz silkti. "Kesinlikle denemeye değer."

"Orası kesin," dedi Mark. "Axel Pohl hâlâ Ulfingen'da mı oturuyor?"

"Faturada öyle yazıyordu. Hatta yanlış hatırlamıyorsam antetli kâğıdın üstünde bir şirket adresi vardı. Dur, şimdi öğreniriz."

Dizüstü bilgisayarını kendine doğru çekip arama motoruna Axel Pohl ve Ulfingen yazdı. Giriş tuşuna bastıktan sonra memnuniyetle başını salladı.

PSİKIYATRİST 2

“Bulduk bile: Ulfingen’da Pohl Elektronik diye bir yer. Her şeye kadir Google’a göre adres hâlâ güncel. Bu arada ev adresi de aynı görünüyor.”

Mark ayağa kalkıp sandalyeden ceketini aldı. “Tamam, zaman kaybetmeyelim. Yollar açıksa bir saatte halledebiliriz.”

Yollarda neredeyse hiç trafik olmamasına rağmen şiddetli yağmur yüzünden ağır ağır ilerlediler. Asfaltta birkaç santim derinliğinde bir su birikintisi oluşmuştu, donuk akşamüstü ışığında asfalt yol gri bir gölü andırıyordu. Mark direksiyon hâkimiyetini kaybetmemek, yoldan çıkınamak için çaba harcıyordu.

Küçük bir kasaba olan Ulfingen'a giden, engebelerle dolu yola girdiklerinde durum daha da kötüleşti. VW ikide bir güm-bürdeyerek derin olukların ve çukurların üstünden geçiyor, çamurluklardan sıçrayan su yan camlara çarpıyordu.

Lara yolcu koltuğunda arkasına yaslanmış, dalgın bakışlarla camı sileceklerinin çetin mücadelesini seyrediyordu. Yola çıktıklarından beri tek kelime etmemişti.

Belli ki az önceki konuşmalarını düşünüyordu, Mark şu anda aklından geçenleri merak etti. Ne de olsa Lara, onun aksine, Ralf Tarrach'ın ikisini de içine soktuğu durumu kavrayacak zamanı bulamamıştı.

Onun için yeni hayatı şu ana kadar sadece kendisinin etrafında dönmüştü, bu akşamüstüne kadar dışarıdan gelebilecek herhangi bir tehlikenin farkında değildi. Fakat şimdi, Lara'nın yeni hayatıyla başa çıkması yeterince zor değilmiş gibi, birdenbire boyutu kestirilemeyen korkutucu bir tehdit ortaya çıkmıştı. Dahası onu bu durumdan kurtarabilecek tek kişi, onu öldürmesi istenen kişiydi.

Gerçi Lara koşullar nedeniyle ona peşinen güveninişti ama bu gerçek aralarında durmaya devam edecekti. Bunun nasıl sonuçlanacağını kim bilebilirdi ki? Hiç kimse, Mark'ın kendisi bile. Sadece işin kontrolden çıkmayacağını, Lara'nın hayatıyla Doreen'in hayatı arasında bir seçim yapmak zorunda kalınacağını umuyordu.

Gerginlikten parmaklarıyla direksiyona vurduğunu fark etti, Lara da gitgide geriliyor gibiydi. İfade­siz bir yüzle yanında oturuyor, dalgın dalgın saçını çekiştiriyordu.

Bu yüzden Mark ona zaman tanıyıp radyoyu açtı. Fırtına yüzünden bazı istasyonlar çekmiyordu, o yüzden sürekli cızırdayıp durmayan ilk frekansta durdu. Lara bir süre sonra aniden öne doğru eğilip müziği kıstı.

“Belki de haklı,” dedi sesli düşünüyormuş gibi.

“Kimden bahsediyorsun?” diye sordu Mark, silecekleri en yüksek devre getirdi.

“Ralf Tarrach. Aslında haklı.”

“Ne konuda?”

“Her şeyin benim suçum olduğu konusunda,” dedi kısık sesle.

“Nereden çıkardın ki şimdi bunu?”

“Yani düşünsene. Ailesinin ölümünden beni sorumlu tutuyor...”

“Bizi,” diye sözünü kesti Mark. “Bizi sorumlu tutuyor.”

“Olabilir ama sadece bana katil dedi. Unuttun mu?”

“Hayır ama...”

“Önce bir dinle Mark,” diye araya girdi. “Tahminlerimizde yanılmıyorsak benim Christoph'u öldürerek ailesinin ölümüyle sonuçlanan bir şeyi tetiklediğimi düşünüyor. Yani bir bakıma senin arkadaşını kaçırmasından ben sorumluyum. Sonuçta bunu senin üzerinde baskı oluşturmak için yaptı. Doğru değil mi?”

Mark kızgın bir bakış attı. “Lara, saçmalık bu, sen de farkındasın! Bunun sorumlusu sen değilsin!”

“Niye saçmalık olsun? Tain da böyle düşünüyor.”

Mark kararlılıkla başını iki yana salladı. “O öyle görüyor olabilir ama yanılıyor! Chris’in başına gelenler senin suçun değil.”

“Ne yaptığını bilineyen bir akıl hastası olduğum için mi? Bunu mu demek istiyorsun?”

“Hayır, öyle demek istemedim. Anlık bir duyguyla hareket ertin, kurbanı olduğun uzun bir olaylar zincirine verilen bir tepkiden başka bir şey değil.”

“Mahkemeye aynı şeyi söylüyorsun. Onlar da akıl sağlığımın yerinde olmadığını söyledi.”

“Hayır Lara! Ben neden sonuç ilişkisinden bahsediyorum. Senin başına gelen domino etkisi gibi bir şeydi. Sıradaki tek bir taş, diğerleri yüzünden devrilirse ne yapılabilir ki? Hiçbir şey! Hayır, olanların asıl suçlusu her şeyi başlatan kişi. En başta Ellen Roth rolüne sığınmana neden olan kişi.”

Lara tekrar arkasına yaslanıp pencereden dışarı baktı, günün koyu grisi yavaş yavaş mavimsi bir siyaha dönüşüyordu, sonbahar fırtınasının şimşekleri arka arkaya çakıyordu.

“Dediğin gibi olsaydı her hareketin bir bahanesi olurdu,” dedi Lara. “O zaman hiç kimse hiçbir şeyle suçlanamazdı. Çünkü herkesin geçmişinde, yaptığı bir eylemi haklı çıkaracak bir tetikleyici vardır. Ama birinin suçlanması gerek. Dünyada çok fazla kötülük var, ben de onun bir parçasıyım.”

“Değilsin,” diye karşı çıktı Mark. “Kötü bir şey yapmak için bilinçli bir karar almak gerekir. Bu, bir şeyleri düzeltileceğini sandığı için intikam planını uygulayan Ralf Tarrach’a uyuyor ama sana uymuyor. Sen o zainan sonuçlarını kestiremeden kendini savunman gerektiğini düşündün. Kim olduğunu bile bilmiyordun.”

Bunun üzerine Lara bir süre düşünür gibi oldu, o sırada yine yağmur damlalarının gözyaşı seli gibi aktığı pencereden dışarı baktı.

“Hâlâ bilmiyorum,” dedi sonunda. “Gerçekten hangisiyim diye düşünmekten kendimi alamıyorum. Lara mı yoksa Ellen mi?”

“Bunun cevabını yalnızca sen bilebilirsin,” dedi Mark. “Öyle veya böyle, Ralf her durumda yanılıyor. İntikam adalet getirmez. İntikamla hiçbir şey geri alınamaz. Sadece daha fazla acıya neden olur.”

“Peki ya sevgilini öldürmesi? Ondan bunun intikamını almak istemiyor musun?”

“İstiyordum,” dedi Mark, öldüresiye dövdüğü Wesłowski’yi ve oteldeki dolapta, kıyafet yığınının altında sabırla onu bekleyen Glock tabancayı düşündü. “Evet, kısa bir süre öncesine kadar gerçekten istiyordum ama artık hiçbir faydası olmayacağını anladım. Onu hapse tıktırmak istiyorum, doğru. Ama intikam için değil.”

“Ne için?”

“Başkalarına da zarar vermesini engellemek için. Doreen’i de öldürürse kendimi asla affedemem. Bu herifin içi nefretle, intikamla dolu ve onu sadece biz durdurabiliriz. İntikam almaya ihtiyacım yok Lara. Ben sadece bu iş bitsin istiyorum.”

Lara’nın, “Ah, evet,” diye fısıldadığını duydu. “Ben de istiyorum. Artık sadece huzur istiyorum.”

Bir kamyon yanlarından fırkateyn gibi geçip üstlerine kocaman bir dalga sıçratınca Mark arabayı yolun kenarına çekti. Bir an için bir denizaltında oturuyormuş gibi oldular, sonra hızla çalışan silecekler su baskınının hakkindan geldi.

Mark tekrar Lara’ya döndüğünde Lara yine pencereye dönmüştü. Camdaki yansımasına bakıyor gibiydi, Mark orada kimi gördüğünü merak etti.

Görüşü zorlaştıran yağmura rağmen aradıkları yeri bulmaları uzun sürmedi. Ulfingen küçük bir kasabaydı ve *POHL ELEKT-
RONİK*'in deposunun üzerindeki kırmızı mavi neon tabela görülmeyecek gibi değildi.

Mark bahçeye girip deponun hemen yanındaki ahşap karkaslı binanın önüne, üç şirket aracının arkasına park etti. Görünüşe göre evin birinci katı ofis olarak kullanılıyordu ve ışığı hâlâ yanıyordu. Mark rahat bir nefes aldı.

“Şanslıyız, evde gibi görünüyor.”

“Önce sen yalnız gitsen daha iyi olur,” dedi Lara, başıyla girişi işaret etti. “Beni görürse kapıyı bile açmayabilir.”

Mark yorum yapmadı. Lara'nın gözlerindeki güvensizliği gördü, bu kadarı yeterliydi.

Axel Pohl kapıyı ilk çalışında açtı. Birkaç beyaz saç teli ve iş çıkışları birkaç bira içtiğini belli eden iri göbeği dışında son on yılda pek değişmemişti. Hâlâ yumuşak yüz hatları vardı, bu da heybetli görünümüyle pek uyuşmuyordu.

Çocuk suratlı bir ayı gibi, diye düşündü Mark.

Axel Pohl pençeye benzeyen elinde minyatür gibi duran akıllı telefonla, “... elbette ayarlayabilirim,” dedi, sonra duraksadı.

“Hadi canım!” dedi, hemen ardından “Affedersiniz, sizi yine arayacağım,” deyip telefonu kapattı.

“Selam Axel,” dedi Mark.

“Vay be, Mark Behrendt ha! Seni gördüğüme sevindim kardeşim! Hangi rüzgâr attı?”

“Uzun hikâye.”

Axel keyifle gülümsüyordu, Mark’ı omzundan tuttu. “E hadi gelsene. Ben de işimi bitirmek üzereydim. Şu müşteriyi hemen bir aramam lazım, sonra...”

“Ben yalnız gelmedim,” diye sözünü kesti Mark, arkasını işaret etti.

Axel elini çekti, gözlerini kısıp arabaya bakarken öne doğru biraz eğildi. Belli ki zaman gözlerine pek iyi davranmamıştı.

Lara yolcu kapısını açıp inince Axel yüzünü böcek sokmuş gibi hızla geri çekildi.

“Ne...” diye başladı, sanki yağmurun altında duran Lara değil de oymuş gibi silkelendi. “Ne bu şimdi, bunun burada ne işi var?”

“Axel, beni bir dinle,” dedi Mark. “Ciddi bir sorunumuz var, acilen yardımın lazım.”

“Evet, sorun gözümün tam önünde.”

“Lütfen Axel! Bize sadece sen yardım edebilirsin!”

Axel Pohl başını iki yana sallayıp kollarını göğsünde kavuşturdu, göbeği iyice belirdi.

“Kusura bakma Mark, o zaman yanlış ara oynamışsınız. Benim bu kadınla hiç işim olmaz.”

“Hiç değilse beş dakikalığına içeri girmemize izin ver de açıklayalım,” diye ısrar etti Mark fakat aldığı tek yanıt Axel’ın yine kafa sallaması oldu.

“Kesinlikle olmaz! O kadın eşğimden içeri bir adım bile atamaz!”

“Ben sandığın kişi değilim,” dedi Lara, tereddütle yanlarına gelmişti, şimdi sundurmanın altında, Mark’ın yanında duruyordu.

Axel küçümsercesine burun kıvrırdı. “Öyle mi, kimsin o zaman? Rahibe Teresa mı yoksa Kutsal Bakire mi?”

“Hayır, ben...”

“Sen en yakın arkadaşımın katilisin,” diye çıkıştı Axel. “Sen busun, başka bir şey değil! Hemen şimdi arazimi terk etmezsen...”

“Saçmalamayı kes artık, vaktimiz yok!” diye araya girdi Mark, cep telefonunu çıkardı. Olabildiğince hızla Ralf Tarrach’ın gönderdiği videoyu açıp Axel’in yüzüne doğru tuttu.

“İyice bak Axel! Bu benim çok yakın bir arkadaşım, eğer bize yardım etmezsen yarın akşam ölecek.”

Axel kocaman açtığı gözlerini cep telefonuna dikti, sonra bir adım geri çekilip yine Lara’ya bakrı.

“Onunla bir ilgisi var mı?”

“Evet,” dedi Mark. “Ama düşündüğün gibi değil. O bu işte en az benim kadar mağdur. Arkadaşımı kaçırın adamı verdiği süre dolmadan önce bulamazsak muhtemelen yalnızca arkadaşımı değil ikimizi de öldürecek.”

“Ama... nasıl...” diye kekeledi Axel, Mark’ın yüzüne sanki Mark ona tokat atmış gibi bakıyordu.

“Konu Chris’le ilgili,” diye açıkladı Mark. “Eski hastalarından biriyle.”

“Peki ben nasıl yardımcı olacaktım?”

“Christoph’un eşyalarına ne oldu?” diye sordu Lara.

“Evi satmadan önce her şeyi topladım. Dört yıl oldu,” diye yanıtladı Axel, gözleri öfkeyle parıldıyordu. “Bu arada evden kurtulmam tam altı yılımı aldı. Çünkü hiç kimse önceki sahibinin delinin biri tarafından öldürüldüğü bir evi satın almak istemedi!”

“Eşyalarını ne yaptın o zaman?” diye sordu Mark, bir yandan da sakın kalması için Lara’yı kolundan tuttu.

“Kıyafetlerini Kızıl Haç’a bağışladım, mobilya satışından elde ettiğim parayı da,” dedi Axel. “Geri kalanı hâlâ burada. Her şeyi atmaya içim el vermedi.”

Mark üzerinden sadece ağır bir yük değil koca bir dağ kalktığını hissetti. “Aralarında Chris’in belgeleri de var mıydı? Dosyaları, notları falan?”

Axel geniş omuzlarını silkti. “Hiçbir fikrim yok, eşyalarının çoğu açılmadı bile. Adamlarıma geri kalan her şeyi kolilere doldurttum, sonra hepsini buraya sakladım.” Çenesiyle depoyu işaret etti. “Ama kolilerin içine hiç bakmadım.”

“Onlara bakmamız gerek,” dedi Mark. “Lütfen Axel! Kelimenin tam anlamıyla ölüm kalım meselesi!”

Axel birkaç saniye orada öylece durup kaşlarını çattı, karsızlıkla Mark’ın cep telefonunu geri koyduğu cebine baktı. Axel’i ikna etmek için videoyu kullanmak zorunda kalması Mark’a biraz alçakça gelse de videonun bir etkisi olduğu belliydi. Herkesin bildiği gibi amaçlar araçları meşru kılardı.

“İyi, peki,” dedi Axel sonunda. “Sana göstereceğim. Benimle gel.”

“İkimiz de geleceğiz,” dedi Mark, karşılığında yine öfkeli bir bakışa maruz kaldı.

“Hayatta olmaz!” diye homurdandı Axel. “Bu kadarı da fazla artık...”

“Aradığımız şeyi o olmadan bulamam,” diye sözünü kesti Mark. “Zamanımız da daralıyor!”

Axel yine tereddüt etti ama bu defa çok kısa sürdü.

“Tamam, peki. Ama ben kolilerden birini bile açmanıza izin vermeden önce bana neler döndüğünü doğru düzgün anlatacaksınız. Anlaştık mı?”

Mark başıyla onayladı. “Anlaştık.”

Mark, Axel'e her şeyi olabildiğince kısa bir şekilde anlattıktan sonra Axel'in ilk yorumu, "Yok artık!" oldu. Çam yarması raflardan birinin demir kirişine yaslanıp inanamayarak başını salladı.

"Bana saçma sapan bir şey anlatmıyorsun değil mi? Bunların hepsi gerçekten oldu yani?"

Mark başıyla onayladı. Şiddetli bir yağmur deponun tenke çatısına gümbür gümbür yağdığı için konuşurken sürekli sesini yükseltmek zorunda kalmıştı. Bu arada fırtına da iyice şiddetlenmişti. Depodaki nemli, soğuk hava şimşekler yüzünden elektriklenmiş gibiydi, iç avluda ıslak parke taşı kokusu vardı.

"Anladığım kadarıyla herifin akli dengesi yerinde değil," dedi Axel, anlatılanlara henüz tam olarak inanmamış gibi yine kafasını salladı. Lara'ya yan yan bakarak, "Bu tür delilerin topluluğu için tehlikeli olduğunu biliyoruz zaten," diye ekledi.

Lara kollarını kavuşturmuş öylece duruyordu, yüzü hâlâ ifadesizdi.

"Evet, tehlikeli biri," dedi Mark, dikkatleri yine kendine çekti. "Ve onu bulmamıza yardımcı olabilecek tek kişi sensin."

"Bilemiyorum Mark," dedi Axel kararsızca Mark'ın yüzüne bakarak. "Bence polise gitsen daha iyi olur. Doğrudan Rutger Stark'a git, birkaç yıldır Fahlenberg bölgesinden o sorumlu. Becerikli bir adam, gerçekten. Ona bir süre önce elektronik ev aleti..."

“Kesinlikle olmaz,” diye sözünü kesti Mark. “Bununla ilgili tek kelime etmeyeceğine söz vermen gerek! Kimseye! Doreen’in nerede tutulduğunu öğrenene kadar bunun aramızda kalması şart. Anladın mı?”

“Evet, anladım ama...”

“Aması yok!” dedi Mark sertçe. “Ralf Tarrach polisin peşine düştüğünü öğrenirse Doreen’i oracıkta öldürür. Bana açık açık söyledi, ciddi olup olmadığını test etmek gibi bir niyetim de yok. Anlaşıldı mı?”

Axel bir an için yüzüne tokat yemiş gibi durdu, sonra başıyla onayladı. “Eh be kardeşim, ne boktan bir iş! Tamam, peki, söz, kimseye bir şey demeyeceğim. Ama planın ne ki? Chris’in eşyalarının arasında ne bulmayı umuyorsun?”

“Tarrach’ın babasıyla ilgili notlarını,” dedi Mark. “Şansımız varsa adamın o gün neden cinnet geçirdiğini anlarız.”

Axel başını kaşıdı. “Tamam ama bunu öğrenmenin o man-yağı bulmana ne faydası olacak?”

“Onun gözünde neden suçlu olduğumuzu, neler olduğunu anlamamızı istiyor. Hatta bunun için bize ipuçları veriyor,” diye araya girdi Lara. “Mesela benim balkonuma bıraktığı kafanın bu olayla bir ilgisi olmalı. Bizden neden intikam almak istediğini anlamamız gerek. Şu anda yapabileceğimiz tek şey bu.”

“Lara haklı,” dedi Mark. “Bulanık suda balık avlıyoruz. Ama belki şanslıyızdır da Chris, Tarrach hakkında resmî bir tutanak hazırlamakla kalmamış, vakayla ilgili başka notlar da tutmuştur. Bize yol gösterebilir. Öyle veya böyle, Chris’in eşyalarının arasında böyle belgeler var mı diye bakmamız gerek, hem de hemen. Saat yedi buçuk, çok az zamanımız kaldı!”

Axel daha önce olduğu gibi bakışlarını Mark ve Lara arasında gezdirdi. Sonra omuz silkip iç geçirdi.

“İyi, peki. Gelin o zaman. Koliler arka tarafta, yedek parçaların yanında.”

İkisinin önüne geçti. Mark, Lara'yla bakıştı. Lara başını salladı. Ne de olsa Axel az önce çoğul konuşmuştu, bu iyiye işaretti.

Deponun her iki yanında elektronik cihazlar, kablo makaraları ve her türden alet edevatla dolu metal rafların tavana kadar uzandığı orta koridorundan geçtiler. Şirkette işler iyi gibi görünüyordu, bu da araba lastiğinden kürdana kadar her şeyin bir gecede temin edilebildiği, rekabetin yüksek olduğu internet çağında büyük bir başarıydı.

Ancak *POHL ELEKTRONIK*'in deposundaki ısıtma sistemi yeterli değil gibiydi. Deponun arka kısmına vardıklarında Mark titreyerek kollarını ovuşturdu, Lara da buz kesmiş gibi görünüyordu.

“Koliler şurada, yukarıda.” Axel üzerinde *Z13* yazan kirişi işaret etti. “Bir dakika bekleyin, hemen geliyorum.”

Bir köşede gözden kayboldu, kısa bir süre sonra karşısına elektrikli bir fork-liftle çıktı. Deneyimli olduğunu belli eden emin hareketlerle iki palet koliyi önlerine indirdi.

Mark üst sıradaki kolilerin üstündeki yazıları okudu. İkisi düzgün büyük harflerle yazılmıştı, Chris'in yazısı olmalıydı. Üzerinde *salon* yazan üçüncü kolideki yazı da aynı şekilde tanıdık görünüyordu.

Bunu Ellen yazmış olmalı, diye düşündü Mark, aynı şeyi Lara da fark etmiş benziyordu. Birkaç adım geri gitti, koli yığınının şüpheli ve Mark'a göre biraz da korkuyla baktı.

Mark, Ellen'in eski eşyalarıyla dolu kolilerle ilgili söylediklerini hatırladı. Lara apartmanın bodrum katında durduklarını ve yeni hayatında hiçbirini istemediğini söylemişti.

Mark paletlerin üst sırasındakileri kaldırıp alttaki kolileri inceledi. Yazıların hiçbirisi düzgün değildi, üstünkörü karalanmıştı, bunları Axel'in çalışanları paketlemiş olmalıydı. Alelacele ve umursamadan.

"Tamam," dedi Mark, "bunların üstünde *salon, mutfak, bodrum* yazıyor. Diğer paletteki kolilerin arasında üstünde *dosyalar, ofis, çalışma odası* ya da benzeri bir şey yazan var mı?"

"Hayır," dedi Axel, üstteki kolilerin sonuncusunu da kenara ayırdı. "Burada sadece plaklar, CD'ler, kitaplar var, bir de şu üç kolide... *ÖİV*? Bu ne demek?"

"*ÖİV* mi?" diye tekrarladı Mark. "Hiçbir fikrim yok."

"Özellikle ilginç vakalar' demek," dedi Lara, iki adam ona şaşkınlıkla bakınca omuz silkerek ekledi: "Nereden bildiğimi sormayın. Birden aklıma geldi."

"Evet, doğru, şimdi ben de hatırladım," diye mırıldandı Mark saçlarını karıştırarak. "Kitabında bahsetmek istediği vakaları işaretlemek için raporlarında bir kısaltma kullanıyordu. Sadece bu kısaltmanın *ÖİV* olduğunu bilmiyordum."

Lara'ya baktı. Lara başını öne eğmiş, ellerini kot pantolonunun ceplerine sokmuştu.

"İyi hadi, bakalım öyleyse," dedi Axel, bir çakı çıkardı. Koli bandını kesip kapağı açtı ve şaşkınlıkla bakakaldı. "Eyvah, yandık!"

Mark yanına gitti, Lara da yaklaştı, sonra üçü birden koliyi ağzına kadar dolduran klasörlere baktı.

Mark ilk dosyayı alıp sayfalarını karıştırdı.

Axel de bir tane aldı. "Umarım içindeki belgeler isme göre sıralanmıştır," dedi ama Mark başını iki yana salladı.

"Bunlar kazuistik değil," dedi, Axel'in soran gözlerle baktığını görünce ekledi: "Olay örnekleri değil yani. Bu klasörde sadece bir sürü istatistik ve makale kopyası var."

“Bunda da,” dedi Lara, o da klasörlerden birini açıp bakmıştı.

Mark başka bir tanesini karıştırıp of çekti. “Burada vakalardan bahsediliyor ama hasta ismine göre değil, teşhise göre ayrılmış. Toplamda yaklaşık yirmi klasör olmalı. Tarrach’a koyulan teşhisi bilmediğimiz için rastgele bir şey bulamayız. Şizofreni olabilir ama sadece bu bile birkaç klasörü doldurmaya yeter. Hepsine bakmak da rüm gece sürer.”

Lara yanına diz çöktü, üçüncü koliden başka bir klasör aldı. “Haklısın, sadece hasra dosyalarını içeren bir klasör yok gibi görünüyor. En azından klasör başlıkları doğruysa. O zaman her birine tek tek... Bir saniye, bu ne?”

Lara bir klasör yığınının yarısını yanına dizmişti, şimdi elinde kolinin dibinden çıkardığı bir kutu vardı. Kutunun kapağını açınca Axel dişlerinin arasından ıslık çaldı.

“Video kasetler! HDV, vay be, neydi o günler! Ona böyle bir kamera almıştım. Panasonic olmalı, Sony de olabilir. O zamanlar çok revaçtaydılar. Kamera da burada mı?”

“Hayır,” dedi Mark. “Sadece kasetler.”

“Ve üzerlerinde isimler var,” dedi Lara heyecanla, kutuyu Mark’a uzattı.

Birlikte kasetlerin üzerine büyük harflerle yazılmış küçük yazılara baktılar, sonunda Mark içlerinden birini çıkardı.

“İşte! Jochen Tarrach, Şubat-Haziran 2009. Bunlar Chris’in onunla yaptığı seansların kayıtları olmalı. Şimdi tek eksikimiz, bunlara bakabileceğimiz bir cihaz.”

Son sözleriyle birlikte soru sorarcasına Axel’e döndü, Axel kısa bir tereddütten sonra omuz silkti.

“Tamam, o zaman hepsini toplayıp içeri gelin. Eminim bir yerlerde bir cihaz vardır.”

“Teşekkürler,” dedi Mark. “Sen olmasan çaresiz kalırdık.”

“Sorun değil.” Axel bir el hareketiyle geçiştirdi, sonra Lara’ya sert bir bakış attı. “Ama şunu netleştirelim: Bunu senin işin yapmıyorum.”

“Biliyorum,” dedi Lara, bakışlarını kaçırmadı. “Yine de teşekkürler.”

“Hımm,” diye homurdandı Axel. “Eşyaları siz taşıyabilirsiniz. Benim müşterimi geri aramam lazım. Boşandığımdan beri tek bir siparişi bile kaçırmamam gerekiyor. Ön kapı açık, salon hemen sağda.”

Sonra pantolon cebinden cep telefonunu çıkarıp deponun çıkışına doğru ağır ağır yürüdü, fırtına yarı camlı kapının ardında doğaüstü bir ışık gösterisiyle parlayıp gürlüyordu.

Axel kısa bir telefon görüşmesi yaptıktan sonra ofisinin arkasındaki depodan eski bir video kaset oynatıcı çıkarmıştı ve cihazı salonundaki kocaman düz ekran televizyona bağlamakla meşguldü.

Uzun zamandır bekâr hayatı yaşadığı, bu odada özellikle hissediliyordu. Mark ve Lara oturmadan önce koltuktaki dergileri, bekârlar için yazılmış kişisel gelişim kitaplarını, boş cips poşetlerini ve giysileri kaldırmak zorunda kaldılar. Chris'ten kalan klasörleri aralarına yığıp incelemeye başladılar.

Chris'in yazılarında detaylandığı vakalar gerçekten de ilginçti. Hiçbir hastanın ismini vermemesine rağmen Mark tasvirlerinden bazı hastaları tanıdı. Mesela katatonik Cornelius Böck, Chris artık öğrenemeyecek olsa da adam Mark'la son karşılaştığında katatoniden tamamen sıyrılmıştı.

Mark eski iş arkadaşının çalışmalarını ayrıntılı olarak incelemek, alıntılanan ve mesleki merakını anında uyandıran kaynakları okumak için zamanı olmasını diledi. Belki tüm bunlar hallolursa açığını telafi edebilirdi ama şu an pek olası görünmüyordu.

Hiçbir şey bitmiş değil, dedi mücadeleci tarafı. Hâlâ bir şansın var. Hâlâ bir şansımız var, o yüzden...

Axel, "Tamam, hallettim," deyince düşüncelerinden sıyrıldı. "Yani çalışması gerek. Sizde durum ne? Bir şey buldunuz mu?"

“Hayır,” dedi Lara. “Christoph sadece Bay D., Bayan L. gibi kısaltmalar kullanmış ve her vakanın dosya kopyası da yok. Gerçi tasvirlerini iliştiirdiği birkaç tanesinde gerçek isimler yazıyor ama henüz Tarrach’ı göremediniz.”

“Bendekiler de aynı,” dedi Mark, iç geçirdi. “Tek umudumuz videodan bir şeyler öğrenmek.”

Axel eski bir askerin yorgun inleyişiyle kendini koltuğa bıraktı.

“Tamam, hadi deneyelim. Ama 4K çözünürlük beklemeyin. Bu manyetik bantlar yıllar geçtikçe bozuluyor. Özellikle de bir süredir depoda sıcaklık dalgalanmalarına maruz kaldıkları için. Hâlâ bir şeyler görebilirsek kendimizi şanslı sayalım.” Sonra tereddütle Mark’a döndü. “Nasıl bir şeyle karşılaşacağız? İğrenç şeyler değil, değil mi? Şu an midem kaldırmaz çünkü.”

“Hiçbir fikrim yok,” dedi Mark, Lara’ya baktı. “Bakıp öğreneceğiz.”

Lara daldığı klasörü kenara bırakıp gergin bakışlarla başını salladı.

Axel uzaktan kumandayı devasa televizyona doğru tuttu. “Hadi bakalım, başlıyoruz.”

Oynat düğmesine bastı, cihazdan vızıltı gibi bir ses çıktı. Ekran aydınlandı ve önce sadece bir uğultu duyuldu.

Sonra aniden sağ üst köşede tarih belirdi: *21 Şubat 2009*.

Görüntü kalitesi sahiden de kötüydü. O zamanki format henüz bu kadar büyük ekranlara uyarlanmamıştı ve ekranda dolanıp duran çizgiler kaydın eskiliğini ele veriyordu.

Ancak bulanık görüntünün asıl nedeni bunun bir güvenlik kamerası kaydı olmasıydı. Kamera yukarıdan aydınlık, kare bir odaya bakıyor, balıkgözü lens görüntüyü tuhaf bir şekilde büküyordu, odanın bir köşesine çömelmiş adam sanki cam bir kürenin içinde oturuyormuş gibiydi.

Kameranın bozuk açısı Jochen Tarrach'ı olduğundan daha kısa gösteriyordu. Ama odanın ortasındaki kapı temel alınırca adam en az 1,80 hatta daha uzun olmalıydı. Kaslı görünüyordu, beyaz tişörtü geniş göğsünün ve pazılarının üzerinde gerilmişti ama duruşu daha ziyade korkmuş küçük bir çocuğu andırıyordu.

Tarrach ellerini dağınık, sarı saçlarına gömmüş, çılgınca saçlarını çekiştiriyordu. Bir yandan gözlerini deviriyor, duvara daha fazla yakınlaşmak için çıplak ayaklarını yere bastırıp kendini duvara doğru itiyordu. Sanki duvarın içine girmeye çalışıyor gibiydi.

Aynı şekilde beyaz olan eşofman altının ağ kısmında büyük bir leke oluşmuştu, paniğe kapılmışa benziyordu. Dudaklarının kıpırdamasından, durmadan konuşmasından anlaşılabilirdi bu ama güvenlik kamerası sesi kaydetmemişti.

Bu sessiz görüntü Mark'ı ürpertti, Tarrach gibi çok şey yaşamış adamı böylesi bir korku ve paniğe sürükleyen ne olabilirdi?

Çok geçmeden bunun sadece bir sanrı olduğu anlaşıldı çünkü Tarrach ağzını kocaman açarak çığlık atmış, karşısında olduğunu sandığı görünmez bir şeye çılgınca vurmaya başlamıştı.

Sonra kayıt sona erdi.

Yine beyaz gürültü duyuldu, ardından sahne değişti. Bu seferki görüntü normal bir kameranın kaydıydı, ekranın üst köşesindeki tarih de *2 Mart 2009*'du.

Tarrach, Mark'ın Orman Kliniği'ndeki kapalı akut bakım ünitesinin terapi odası olduğunu anladığı, beyaz duvarlı, sade bir odada, bir sandalyede oturuyordu. Şimdi görüntüye ses de eşlik ediyordu, ses sisteminin hoparlörlerinden Tarrach'ın hıçkırıkları yükseldi.

Axel uzaktan kumandayı hemen kaldırıp telaşla sesi kısıtı. Mark bu tepkiyi gayet iyi anlayabiliyordu. Bu tür şeylere yıllarca

tanıklık ettiği halde şu manzara onu bile etkiliyorsa kim bilir Axel için nasıldı.

Sadece Lara, içinde olup biten hiçbir şeyi dışarı yansıtmamaya kesin kararlıymış gibi donuk bir yüzle öylece oturuyordu.

Tarrach'ın "Lütfen," diye ağladığını duydular, "lütfen, bunu durdurun! Artık onu görmek istemiyorum! Lütfen!"

Arka taraftan bir erkek sesi, "Kimi görüyorsunuz?" diye sordu.

Bu, Chris'in sesiydi. Mark rüyelerinin diken diken olduğunu hissetti. Şimdi gerginlikle ellerini ovuşturarak Lara'ya yine hızlıca bir bakış attı.

Acaba sesini Lara da tanımış mıydı, az önce klasördeki kısaltmayı hatırladığı gibi? Yoksa bunun on yıl önce öldürdüğü adamın sesi olduğunu sadece bağlamdan mı çıkarmıştı?

İki durumda da onun için korkunç olmalıydı.

"Orada," dedi Tarrach hıçkırarak hıçkırarak. "Tanrım! Her yerde! HER YERDE!"

Tarrach'ın sandalyesinden fırlayıp ekrandan kaybolmasını şaşkınlıkla izlediler. Hemen ardından kapıdan yumruk sesleri geldi, Tarrach'ın korkudan çatallaşan sesi duyuldu.

"Buradan çıkmak istiyorum! Beni buradan çıkarın! Lütfen! Buradan..."

Kayıt aniden sona erdi, bir iki saniyelik beyaz gürültünün ardından 10 Mart'ta kaydedilen başka bir seansa atladı.

Tarrach yine sandalyede oturuyordu. O gün adama çok daha yüksek dozda sakinleştirici verilmiş olmalıydı çünkü bu kez dik oturmuyordu, sola doğru eğilmiş, dirseğine yaslanmıştı.

Ağzının kenarlarından durmadan salya akıyordu, gözleri kızarmış, kan çanağına dönmüştü, yanakları da çökmüş görünüyordu. Son kayıttan bu yana en az beş kilo vermiş olmalıydı.

"Gitmesi gerek, gitmesi, gitmesi gerek," diye mırıldandı Tarrach, sözcükleri bir sarhoş gibi ağzında geveliyordu.

Chris ona ne gördüğünü tekrar sorunca Tarrach başını eğdi ve anlaşılmaz bir şeyler söyledi. Bu sırada yakası sırlıklam çıkmış tişörtüne salyaları akıyordu.

Kayıt sona erdi ve 16 Mart'a atladı.

Tarrach yüzünü güçlü ellerine gömmüş, yine ağlıyordu. Dizleri elektrik çarpmış gibi zangır zangır sallanıyor, geniş omuzları her hıçkırışında sarsılıyordu.

"Gitsin!" diye uludu. "Lütfen doktor! Gönderin onu! Artık dayanamıyorum!"

Sonra bir elini yüzünden çekip tam önünde duran büyük bir böceği uzaklaştırmak ister gibi savurdu.

Arkadan Chris'in, "Onu uzaklaştıramam," dediği duyuldu. "O burada değil. Sadece sizin hayal gücünüzde."

Şimdi Tarrach diğer elini de indirdi ve inanamayarak kameraya baktı.

"Bu doğru değil!" diye bağırdı. "Görüyorum işte! Apaçık orada! Bunlar... bunlar..."

Söylemek istediği her neyse yine hıçkırıkların arasında boğuldu. Ellerini tekrar yüzüne götürüp daha yüksek sesle, daha büyük bir çaresizlikle uludu.

On saniye sonra görüntü tekrar kesildi, ekran yine beyaza dönüp karıncalandı.

"Ne görüyor bu?" diye sordu Axel, Mark cevap verip hiçbir fikri olmadığını söyleyemeden başka bir kayıt belirdi.

Kayıt iki ay sonrasıydı. Tarih 19 Mayıs'ı gösteriyordu.

Tarrach daha da bitkin görünüyordu. Elmacık kemikleri çıkmış, ağzının etrafındaki gamzeler derin çukurlara dönüşmüştü.

Yine de daha iyi gibiydi. Bakışları aydınlıktı, dizlerini hâlâ sallıyor olsa da duruşu artık o kadar da endişeli ve gergin değildi.

Chris'in, "Deneyelim mi?" diye sorduğu duyuldu, bunun üzerine Tarrach başını salladı.

“Ever, haklısınız doktor. Artık bundan kurtulmam, bu sorunla yüzleşmem gerek.”

“Onu hâlâ görüyor musunuz?”

Tarrach yine başını salladı, âdemelması inip çıktı. “Her yerde sürekli karşıma çıkıyor.”

“Şu anda burada mı?”

“Ever, burada,” diye karşılık verdi Tarrach. “Burada olmadığımı tabii ki biliyorum ama yine de onu görüyorum.”

Sandalyenin kollarını daha sıkı kavradı, çenesiyle solda, ekranın dışında kalan bir yeri işaret erti. “Şu anda orada, köşede.”

“Ne yapıyor?”

“Bana bakıp sırtlıyor.” Tarrach bakışlarını indirip tiksintiyle silkelendi. “Aman Tanrım, çok çirkin!”

“Onu görmezden gelebilir misiniz?”

“Bilmiyorum.” Tarrach burnunu çekti, sonra başını sallayıp kaldırdı. “Ama deneyeceğim. Yapabileceğimi düşünüyorum. Sonuçta gerçekten burada değil.”

“Hayır, değil,” diye onayladı Chris arka planda. “Konuştuğumuz gibi yapın. Ne kadar sürdüğü önemli değil. Bana her şeyi anlatabilirsiniz. Ve burada güvende olduğunuzu aklınızdan hiç çıkarmayın. O sadece bir halüsinasyon. Burada değil. Ne burada ne de başka bir yerde.”

Tarrach'ın âdemelması yine inip çıktı.

“Tamam,” dedi sonunda ve bir an için ekranın dışına çıktı. Tekrar yerine oturduğunda elinde bir bardak su vardı. “Size anlatacağım. Ama bir konuda yanılıyorsunuz doktor. Burada güvende değilim. Artık hiçbir yerde güvende değilim. Aslında uzun zamandır cehennemde yaşıyorum, o da bunu bana hatırlatıp duruyor.”

Chris bu sözleri yorumsuz bıraktı. Belki de Mark'ın şimdi düşündüğünü o da o zaman düşünmüştü. Cehennem herkesin

kendi içinde yarattığı bir yerdi. Bir kez oluştuktan sonra ondan kurtulmanın tek yolu insanın kendi inancıydı.

Jochen Tarrach bir yudum su içip kendini toparladı ve ardından anlatmaya başladı.

On yıl önce Chris'in dinlediği gibi, şimdi Mark, Lara ve Axel da onu dikkatle dinliyordu. Hiçbiri dile getirmese de çok geçmeden Jochen Tarrach'ın abartmadığına kanaat getirdiler.

Tarrach'ın geçmişte ve hâlâ yaşadığı şeyler onun için gerçekten de yeryüzünde cehennemi yaşamak gibi olmalıydı.

Chris'in de böyle düşündüğüne şüphe yoktu.

“Kasırgalara neden isim verildiğini biliyor musunuz doktor?” diye başladı Tarrach. “Kızımızın küçükken çok sevdiği bir masal vardı, neredeyse her akşam yatmadan önce okurduk. Adı *Dev Oyuncacı*’ydı. O masalı biliyor musunuz?”

Arkadan hiçbir şey duyulmadı, muhtemelen Chris yalnızca başını hayır anlamında sallamıştı.

“Eski bir masal, Grimm Kardeşler’den sanırım,” diye açıkladı Tarrach. “Dev bir kralın kızıyla ilgili. Kız bir gün yürüyüşe çıkar ve bir tarlada birkaç köylüye denk gelir. Köylüler kıza kıyasla çok küçük oldukları için kız onları oyuncak sanır. Böylece onları arabaları ve atlarıyla beraber eve götürüp onlarla oynar. Sonra babası gelir, onların sadece ondan daha küçük canlılar olduğunu söyleyerek kıızı azarlar. Kız babasının sözünü dinleyip köylüleri tarlaya geri götürür, hepsi bu.”

Tarrach omuz silkti.

“Kızım bu dev kızın küçük dünyayla oynadığını hayal etmeyi çok eğlenceli bulurdu. Tabii o zamanlar dört ya da beş yaşındaydı. Ama yetişkin olarak insan olaylara farklı bakıyor. Özellikle yıllardır Orman Müdürlüğü’nde çalışıyorsanız ve doğanın ne kadar güçlü olabileceğini bizzat görmüşseniz. Çünkü fırtınalar masaldaki deve epey benzer. Onlar da tıpkı bir dev gibi canı istediğinde stres atar ve bizimle istediğini yapar. Ama hiçbir kral yardımınıza gelmez. Yapabileceğiniz tek şey bekleyip

rüzgârın eninde sonunda kesileceğini ummaktır. Ama o zamana kadar dikkatli bir dev gibi davranır. İnsanların böyle bir şeye isim vermesine şaşmamalı.

Doksanlardaki Vivian, Wiebke ve Lothar'ı hatırlayın ya da geçen seneki Kyrill'i. Neler yaptılar öyle! Lotbar öfkesini çıkarırken komşumun çatısı kâğıttan uçak gibi komple uçtu. Evi tam rüzgâr koridorundaydı. Çok fenaydı!

Sonra şubatta Quinten geldi. Bunun saçmalık olduğunu düşünen çok insan var, biliyorum ama iklim değişikliği meselesinde bir gerçeklik payı var. Bunu anlamak için de denizde süzülen erimiş buz kütleleri üzerindeki kutup ayılarının fotoğraflarını görmeye gerek yok. Kendi çevrenize baksanız yeter. Her halükârda ben çocukken bu kadar çok fırtına olduğunu hatırlamıyorum, en azından bu şiddette değil. Ve ben kırklarımın başındayım, yani çok uzun zaman önce değildi.

Neyse, şu Quinten bayağı bir kudurmuştu, biliyorsunuz zaten. Sadece kasabada değil, özellikle de ormanda.

Güneybarıdaki şu lanet monokültürler 1990'lardan kalma bir lanet. O zamanlar Fahlenberg'de kâğıt fabrikası vardı."

Tarrach boğazını temizledi. Korktuğu ve asıl olayı anlatmayı geciktirmek için konuyu olabildiğince uzattığı belliydi.

Mark psikiyatrist olduğu dönemde travma hastalarında bu tür kaçınma stratejilerini sık sık görmüştü. Hastayı sıkıştırmanın bir anlamı olmadığını biliyordu. Bu tür konuşmalar sabır ve empati gerektiriyordu, en iyisi hastanın istediği şekilde konuşmasına izin vermektir.

Chris de aynı şeyi yapmış gibi görünüyordu. Her durumda sesi duyulmuyordu. Kadrajın dışında kaldığı için Mark yüzündeki ifadeyi göremedi ama bakışlarındaki bir şey Tarrach'ın dikkatini çekmiş gibiydi.

“Özür dilerim doktor,” dedi. “Bütün bu ayrıntılarla sizi sıkmak istemem. Ben sadece bağlamı anlamanız için anlatıyorum. Eğer size ormandaki monokültürden bahsediyorsam bunun tek nedeni, şu anda burada sizinle oturmamda bunun da payının olması.

Şu lanet olası çam ağaçları! Oraya bir sürü çam ağacı dikilmişti. Bilirsiniz, iğne yapraklılar çabuk büyür, o yüzden kâğıt üretimi için idealdir. Dezavantajı hepsinin aynı şekilde kök salması ve birbirlerine pek destek olmamaları. Bu yüzden daha sonra karışık kültürlere geri döndüler. Sadece seksenlerdeki orman ölümü yüzünden değil, ağaç popülasyonunu korumak için. Karışık kültürlerde toprağa çeşit çeşit kök salınır, o zaman fırtına fazla hasara yol açamaz.

Bu bahara kadar ucuz atlatmıştık. Monokültüre rağmen yıllar boyunca fırtına yüzünden büyük bir hasar oluşmadı çünkü Wiebke, Lothar ve isimleri her neyse, farklı bir yönden geldiler. Böylece Orman Müdürlüğü işi şansa bırakmaya devam etti. Ama şans gelip geçicidir, sonra bu yıl Quinten geldi. Fırtına geçtiğinde birkaç dev orada mikado oynamış gibi görünüyordu. Neredeyse kızımın masalındaki gibi.

Tam bir kaostu! Hepsini kaldırmanın haftalar alacağını biliyorduk. O yüzden geniş bir alana yayılmaya karar verdik, iki kişilik sekiz takıma ayrıldık ki işimizi kolaylayalım. İşte işler boka sarmaya burada başladı. Özür dilerim ama bunu başka bir şekilde ifade edemem.”

Kısa bir ara verip su bardağından bir yudum aldı. Sonra derin derin iç geçirip yine omuz silkti.

“Ben iyi bir iş arkadaşayım doktor. Dayanışma ve dostluk benim için önemlidir. İşimiz tehlikeli çünkü. Her an bir şey olabilir, diğer çalışanlara her zaman güvenebilmeniz gerek. Herkes iyi geçinirse işler yolunda gider.

İnanın, hep yapmaya çalıştığım şey buydu. Hiçbir iş arkadaşım ile böyle bir sorun yaşanmadı, aile gibiydik. Sadece yeni gelende öyle olmadı. Reiner Schenk, adı buydu. Onunla bir türlü anlaşılamıyordum. Biliyorum, şimdi bahane gibi geliyor ama gerçekten benim hatam değildi. Zaten hiçbirimizle anlaşılamıyordu. Adam sürekli kurallara aykırı davranıyordu. Ukala biriydi, üstelik tam bir şerefsizdi. Böyle dediğim için kusura bakmayın ama gerçekten öyleydi. Bürün iş arkadaşlarıma sorabilirsiniz.

Muhtemelen bir psikiyatrist olarak eksikliklerini örtmeye çalıştığını söylersiniz, belki doğrudur da. Ama bizim yüzümüzden böyle davranmasına gerek yoktu. Ona başından beri şans vermeye devam ettik, gerçekten ama bir süre sonra hepimizin sinirini bozmaya başladı.

Öyle bir tavrı vardı ki! Sürekli kışkırtıcı hareketler, her şeyi ben bilirim havaları, hep ilgi odağı olma çabası. Üstelik öyle pek zeki biri de değildi. Sadece bilgellikten nasibini kepçeyle almış gibi davranmayı seviyordu. Ama hep hata yapıyordu. Hatta bir keresinde dikkat etmediği için bir Unimog'u mahvetmişti. Verdiği zararın sorumluluğunu alacak cesareti de yoktu. Bizden birini suçlamaya kalkıştı. E tabii böyle olunca en sevilen çalışan olmayı başaramadı.

Sonra geçen yılki Noel partisinde çizgiyi iyice aştı. Werner'in karısına ciddi ciddi asıldı. Hem de rahatsız edici bir şekilde. Elbette zaman zaman hepimizin arasında tatsızlıklar oldu ama arkadaşlarımızdan birinin karısına asılmak hiçbirimizin aklına bile gelmezdi. Bu Schenk dışında hiç kimsenin.

Werner'i o geri zekâlıya saldırmamın diye ancak dört kişi tutabildik. Schenk, Werner'den biraz daha uzundu; bir doksan olmalı ve birkaç kilo daha ağırdı. Ama Werner onu pataklasaydı paramı Werner'e yatırırdım. Öfkeden gözü dönmüştü!

Tahmin edebileceğiniz gibi parti böylece bitti, sonrasında ikisi de kendi yoluna gitti. Böylesi daha iyi oldu. Yanlarında kimse yokken karanlıkta karşılaşsalar ne olurdu düşünmek bile istemiyorum. Werner çok kindar olabilir. Ama kim onu suçlayabilir ki? En azından ben suçlamam.

Şimdi bu Schenk'in neden şutlanmadığını sorabilirsiniz. Kolayca işten çıkarılabilirdi, özellikle de çalışma ortamını bozduğu için. Ama ilişkiler önemlidir, Reiner Schenk de orman müdürümüzün kuzeniydi. Müdür olayı hafife aldı. Bize ardına düşmeyin dedi. Herkes hara yapar. Bir sonraki partide alkol yasağı olacak. Falan filan.

Aslında Schenk son işinden kovulmuş, orada da benzer bir şey olmuş olmalı. Bunu Werner'in karısıyla ilgili olaydan hemen sonra öğrendik. Hatta eski iş yerindeki bir sekreterin onu cinsel tacizden şikâyet ettiği bile söyleniyordu. Doğru olup olmadığını bilmiyorduk ama en azından Schenk'in neden Hessen'den kalkıp Fahlenberg'e geldiğini açıklıyordu. Burada onu koruyabilecek bir kuzeni vardı."

Tarrach yine su içti ve derin derin iç geçirdi. Eliyle yüzünü ovuşturup yardım ararcasına Chris'in yanında duruyor olması gereken kameraya baktı.

"Burada sigara içebilir miyim?" diye sordu.

"Maalesef, burada sigara içmek yasak," dedi Chris. "Kısa bir mola vermek ister misiniz?"

Tarrach başını iki yana salladı. "Hayır, vermesek daha iyi. Yoksa bir daha tüm hikâyeyi anlatamam. Şu anda bir sigara gerçekten iyi olurdu ama..." Bir kez daha iç geçirdi. "Neyse! Devam edelim. Sonrasında bir paket sigara içeceğimden eminim ama önce bunu halletmek istiyorum."

Su bardağını bir yudumda boşalttı, sonra ekranın dışında alan bir yere koydu, konuşmaya devam ederken gözlerini elinden ayırmadı.

“Genelde hep Gregor’la çalışırdım. Gregor ile ben birbirimizi kuldandan beri tanıyoruz. İyi bir adamdır, her zaman sakin ve düşüncelidir. Hiçbir şey kolay kolay huzurunu bozamaz. Gerçek arkadaşlarız, iyi bir takımız.

Ama Werner’in karısıyla ilgili olay yüzünden yeni yılda her zamankinden farklı bir şekilde dağıldık. Gregor, Werner’in yanına gitti, bana da şu Schenk düştü. Tahmin edebileceğiniz gibi çok sevinmedim tabii ama bir şey demedim, kabul ettim.”

Tarrach bir anda başını kaldırdı, iki elini de yumruk yaptı.

“Kahretsin, keşke bir şey deseydim! O zaman burada olmazdım, o da... o da...”

Sonra çöktü, ağlama nöbeti geçirmemek için mücadele ettiği belliydi. Kendisiyle iki dakika kadar boğuştu, Chris de sessizce bekledi.

Sonunda Tarrach kendini yine roparlamış gibiydi fakat yüzündeki gülümseme gergin görünüyordu.

Mark aynı şekilde gülüyormuş gibi görünen ama aslında bu mimikle korktuklarını ifade eden şempanzeleri düşündü. Jochen Tarrach da az sonra anlatacaklarından korkuyor gibiydi. Bu gülümseme bu yüzdendi. Jargonda denildiği gibi bu “uyumsuz mimik” bu yüzdendi.

“Biri keşke şöyle olsaydı böyle olsaydı dediğinde babam hep ne derdi biliyor musunuz? ‘Köpek sıçmasaydı kimse boka basmazdı.’ Ben de o gün Schenk’le çalışmayı reddetseydim muhtemelen her şey farklı olurdu. Ama insan yaşayıp gördükçe akıllanır, değil mi?

Neyse, Unimog’lardan biriyle ve elektrikli testerelerimizle ormana, Kössingen’e doğru uzanan ormanlık alana gittik.

O sabah feci soğuktu. Kar hemen hemen durmuştu ama o nemli soğuk insanın iliklerine kadar işler. Ne kadar sıkı giyinirseniz giyinin, yine de donarsınız. Faydası olacak tek şey tempolu çalışmak, arada bir de sıcak bir kahve içmektir.

Farkındayım, yine konudan sapıyorum. Kusura bakmayın.”

Elini saçlarında gezdirip omuzlarında çok ağır bir yük taşıyan biri gibi inledi, sonra konuşmaya devam etti.

“Neyse, tepeye çıktık, fırtınanın yarattığı yıkıma uzaktan baktık.

Reiner, ‘Hay ben böyle işin!’ dedi, ilk kez onunla aynı fikirdeydim.

Orman bombalanmış gibi görünüyordu. Ormanın bize düşen kısmında hâlâ ayakta duran neredeyse tek bir ağaç bile kalmamıştı. Çoğu kibrit çöpü gibi kırılmıştı, toprağın her yerinden kökler fırlanmıştı, birkaç ağaç gövdesi sanki şu masaldaki dev kız onlarla örgü örmeye çalışmış gibi birbirine dolanmıştı.

Koruyucu kıyafetlerimizi giyip baretlerimizi takarak yola koyulduk. İlk iş daha sonra istiflenip taşınabilsinler diye kütükleri kaldırıp kesmekti.

Ancak o zaman ısınabildim. Testereyle kesmek sadece ağır bir iş olduğu için değil, aynı zamanda sürekli tetikte olmayı gerektirdiği için. Devrilen ağaçlar sinsî olur. İnsan gerilir. Testereyi nereye dayadığına bir av köpeği gibi dikkat etmesi gerekir.

Bu kadarı yetmezmiş gibi bir de onca zaman Reiner’e göz kulak olmak zorunda kaldım. Fırtınada yıkılan onlarca ağacı kestiğini iddia etse de beş dakika sonra anladım ki bu da onun böbürlenmelerinden biriydi.

Olsa olsa önceden kesilmiş birkaç gövdeyi parçalanmıştır. Ama şişinip duran bu herif bunu tabii ki kabul etmezdi. Aksine, bana işin doğrusunu anlatmaya kalktı. Aptal herif!

Yine de iyi ilerleme kaydettik, bir süre sonra devrilen gövdelerden küçük bir tepemiz oldu. Bu bizi bir süre oyalar deyip öncesinde bir kahve molası verelim dedim.

O anda yine Reiner'liğini yaptı. Bu aptalca kışkırtmaları bugün bile anlamış değilim. Bir ergen yapsa neyse ama herif benden üç yaş büyüktü.

'N'oldu, yoruldun mu?' diye sordu bana, hangisine daha çok öfkelenim bilmiyorum; alaycı sırıtışına da mı yoksa ses tonuna mı. Öyle gıcırtılı, tiz bir sesi vardı ki! Yüz kiloluk bir adamdan ziyade boğuk sesli yaşlı bir kadının sesi gibiydi.

Biliyorum, bu dediğim adil değil, sonuçta sesine ya da aksanına bir şey yapamazdı ama o pişkin sırıtışıyla birleşince gerçekten tepem attı.

Hâlâ dipçik gibiymiş, molaya falan ihtiyacı yokmuş, ben istersem dinlenebilirinişim, sonra etrafı toplamasına yardım edermişim. Sonra testeresiyle kütük yığınının üstüne çıkıp işe hemen başlamak istedi.

Dursun diye seslendim. Seçtiği yerin yanlış olduğunu söyledim. Altta uzun bir dalın yay gibi gerildiğini görebiliyordum. Ama bana, 'Bırak da işimi yapayım,' dedi.

'Zaten ne yaptığımı biliyorum!'

Tam olarak böyle dedi. Son sözleri bunlar oldu.

Ben koşup onu durduramadan motoru çalıştırıp testereyi dayadı."

Tarrach ağlamaya başladı, yüzünü ellerinin arasına gömdü.

"Denedim," dedi hıçkıra hıçkıra. "Gerçekten denedim. Sonuçta ondan ben sorumluydum. Biri iş arkadaşından daha tecrübeliyse arkadaşına göz kulak olmak onun görevidir. Ama bu herif bu kadar inatçı ve aptalken ben ne yapabilirdim ki?"

"Mola verelim ister misiniz?" diye sorduğu duyuldu Chris'in.

Tarrach ellerini kaldırıp başını iki yana salladı. Kamcranın dışından bir paket mendil alıp sümkürerek burnunu sildi.

“İyiyim,” dedi burnunu çekerek. “Sadece... o görüntü... ah, Tanrım, o görüntü! Zihnime öyle bir kazındı ki...”

Cümlesini tamamlamadı. Onun yerine yeni bir mendil alıp tekrar burnunu sildi. Çok daha kötü görünüyordu. Gözleri kırmış, yüzü solmuştu, sanki yüz kaslarındaki tüm güç çekilmiş gibi yanakları sarkmıştı.

Sonra dimdik oturdu, çok rahatsız edici bir şeye göğüs germeye karar vermiş biri gibi çenesini kaldırdı.

Konuşmaya devam ettiğinde sesi yine sakindi ama sesindeki titreşimden kendini zorladığı anlaşılabilirdi.

“Her şey inanılmaz derecede hızlı oldu,” dedi. “Bir saniye bile sürmedi ama ben ağır çekimdeymiş gibi hissettim. Her ayrıntıyı gördüm. Böyle bir şey mümkün mü yoksa hayal mi gördüm?”

“Bir şok yaşadığımızda algılarımız özellikle keskinleşir,” diye açıkladı Chris. “Bu bize atalarımızdan kalan bir şey, avlanırken hayati bir öneme sahipti.”

Jochen Tarrach başını sallayıp dalgın dalgın yere baktı.

“Reiner tehlikeyi görmedi,” dedi sessizce. “Üstteki kütüğün altında yay gibi gerilen dalı görmedi. Dal fırlayıp inanılmaz bir güçle ona çarptı. Sonra...”

Yutkundu, âdemelması yine inip çıktı. Sonra eliyle havada bir yay çizdi.

“Kafası bir anda uçup gitti. Yüksekten pas atılan bir futbol topu gibi. Havada birkaç kez döndü, o sırada bareti düştü. Sonra... sonra kafası tam ayaklarının önüne düştü. Çok... çok acayip görünüyordu... Acayip denir mi? Denir herhalde.

Apışıp kalmıştım. Bedenine baktım. Hâlâ odun yığını üstünde duruyordu. Manyakça bir şeydi. Kafaları kesildikten sonra bile etrafta koşuşturan tavuklarla ilgili hikâyeler duymu

tuun ama bunun bir insanda da mümkün olduğunu... hiç hayal etmemiştim. Gerçi... koştığı falan yoktu. Aslında hiçbir şey yapmadı. Orada öylece durdu. Bir saniye, belki iki.

Sonra mororlu testere elinden düştü, anında kapandı, sonra o... yani bedeni... sırtüstü yere düştü, kum torbası gibi, orada öylece kaldı.

Aına... boğazından kan fışkırıyordu... bir sürü kan... kesik kesik... ama durmadan... çim fıskiyesi gibi! Sonra elleri... Ellerini kaldırdı. Gerçekten kaldırdı, yemin ederim! Parmakları hareket erti... sanki görünmez bir akordeonu çalıyordu.

Ama en fenası kafasıydı... kafası ayakkabımın çelik burunun hemen önündeydi. O da ölmemişti biliyor musunuz? Gözleri hâlâ oynuyordu. Bana bakıyordu.

Tanrım, çok korkunçtu! Ağzının hareket edişi... sanki... bana bir şey söylemek ister gibi.

Tabii ki söyleyemezdi, ben de bir şey duymadım zaten. Ama şimdi... şimdi onu sürekli duyuyorum.

Bu kafa beni takip ediyor. O çirkin, kesik kafa. Şişmiş göz torbalarının üzerinden bana bakan gözleriyle. Onun o tiz sesini duyuyorum. Her yerden geliyor, kaçamıyorum.

Bana ne diyor biliyor musunuz? Senin suçundu diyor. Çünkü ona göz kulak olmamışım. Hepsi benim suçummuş!"

Sonra kendini tutamayıp hıçkırıklara boğuldu, başı öne düştü.

"Onu görüyorum," dedi ağlayarak. "Her yerde. Her yerde! Çünkü benim suçum. Benim suçum!"

Ardından sözleri çaresiz bir ağlamaya dönüştü, sonra kayıt sona erdi.

Ağlayan adamın görüntüsü kayboldu, ekranda sadece statik bir hışırtının eşlik ettiği beyaz karıncalanmalar görölüyordu.

Televizyon yine duvarda siyah bir düzlüğe döndükten sonra salona boğucu bir sessizlik çöktü. Pencerenin diğer yanında fırtına hâlâ uğulduyordu, öncekilerden daha parlak bir şimşegin ardından tavan lambası bir an için yanıp söndü.

Axel uzaktan kumandayı sehpanın üzerine koydu, arkasına yaslanıp başını kaşıdı.

“Vay canına, korkunç! Ben de bu yüzden elektrik mühendisi oldum zaten. Her gün böyle hikâyeler dinlemek zorunda kalsaydım ben de tımarhanelik olurdum. Bu adam gerçekten ölen arkadaşının kafasını onca zaman görmüş mü yani?”

“Sanırım görmüş,” dedi Mark çenesini ovuşturarak. “İntrüzyon.”

Axel kaşlarını çatarak Mark’a baktı. “İnt... ne?”

“Yani insanın kötü bir deneyimin anısından bir türlü kurulamaması,” diye açıkladı Lara, bunca zaman ev hayvanı gibi kucagında tuttuğu klasörü diğerlerinin üzerine koydu. “Aslında sadece hatırlamak da değil. Tek istediğin bu kötü deneyimi unutmakken zihninde tekrar tekrar yaşamak. Ve bununla ne kadar savaşırsan o kadar kötüleşir. Özellikle de asıl olayı bastırmışsan. Sonra bilinçaltın sana oyunlar oynar. Kâbus görüp uyanamamak, çünkü zaten uyanık olmak gibi.”

“Halüsinasyon mu?” diye sordu Axel. “Sende olduğu gibi mi?”
Lara başıyla onayladı.

“Bayağı fenaymış!”

“Özellikle de bundan etkilenenler için.”

Lara ona inatlı bir bakış attı, Axel ne demek istediğini anladı.

“Hayır Lara. Bu bir özürse gözümde bir değeri yok.”

“Biliyorum ama en azından artık anlarsın belki.”

Axel kızgınlıkla baktı. “Chris’i sen öldürdün! Tamam, belki bilerek yapmadın ama sanıyor musun ki...”

“Kesin şunu, ikiniz de!” diye araya girdi Mark. “Böyle tartışmalara ayıracak vaktimiz yok. Şu an önemli olan tek şey, Tarrach’a ne olduğunu ve oğlunun bizi neyle suçladığını öğrenmiş olmamız.”

“Ah, gerçekten mi?” dedi Axel. “O zaman lütfen biraz anlatırmısın, ben hiçbir şey anlamadım da.”

“Tamam, baştan alalım,” dedi Mark, sesindeki sabırsızlığı gizlemeye çalışıyordu. “Jochen Tarrach iş arkadaşının başının koptuğuna tanık oldu. Şoka girdi ve kaza yüzünden kendisini suçladı. Bu da şiddetli sanrıları tetikledi. Arkadaşının kafasının onu suçlamak için peşine takıldığına inandı.”

Axel kaşlarını çatı. “Şu eski hayalet filmlerindeki gibi mi?”

“Evet, onun gibi bir şey,” dedi Mark. “Aslında hayalet filmlerinin çoğu kötü deneyimler veya suçluluk duyguları tarafından tetiklenen bu tür sanrısız görüntülerle alakalıdır. Poe’nun *Gammaz Yürek* öyküsünü düşün.”

“Okumak pek bana göre değil,” diye yanıtladı Axel. “Ama ne demek istediğini anladım. Yine de bana hiçbir şey ifade etmiyor. Tarrach bunda hiçbir suçu olmadığını anlamış olmalı. Eğer gerçekten söylediği gibiyse iş arkadaşı onun uyarısına kasten kulak asmamış. İşin aslı adam aptalmış ve aptallığı hayatına mal olmuş. O zaman Tarrach niye kendini suçluyor ki?”

“Bizim gibi olayın dışında olanlar için her şey çok açık olabilir,” dedi Lara. “Ama insan bir durumun içine çok fazla

batarsa basiretini kaybeder. O zaman da yapabileceği başka bir şey olmadığını anlamaz olur.”

“Haklı,” dedi Mark, Lara’nın hem Jochen Tarrach’tan hem de amcasına karşı nefsi müdafaasından bahsettiğinin farkındaydı. “Tarrach’a göre iş arkadaşı gerekli deneyime sahip olmadığı için Tarrach kendini ona karşı sorumlu hissediyordu. Bir yanı bu kazada bir suçu olmadığını farkındaydı. Arkadaşının inatçılıktan, dikkatsizlikten ya da dediğin gibi sadece aptallığından kendi kendini yaktığının farkındaydı. Ama daha baskın bir yanı kendini suçluyordu. Yeterince hızlı davranırsa ya da başka bir şey yapsa arkadaşının hara yapmasını engelleyebileceğine kendini inandırmış olmalı. Bu düşünce biçimi travma geçirmiş insanlarda çok yaygındır. Gerçekler ve gerçekleşmesini istedikleri birbirine karışır, olayı farklı hatırlamaya başlarlar. Özellikle de işin içine suçluluk duygusu girince. Tam da bunun üstesinden gelmek inanılmaz zor olur.”

Axel alnını ovuşturdu. “Tamam, bu işlerin uzmanı sensin. Ama bunun sizinle ne ilgisi olduğunu hâlâ anlamış değilim. Tamam, baba sonrasında çıldırdı çünkü intü... inrrü... yani anılarıyla başa çıkamadı. Ama oğul neden sizden intikam almak istiyor?”

“Çünkü Ralf Tarrach babasının cinnet geçirmesinden beni sorumlu tutuyor,” dedi Lara. “Muhtemelen Chris babasına destek vermeye devam etseydi babasının hiçbir zaman çıldırmayacağını düşünüyor. Terapistini elinden aldım.”

“Bana gelince,” diye ekledi Mark, “ben de o zamanlar Lara’nın gerçek kimliğini bulmasına yardım eden kişiydim. Ayrıca bildiğin gibi intihar etmesini engelledim.”

“Evet,” diye homurdandı Axel. “Hepsi gazetede çıktı.”

“Sonrasında Lara hapse girmek yerine terapi aldığı için Ralf Tarrach’ın gözünde ceza sayılmadı,” diye devam etti Mark. “Ka

il olarak yargılanmasını istiyordu. Chris'in, dolaylı olarak da ailesinin ölümü yüzünden."

"Yok artık!" diye inledi Axel, yine alnını ovuşturdu.

"Bu tavır sana çok da yabancı değildir," dedi Lara. "Değil mi Axel? Son on yıldır neler çektiğim hakkında hiçbir fikrin yok ama yine de beni hâlâ yargılıyorsun."

Mark bir elini kaldırdı. "Lara, lütfen!"

"Hayır," dedi Axel sakince. "Haklısın Lara. Aslında neler olduğunu biliyorum. Chris bulunduğunda oradaydım. Anlamakta zorlandığım sadece seninle... Ellen Roth arasındaki durum. Senin şimdi başka biri olmanı kafamda hâlâ oturtamadım."

"Kolay olmadığını biliyorum," dedi Lara. "Benim için de farklı değil."

"Ama az önce yok artık derken bunu kasetmedim," dedi Axel. "Birden aklıma bir şey geldi, sanırım şu Ralf'ı nasıl bulabileceğinizi biliyorum."

Mark ve Lara bir ağızdan "Nasıl?" diye sordu.

"Babasına sorabilirsiniz."

"Ne?" dedi Mark, Lara da ağzı açık Axel'a bakıyordu.

Axel biraz mahcup görünüyordu, özür dilercesine ellerini kaldırdı. "Kusura bakmayın, ilk başta aklıma gelmedi çünkü isim bana bir şey çağrıştırmadı, üstünden de çok zaman geçti. Son on yılda bu bölgede bir sürü şey oldu. Ayrıca o aralar bozulan ilişkiyi düzeltmekle meşguldüm. Bu boşanmanın bana neye mal olduğunu düşününce en büyük hatam da buydu."

"Jochen Tarrach'ın ölmediğini mi söylüyorsun?" diye sabırsızlıkla sordu Lara.

"Şey, ever," diye karşılık verdi Axel. "En azından öyle düşünüyorum. O zamanlar Fahlenberg'de bir adamın ailesini vurduğunu duymuştum. Adı gazetelerde yazmıyordu ama daha sonra

müşterilerimden biri bana herifin kendini başından vurduğunu ama ölmediğini söyledi.”

Mark kulaklarına inanamadı. “Sen de bunu bize şimdi mi söylüyorsun?”

“Bir kez daha altını çiziyorum: Üstünden on yıl geçti ve Tarrach ismi bana hiçbir şey çağdırtmadı,” diye kendini savundu Axel. “Ayrıca o günlerde en yakın arkadaşımı kaybetmiştim ve ilişkiyi kurtarmaya çalışıyordum. O zamandan beri de Fahlenberg’e pek sık gitmiyorum. Bunu en iyi senin anlaman gerek, değil mi?”

Mark yatıştırmak istercesine ellerini kaldırdı. “Sorun yok, özür dilerim. Aslında kendime daha çok kızıyorum çünkü Ralf’ı bulmaya o kadar odaklandım ki aklıma başka bir olasılık gelmedi. Jochen Tarrach’a ne olduğunu biliyor musun?”

“Tek bildiğim bir süre hastanede kaldıktan sonra bir bakımevine gönderildiği,” dedi Axel. “Yanlış hatırlamıyorsam Pfauenhof’tu. Evet, doğru, müşterimin bunu bana neden anlattığını da şimdi hatırladım. Bu duruma karşı epey ses çıkaran bir kampanya düzenlenmişti, kamu kaynaklarını bir katil için...”

Lara birden gülmeye başladı. Karanlık, neredeyse alaycı bir kahkahaydı, iki adam şaşkınlıkla ona baktı.

“Bu kadar komik olan ne?” diye sordu Axel.

“Hiç,” dedi Lara, başını iki yana salladı. “Hiçbir tarafı komik değil. Sadece hiçbir şeyin hayattan daha ironik olmadığını fark ettim.”

“Ne demek istiyorsun?” diye sordu Mark.

“Pfauenhof’un nerede olduğunu bilmiyor musun? Steinbach’ta!”

Şimdi de Mark’ın ağzı açık kaldı.

“Evet, doğru duydun,” dedi Lara. “Bu bakımevi benim evimden on beş dakika uzaklıkta.”

Mark ıslak bir kaniş gibi silkelendi. “Bilmiyordum. O zamanlar bakımevleriyle işim yoktu. Hemen oraya gitmemiz lazım!”

“Şimdi mi?” diye şaşkınlıkla sordu Axel. “Saate baktın mı hiç? Saat dokuz buçuk, Steinbach da hemen şu köşede değil. Siz oraya varana kadar gece yarısı olur. Sizi içeri almazlar.”

Koltuktan destek alarak kalkıp ikisine de onu takip etmelerini işaret etti. “Hadi, benimle gelin! Bu fırınada, bu karanlıkra geri dönmeseniz daha iyi. Misafir odam var. Hatta kendi banyosu da var.”

Lara, “Ama...” diye başladıysa da Axel bir hareketiyle sözünü kesti.

“Anıası yok. Geç oldu, sanırım hepimiz yorgun düştük. En azından benim için bayağı uzun bir gündü. Ayrıca bütün bunları önce bir sindirmem lazım ve eminim ki sizi bu saatte, bu berbat havada dışarıya salarsam rahat uyuyamayacağım.”

“Teşekkürler,” dedi Mark, o da ayağa kalktı. “Teklifini memnuniyetle kabul ediyoruz.”

Axel gülümsedi. “Tamam o zaman, şimdi birbirimize cep numaralarımızı verelim. Yarın size eşlik etmeyi çok isterdim ama sabahın köründe yeni bir müşteriyle görüşmem gerekiyor. Dedğim gibi bu boşanma bana pahalıya patladı, dikkatli olmam gerekiyor. Ama beni haberdar edeceğinize söz verin. Yapabileceğim başka bir şey olursa da haber verin olur mu?”

“Veririz,” diye söz verdi Mark, Lara’ya bir bakış atarak.

O da sessizce başını salladı, ikisi de aynı şeyi düşünüyor gibiydi: Tarrach’ı hâlâ zamanında durdurabilirlerdi.

Artık ellerinde bir ipucu vardı.

“Benim işim bitti, banyoyu kullanabilirsin,” dedi Lara misafir odasına dönerken.

Mark çift kişilik yarağı ona vermişti, o sırada kanepeye bir battaniyeyle yastık bıraktı. Başını kaldırıp Lara'ya bakınca gülmeden edemedi.

“Şuranda bir şey var,” deyip dudağının kenarını işaret etti. “Biraz diş macunu kalmış.”

Lara ağzını elinin tersiyle sildi, bir anda yetişkin bir kadın değil küçük bir kızmış gibi göründü.

“Geçti mi?”

Mark başıyla onaylayıp tekrar gülünmedi ama Lara gülümsemesine karşılık vermedi.

“Tamam, o zaman ben de bir dişlerimi fırçalayayım,” dedi Mark fakat kapıya doğru yürürken Lara birden onu kolundan tuttu. Mark, Lara'nın titrediğini hissedebiliyordu.

“Sana kişisel bir şey sorabilir miyim?”

“Tabii.”

“Ama dürüstçe cevap vereceksin, tamam mı?”

“Tabii ki.”

“Aramızda bir şey var mıydı?”

Mark her türlü soruyu beklemişti ama bunu değil. Şimdi o da yüzünün kızardığını hissetti.

“Ha-hayır. Chris'le birlikteydin.”

“Biliyorum. Sadece az önce bir şey hatırladım ve bunun gerçek bir anı olup olmadığından emin değilim.”

“Ne hatırladın?”

“Bir keresinde senin evine geldiğimi ve sende üstünde ‘Ellen’ yazan bir fotoğraf albümü olduğunu.”

Mark aniden ateşi çıkmış gibi daha da kızardı. “Şey, o, yani... uzun hikâye.”

“O zaman kısa tut.”

“Pekâlâ,” diye iç geçirdi. “Evet, evime gelmiştin ama sadece bir kez çünkü benim, peşine takıldığını hissettiğin Kara Adam olduğumdan şüphelenmiştin. Ve evet, gerçekten senin fotoğraflarının olduğu bir albümüm var.”

“Niye böyle bir albüm var?”

“Çünkü o zamanlar sende bir gariplik olduğunu sezmiştim. Bu yüzden seni bir süre gözlemledim. Aslında somut bir sebebim yoktu, sadece bir sezgiydi çünkü sen... benim için önemliydin. Arkadaş olarak yani.”

“Albümdeki fotoğrafların üstünün karalandığı doğru mu?”

Mark şimdi yutkunmak zorunda kaldı, mahcubiyetle çenesini ovuşturdu.

“Sadece bir tanesinin,” diye itiraf etti. “Sen, ben, Chris; üçümüzün fotoğrafı. Ben... şey, açık söylemek gerekirse bunu yaptığımda sarhoştum. Aptalca bir şeydi, çocukça bir şey.”

“Peki neden yaptın?”

“Çünkü... Çünkü Chris’i kıskanıyordum. Seninle çok mutluydu, ben de o sıralar kendimi çok yalnız hissediyordum.”

Lara doğrudan gözlerinin içine baktı, Mark utançtan yerin dibine girdi. Lara’nın aksine, yıllar önce aralarında onu şimdiki kadar utandıran, bunun neredeyse aynısı bir konuşma geçtiğini gayet iyi hatırlıyordu. Lara’nın bir sonraki sorusuyla utancı iyice katmerlendi.

“Peki biz biç?..”

“Hayır, hiçbir şey olmadı.”

Yine o yoklayıcı bakış. “Gerçekten mi?”

Mark o konuşmanın sonunda Lara’nın onu öptüğünü hatırladı. Sadece bir kez. “Başka bir öpücük olmayacak,” demişti, öyle de olmuştu.

O yüzden Mark bir kez daha, “Hayır,” dedi. “Gerçekten hiçbir şey olmadı.”

Lara kolunu bırakıp yatağa oturdu.

“Bana bunu söylediğin için teşekkürler,” Gözlerini Mark’tan kaçırarak yorgani çekti. “Artık yatmam lazım.”

Mark bir sorun olduğunu hissetti. Ama daha sorup sormamayı düşünürken cep telefonu pantolon cebinde titremeye başladı. Elini telaşla cebine götürdü.

“Özür dilerim,” dedi hemen. “Ağzımdaki şu kahve tadından hemen kurtulmam lazım.”

Sonra acele etmesinin gerçek sebebini anlamadığını umarak koridordan geçip misafir banyosuna gitti.

Kapıyı arkasından hızlıca kilitleyip kapıya yaslandı ve gizli numaradan gelen çağrıya cevap verdi.

“Hey, doktor,” dedi Ralf Tarrach. “Nasıl gidiyor bakalım?”

Mark nabzının kulaklarında arttığını hissetti.

“Doreen nasıl?” Lara duymasın diye kısık sesle konuşmakta zorlanıyordu.

“Ah, pek iyi değil gibi,” diye alaycı bir yanıt geldi. “Zavalılığın ağrıları var.”

Sonra Ralf telefonu uzaklaştırdı, Mark hafif bir inleme duydu.

“Duyuyor musun doktor? Pek mutlu değil gibi ha?”

Mark’ın alnından soğuk terler boşandı. “Ona ne yaptın?”

“Pek bir şey yapmadım. Sadece yarın akşam onu bekleyen şeye küçük bir giriş.”

“Bana söz vermiştin, ona dokunmayacaktın...”

“Hop, hop, hop!” diye sözünü kesti Ralf. “Sen de bana söz vermiştin, unuttun mu? Sözünü tutarsan onu hemen bırakırım. Yoksa arkadaşını birden umursamaz mı oldun? Ona manyak bir karili tercih ettiğini söylememi ister misin?”

“Hayır!” dedi Mark soluk soluğa, alnını fayansa yasladi. Dizleri birdenbire lastik gibi oldu, o an yere yığılacağını sandı. “Lütfen, canını yakma!”

Hattın diğer ucundan sinirli bir homurtu duyuldu.

“Doktor, doktor! Sanırım hâlâ anlamıyorsun. İşin aslı onun canını yakan sensin. Halbuki buna hemen bir son verebilirsin. Tam şu anda. Deli karı yakınlarında bir yerde, değil mi? O halde niye gereksiz yere erteliyorsun?”

“Lütfen bana biraz zaman ver.”

“Verdim ya doktor. Hâlâ on sekiz saatten fazla zamanın var. Sonrasında ne olacağını sanırım söylememe gerek yoktur artık.”

Mark'ın yine soluğu kesildi, avuç içiyle fayansa vurdu.

“Tamam Ralf, lütfen dinle. Niye benimle buluşmuyorsun? Her şeyi konuşabiliriz, erkek erkeğe.”

“Hayır!” diye soğuk bir cevap geldi. “Aramızda konuşacak bir şey yok. Seni tekrar aradığımda o sürtüğü öldürmüş olacaksın, anladın mı? Yoksa arkadaşın ölür! Seçim senin.”

Ardından bağlantı kesildi.

Lara kanepenin yanındaki ayaklı lamba hariç tüm ışıkları kapatmıştı. Eski ahşap evin misafir odasında panjur yoktu, pencerenin diğer yanında şimşekler çakıyordu ama yine de perdeleri açık bırakmıştı. Mark'ın bunu kabullenmesi gerekecekti.

Lara perdelerle tahammül edemiyordu. Hayır, dahası: Perdeler onu ciddi ciddi korkutuyordu. Terapisti böyle bir düşüncüyü muhakkak "konuşmaya değer" görür, onu bu korkusundan vazgeçirmeye çalışırdı. Ama o ne bilirdi ki!

Kapalı bir perdenin arkasına biri (ya da bir şey) saklanabilirdi, özellikle insan stres altındayken. Lara kesinlikle stres altındaydı. Özellikle de o anda, on dakika önce olan şeyden sonra.

Yorganın altına girip dışarıdaki fırtınaya kulak kabarttı, gözlerini yağmur damlalarının gölgelerinin garip bir şekilde dans ettiği tavana dikti.

Mark yalan söylemişti. Üstü karalanmış fotoğrafların olduğu albümü öyle bir anda hatırlamamıştı. En azından kelimenin düz anlamıyla hatırlamak değildi.

Hayır, bunu biliyordu çünkü ona bu albümü ve fotoğrafları diğer kadın göstermişti. Az önce banyoda aynanın karşısında durup misafirler için hazırda tutulan tek kullanımlık diş fırçasıyla dişlerini fırçalarken.

Fakat diş fırçasını tutan sadece Lara'ydı, aynadaki kadın değil. Diğer albümü ona doğru açmış, üstü çizili fotoğrafı göstermişti.

Hemen bana gel Lara, diye fısıldamıştı kadın. Beni nerede bulabileceğini biliyorsun. Sana bir şey göstermem gerek.

Sonra kaybolmuştu, Lara yine kendi yüzünü, korkudan kocaman açılmış gözlerini görmüştü, elindeki diş fırçası titriyordu.

İşte o zaman, bilinçaltının derinliklerinde, uyanırken erişemediği bir şeyi bildiğini fark etti. Albüme ve fotoğraflara bakılırsa Mark'la bir ilgisi olmalıydı.

Ama neydi?

Bilmediği için Mark'a yalan atıp hatırladığını söylemişti.

Ama içindeki benliği rahatsız eden her neyse şimdi bunu düşünemeyecek kadar bitkin ve halsizdi. Gözlerini açık tutmakta zorlanıyordu. Göz kapakları birden kurşun gibi ağırlaşmıştı, yapması gereken...

... bir sınavdan geçmekti. Kocaman bir konferans salonunun en ön sırasında oturuyordu, önünde üstünde bir ismin yazılı olduğu bir dosya vardı. Onun ismi değil...

... ELLEN ROTH.

Ama bu ben değilim! Bu diğeri! Ne demek bu?

Kendi davetini kabul ettin demek, dedi kürsüden gelen boğuk bir ses.

Şaşkınlıkla, kürsünün arkasından çıkan silüete bakıp irkildi. Adam uzun boyluydu ve korkunç derecede zayıftı. Tozlu, gri takım elbisesi, üstünde bir korkuluğa geçirilmiş gibi duruyordu ve gömleğinin lime lime olmuş yakasından ince bir dal gibi uzanan boynundan benekli bir papyon sarkıyordu. Yüzü çökkündü, sarımsı, kırışık cildiyle bir mummyayı andırıyordu.

Yine de yüz hatları bir şekilde tanıdıktı. Sanki bu adamı daha önce de görmüş gibi... hayır, onu tanıyormuş gibi! Çok uzun zaman önce, henüz hayatta olduğu, çarpık bir hayalet olmadığı zamanlarda.

Adam başını hafifçe yana eğdi ve iğrenç bir çıtırtı duyuldu. Yuvarlak okuma gözlüğünün ardından süt rengi gözleriyle ona baktı.

Beni hatırladın mı canım, diye sordu. *Son karşılaştığımızda başka biriydin, biliyorum. Ama yine de şimdi konuştuğum kadın hep oradaydı.*

Siz... siz Profesör Bormann'sınız, diye kekeledi Lara. Ellen'in doktora hocasıydınız.

Dolayısıyla da senin, diye karşılık verdi profesör, ağzının çevresindeki parşömen benzeri deri gerilip bir gülümseme halini aldı. Görünüşünden korkmayın. Sadece her zamanki gibi bilinçaltının bir yansımasından başka bir şey değilim, belli ki bilinçaltında çoktan öldüğümü biliyorsun.

Ama neden buradayım?

Akıl hocan olarak benimle konuşmak için, diye açıkladı Bormann. Mesele biraz karışık ve açıkçası biraz da muğlak. Ama kendi benliğine yaklaşmanın tek yolu bu gibi görünüyor.

Bu bir rüya mı, diye sordu Lara, halbuki cevabı çoktandır biliyordu.

Daha doğrusu lüsid rüya, diye düzeltti profesör. Yönlendirebilirsin ama uyanamazsın. Tıpkı bu rüyaları ya da daha ziyade bu yerleri sık sık ziyaret eden diğer benliğin gibi.

Benden ne istiyorsunuz?

Hayır canım, ben senden bir şey istemiyorum, sen benden bir şey istiyorsun. Bir yanın henüz halledilmemiş, yüzleşmen gereken bir mesele olduğunu biliyor.

Profesör bu sözlerin ardından konferans salonunun kapısına doğru yürüdü ve onu çağırır gibi ona el salladı.

Gel, burada harcayacak zamanımız yok. Öğrenmen gerekeni bu odada bulamayacaksın. Bu sadece ikimizi bir araya getiren bir uvertürdü, amacına da ulaştı.

Kapıdan çıkırı, kısa bir tereddüdün ardından Lara onu takip etti.

Bir koridora, bir zamanlar Ellen Roth'un (dolayısıyla da kendisinin) eğitim aldığı üniversitenin uzun koridoruna çıkacağını sanmıştı. Bunun yerine kendini ansızın bir buğday tarlasında buldu.

Rüya mantığı, diye düşünüp etrafına bakındı.

Burada mevsim yazdı, güneş bulutsuz mavi gökyüzünde parlıyor, hava altın rengi başakların üstünde, sıcakta parıldıyordu.

Tepesinden bir kuğu sürüsü geçip gitti, etrafta cırcır böcekleri ötüyordu, burnuna hasat edilmeyi bekleyen olgun ekinlerin tatlı ve yoğun kokusu geliyordu.

Buraya daha önce gelmiştim, dedi şaşkınlıkla. Burayı hatırlıyorum. Şu tarlanın sonunda bir ahır var. Ama çok zaman önceydi. Çok uzun zaman. O zamanlar küçük bir çocuktum.

Profesör Bormann yanına gelip örümceğe benzeyen ellerini kayıtsız bir tavırla kaldırdı.

Ah, uzun zaman dediğin nedir ki? Zaman öznel bir duygudan başka bir şey değildir. Birine kısa bir süre gibi gelen bir başkasına sonsuzluk gibi gelebilir. Hem burada zamanın bir önemi yok.

Burada ne işimiz var?

Pekâlâ, bana yüklediğin role göre seni biriyle tanıştırmak istiyorum, diye karşılık verdi profesör. Nihayet karşılaşmanızın vakti geldi.

Lara donup kaldı, yaz sıcaklığına rağmen titremeye başladı.

Kimi kastediyorsunuz? Yoksa onu mu?

Bormann yine iğrenç bir çıtırtı çıkararak başını yana eğdi.

Kara Adam mı? Hayır, onun için endişelenmene gerek yok. O sorun çoktan çözüldü. O yüzden artık senin üzerinde hiçbir gücü yok.

Kolunu kaldırıp tarlanın üzerinden, kemikli parmağıyla, kırılmış başaklardan oluşan bir çemberin ortasına çökmüş, tüylü, iri, siyah bir köpeği işaret etti. Eskiden rüyalarından birinde, zihnini yemek için bir tünelde diğer benliğini kovalayan köpekti bu.

O zamanlar diğeri, canavardan son anda kurtulmuştu. Köpekten deli gibi korkmuştu fakat şimdi köpek korkuyor gibiydi. Ondandı!

Lara ona bakınca köpek yere iyice çöküp acı çekiyormuş gibi inledi.

Görüyorsun, dedi Bormann, *o senin artık galip geldiğin korkunun somutlaşmış halinden başka bir şey değildi. Artık yüzleşmen gereken tek bir şey kaldı.*

Ne o?

Profesör ona yine el etti. *Beni takip et canım, anlayacaksın.*

Olgun başakların arasından geçtiler, ahır hâlâ çok uzakta görünmesine rağmen rüya gerçekliği çok geçmeden oraya varmalarını sağladı.

Ah, bekleniyormuşuz, dedi Profesör Bormann, o anda diğer kadını Lara da gördü. Açık ahır kapısının gölgesinde durmuş, bir ayağını önündeki kumlu zeminde yatan siyah giyimli bir silüetin başına koymuştu.

Lara hem kendisinin hem de kısa saçlı ikizinin üzerinde aynı turkuaz rengi elbise olduğunu fark etti. Harald amcanın zamanında canını yakmak için yırttığı, şu kaşındıran elbise.

Ama bunu bir daha asla yapamayacaktı çünkü Kara Adam önlerinde, yerde, ölü ve mağlup olarak yatıyordu.

İyi ki geldin, dedi diğer kadın. *Bu buluşma çok gecikti.*

Sen kimsin, diye sordu Lara. *Adının Ellen olduğunu biliyorum ama gerçekte kimsin?*

Diğer kadın profesöre başıyla işaret etti.

Ona siz açıklayın. Bana kesinlikle inanmayacaktır.

Memnuniyetle, dedi Bormann, Kara Adam'ın cansız kolunu ayakkabısının ucuyla kenara itip diğer kadının yanına gitti.

Lara, benlikle ilgili derslerimde ikinize ne anlattığımı hatırlıyor musun?

Lara başıyla onayladı çünkü artık gerçekten de hatırlıyordu.

Freud'un yapısal kişilik kuramı dedi Lara. Ego, süperego ve id. Dürtülerimiz, değerlerimiz ve bize aşılana ahlak kişiliğimizi şekillendirir, bizi biz yapar.

En basit haliyle böyle, diye karşılık verdi Bormann. Ama hepsi bu kadar değil. Zihninizin gücünü hafife alınamalıyız. Zihin çok güçlüdür ve bu üçlüyle eski psikanalizin hayal edebileceğinden çok daha fazlasını yaratabilir. Bunu anladığımız zaman varlığımızın özüne, Hint filozofların "Atıman" dediği mutlak benliğe ulaşırız. Başkaları buna "insan ruhu" diyebilir ama aslında bu terimlerin hepsi aynı anlama gelir. Gerçekte olduğumuz şey.

Anlamıyorum, dedi Lara, diğer kadını işaret etti. Bunun onunla ve benimle ne ilgisi var?

Bormann yine o ölü gülümsemesiyle gülümsedi.

Ah, gayet iyi anlıyorsun canım. Sadece kabul etmek istemiyorsun. Kabul etmek yerine ısrarla kendini savunuyorsun.

Savunmak mı? Neye karşı?

Aptal numarası mı yapıyorsun yoksa gerçekten mi anlamıyorsun, diye tersledi diğer kadın. Seninle ben aynıyız. Ne Ellen ne de Lara var, sadece bizim benliğimiz var.

Haklı, diye onayladı profesör. Biz göründüğümüz değil düşündüğümüz şeyiz. Bu yüzden ikinizin gerçekte olduğunuz kişi olmanızın zamanı geldi. Mutlak benliğinize kavuşmanızın zamanı. Çünkü sen hep buydun.

Bu sözler üzerine diğer kadın ona doğru yürüdü ve onu öpmek ister gibi sarıldı.

Beni hayatına geri al, diye fısıldadı. Ben senim, sen de bensin. Bir arada durmalı, kimseye güvenmemeliyiz. Özellikle de ona!

Kimi kastediyorsun, diye sordu Lara.

Diğer kadın gözlerinin içine baktı.

Gösterin ona profesör.

Peki, dedi Bormann. Gerçekle yüzleşme vakti. İyice bak Lara. Bu seni şaşırtabilir.

Diz çöktü, ince bir dal kırılmış gibi bir ses çıktı, sonra Kara Adam'ın diğer yöne dönük olan başını tutup yüzünü Lara'ya çevirdi.

Lara cesede bakıp afalladı.

Harald amca değildi.

Profesör haklıydı: Önünde duran şey onu gerçekten şaşırtmıştı.

Hayır, daha fazlası, onu ürpertmişti!

Ayaklarının dibinde yatan Mark Behrendt'ti, göz yuvasından dışarı uzanan kırmızı tornavida güneşin altında parılıyordu.

Mark misafir odasına döndüğünde Lara çoktan uyumuştı.

Kanepeye gitti, ayaklı lambayı söndürüp oturdu. Lara perdeleri açık bırakmıştı, muhtemelen bilerek, fırtınanın titrek ışığı odayı aydınlatıyordu.

Mark onun uykusunda inleyip kıvranışını izledi. Kapalı göz kapakları seğiriyor, alnında ince rer tanecikleri parıltıyordu. Sonra Mark'ın ancak kısmen anlayabildiği bir şeyler mırıldandı. "Arman" gibi bir kelime duydu, ne demekse, sonra da "savunmak" gibi bir şey.

Hoş bir rüyaya benzemiyordu, halinden belliydi. Ama o anda bir kâbus bile muhtemelen gerçekten daha iyiydi.

Bir süre kıpırdamadan oturup Lara'yı uyurken izledi. Fırtınanın dışarıdaki uğultusunu duymuyordu. Tek duyduğu Ralf Tarrach'ın sesiydi.

Buna hemen bir son verebilirsin. Tam şu anda. O halde niye gereksiz yere erteliyorsun?

Yatağın yanındaki saatli radyonun dijital rakamları biri çeyrek geçeyi gösteriyordu. Geriye on yedi saat, on beş dakikası kalmıştı.

Sinirle ellerini ovuşturmaya başladı, aniden yine gelmişti. Tarifi mümkün olmayan şu içme isteği.

Dördüncü Bölüm

KAYIP RUHLAR

“Öfkeyle kinin evliliğinden gaddarlık doğar.”

Rus atasözü

Axel berbat bir gece geçirmişti. Bunu fırtınaya, yatak odasının yanındaki bacada uğuldayan rüzgâra ya da mutfaktaki davlumbazın uzun zamandır tamir etmek istediği tıkırdayan kapağına yorabilirdi ama bu, gerçeğin ancak yarısı ederdi.

Asıl sebep, birbiri ardına gelen berbat kâbusların ona musallat olmasıydı, kâbuslarında gece yarısı panik içinde, soluk soluğa bir ormanda koşturuyordu çünkü peşinde bir şey vardı. Bir insan değil, kâh bir kütüğün üstünden kâh ormandaki bir açıklıktan kâh iğne yapraklarla dolu zeminde, hemen ayaklarının dibinden ona bakan kesik bir kafaydı.

Nereye kaçarsa kaçsın kafa ondan önce varmış, onu bekliyor oluyordu. Tavşan ve kirpi hikâyesindeki gibi, kafadan kurtulamayacağını biliyordu ama yine de soğuk ve karanlık ormanda ondan kaçmak, ölümüne koşmak zorundaydı.

Onu en çok dehşete düşüren, Tarrach'ın videoda tasvir ettiği kafayı değil Chris'in kafasını görmüş olmasıydı.

Tıpkı evinin bodrumunda onu bulduklarındaki gibi görünüyordu. Mavimsi bir renk almış, şişmişti, dili dışarı fırlamıştı, bir irin tabakasıyla kaplanan gözleri altına kan oturmuş göz yuvalarından süt rengi bilyeler gibi bakıyordu.

Ama rüyanın kendisinden bile körü olan şey, sürekli tekrar etmesiydi. Ne zaman ter içinde ve öğürerek uyansa bunun sadece bir rüya olduğunu hatırlayıp kendini avutmuştu. Artık

bittiğinden kesinlikle emindi çünkü rüyalar, ister güzel ister kötü olsun tekrar etinezdi.

Fakat bu rüya ediyordu, tekrar uykuya dalar dalmaz korkunç kafa yine peşine düşüyor, o da dehşete kapılıp yine ormanda koşmaya başlıyordu.

Fırına ancak sabaha doğru dinince biraz uyumayı başardı. Yine de uzun sürmedi çünkü lanet olası çalar saati saat altıda gecenin bittiğini duyurdu.

Murfağa indi, üstünde erken kalkan yol alır yazan büyük bir bardağa kahve koyup üç tane ibuprofen yuttu.

Şu berbat video ve Mark ile Lara'nın çılgın hikâyesi ona sadece kötü bir gece yaşatmakla kalmamış, aynı zamanda şiddetli bir baş ağrısına neden olmuştu. Tabii bir de gözlerinin altında *The Walking Dead*'de figüran olarak yer almasını sağlayabilecek koyu halkalar oluşmuştu.

Harika, diye düşündü öfkeyle. Yeni müşterimin üzerinde kesinlikle harika bir izlenim bırakacağım. Sonunda başka bir elektrikçi tutmaya karar verecek. Sabahları gecedен kalmış gibi görünmeyen birini.

Acilen kafasını toplaması, şakaklarındaki zonklamadan kurtulması ve işine odaklanması gerekiyordu. Ama sadece söylemesi kolaydı çünkü Mark'ın dün Jochen Tarrach'ın durumunu tarif ederken kullandığı bir kelime ona huzur vermiyordu.

Intrüzyon.

Dün gece sürekli tekrar edip başına bela olan şu kâbus intrüzyon değil miydi?

Chris'i bodrumda buldukları o korkunç anı düşünmeyeli ne kadar olmuştu?

Cevap: epey uzun bir zaman.

Biraz zaman almıştı gerçi ama sonunda gördüklerini unutmayı başarmıştı. Cesedin dehşet verici görüntüsünü, kokusunu ve çiviği (*evet, özellikle de çiviği!*) artık düşünmüyordu.

Her şeyi bastırmıştı ve bu işe de yaramıştı.

Lorch ailesinin evine de bir daha asla ayak basmamıştı. Sarışını emlakçı bir arkadaşı devralmıştı.

“Senin hiçbir şeyle ilgilenmene gerek yok Axel, ben senin için her şeyi halledeceğim,” diye söz vermiş, sözünü de tutmuştu. Sonunda her şey hallolduğunda Axel emlakçının ücretini sevinçle göndermişti. Ne de olsa önemli olan arkadaşının son arzusunu yerine getirmiş olmasıydı.

Satıştan gelen parayı Chris’in vasiyetinde belirttiği çeşitli hayır kurumlarına bağışlamıştı. Sadece Orman Kliniği’ne bağış yapmak ağrına gitmişti çünkü o lanet olası yerle bir daha asla muhatap olmak istemiyordu.

Ardından bu defter onun için kapanmış olmuştu, kendi kendine sonsuza dek diye yemin etmişti.

Ne zaman kulağına cinnet ya da cinayetle ilgili bir şey çalınsa konuyu hemen değiştirmişti. Gazetede görünce sayfayı çevirmiş, internette görünce sayfayı kapatmıştı.

Hatta eski karısının izlemeye doyamadığı şu polisiye filmleri bile artık izlemiyordu. Onun yerine yavan komedi programlarını ya da hayvan belgesellerini tercih ediyor, bazen de, özellikle yorgun olduğu günlerde, YouTube’da saçma sapan birkaç video izliyordu.

Olumsuz şeyleri kulak ardı etmiş, kötü anıları bastırmış, bu sayede kendini daha iyi hissetmişti. Ta ki... evet, Mark ve Lara ortaya çıkıp geçmişini yeniden uyandırana kadar.

Intrüzyon. Kötü bir deneyimi tekrar tekrar hatırlamak.

Lara ne demişti? *Bununla ne kadar savaşırsan o kadar kötüleşir. Özellikle de asıl olayı bastırmışsan. Sonra bilinçaltın sana oyunlar oynar.*

Tıpkı dün gece olduğu gibi, diye düşündü ve birdenbire, son yıllarda Lara'dan farklı davranmadığını fark etti. Lara çocukken Axel'in hayal bile edemeyeceği kadar kötü şeyler yaşamış ve bunları bastırmıştı. Yaşadıklarını büsbütün inkâr edecek başka biri gibi davranmıştı, o kadar ikna ediciydi ki sadece Chris değil Axel ve diğer herkes kanmıştı, hatta Lara bile.

Sonra bastırdıkları birdenbire üzerine hücum etmişti. Küçük bir tetikleyici her şeyi mahvetmeye yetmişti. Tıpkı Lara ve Mark'ın dünkü ziyaretleri gibi.

Kendisi gülünç bir kâbus yüzünden bu kadar rahatsız ve tedirgin olduysa Lara o zaman kim bilir neler hissetmişti?

Hiç kimse bunu hayal dahi edemezdi. Ama şimdi Axel'in hiç değilse bir fikri vardı, olmamasını tercih etse bile.

Kahvesini bitirip kalanını bir termosla doldurdu, mutfak masasına iki kahve fincanıyla bir kutu süt koydu.

Ellen kahvesini sütlü içerdi, bunu hâlâ hatırlıyordu. Acaba Lara da mı öyle içiyor diye merak etti.

Sonra bu kasvetli ekim sabahında dışarı çıktı, başını kaldırıp soğuk havayı ciğerlerine çekti. Hava tatlı, ferah ve dün geceki yağmurdan dolayı biraz nemliydi, temiz havanın, ibuprofenin ve kalivenin etkisini gösterdiğini fark edip sevindi. Şakaklarındaki zonklama yavaş yavaş azalıyordu.

Ama belki de affetmenin rahatlatıcı etkisindendir, diye geçirdi içinden, sonra da güldü. Bu laf fal kurabiyesine iyi giderdi ama doğruluk payı da yok değildi.

Arabasına bindi, güneşliği indirip altına sıkıştırdığı anahtarları aldı. Herkesin herkesi tanıdığı ve insanın kapıları kilitleme

gereği duymadığı Ulfingen gibi sıkıcı bir kasabada yaşamının güzel taraflarından biriydi bu.

Buna rağmen Chris gibi birkaç kişinin ona alarm sistemi kurdurması, muhtemelen her gün haberlerde görülen boktan olaylardan kaynaklanıyordu, Axel'in uzun zamandır maruz kalmadığı olaylardan çünkü kötü haberler (daha doğrusu bastırılmış kötü haberler) olmadan çok daha kaygısız yaşıyordu.

O anda yeni müşterisinin ne isteyeceğini merak ediyordu.

Umarım kazançlı bir iş olur, diye düşündü anahtarı kontağa sokarken. Kredisinin faizi rekor düzeyde düşüktü ama artık borçsuz yaşamak istiyordu. Bir gün fikri değişir de kendini birine evlenecek kadar kaptırırsa bu defa evlilik sözleşmesi yapmakta ısrar ederdi. Bundan adı kadar emindi...

Tam o anda arka koltuktan bir gölge fırladı ve Axel daha ne olduğunu anlayamadan arkadan kafasını tutup boynuna bir iğne dayadı.

“Yanlış bir hareket yaparsan iğneyi sokarım şişko!” dedi arkasındaki adam. “Anladın mı?”

Axel yutkunup dikiz aynasına baktı.

Şiringanın içi doluydu. İçinde ne olduğunu bilmek istemediği berrak bir sıvı vardı. Önemli olan, adamın iğneyi doğrudan şişmiş şah damarına dayamış olmasıydı.

“Anladım,” dedi boğuk bir sesle. “Benden ne istiyorsunuz? Üstümde hiç para yok. Ama ofisimde bir kasa var. İsterseniz...”

“Paran beni hiç ilgilendirmiyor,” diye fısıldadı adam kulağına. “Beni sen ilgilendiriyorsun Axel. Ayrıca bu sabah bir randevumuz vardı, unuttun mu?”

Axel ancak şimdi anlıyordu, hem de anlamak istemediği halde.

“Siz Ralf Tarrach mısınız? Yeni müşteri... siz miydiniz?”

Kulağının hemen dibinde boğuk bir kahkaha.

PSİKIYATRİST 2

“Aynen öyle,” diye karşılık verdi Tarrach. “Demek sana anlatılar bile, iyi. Sür bakalım! Şimdi küçük bir gezintiye çıkacağız.”

“Nereye?”

“Görürsün. Sür!”

Axel dikiz aynasına bir kez daha baktı. Sivri iğne sabah ışığında parıldıyordu.

Kalbi deli gibi çarparken motoru çalıştırdı.

Mark banyo kapısını kilitledi, kapağı kapalı klozetin üstüne oturup videoyu tekrar izledi. Doreen bir sandalyeye bağlanmış, yardım istercesine kameraya bakıyordu, bakışları onu arıyordu, yalnızca onu.

Cep telefonunun saati tam yediyi gösterdi. Böylece geriye on bir saat otuz bir dakika kalmış oldu. Tabii Ralf Tarrach verdiği süreye bağlı kalmaya devam ederse. Dün geceki konuşmalarına bakılırsa artık o kadar da ciddiye almıyor gibiydi.

Sadece yarın akşam onu bekleyen şeye küçük bir giriş...

Ralf gitgide sabırsızlanıyordu, sürenin sonu yaklaştıkça işler daha da kötüye gidecekti.

Ya Ralf sonunda sinirlerine hâkim olamazsa? Ya şimdi ya da bir saat sonra arayıp sürenin bittiğini söylerse? Ya Lara'yı şimdi öldürmesi için ona baskı yaparsa? Hemen, oracıkta öldürmesi için. O zaman ne yapacaktı? Doreen'in hayatını feda mı edecekti, sırf bu herif sonrasında ikisinin de peşine düşüp onları kendi elleriyle öldürsün diye?

Mark yine Ralf'ın sesini duyar gibi oldu.

Buna hemen bir son verebilirsin. Tam şu anda.

"Hayır," diye fısıldadı küçük banyonun sessizliğinde. "Hayır, hayır, hayır! Seni bulacağız! Sonra Tanrı'dan merhamet dileyeceksin!"

Videoyu kapattı ve lavaboda yüzüne soğuk su çarptı, ardından mutfağa gitti, Lara orada onu bekliyordu.

Yatakta sürekli mırıldayıp inlediği, dönüp durduğu huzursuz bir gece geçirmiş olmasına rağmen dinç görünmesi Mark'ı şaşırttı. Mark ise kırış kırış görünüyordu. Doreen olsa şimdi kesin, *gün boyunca düzelmek için fırsatın olacak*, diye şaka yapardı.

“Günaydın,” dedi Lara. “Axel kahve yapmış. Çıkmadan önce biraz içsen iyi olur sanki.”

“Kesinlikle.”

Bir kupaya kahve doldurup büyük bir yudum aldı. “Ah, çok iyi geldi! Gecen nasıl geçti?”

“Oldukça verimli,” diye yanıt verdi Lara.

Mark tam ne kastettiğini soracaktı ki Lara'nın kahve fincanına süt koyduğunu fark etti. Bol bol süt.

Mark bir anlık bir duraksamanın ardından, “Hadi gidelim,” dedi, yanıt olarak yine şu tuhaf bakışla karşılaştı.

Dağ sırtının zirvesine vardıklarında Ralf Tarrach, “Dur, geldik,” dedi.

Axel direksiyonu daha sıkı kavradı. Adam ona Ulfingen Dağı boyunca kıvrılan ve komşu kasabaya çıkan yola girmesini söylediğinden beri aklından bin tane şey geçmişti. Bu durumdan nasıl sağ salim kurtulacaktı?

Bir filmde olsa muhtemelen kahraman direksiyonu kırar, düşmanı sert tek bir vuruşla alt ederdi. Ama bu virajlı yolda bu pek iyi bir fikir değildi. Özellikle de James Bond değil, boyununa lanet bir iğne dayanmış basit bir elektrik mühendisiysen. Şırınganın içindeki kesinlikle zararsız bir vitamin enjeksiyonu değildi ve arabayı yoldan çıkarsa bile herif iğneyi saplayabilirdi. Hatta belki tam da o zaman saplardı. Axel yutkunup kararsızlıkla dikiz aynasına baktı.

“Burası mı?”

“Evet, burası,” diye çıkıştı Tarrach. “Geç mi anlıyorsun? Hadi, bankete sür!”

Axel söyleneni yaptı ve yolun kenarında durdu. Yazın bu yoldan geçerken arabaları ya da karavanlarıyla tam da burada kısa bir fotoğraf molası veren turistlere çarpmamak için dikkat etmesi gerekiyordu. Burada manzara tablo gibi olabiliyordu. Ancak o gün sadece vadiden gri bir sis yükseliyordu.

“Tamam, şimdi motoru kapat!”

“Kapatırsam daha iyi,” dedi Axel. “Ya bir kamyon gelirse? Bu virajda bizi vaktinde göremeyip...”

“Sağır mısın?” diye bağırdı Tarrach. “Kapat şu motoru!”

“Tamam, tamam,” diye pes etti Axel, sesi pürüzlü ve boğuk çıkmıştı. Motoru kapatıp tekrar dikiz aynasına baktı. “Ne olduğunu anlatacak mısınız artık? Niye beni tehdit ediyorsunuz? Ben size bir şey yapmadım ki.”

Tarrach sinirle iç geçirdi. “Tamam, kafan pek iyi çalışmıyor demek ki. O zaman seni aydınlatayım. Buradayız çünkü bir suç işledin.”

“Ne?” dedi Axel. “Saçmalık!”

“Saçmalık falan değil, gerçek,” diye yanıtladı Tarrach, iğneyi boynundan aşağı kaydırды. “Bir katilin cezasız kalmasına yardım ederek suç ortağı oldun.”

“Bu doğru değil,” diye itiraz etti Axel. “Christoph Lorch benim en yakın arkadaşımdı, bana kalsa katili pekâlâ hüküm giyerdi.”

Tarrach dikiz aynasından ona ters ters baktı.

“Bana masal anlatma şişko!”

“Doğru söylüyorum!”

“Öyle mi? O zaman neden aleyhine tanıklık etmedin?”

Axel kızgınlıkla homurdandı. Başını hayır anlamında sallamak istedi ama ucu şah damarına dayanmış iğneyi düşününce sallamamaya karar verdi.

“Sence mahkeme benim ifademle ikna olur muydu? Onca doktorun ve psikoloğun test sonuçlarından sonra? Beni kimse dinlemezdi bile.”

“Bunlar ucuz bahaneler!” diye bağırdı Tarrach. “Denemedin bile. Duruşmaya bile gitmedin!”

“Bu meseleyle daha fazla uğraşmak istemedim.”

Artık Axel de bağıırıyordu. Az öncesine kadar sadece korkuyordu, hâlâ korkuyordu ama şimdi öfkesi ağır basmıştı.

“En yakın arkadaşım öldü, karat ne olursa olsun Chris’i geri getirmeyecekti. Hem beni böyle yargılama hakkını sana kim veriyor? Sence ailenin başına gelenleri herhangi birimiz tahmin edebilir miydik? Baban aklını kaçırmış, onun yaptıklarına hiç kimse engel olamazdı!”

“Peki, o zaman bunu kapanış konuşman olarak kabul ediyorum,” dedi Tarrach soğuk bir sesle. “Maalesef beni ikna etmedi.”

Sonra şırıngayı sapladı ve şiringanın pistonunu sonuna kadar bastırdı.

50

Saat yediyi çeyrek geçe, Axel Pohl'un dünyasının ı ışık noktalarından ibaret bir denize batıp sonunda tamamen karardığı sıralarda Mark ve Lara yola çıktı.

O sabah hava ekim sonu için gayet güzeldi, bu sayede Steinbach'a dönmeleri çok daha kısa sürdü. Görüşü zorlaştıran bir sağanak yağış yoktu, sabah sisi de çoktan göğe yükselmiş, kalın ve gri bulutlarla birleşmişti. Fahlenberg'in iş trafiği bile o gün şaşırtıcı derecede akıcıydı.

Nihayet sekiz buçukta Pfauenhof'a vardılar. Ağaçlı bir tepenin dibinde tablo gibi yükselen T şeklindeki komplekse yaklaşırlarken Mark burayı bir bakımevinden çok lüks bir otele benzetti.

Cinnet geçirip cinayetler işleyen birinin böyle lüks bir tesise yerleştirilmesine karşı protestolar yapılması şaşırtıcı değil, diye geçirdi içinden.

Jochen Tarrach en başta bir bakımevine yerleştirilmeyip ikinci sınıf bir kliniğin deposunda çürümeye terk edilse kesinlikle daha hoş karşılanırdı. Ailesini katleden birini böyle bir yere tıkmak, bakıma muhtaç olsun olmasın vergi mükelleflerine çok daha ucuza mal olur; yine de bazıları bunu bile masraflı bulurdu.

Muhtemelen Pfauenhof, uzun süreli vakalar için civardaki tek uygun bakımeviydi, Tarrach'ın orada kalmasının başka bir açıklaması yoktu.

Kim bilir, diye düşüncelerini tamamladı Mark, belki de Tarrach tedbirli davranmış, iyi bir ek sigorta yaptırmıştır. Ne de olsa tehlikeli bir işi vardı.

Binanın içi de bakım tesisi gibi değil bir kaplıca oteli gibi görünüyordu. Lobi açık renkli, büyük karolarla döşenmişti. Tam ortada kuyruğunu açmış bir tavus kuşu mozaïği vardı, iki Yunan sütunu arasında duran resepsiyon masası kiraz ağacından yapılmış olmalıydı. Bu tesisin aylık cirosu muhtemelen bütün plastik cerrahları kıskançlıktan çatlatırdı.

“Bayağı etkileyici,” dedi Lara, Mark da başıyla onayladı.

“Uzmanlık alanımı seçerken demografiyi hesaba katsam daha iyi olurmuş. Ülkemizde geriatrik bakım belli ki geleceğin sektörü.”

Resepsiyona gidip iyi giyimli bir çalışana Jochen Tarrach'ı sordular. Kızıl saçlarını yukarıdan toplamış, yeşil gözlü genç kadın ona boş boş baktı.

“Bahsettiğiniz kişi güvenlik nedeniyle burada tutuluyor,” dedi soğuk bir sesle. “İsminiz?”

“Behrendt,” dedi Mark. Sonra ismine bir ağırlık katmaya karar verip ekledi: “Dr. Mark Behrendt. Bu da Bayan Baumann. Biz...”

Yaka kartında Doris yazan kadın, “Benimle gelin lütfen,” dedi. Görünüşe göre Mark'ın cevabının ilk kısmı onun için yeterli olmuştu ya da habersiz gelen ziyaretçilerle uzun süre uğraşamayacak kadar meşguldü.

İkisine de dönüp bakmadan topuklu ayakkabılarıyla lobide takır takır ilerledi, onları mobilyaları da aynı şekilde pahalı bir zevkin ürünü olan bekleme odasına götürdü.

“Bir dakika lütfen, birazdan biri sizinle ilgilenecek,” dedi soğuk bir nezaketle. “Şuradan kahve veya soğuk içecek alabilirsiniz.”

Titizlikle düzenlenmiş bir gazete standının yanında duran içecek otomatlarını işaret edip topuklu ayakkabılarıyla uzaklaştı.

Lara, Mark'a şüpheli bir bakış attı.

"Sence burada o adam hakkında bir ipucu bulabilecek miyiz?"

"İşe yaramak zorunda." Mark kapının üstündeki saate baktı.

"Tutunacak başka bir dalımız yok ve geriye sadece dokuz buçuk saat kaldı."

Lara pencereye gidip bakımevinin ormana kadar uzanan geniş parkına baktı.

"Ya işe yaramazsa?" diye sordu gözlerini pencereden ayırmadan. "O zaman ne yapacağız?"

Bekleme odasının kapısı açıldı, böylece Mark cevap vermekten kurtuldu. Hızlı adımlarla onlara doğru yürüyen beyaz saçlı adam uzun boylu ve zayıftı, özel dikim pahalı takım elbisesinin içinde bir banka müdürüne benziyordu. Ama kravatının olmayışı bu izlenimi hemen bozuyordu. Somon rengi gömleğinin yakası açıktı, muhtemelen bu şekilde hâlâ genç ve rahat görünmeyi amaçlamıştı.

"Günaydın," dedi adam, ikisiyle de ciddiyetle el sıkıştı. "Dr. Julius Langenfels. Pfauenhof'un yöneticisi ve medikal müdürüyüm."

Lara bir an için Mark'a baktı, bunun üzerine Mark sözleştikleri gibi konuşmayı devraldı. Yolculuk sırasında üstünde anlaştıkları hikâyeye bağlı kaldı.

"Ben Dr. Mark Behrendt, bu da meslektaşım Dr. Baumann."

"Meinnun oldum," dedi Langenfels fakat pek memnun olmuşa benzemiyordu. "Bana Bay Tarrach'ı görmek istediğiniz söylendi. Nedenini öğrenebilir miyim? Yaşanan olayla bir ilgisi yoktur herhalde?"

"Olay mı?" diye sordu Mark. "Ne olayı?"

Langenfels ona şüpheyile baktı. "Biz kimiz demiştiniz?"

“Biz Frankfurt’ta bir psikiyatri muayenehanesi işletiyoruz,” dedi Mark, bu cüretkâr yalanın dudaklarından bu kadar kolay dökülebilmesine kendisi de şaşırdı. “Bay Tarrach’ın oğlu Ralf hastalarımızdan biri. Geçmişinden tahmin edebileceğiniz gibi karmaşık bir vaka. Ralf Tarrach birkaç haftadır bizimle iletişime geçmedi. Zaten dört seanstır gelmiyordu, şu anda da kendisine ulaşamıyoruz. Biz de belki babasını ziyaret etmek için sizinle iletişim kurmuştur diye düşündük.”

Medikal müdür hâlâ ikna olmuş gibi görünmüyordu. “Bunca yolu bizzat bu yüzden mi geldiniz? Arayabilirdiniz.”

“Hayır, bu yüzden değil,” diye konuşmaya katıldı Lara. “Aslında bir eğitim için Fahlenberg Orman Kliniği’ne geldik. Buraya yakın olunca...”

Cümlesini tamamlamadı, bunun üzerine direktör düşünceli bir tavırla başını salladı.

“Hımın, anlıyorum. Bu kadar çaba harcadığınıza göre sizin için özel bir vaka olmalı.”

“Gerçekten öyle,” dedi Mark. “Bay Tarrach’ın durumu bizim için de önemli ve babasıyla görüşmemize imkân tanırsanız minnettar kalırız.”

“Maalesef mümkün değil,” diye karşılık verdi Dr. Langenfels. “Kusura bakmayın ama onca yolu boşuna gelmişsiniz.”

Mark böyle bir reddi zaten bekliyordu ve uygun bir cevap hazırlamıştı.

“Mevzu danışanımızın yakınlarıyla görüşmemize izin verdiğine dair onay belgesiye elbette elimizde var. Size bir kopyasını iletebiliriz. Bana bir e-posta adresi verirseniz sekreterimiz size gönderir.” (Sonra hayalî sekreter teknik bir sorun yaşayacaktı, en azından planlanan buydu.)

Dr. Langenfels başını iki yana salladı. “Mevzu bu değil Dr. Behrendt. Yakınının onayı olmadan bizimle iletişime geç-

meyeceğinizden eminim. Yine de Bay Tarrach'la görüşmeniz mümkün değil, birkaç sebepten dolayı."

"Ne gibi?"

"Aslında öncelikle dünkü olay yüzünden. Bay Tarrach o zamandan beri konuşacak durumda değil."

Mark ve Lara hızlıca bakiştılar. "Ne olduğunu öğrenebilir miyiz?"

Müdür içeri girdikten sonra kapıyı kapattığından emin olmak ister gibi dönüp kapıya baktı, sonra boğazını temizledi.

"Tabii. Meselenin gizli kalacağına söz vermeniz şartıyla."

"Elbette," dedi Mark, Lara da başını salladı.

"Dün izinsiz bir ziyaretçi Bay Tarrach'ın odasına girdi," dedi Dr. Langenfels kısık sesle. "Kalorifer tesisatçısı kılığına giren genç bir adam. Tabii ki kaloriferlerimizde herhangi bir sorun yoktu ama onu gören tek kişi olan hemşirelik öğrencisi, belli ki bunu bilmiyormuş. Ben de dâhil olmak üzere personelin geri kalanı o sırada sabah toplantısındaaydı. Toplantıyı her sabah 07.30 ile 08.00 arası yaparız, görünüşe göre adam bunu dakikası dakikasına biliyormuş."

"Oğlu olabilir mi?" diye sordu Mark.

"Hayır, sanmıyorum," dedi Dr. Langenfels. "Bir oğlu olduğunu biliyoruz ama yüzünü hiç görmedik. Hatta bizde iletişim bilgileri bile yok. Ama sizi tekrar aradığında bağlantı kurmamızı sağlarsanız çok minnettar olurum."

Demek o yüzden bu kadar konuşkansın, diye düşündü Mark.

"Bakın, samimiyetle söylemem gerekirse Bay Tarrach burada pek hoş karşılanmayan bir misafir," diye ekledi Dr. Langenfels. "Geçmişle ilgili tepkiler durulsa da yakınlarını tesisimize eina net etme konusunda endişelerini dile getiren insanlardan hâlâ ara sıra mektuplar alıyoruz. Selefim bununla çok mücadele etti ancak Bay Tarrach'ı başka ellere teslim etme yönündeki tüm

abalarımız şu ana kadar sonusız kaldı. Bunun için bir yakını-
nın onayına ihtiyaımız olacak ama elimizde sadece buna itiraz
eden bir danışman var. Bayan Leurke'nin, adı bu, konuyla ilgili
biraz ruhaf bir görüşü var diyelim. Ona göre Bay Tarrach..."

"... Tanrı'nın bir çocuğu ve onu ancak Tanrı yargılayabilir,"
diye cümlisini tamamladı Lara.

Dr. Langenfels şaşkınlıkla ona baktı, sonra ince uzun yü-
zünde bir gülümseme belirdi.

"Tam olarak onun sözleri. Onunla tanışma zevkine eriştiniz
sanırım?"

"Ah, evet, eriştim," dedi Lara.

"Lütfen dün tam olarak ne olduğunu anlatabilir misiniz?"
diye üsteledi Mark. "Bu davetsiz misafir ne yaptı?"

"Açıkçası epey ruhaf bir şey," dedi Dr. Langenfels. "Bay
Tarrach'ın baş ucuna bir gazete kupürü koymuş, hem de oku-
yabileceği şekilde. Sonrasında Bay Tarrach tamamen kendinden
geçti ve ağır bir nöbet geçirdi. O zamandan beri sakinleştirici
veriyoruz. Mahkeme onayıyla tabii ki."

"Gazete kupürü mü?" diye şaşkınlıkla sordu Mark.

"Daha kesin olmak gerekirse dünkü gazetenin yerel haberler
sayfasındaki bir haberdı," diye ekledi Langenfels. "Haber bir
orman işçisinin geçirdiği ölümcül bir kazayla ilgiliydi. Sanırım
Bay Tarrach adamı tanıyormuş."

Kol saatine baktı. "Maalesef şimdi sizden ayrılmak zorun-
dayım, görev çağırıyor. Kusura bakmayın, ben..."

"Bir soru daha," dedi Mark. "Az önce Bay Tarrach'la görüş-
menin birkaç sebepten dolayı mümkün olmadığını söylemişsiniz.
Ne demek istediniz?"

Medikal inüdürün bakışları bir okul müdürünün ifade-
sine büründü. "Bakın, kendini başından vurmaya çalışan bir
adamdan söz ediyoruz. Eminim ikinizin de onaylayacağı gibi

bu tavsiye edilen bir intihar yöntemi değil. Bu sırada mermi yoldan çıkmış ve bazı şekil bozuklukları dışında beyin sapına ciddi hasarlar vermiş. Başından aşağısı tamamen felçli, tabiri caizse kendi bedenine hapsolmuş durumda. Tesisimize geldiğinde aslında hâlâ konuşabiliyordu. Fakat yerleştirildikten kısa bir süre sonra tekrar intihara kalkıştı, hem de elinde kalan tek yöntemle. Dilini ısırarak kopardı, bu şekilde kendini boğmaya çalıştı. Genç bir doktor son anda engelledi ki bu konuda yorum yapmamayı tercih ederim.”

Dr. Langenfels ikisinin şaşkın bakışlarını görünce başını salladı.

“Size garip geldiğinin farkındayım ama lütfen kendinizi benim yerime koyun. Bulduğum pozisyonda tek sorumluluğum hastalarımızın sağlığı değil, aynı zamanda bu tesisin itibarı. Bakıma muhtaç insanlar bize emanet ediliyor ve Bay Tarrach gibi adli bir vakanın yeri burası değil. O yüzden bu konuşmanın karşılığında oğluyla görüşmemi sağlarsanız çok sevinirim. Ama şimdi izninizle, viziteye çıkmam gerekiyor.”

Dr. Julius Langenfels bu sözlerin ardından arkasına dönüp onlara iyi günler diledi.

Mark ve Lara adamın arkasından baktılar, o anda ikisi de aynı şeyi düşünüyordu. Müdürün ricası, Ralf Tarrach’la karşılaştıklarında akıllarına gelecek son şeydi.

Tekrar yalnız kaldıkları anda Lara gazete standına koştı ve Fahlenberg gazetesini aldı.

“Kahretsin, bu bugünkü sayı... hayır, bir saniye, aralarında eski olanlar da var. İşte, dünkü gazete!”

Mark yanına gitti, hemen yerel haberleri açtılar. Langenfels'in bahsettiği haber orada onları bekliyordu. Kötü haberler sarışı artırır ilkesine uygun olarak kapak fotoğrafı sayfanın üst çeyreğinin çoğunu kaplıyordu.

Mark üstünde sadece tek bir kütük kalmış kamyon kasasının fotoğrafını görünce, “Kahretsin!” dedi. Yükün geri kalanı orman yoluna ve bir yamaca yayılmıştı, hiç değilse fotoğraf bariz olanı göstermemek için incelikli bir tercihle kırılmıştı.

“Sence bunu Tarrach mı yaptı?” diye sordu Lara.

“Sanırım öyle,” dedi Mark. “Gerçekten bir kaza olsaydı eminim bu herif haberi babasının gözüne sokmak için bu kadar zahmete girmezdi. Bu orman işçisi her kimse muhtemelen o da listesindeydi.”

“Babası bu yüzden şiddetli bir nöbet geçirdiğine göre adamı iyi tanıyor olmalı,” diye ekledi Lara.

“●ORMAN İŞÇİSİ KAZADA ÖLDÜ” başlıklı haberi hızla okudular.

Görünüşe göre polis, işçinin kereste fabrikasına giderken yolda durup römorkun kayışlarını kontrol ettiğini varsayıyordu.

Henüz netlik kazanmış olmasa da kayışların bir şekilde gevşediği yazıyordu.

Orman yolunun bu kısmının engebeli ve eğimli olması nedeniyle yükün kaydığı, işçinin de yükü yeniden sabitlemeye çalışırken altında kaldığı düşünülüyordu.

“Gregor A,” diye okudu Mark iç geçirerek. “Tabii ki soyadını vermiyorlar.”

“Ama Tarrach’ın bu habere neden böyle şiddetli bir tepki gösterdiğini şimdi anlıyorum,” dedi Lara. “Videoda iş arkadaşından nasıl bahsettiğini hatırlıyor musun? Gregor’dan bahsediyordu. İkisi yakın arkadaş olmalı.”

“Ama Ralf onu niye öldürsün ki?”

“Nefret ettiği babasının sonunda ölümcül bir şok geçirmesini sağlamak için olabilir mi?” diye fikir yürüttü Lara.

“Sanmıyorum.”

“Neden? Bu meseleyle hiçbir ilgisi olmadığı halde senin kız arkadaşını öldürmedi mi?”

“Evet ama o farklıydı. Tanja bu pislik için sadece ‘tali hasardı’. Hatta bunu bana kendisi söyledi. Onu tanımıyordu bile. Hayır, babasının arkadaşını öldürdüyse işin içinde kişisel bir şey vardır. Büyük olasılıkla Ralf onu çocukluğundan beri tanıyordu.”

“Belki de bu Gregor, Ralf’ın şu anda ne işler çevirdiğini bir şekilde öğrendi, o da onu susturdu?”

Mark başını salladı. “Bu daha olası. Gregor intikam planını öğrendiyse onu vazgeçirmeye çalışmış olabilir.”

“Her durumda ne olduğunu öğrenmemiz gerek,” dedi Lara. “Eğer evliyse karısına Ralf’tan bahsetmiş olabilir. O zaman kadın da tehlikede demektir.”

“Ralf’ın şimdi nerede saklandığını biliyor da olabilir,” diye ekledi Mark.

“Bakalım şu Gregor A.’yı Orman Müdürlüğü’nün sitesinde bulabilecek miyim?”

Telefonunu çıkarıp arama çubuğuna yazdı, o sırada iPhone’un en iyi ihtimalle bir çocuğun ince parmakları için tasarlanmış küçücük tuş takımına her zamanki gibi sinir oldu.

“İletişim sayfasında Gregor Ahrens yazıyor. Kereste satışı için irtibat kurulacak kişilerden biri. Bakalım internette başka bir şey bulabilecek miyim?”

Buldu. Google sayesinde Ahrens’in dul kalan eşinin adının Eva olduğunu ve adamın geride Fahlenberg Futbol Kulübü’nün altyapısında yer alan iki oğul bıraktığını öğrendi. Ahrens ayrıca hobi olarak arıcılıkla ilgileniyor, elde ettiği balın satışını yapıyordu, adresi de telefon rehberindeydi.

Mark omuz silkerek telefonu cebine geri koydu. “O halde nezaketi elden bırakmaktan başka bir şansımız yok.”

Lara başını salladı. Bir an için başka bir şey söylemek istiyormuş gibi göründü ama sonra söylememeye karar verdi.

Mark, Lara’nın ondan bir şeyler gizlediği hissinden kurtulamıyordu. Sabahtan beri çok içine kapanık ve sessizdi. Ama şimdi bunu sormanın ne yeri ne de zamanıydı çünkü çıkışın üzerindeki saate bir kez daha bakınca içi sızladı.

Bakımevine yaptıkları ziyaret neredeyse bir saat sürmüştü. Şimdi geriye sekiz buçuk saatleri kalmıştı.

Ahrens ailesinin evine vardıklarında Mark koyu yeşil bir arazi aracının ve kırmızı bir Seat'ın park edildiği garajın yanında durdu. Eva Ahrens muhtemelen evdeydi, aslında şaşırtıcı da değildi. Böyle bir felaketten sonra kim olsa dört duvar arasına çekilirdi.

Mark inotoru durdurduktan sonra Lara ona dönüp bir eliyle kolunu tuttu.

“Sanırım bu kez ben konuşsam daha iyi olacak. Şu durumda kadın kadına sohbet etmeyi kabul etme ihtimali daha yüksek.”

Mark başını salladı. “Bence de. Ne diyeceğini belirledin mi?”

“Pek sayılmaz. En iyisi hislerime güvenip gerçekten olabildiğince uzaklaşmamak.”

“En azından bir planın var gibi duruyor.”

“Evet ama kesinlikle kolay olmayacak. ●na kocasının katilini aradığımızı söylemek benim için epey zor. Ama diğer yandan şu haldeyken ona yalan söylemek hiç içime sinmiyor.”

“Ne demek istediğini anlıyorum,” dedi Mark. “Şu son iki günde insanlara yalan söylemek, artık olmadığım biri gibi davranmak, yetmezmiş gibi bir de kaldığım otelin ofisine adi bir hırsız gibi girmek zorunda kaldım. Hepsi de bu manyak herif yüzünden!”

Öfkeyle burnundan soluyup pencereden dışarı baktı. Lara da bakışlarını, arkasında Fahlenberg ormanının uzandığı batı

banliyösünde yan yana sıralanmış müstakil evlerin üzerinde gezdirdi. Gregor ve Eva Ahrens'in yuva hayallerini gerçekleştirdikleri yer rağbet gören bir yerleşim bölgesiydi. Burada çocuklarını büyütüp birlikte yaşlanacakları bir yuva kurmuşlardı. Şimdiyse bu rüya bir gün içinde paramparça olmuştu.

Ön bahçedeki boş kaydırağı görünce Lara'nın göğsü sıkıştı.

"Çok tuhaf," diye mırıldandı Mark. "Neredeyse tam olarak fotoğraftaki gibi görünüyor."

Lara ona döndü, onun da kaydırağa baktığını fark etti.

"Hangi fotoğraf?"

"Aklıma cinnetle ilgili gazete haberi geldi," dedi Mark. "Tarachların evinin fotoğrafı. Buna çok benziyordu. Belki biraz daha eskiydi, bahçede de çocukları hatırlatan bir şey yoktu ama bu semtte kesinlikle sırtmazdı. Ralf, Ahrens ailesini küçüklüğünden beri tanıyorsa şimdi aynısını neden onlara yaşıyor? Babasının cinnet geçirmesiyle babasının arkadaşı arasında nasıl bir bağlantı kuruyor?"

Lara gitgide buğulanan ve evi sisler içinde kalmış gibi gösteren yan camı eliyle sildi.

"Hiçbir fikrim yok," dedi. "Ama biraz şansımız varsa yakında öğreneceğiz."

Eva Ahrens kapıyı ikinci çalışından sonra açtı. Ciddi ve solgun bir yüzü olan, kırk yaşlarında, zayıf bir kadındı. Kızarmış gözlerinin altında, siyah yas kıyafetleriyle daha da belirginleşen koyu halkalar oluşmuştu.

“Evet, buyurun?”

Kadın az önce ağlamış olmalıydı, kısık sesi Lara'nın içini sızlattı. İçinden hemen şimdi dönüp gitmek geçti.

“İyi günler Bayan Ahrens, benim adım Lara Baumann, bu da Mark Behrendt. Biz buraya...”

“Az önce gelen diğer iki kişiye de söyledim zaten,” diye tersledi Eva. “Benimle tanrınız hakkında konuşmak istiyorsanız önce ona kocamı benden neden aldığını sorun. Kutsal kitabınızı da alıp gidin, beni rahat bırakın! Bir dahakine polisi arayacağım.”

Bunun üzerine kapıyı yüzlerine çarptı, Lara irkilerek bir adım geri çekildi. En az onun kadar şaşkın görünen Mark'a baktı, sonra derin bir nefes alıp kapıyı çaldı.

“Bayan Ahrens, durun! Biz Ralf Tarrach yüzünden buradayız. Duyuyor musunuz? Ralf'la ilgili.”

Bir süre hiçbir şey olmadı, sonra kapı sadece aralanmış olsa da yine açıldı.

“Benden ne istiyorsunuz?”

“Sizi tam da bugün rahatsız ettiğimiz için özür dileriz,” dedi Lara. “Kocanızın başına geleni yeni öğrendik. Başınız sağ olsun.”

“Teşekkürler.” Eva Ahrens yorgunlukla başını salladı. “Sizi sürekli kapımı çalıp bana Tanrı’dan ve dünyanın sonundan bahseden şu ruh avcılarından sandım. Sizi öyle rerslediğim için özür dilerim.”

“Hiç sorun değil,” dedi Lara. “Şu an her şeyin size çok zor geldiğini rahmin edebiliyorum.”

“Buralı değilsiniz değil mi?”

“Hayır, Mark ve ben bir dönem burada yaşadık gerçi ama epey oldu.”

“Ralf’ın arkadaşı mısınız?”

Bu soruyla Lara’nın yüreği hopladı. Hiç yalan söylemeden yapamayacağını farkındaydı ama o kadar ileri gidemezdi, gitmek istemiyordu. O yüzden Ralf Tarrach’ın aralarındaki ilişkiye dair iddia etmiş olabileceği herhangi bir şeye değinmedi.

“Birbirimizi bir süredir tanıyoruz, son zamanlarda sık sık iletişim kurmuştuk. Ama artık aramıyor, biz de ona ulaşamıyoruz. O yüzden endişelendik. Belki sizin yanınızdadır diye düşündük. Kocanız ve Ralf’ın babası yakın arkadaşı değil mi?”

Eva Ahrens ikna olmuş gibiydi çünkü kapıyı artık sonuna kadar açmıştı. Baştaki şüpheli bakışı içten bir pişmanlığa dönüştü.

“Evet, öylediler ama üstünden çok zaman geçti. Maalesef size yardımcı olamayacağını. Ralf’tan taşındığından beri yıllardır haber almadık. Çocuğun başı dertte mi?”

Çocuk. Bu ifadeyi kullanınca Lara’nın midesi kasıldı. Ralf Tarrach bu kadın için hâlâ eskiden tanıdığı kişiydi. Bu “çocuk” neye dönüştüğünü öğrenince acaba ne diyecikti? Yasta olmasının sebebinin o “çocuk” olduğunu öğrenince.

“Ralf’ın zor bir dönemden geçtiğini düşünüyoruz,” diye karşılık verdi Lara, bir bakıma doğruyduda. “Daha fazlasını söylemedi, biz de dediğim gibi onu hiçbir yerde bulamıyoruz. Nerede olabileceği hakkında bir fikriniz var mı?”

“Hayır ama bence onu burada aramanıza gerek yok. Ralf ailesinin evini sattıktan sonra Fahlenberg’le bir ilişkisi kalsın istemedi. Onu sık sık düşünüp acaba ne oldu diye merak ederdik ama ona nereden ulaşabileceğimizi bilmiyorduk. O sıralar Frankfurt’a taşınmak istediği söyleniyordu. Hâlâ orada mı?”

“Hayır, uzun zamandır değil,” dedi Lara, bir sezgisine kulak vererek ekledi: “Şimdi Stuttgart’ta yaşıyor.”

“Demek Stuttgart’ta,” dedi Eva Ahrens, düşünceli bir tavırla başını salladı. Sonra asıl konuyu aniden hatırlamış gibi başını kaldırdı. “Gerçekten kayıp mı?”

Mark, Lara’nın hikâyesine katılarak, “Bizi günlerdir aramıyor, normalde arardı,” dedi.

Eva Ahrens ikisine de üzüntüyle baktı. “Kulağa hiç hoş gelmiyor. Polisi aradınız mı?”

“Henüz değil,” dedi Lara. “Ona sorun çıkarmak istemedik. Son zamanlarda psikolojik olarak pek iyi durumda değildi. Geçmişinden dolayı. Bu sıralar kafasını çok meşgul ediyor gibi. O yüzden belki buraya, Fahlenberg’e gelmiştir diye düşündük. Eski tanıdıklarla falan görüşmek için. Peki burada sizden başka arkadaşı ya da tanıdığı var mı?”

Eva Ahrens iç geçirdi. “Sanmıyorum. Dediğim gibi o zamanlar tamamen içine kapanmıştı, kimseyi yanına yaklaştırmıyordu. Epey kötüydü. Zavallı çocuk, şimdi benim yaşadığımdan çok daha kötü şeyler yaşadı. Hiç değilse benim çocuklarım hâlâ hayatta ama o zamanlar Ralf’ın kimsesi kalmamıştı. Gerçi onun için hayli çabaladık ama bizi hep geri çevirdi.”

“Neden?” diye sordu Lara.

“İşin aslı babasının yaptıklarından kocamı sorumlu tutuyordu,” dedi Eva kısık sesle, kendi kendini avutmak ister gibi kolunu okşadı. “Bugün Ralf’ı bir şekilde anlayabiliyorum. Öyle bir süreçteyken insan umutsuzca bir suçlu arıyor. Öfkesini odak-

layabileceği birini çünkü kendini son derece çaresiz hissediyor. Şu anda ben de farklı değilim. İçimden şu lanet kayışları üreten firmaya dava açmak geliyor. Ya da kayışları doğru düzgün sıkmadıkları için Gregor'un iş arkadaşlarına. Ama bu doğru olsa bile şimdi neyi değiştirir ki? Gregor geri dönmeyecek."

Hırkasının kolundan kırıışık bir peçete çıkarıp yaşlı gözlerini sildi.

Lara ona biraz zaman tanıdı, sonra sordu: "Ralf neden kocanızı suçluyordu?"

"Çünkü kederden gözü kör olmuştu," diye karşılık verdi Eva Ahrens, burnunu çekti. "Bir dizi talihsiz olaydı, başka bir şey değil. Gregor'un suçu yok, o sadece onun yerinde olsa herkesin yapacağı şeyi yaptı."

"Ne demek istiyorsunuz?"

"Ralf size babasına ne olduğunu anlattı mı?"

"Evet, anlattı," dedi Lara tam olarak doğru olmasa bile. "Bir iş arkadaşının ölümüne şahit olduktan sonra psikiyatri hastanesine yatırılmış."

Eva Ahrens başını salladı. "Evet, ondan sonra da Jochen bir daha asla eskisi gibi olmadı. Bütün bu olaylardan önce neşeli, hoşsohbet bir adamdı. Her durumda şaka yapabiliirdi. Özü sözü birdi. Ama sonrasında kendisinin gölgesine dönüştü. Artık ormanda çalışmıyordu. Gregor da Orman Müdürlüğü'nde masabaşı bir iş bulmasını sağladı. Sonuçta uzun zamandır arkadaştılar. Jochen kocam için hiç sahip olmadığı abisi gibiydi, biliyor musunuz?"

Lara kaşlarını çatı. "O halde Ralf niye ona o kadar öfkeli?"

"Anlatayım, şöyle oldu," diye başladı Eva Ahrens ve tekrar burnunu çekti. Konuşmaya devam etmeden önce sümküdü.

"Annem o Noel tatilinde kalçasını kırmıştı. Sabahtan hep yaptığı gibi babamın mezarına gitmiş, mezarlıktan dönerken de

buz tutmuş bir kaldırımında kayıp düşmüş. Ailem Tübingen'de oturuyor, bizim küçük oğlan da o zaman daha bir buçuk yaşındaydı, o yüzden ben yanına yalnız gittim. Gregor çocuklarla kaldı.”

Bir kadın bebek arabasıyla evin önünden geçerken sustu. Kadın ciddi bir bakışla üçünü birden başıyla selamladı, Eva bu sessiz taziyeyle sessizce karşılık verdi. Kadının söylediklerini duyamayacak kadar uzaklaşmasını bekledi, sonra alçak sesle konuşmaya devam etti.

“Gregor tatillerde yabani hayvanlara yem vermekle görevliydi. Ormandaki tüm yemliklere uğraması sadece bir saat sürüyordu ama çocukları yalnız bırakamazdı. Tabii ben de işi bitene kadar bekleyip sonra gidebilirdim ama...” Omuz silkti, ikisine özür dilercesine baktı. “Annemi görmem gerekiyordu işte.”

Mark ve Lara sadece başlarını salladılar, bunun üzerine Eva tekrar sümküdü.

“O yüzden Gregor iş arkadaşlarını aradı,” diye devam etti. “Ama hiçbirinin vakti yoktu. Ya tatile çıkmışlardı ya da aileleriyle bir şeyler planlamışlardı. Gregor başkalarının işini sık sık devraldığı için buna epey sinirlendi ama elinden bir şey gelmiyordu. Noel ve aile gelenekleri söz konusu olunca herkesin kendince kuralları var. Sonunda Jochen'i aramaktan başka çaresi kalmadı. O da olur dedi.”

Tam o anda Mark'ın telefonu çalmaya başladı, Mark elektrik çarpmış gibi irkildi. Lara, telefonu cebinden çıkarırken yüzünün kireç gibi olduğunu gördü.

Mark, “Kusura bakmayın,” diye mırıldanıp arabaya geri döndü. Telefona ancak arabaya binip şoför kapısını kapattıktan sonra cevap verdi.

Lara, tekrar Eva Ahrens'e döndü, kadın şimdi ağlayarak cebinden yeni bir peçete çıkarmış, gözlerini siliyordu.

“Özür dilerim,” dedi hıçkırarak. “Normalde bu kadar sulu göz değilim. Aina Ralf’ın kocama her şeyi anlatması için şans vermemiş olması kalbini kırıyor. Ona göre her şeyin sorumlusu Gregor’du. Gregor’un tüm bu olanlar için ne kadar üzgün olduğunu söylemesi de mümkün değil artık. Halbuki Jochen’in basitçe olmaz demesi gerekirdi. Ormana girer girmez delireceğini Gregor nereden bilebilirdi ki?”

“Ralf yanılıyor,” diye sakince karşılık verdi Lara. “Ralf’ın babasının yaptıklarından kocanızın sorumlu olduğunu sanmıyorum. Böyle bir tepkiyi tetiklemek için çok daha fazlası olmuş olmalı.”

Eva Ahrens kızarmış gözleriyle yüzüne baktı. “Gerçekten öyle mi düşünüyorsunuz?”

“Evet, öyle düşünüyorum,” dedi Lara kararlılıkla. “Zihinsel olarak baş edemediğim bir şey yüzünden ben de sorunlar yaşadım. O yüzden Bay Tarrach’a ne olduğunu kısmen anlayabiliyorum. Elbette ailesini katletmesinden bahsetmiyorum çünkü bunun hiçbir mazereti olamaz. Ama birinin aklını kaybetmesi için travmasıyla ilişkili olan yere geri dönmesinin tek başına yeterli olmadığını biliyorum.”

“Gregor o zamanlar kendini çok suçladı,” dedi Eva Ahrens, yine gözyaşlarını silmek zorunda kaldı. “Jochen’in onun yerine bakmayı kendini ona karşı borçlu hissettiği için kabul ettiğini düşündü. Gregor ona yeni bir iş bulduğu ve hep destek olduğu için.”

“Bakın Bayan Ahrens,” dedi Lara, bir elini teselli edercesine omzuna koydu. “Öyle bile olsa tek sebebi bu olamaz. Az önce kocanızın yerinde kim olsa aynı şeyi yapardı derken haklıydınız. Kendini suçlaması için hiçbir sebep yoktu, Ralf onu sorumlu tutmakta haksız.”

Eva Ahrens'in yüzünde minnet dolu bir gülüniseme belirdi.
"Sizden bir şey rica edebilir miyim?"

"Tabii ki."

"Ralf'ı bir daha gördüğünüzde beni aramasını söyler misiniz? Onun yanında olmayı, tüm bunları arlatmasına yardım etmeyi çok isterdim. Gregor da isterdi. Rica etsem ona iletir misiniz?"

Lara'nın boğazına bir yumru oturdu. Ralf Tarrach'a duyduğu öfke konuşma boyunca cıva termometresi gibi sürekli yükselmişti, artık patlamak üzereydi.

Verecek uygun bir yanıt ararken Mark telaşla yanlarına döndü. Beti benzi atmış, yanakları kızarmıştı. Bakışlarında katıksız bir korku vardı.

"Gitmemiz lazım," dedi. "Hemen!"

Yüzündeki ifade Eva Ahrens'in de gözünden kaçmadı, şaşkınlıkla Mark'a baktı. "Ralf'a bir şey mi oldu?"

Mark başını iki yana salladı. "Hayır, ben..."

"Bu konuşma için tekrar teşekkürler," diye sözünü kesti Lara. "Ralf'ı bulduğumuzda sizi haberdar edeceğiz. Söz veriyorum."

Sonra Mark'ın peşinden arabaya döndü. Mark ram binecekti ki Lara yolcu kapısının önünde durdu.

"Ne oldu?" diye sordu korkuyla. "Yoksa o..."

Mark bir an için yüzüne baktı, gözleri yaşlıydı. Sonra ağzından tek bir kelime çıktı.

"Axel."

Acil serviste Mark ve Lara'yı yönlendirdikleri nöbetçi doktorun adı Dr. Kästner'di. Mark inek çocuk gözlüklü, çarpık dişli, solgun tenli zayıf adamın en fazla otuzlarının başlarında olduğunu tahmin etti. Yine de sarı saçları o kadar seyrek ki en geç kırkıncı yaş gününde tarak hediye etmeye gerek kalmayacaktı.

Dr. Kästner gözle görülür derecede gergindi, hasta yakınlarıyla konuşma konusunda pek tecrübesi yokmuş gibi görünüyordu. Onlara genizden gelen bir sesle Axel'in geçirdiği kazayı anlatırken sürekli kalemiyle oynuyor, konu ne zaman hassaslaşsa kalemin düğmesine basıyordu.

Anlattığına göre yoldan geçen bir kamyon şoförü Axel'in hurdaya dönmüş arabasını yolun aşağısındaki bir yamacın dibinde görmüştü. Şoför aracın içinde bir hareketlilik fark edince hemen ambulans çağırmıştı.

Yamacın dikliği nedeniyle Axel'in kurtarılması zor olmuş, kurtarma helikopteri çağırımları gerekmişti. Sonra hemen Fahlenberg Şehir Hastanesi'ne getirilinişti. Tüm bunlar aşağı yukarı Mark ve Lara'nın bakımevinin müdürüyle konuştuğu sırada yaşanmış olmalıydı.

Polisin hazırladığı ilk rapora göre kazanın nasıl gerçekleştiği henüz netlik kazanmamıştı. Görünüşe göre yakınlarda başka bir araç yoktu, o yüzden şimdilik Axel'in sabah sisi yüzünden bir virajı görmediği varsayılıyordu.

“Arkadaşınız çok şanslıymış,” dedi Dr. Kästner, kalemi işaret ve orta parmağı arasında sallıyordu. “Bay Pohl’un bünyesi de epey sağlammış. Polisin ifadesine göre arabası birkaç kez takla atmış olmalı. Ama çatısı şaşırtıcı bir şekilde çok fazla çökmemiş. Bana söylenene göre çarpma açısından ve gövdesi iyi tasarlanmış nispeten yeni bir araba olmasından kaynaklanıyormuş. Biliyor musunuz, şu ana kadar hiç böyle bir kaza...”

“Durumu nasıl?” diye sabırsızlıkla sözünü kesti Mark.

Kästner’in kalemi tıkırdadı.

“Şey, hâlâ ameliyatta olduğu için söylenecek çok bir şey yok. Bay Pohl çok kan kaybetmiş, ayrıca özellikle göğüs kafesinde ve bacaklarında çok sayıda kesik ve kırık var. Baldırı birkaç yerinden kırılmış ve... şey, iki bacağına da kurtarabilir miyiz, henüz bilmiyoruz.”

Doktor ikisinin üzgün bakışlarından gözlerini kaçırıp kaleminin düğmesine birkaç kez daha bastı.

“Ya iç yaralanmalar?” diye sordu Mark.

“Hımın, şey... bunu şu anda bilmiyorum,” diye kekeledi Kästner. “Ancak orta şiddette bir beyin travması geçirdiğini varsayıyoruz. Böylece sağlık görevlilerinin raporu da açıklanmış olur. Çünkü Bay Pohl hastaneye getirilirken epey garip şeyler söylemiş.”

“Ne gibi garip şeyler?” diye sordu Lara, bunun üzerine Dr. Kästner’in bakışları onunla Mark arasında kararsızlıkla gidip geldi. Sonra önündeki masada duran iPad’e bakıp boğazını temizledi.

“Şey, burada hastanın çok telaşlı olduğu yazıyor. Hatta bir kafa kesme olayıyla ilgili bir şeyler söyleyip birinin onu kasten öldürmeye çalıştığını iddia etmiş. Ayrıca size haber vermemiz için de ısrar etti Bay Behrendt. Biz de öyle yaptık. Numaranızı cep telefonundan aldık.”

Mark başını sallayıp Lara'ya baktı, sonra ikisini de en çok endişelendiren soruyu sordu.

“Atlabilecek mi?”

Kalem yine tık etti, doktor boğazını bir kez daha temizledi.

“Şöyle diyeyim Bay Behrendt, şu anda bunu kesin olarak söylemek zor. Dediğim gibi Bay Pohl'un birkaç ağır yarası var. Ama elimizden geleni yapacağımızdan emin olabilirsiniz. Ameliyatı bizzat başhekim yapıyor ve Dr. Mehra gerçekten uzmandır, güvenebilirsiniz.”

Mark güvenebilmeyi çok istiyordu ama genç doktorun yüz ifadesi, Axel'in durumunun pek de iyi olmadığını söylüyordu. Tecrübelerine göre inanç ya da umut böyle bir durumda hayal kırıklığı yaratabilecek oldukça riskli yatırımlardı.

“Kazaya başka bir arabanın karışmadığından gerçekten emin misiniz?” diye sordu.

Dr. Kästner tereddütle gülümsedi. “Yani ben doktorum, polis değil. Kazayla ilgili sadece bana bildirildiği kadarını biliyorum. Başka bir araçtan söz edilmedi. Bence bu tür soruları doğrudan polise sorsanız daha iyi...”

“Kan testi sonuçları nasıldı?” diye sözünü kesti Mark.

Dr. Kästner kaşlarını kaldırdı. “Efendim?”

“Kan testi,” diye sinirle tekrarladı Mark. “Dikkat çeken bir şey var mıydı?”

“Şey, alkolü mü kastediyorsunuz?”

“O veya başka bir şey.”

“Bir saniye,” dedi Dr. Kästner, verileri bulana kadar iPad'inde bir yerlere tıkladı. “Hayır, uyuşturucu kullanımına dair hiçbir emare yok. Ne alkol ne THC ne de başka bir şey. Tabii bu hızlı testin sonucu, yani pekâlâ...”

Biri muayene odasının kapısını tıklattı, hemen ardından bir hemşire gergin bakışlarla kafasını içeri uzattı.

“Affedersiniz doktor bey ama acilen 3 numaralı odaya bekleniyorsunuz!”

“Hemen geliyorum,” dedi Dr. Kästner, masadan hızla kalktı. “Özür dilerim Bay Behrendt, Bayan Baumann. Ama duyduğunuz gibi hemen gitmem gerekiyor. Umarım en acil sorularınızı cevaplayabilmişimdir. Elbette ameliyatın sonucunu bekleyebilirsiniz ama biraz zaman alacağını tahmin ediyorum. En iyisi siz evinize gidin, biz sizi tabii ki bilgilendireceğiz.”

Kalemi önlük cebine geri koyup tableti aldı, sonra başıyla selam verip telaşla odadan çıktı.

Tabii ki bekleyeceğiz, diye düşündü Mark. Ama zaman geçip gidiyor. Ve yine bir çıkmaza girdik!

“Ya sadece bir kazaysa?” dedi Lara, bekleme alanındaki duvara yaslandı. “Gerçi ben de pek inanmıyorum ama kaza olması da mümkün.”

Mark avuç içiyle içecek otomatına vurdu. Sıkışan şişe sonunda tutucudan kurtulup alt göze yuvarlandı.

“Hayır,” dedi kararlılıkla. “Kaza değildi. Axel’in tüm hayatı buralarda geçti. Yani yolları ezbere biliyordur. Ayrıca sis yüzünden yoldan çıkacak kadar dikkatsiz davranmış olamaz.”

Otomattan soda şişesini alıp Lara’ya uzattı.

“Al, bir şey iç. Yüzün bayağı solgun.”

Lara kapağı çevirip açarken Mark ellerinin titrediğini gördü.

Lara küçük bir yudum aldıktan sonra sordu: “Sence Tarrach bunu Axel’den yardım istediğimiz için mi yaptı?”

Mark bekleme alanındaki kadına baktı, ikisi dışında sadece bu kadın vardı. Diğer uçta oturmuş, cep telefonuna dalmıştı. Kadının kulağında kulaklık olmasına rağmen Mark sesini alçalttı.

“Hayır, bence Axel de onun kurban listesindeydi.”

“Niye böyle düşündün?”

“Axel’in dünkü telefon görüşmesi, sözde yeni müşteri. Arayan Tarrach olmalı, tabii Axel’i kandırmak için başka bir isimle. Dahası Axel’i biz oraya varmadan önce aramıştı.”

Tekrar diğer kadına baktı, kadın kıvrak parmaklarıyla bir şeyler yazıyordu, onlara bakmıyordu bile. Sonra Mark ekledi:

“Eğer kazaya gerçekten başka bir araç karışmamışsa, Axel’i yoldan çıkarmak için mesela, o zaman sadece tek bir olasılık kalıyor: Tarrach onunla birlikte arabadaydı. Ya onu arabaya Axel aldı ya da bir şekilde gizlice bindi. Öyle veya böyle ona nerede saldıracağını bildiğine göre yolu da biliyor olmalı. Yani bu saldırıyı çok önceden planlamış.”

Lara da dönüp kadına baktı, sonra fısıldayarak, “Ama neden Axel?” dedi. “Onun bu meseleyle ne ilgisi var?”

“Hiçbir fikrim yok,” dedi Mark, bitkinlikle yüzünü ovuşturdu. “Adam o kadar manyak ki aklı normal çalışan birinin mantığını anlamasına imkân yok. İntikam planı yapmak için sözde sebeplerini şu ana kadar az çok anlayabiliyordum ama Axel aklıma yatmıyor.”

Lara maden suyundan bir yudum daha alıp sordu: “Az önce niye kan testini sordun?”

“Çünkü Axel yamaçtan aşağı kendi isteğiyle inmemiştir. Tarrach da o sırada yanında oturuyor olamaz. Dolayısıyla onu uyuşturmuş olmalı. Doreen’i kaçıtırken beni uyuşturduğu gibi. Bu konuda uzman gibi.”

“Ama sen uyuşturulduktan sonra saatlerce baygın kaldığını söylemiştin,” dedi Lara şüpheyle, soda şişesini ona uzattı. “Ama Axel’i bulduklarında bilinci açıkmiş, kan testi de negatif.”

“Kaza gibi görünsün diye,” dedi Mark, o da bir yudum aldı. Maden suyu soğuk ve güzeldi, yine de Mark’ın sert bir şey için can atmasını pek engelleyemiyordu. “Tarrach polisin olası bir suçlunun peşine düşmesini istemez tabii ki. O yüzden Axel’i kısa süreliğine uyuşturmuş olmalı. Amacına ulaşmasına yerecek kadar. Vücuda kolay etki eden bir şeyle. Mesela...”

“... propofol.”

“Aynen öyle,” dedi Mark, şişeyi şaşkınlıkla indirdi.

“Hiç bana öyle bakma,” dedi Lara. “Bu kadarı temel tıp bilgisi, değil mi?”

“Ever, öyle. Öğrendiklerini artık hatırlıyor musun?”

Lara gözlerini kaçırmadan omuz silkti. “Biraz. Özellikle doktora hocamı. Ama öncelikle Michael Jackson hayranıyım, o da bilindiği gibi böyle şeylere meraklı.”

“Doğru,” dedi Mark. “Hatta gezegenimizden bir propofol bulutuna binerek süzüldü.”

Bir cep telefonu çalmaya başladı. Mark korkuyla cebine uzandı ama onunki değildi. Gözünü kapatmış, kulaklığından gelen bir şarkıyla ayağını sallayan genç kadının ki de değildi.

Onun yerine Lara ceketinin cebinden cep telefonunu çıkardı. Ekrandaki ismi okuyup açmadan önce gözlerini devirdi.

“Alo, Marion, şu anda hiç...” diye başladı, sonra başını sallayıp sinirle iç geçirdi. “Evet, biliyorum... Hayır, bugün olmaz...”

Lara danışmanının taramalı tüfek gibi konuşmasıyla pek baş edemiyordu, kadının sesi o kadar yüksekti ki Mark bekleme alanının sessizliğinde her kelimeyi duyabiliyordu. Marion Leutke, Lara planetaryumdaki işine gitmediği için uzun uzun söylendi. Koruması altındaki Lara için çok endişeleniyordu.

Lara'nın yüzü her geçen saniye biraz daha kararıyordu. Sonunda hattın diğer ucundakini durdurmak ister gibi elini havaya kaldırdı.

“Bir saniye,” diye bağırdı telefona. “Aklınızdan ne geçiyor sizin? Benimle nasıl konuşuyorsunuz?”

Hattın diğer ucundaki yine takır takır saydırdı fakat bu kez sesi o kadar da sitemkâr gelmiyordu.

“Hayır, şimdi siz beni dinleyin!” dedi Lara, o kadar kararlıydı ki Mark bile irkildi. “Size daha fazla tolerans göstermeyeceğim. Birine reşit olmayan bir çocuk gibi davranmak istiyorsanız yanlış

adrestesiniz. Anladınız mı? Bir şey daha: Bana bir daha asla sen diye hitap etmeyeceksiniz! Ben sizin için hâlâ Dr. Roth'um!"

Herhangi bir cevap beklemeden başparmağıyla ekrana serçe basıp görüşmeyi sonlandırdı. Telefonu ceketinin cebine geri koyup yıldırım çarpmış gibi donakaldı. Gözleri büyümüştü, korkuyla Mark'a baktı.

"Ah, Tanrım! Bunları gerçekten söyledim mi?"

"Evet, söyledin. İyi misin?"

Lara sinirli bir hareketle yüzüne düşen saçları çekti.

"E... evet, tabii," diye kekeledi. "Sadece stresliyim, hepsi bu."

"Gerçekten mi?"

"Öyle diyorsam öyledir! Geçmişim yüzünden sürekli ayrımcılığa uğramaktan bıktım usandım. Şu manyak herif, sonra bu ikiyüzlü aptal kadın, sırf klinikte kaldım diye..."

"İşte bu!" dedi Mark aniden, parmağını şıklattı.

Lara afallayarak suratına baktı. "Efendim?"

"Daha önce düşünmem gerekirdi," dedi Mark, avuç içiyle alnına vurdu.

Lara başını iki yana salladı. "Kusura bakma ama hiçbir şey anlamadım."

"Ya klinik geçmişisi olan Ralf Tarrach'ın kendisiyse?" dedi Mark heyecanla. "Ailesinin katledilmesine tanık olan on yedi yaşında bir çocuk muhakkak psikolojik yardım almıştır. Kendi isteğiyle olmasa bile Gençlik Dairesi'nin zoruyla. Ne de olsa o zaman daha reşit değildi."

"Yani o da Orman Kliniği'nde kalmış olabilir mi diyorsun?"

Mark başını salladı. "Muhtemelen çok işimize yaramaz ama yine de öyle olduğuna bahse girerim."

Lara'nın gözleri şimdi korkuyla iyice büyüdü. "O zaman bu onunla orada karşılaşmış olabilirim demek! Eğer bu doğruysa onunla ilgili hiçbir şey duymadım."

“Peki özellikle hatırladığın biri var mı?”

“Hayır.”

“Sana karşı iyi davranan ya da seninle iletişim kurmaya çalışan genç bir hasta?” diye üsteledi Mark.

“Hayır, gerçekten hatırlamıyorum,” diye temin etti Lara. “Ben kadınlar koğuşundaydım. Ve terapi yürüyüşleri sırasında ranımadığım kimseyle konuşmadım. Zaten kimseyle iletişim kurduğum da yoktu, kendimle meşguldüm. Ama haklısın. Yine de Orman Kliniği’nde kalmış olabilir, sadece başka bir binada. Sonuçta alan büyük.”

“Eğer bu doğruysa on yıl bile olmanıştır.”

“On yıl mı?” diye şaşkınlıkla tekrarladı Lara ama sonra ne demek istediğini anladı. “Arşiv! On yıl olmadıysa arşivde dosyası olmalı çünkü onlar çoktan dijital ortama aktarılmıştı.”

“Aynen öyle.”

“Tamam ama şimdi nerede olduğunu öğrenmemizi nasıl sağlayacak anlamadım. Öyle olsa bile pek zamanımız yok. Önce dosyaya erişmemiz gerekir ki eminim ince bir dosya da değildir. Biz bir ipucu bulana kadar...”

“Farkındayım,” dedi Mark, şakaklarını ovuşturdu. Bekleme odasındaki duvar saatine bakmanak için kendini tuttu. Saniye ibresi kadranda durmadan ilerliyordu, burada bekleyenler için muhakkak çok yavaştı fakat onun gözünde çok hızlıydı.

“Yine de bana onu bulmamızın tek yolu bu gibi geliyor,” dedi sonunda. “Buralarda bir yeri olmalı. Ailesinin evi olamaz. Hem satıldı hem de ev bir sitenin tam ortasında. Yani kaçırdığı bir kadını orada kolayca saklayamaz. Hayır, ücra bir yer olmalı, sadece kendisinin bildiği, hem de uzun süredir bildiği bir yer.”

Lara’nın bakışları şimdi daha da şüpheli bir hal aldı. “Dosyasında böyle bir bilgi olduğunu mu düşünüyorsun?”

Mark omuz silkti. “Eğer terapi sırasında bahsi geçtiyse evet. Muhtemelen onun için anlamı olan bir yerdir, kendini güvende hissettiği bir yer. Şu anda onun memleketinde olduğumuza göre mesela pozitif bir çocukluk anısı bizi oraya götürebilir.”

Lara gülümsemeye başladı.

“Mark, Mark, Mark,” dedi keyifle başını sallarken. “Sen hep ıslah olmaz bir Freudçuydun.”

Mark ansızın kollarındaki tüylerin diken diken olduğunu hissetti, kalp atışları hızlandı.

“Şu anda kiminle konuşuyorum?” diye sordu dikkatle.

Lara’nın yüzündeki gülümseme söndü.

“Bir önemi var mı?” diye ters bir yanıt verdi. “Sen bu dosyaya nasıl ulaşmayı düşünüyorsun, onu söyle bence. Sonuçta klinik arşivine ne senin erişimin var ne de benim.”

“İkimizin de olmadığı kesin,” dedi Mark. “Ama erişimi olan birini tanıyorum. Senin de hatırlayacağını tahmin ediyorum.”

Bir an için birbirlerinin bakışlarını tarttılar, Mark daha önce gözlerinde gördüğü parıltıyı nihayet tanıdı. Şimdiye kadar bir anlam verememiş olmasının nedeni muhtemelen zihninin bir türlü kabullenmemesiydi.

Ama artık inkâr edilecek gibi değildi. Şu anda konuştuğu kişi Ellen Roth’tu.

Çoğu psikiyatri hemşiresi gibi Konni Fuhrmann da ilgilendiği olağanüstü vakaların hayalî bir listesini tutuyordu.

Uzun kariyeri boyunca böyle çok fazla vaka olmuştu. Yemek odasında Meryem Ana'nın hayaletini görüp dizlerinin üstüne çöken hanımefendiden bir yönetim kurulu toplantısının ortasında aniden takım elbise giyen korkunç farelere dönüşen iş arkadaşlarına saldıran banka müdürüne, şiddet yanlısı kocasını gözü pek bir ısırıkla hadım eden Silvia Janov'a kadar.

Tabii bir de Ellen Roth, namıdiğer Lara Baumann vardı. Konni'nin listesinde hâlâ tartışmasız bir numaraydı.

Fakat 9. bölüme yeni gelen hasta gizli ilk on listesine girmeye adaydı. Bu sabaha kadar hiç böyle bir sanrı duymamıştı. Şimdiye kadar dinî inançlardan ilham alan halüsinasyonlarla uğraşmıştı, niyeyse buna burada çok sık rastlanıyordu, hemen ardından insanların meslekleriyle ilgili sanrılar geliyordu. Ama Kai Weber vakası bambaşka bir şeydi.

Kayıt belgelerine göre Weber yirmi altı yaşındaydı ve bir arkadaşıyla birlikte Fahlenberg Meydanı'nda makrobiyotik bir restoran işletiyordu. Konni oraya hiç gitmemiş olsa da (o İtalyan mutfağını ya da iyi bir bifteği tercih ederdi) restoranda işlerin gayet iyi gittiğini biliyordu.

Ancak Weber son iki gündür işe gitmemiş, aramalara da cevap vermemişti, bu yüzden kaygılanan arkadaşı sonunda polisi devreye sokmuştu.

Memurlar nihayetinde Weber'in dairesine zorla girmek durumunda kalmışlardı ve orada buldukları şey hepsini şoke etmişti.

Genç adam kendisini banyoya kapatmış, orada bir jiletle iki kolunu da iç taraftan yarıp bir cımbızla yaralarını kurcalamıştı. Dedğine göre bizzat Bill Gates'in yerleştirdiği mikroçipleri arıyordu. Çünkü Gates dünya dışı suç ortağı Angela Merkel'le birlikte dünyanın hâkimiyetini ele geçirmeyi ve insanlığı bu şekilde kontrol altına almayı planlıyordu.

Weber yorulmak bilmeden bunu yüksek sesle bildirip duruyordu. Acil serviste muhtemelen deneyimsiz bir doktorun burnunu kırmış, tıbbi bakıma karşı kelimenin tam anlamıyla dişyle tırnağıyla savaşmıştı.

Genç adam kendi iyiliği için hapsedilmesine izin verilen bir mahkeme kararıyla birlikte 9. bölüme sevk edilmişti.

Fakat bunu sadece söylemesi kolaydı. Konni düzenli olarak ağırlık çalıştığı halde Konni ve iki iş arkadaşı deliren adamı zar zor zapt edebildi.

"Reptilianlar!" diye bağırdı adam, Konni vahşice tekmeleyip duran bacaklarını yatağa bastırmaya çalışıyordu. "Hepimizi kontrol ediyorlar! Hepimizi! Anlamıyor musunuz aptallar? Hepiniz onların kölesisiniz!"

Weber'in sargılı kollarını, ter döktüren bir harekâtın ardından nihayet bağlamışlardı, sakinleştirici iğnenin birkaç dakika önce etki etmesi gerekiyordu ama görünen o ki etmiyordu.

Weber vatanını bir istilaya karşı kanının son damlasına kadar savunacağını haykırırken nihayet bacaklarını da sabitlemeyi başardılar.

Nefes nefese kalan Konni alnındaki teri silip yumruklarını kalçasına dayadı. Sakinleştiricinin sonunda etkisini göstermesiyle rahatladı, Weber ise hıçkırığa hıçkırığa ağlamaya başladı.

“Ruhumu ele geçiremeyeceksiniz! Asla! Siz ele geçiremeden bu işi bitireceğim!”

Hah, harika, diye düşündü Konni. O zaman intihar riskine karşı daha fazla kısıtlama emri talep etmek zorunda kalacağız.

Bu ihtimalden hiç hoşlanmadı, sadece bir yığın evrak işi çıkaracağı için değil. Ona göre hiç kimse uzun süre yatağa bağlanmamalı ya da ilaçlarla hayaller âlemine yollanmamalıydı. Ama şu anda Konni bile Kai Weber için başka bir alternatif göremiyordu.

Konni 7 numaralı odanın yeni misafirinin boynundan, ucunda alüminyum folyodan yapılmış bir topun sallandığı ince deri kayışı çıkarınca Weber yine itiraz etti, bu kez çok daha zayıf, sönük bir sesle.

“Hayır, onu bırak!” dedi sözcükleri ağzında geveleyerek. “Bu ruhen aydınlanmışların sembolü!”

Öyle olabilirdi ama Konni bu kayışa bakınca sadece hastanın kendini boğma olasılığını görüyordu.

Sözde aydınlanmışların sembolünü Weber’in diğer eşyalarıyla birlikte bir torbaya dolduruyordu ki bakını merkezinden meslektaşı Margaret açık oda kapısından ona el etti.

“Hey Konni, sana bir telefon var,” diye seslendi koridordan. “Önemli gibi!”

Konni torbayı dolaba koyup yanına gitti.

“Kimmiş?”

“Mark diye biri,” dedi kadın, önlük cebinden bir paket West çıkardı. “Bayağı bir aksiyon yaşandı ha? Böylesi her gün gelmez. Ben diğerleriyle birlikte bir sigara içeceğim. Sonra gelir misin?”

“Tabii,” dedi Konni, onun da acilen bir sigaraya ihtiyacı vardı, sonra ahizeye uzandı. “Alo?”

“Alo, Konni, ben Mark Behrendt. Sizi yine rahatsız etmek zorunda kaldım.”

“Ah, rahatsız falan ettiğiniz yok doktor. Ne oldu? Bayan Baumann’ı buldunuz mu?”

“Evet, buldum. Ama şimdi sizden başka bir bilgi daha almam lazım.”

Konni doktorun sesinin yorgun geldiğini fark edip ne olduğunu merak etti. Ama o daha sormadan Behrendt konuşmaya devam etti.

“Benim için Ralf Tarrach diye biriyle ilgili bir dosya var mı diye bakabilir misiniz?”

“Ralf Tarrach mı?” diye şaşkınlıkla sordu Konni, masaya oturdu. “Bakmama gerek yok. Böyle bir dosya var tabii ki. Bir süre burada kaldı. Hatırladığım kadarıyla 4. bölümde.”

“Onu şahsen tanıyor musunuz?”

“Hayır ama yeğenimin arkadaşlarından biriydi. Eskiden birlikte sık sık bilgisayar oyunu oynarlardı.”

“Yeğeniniz onun yakın arkadaşı mıydı?”

“Pek sayılmaz,” diye yanıt verdi Konni, içinde sadece bir yudum bayat, soğuk kahve kalan bardağına uzandı. “İkisi de oyun delisiydi. Hatta yeğenim daha sonra bunu mesleğe dönüştürdü. Şimdi Amerika’da yaşıyor, oyun falan geliştiriyor. Ben hiç anlamam ama oyun sektörü hâlâ patlama yaşıyormuş. Her durumda yeğenimin Porsche’si var, bendeysse sadece eski bir BMW. Siz ne öğrenmek istemiştiniz?”

“Size açıklayacak zamanım yok Konni. Bu dosyayı bana iletebilir misiniz?”

Konni bardağı şaşkınlıkla masaya bıraktı. “Kusura bakmayın doktor ama olmaz. Siz de biliyorsunuz.”

Hattın diğer ucunda kısa bir sessizlik, sonra: “Hiç değilse onu kimin tedavi ettiğine bir bakar mısınız?”

“Tabii, bir saniye.”

Klavyeyi kendine çekti, hasta dosyası arama çubuğuna Ralf Tarrach’ın adını yazdı.

“Hah, bulduk! Ralf Aralık 2009’dan Nisan 2010’a kadar 4. bölümde kalmış. Hafızam bayağı iyi ha? Tedavisiyle ilgilenen Dr. Forstner, sizin halefiniz.”

“Hâlâ orada çalışıyor mu?”

“9. bölümde değil,” dedi Konni. “Şimdi pediatriinin başında. Yeni binayı görmüştünüz değil mi? Cidden çok şık. Dr. Forstner tatile çıkmıştı ama dünden beri burada.”

“Lütfen Konni, onunla bir randevuya ihtiyacım var! Mümkün olan en kısa sürede!”

“Vay, epey acil gibi duruyor,” dedi Konni. Sonra akla ilk gelecek soruyu sordu: “Neden doğrudan onu aramıyorsunuz? İsterseniz sizi ona bağlayabilirim.”

“Çünkü siz tanıdığınız birisiniz, size hemen bir randevu verebilir. Lütfen Konni, ya hemen ya da en azından bir saat içinde olmalı.”

Konni artık olanlara bir anlam veremiyordu. Fakat anlamaması bu durumdan kârlı çıkabileceğini fark etmesini engellemedi.

“Tamam, ne yapabileceğime bir bakayın,” diye söz verdi. Jan Forstner’in zamanı varsa sıkıntı olmazdı, araları epey iyiydi. “Ama bu kez bir karşılığı olacak.”

Cevap anında geldi. “Kabul. Ne istiyorsunuz?”

Konni sırırrı. “Plak koleksiyonunuz hâlâ duruyor mu?”

“Evet, en azından bir kısmı.”

“Ramones albümlerine ne dersiniz? Orijinalleri diyorum, yeni baskıları değil.”

Mark kısa bir iç çekişten sonra: “Tamam. Sizindir,” dedi. Konni’nin çenesi düştü.

“Vay! Pazarlık bile yapmadınız. O halde durum çok ciddi olmalı. Yarım saat içinde çocuk ve gençlik bölümüne gelin. Eskiden müdürün villasının olduğu yerde. Binayı görürsünüz zaten. Ah, bir de şey...”

“Ne?” diye sabırsızlıkla sordu Behrendt.

“Ne olduğunu bana anlatacak mısınız?”

“En geç yarın sabah öğreneceğinizi düşünüyorum. Teşekkürler Konni.”

Konni suçluluk duygusuyla iç geçirdi. Behrendt’in zor durumundan böyle istifade etmemeliydi.

“O zaman...”

Şans dileyecekti fakat doktor telefonu çoktan kapatmıştı.

Konni şimdi huzursuzlukla telefona bakıyordu.

En geç yarın sabah öğreneceğinizi düşünüyorum.

Kulağa pek iyi gelmiyordu. Hayır, hem de hiç. Ama şimdi kafa patlatmanın âlemi yoktu.

Jan Forstner’la kısa bir görüşme yaptıktan sonra avludaki arkadaşlarının yanına gitti. Artık acilen bir sigaraya ihtiyacı vardı.

Mark çocuk ve gençlik bölümünün yeni ve modern binasının yanına park etti, tam arabadan inecekti ki Lara onu tuttu.

“Ben arabada bekleyeceğim,” dedi. “Bir daha bu kliniğe adım atmamaya yemin ettim.”

“Emin misin?” diye sordu Mark.

“Kesinlikle.”

“O halde bana şans dile.”

Lara başını sallayıp ciddiyetle yüzüne baktı. “Bu dosya işimize yaramazsa ne yapacağız? Onu geç olmadan nasıl bulacağız? İncecik bir dala tutunuyoruz.”

Mark içinden koşup gitmek gelse de durup Lara’nın gözlerinin içine baktı.

“Eskiden maratona katılırdın,” dedi. “Hatırlıyor musun?”

Lara cevap vermeyince devam etti. “İnsan gücünün sonuna geldiğinde hedefini sorgular mı? Elimizde sadece bu ihtimal var. Sen koşarken asla pes etmedin, her seferinde de bir şekilde başardın. O zaman şimdi de başaracağız.”

“Ümarım,” dedi Lara. “O halde bol şans Mark.”

Mark bir şey söylemek istedi ama aklına Lara’ya güven verecek hiçbir şey gelmiyordu. Sonuçta bu planla ilgili onun da şüpheleri vardı. Ama henüz sonuçları hakkında düşünmek istemiyordu. Şimdi değil, küçük de olsa hâlâ bir şans varken değil.

Yine de Lara’nın gözlerindeki korku peşini bırakmadı, yağmurun altında hızlı hızlı binaya doğru yürürken Lara’nın bakışlarını hâlâ üzerinde hissedebiliyordu.

“Demek Mark Behrendt sizsiniz,” diye karşıladı onu Dr. Forstner elini uzatarak.

Şakakları hafif ağarmış, kıskanılası bir tatil bronzluğu olan uzun boylu adamın el sıkışı kararlı ve samimiydi. “Jan Forstner. Sizinle bizzat tanıştığıma memnun oldum Mark.”

“Kim olduğumu biliyor musunuz?”

“Ah, evet, tabii ki.” Dr. Forstner gülümsedi. “Namınız sizden önce geliyor, sadece Konni aradığı için değil. Sonuçta şu müthiş kahve otomatını size borçluyum. İnsan bu kadar pahalı bir aleti niye bırakıp gider ki? Üstelik hâlâ sorunsuz çalışıyor.”

Mark omuz silkti. “O zamanlar bırakmak istedim. Bir olay oldu, kişisel bir şey, sonrasında herhangi bir şeyin bana Orman Kliniği’ni hatırlatmasını istemedim.”

“Anlıyorum,” dedi Dr. Forstner, Mark’a yazı masasının önündeki sandalyeyi gösterdi. Sonra kendi de oturdu. “O süreci bilirim. Peki, benimle acilen görüşmek istemenizin sebebi nedir sayın meslektaşım?”

“Eski meslektaş,” diye düzeltti Mark. “Hakkımdaki bu detayı çoktan öğrenmişsinizdir diye düşünüyorum.”

Jan Forstner başını salladı. “Evet, tıp dergisini okuyorum. Ama sizin yayınlarınızı da biliyorum. Yıllardır başka biri için yazıyor olsanız bile.”

“Yazılarımı okudunuz mu?”

“Tabii ki, selefimin neler bildiğini öğrenmek istedim,” dedi Forstner, gülünürsedi. “Bu sayede daha sonra kendi adınızla yayımlanmayan metinlerin de size ait olduğunu anladım. Yazar olarak geçen meslektaşını önceki işimden tanıyorum, aramızda kalsın ama en güzel tatil anısını bile yazamayacak biri. Hayır Mark, sizin tarzınız ve meselelere yaklaşımınız resmen ben buradayım diyor. Özellikle *Lancet* için yazdığınız makaleden çok etkilendim. Bu yüzden benim *meslektaşısınız* ve öyle olmaya devam edeceksiniz. Ve eklememde bir sakınca yoksa ikinci bir şans elde etmenin ne kadar zor olduğunu kendi deneyimlerimden biliyorum. Çünkü geçmişimiz çok da farklı değil.”

“Öyle mi?”

“Evet, tek farkla, benim kurbanım bir pedofildi,” diye sakince devam etti Forstner. “Beni epey bir kızdırdı, sonunda onu dövdüm. Tıpkı sizin o uyuşturucu bağımlısını dövdüğünüz gibi. Eminim ikinizin de kendine göre nedenleri vardı. Benim şansım Orman Kliniği’nin o zamanki müdürünün bana destek çıkması oldu. İtibarımı geri kazanmam için bana bir iş teklifinde bulundu. Yoksa benim sonum da sizinki gibi olurdu.”

Mark bu adamın açık yürekliliği karşısında şaşkına döndü, aynı zamanda şüphelendi de.

“Bütün bunları bana neden anlatıyorsunuz?”

“Çünkü size karşı dürüst olmak istiyorum Mark,” dedi Forstner. “Ralf Tarrach’la ilgileniyorsunuz, bunun nedenini bilmek isterim.”

“Eh, çok uzun bir hikâye ve maalesef pek vaktim yok.”

“O zaman sadece size yardımı edebilmem için bilmem gerekeni anlatın.”

İki adam bir an için birbirlerine baktı, Mark içinde derin bir rahatlama hissetti. Forstner ilgisi ve yardım etme isteğinde samimiydi, buna hiç şüphe yoktu. O da vaktiyle zor duruma

düştüğü için yardım etmek istiyordu. Ve Mark kendini her şeyi açıkça anlatmaya ilk kez hazır hissediyordu.

“Pekâlâ Dr. Forstner...”

“Jan. Sizin için de uygunsa bana Jan deyin. Sonuçta bu özel bir görüşme değil mi?”

“Olur Jan. Dediğim gibi Ralf Tarrach’ı arıyorum. Kısa bir süre önce Fahlenberg’e döndü, buralarda bir yerde saklanıyor olmalı. Tarrach yıllardır beni takip ediyor. Kız arkadaşımı öldürdü, şimdi de çok yakın bir arkadaşımı esir aldı. Onu da öldürmekle tehdit ediyor, hem de dört saatten kısa bir süre içinde.”

“Peki bunu neden yapıyor?” diye sordu Forstner bariz bir şaşkınlık ifadesiyle.

“Babasının cinnet geçirip işlediği cinayetlerin intikamını almak için,” diye açıkladı Mark. “Babasının tedavisiyle ilgilenen doktor yakın arkadaşım olan Christoph Lorch’tu. Tetiklenip sanrı gören nişanlısı tarafından öldürüldü, dolayısıyla Tarrach’ın babasıyla ilgilenemedi, bu da Ralf’a göre babasının çıldırmasına yol açtı. Chris’in nişanlısının hapis cezası almak yerine hastaneye yatırılmasından kısmen ben de sorumluyum. Bu ceza da Tarrach’a yetmemiş gibi duruyor. Ayrıca intihar ermesini engelleyerek bu kadının hayatını kurtardım.”

Forstner, “Lara Baumann,” diye mırıldanıp başını salladı. “Evet, davayı duymuştum. Bildiğim kadarıyla tahliye edildi. O zaman o da mı tehlikede?”

“Evet, öyle,” diye onayladı Mark. “Ayrıca Tarrach’ın hedefinde ailesinin ölümüyle ilişkilendirdiği başka kurbanlar da var. Bana yardım edecek misiniz Jan? Eğer nerede saklanıyor olabileceğine dair bir fikriniz varsa bana söylemeniz gerek. Lütfen!”

Jan Forstner şaşkınlıkla yüzüne baktı. “Saklandığı yeri bilebileceğimi nereden çıkardınız?”

“Doğrudan değil elbette,” dedi Mark. “Ama çocukluğundan bildiği bir yere saklandığını düşünüyorum. Kimsenin onu bulamayacağı bir yere. Öğrendiğim kadarıyla Fahlenberg’le eski bağlantılarını koparmış ama yine de sığınabileceği bir yer olabilir. Size hiç böyle bir şeyden söz etmiş miydi?”

Forstner sandalyesine yaslanıp ellerini havaya kaldırdı. “Mark, sizin de bildiğiniz gibi hastanın yazılı onayı olmadan size resmî olarak herhangi bir bilgi veremem.”

“Biliyorum. Peki gayriresmî olarak?”

“Gayriresmî olarak aklıma böyle bir yer gelmiyor.”

“O zaman lütfen dosyasına bakmama izin verin. Belki orada bir ipucu vardır. Lütfen Jan, hiç zamanım kalmadı!”

Jan Forstner çenesini ovuşturup düşüncelere dalarak pencereden dışarı baktı, dışarıda kurşun grisi ekim göğünden incecik tel gibi bir yağmur yağıyordu. Ofis o kadar sessizdi ki Mark kendi kalp atışlarını duyar gibi oldu, Forstner yeniden ona döndüğünde kalp atışları aniden hızlandı.

“Biliyor musunuz Mark, zamanında benim de peşime biri takılmıştı. Konni size bundan bahsetti mi?”

“Hayır, bahsetmedi.”

“Öyleyse bu konu hakkında sohbet etsek iyi olur,” diye bir öneride bulundu Forstner. “Hem de sizin eski otomatınızdan birer fincan kaliteli kahveyle. Otomat birinci kattaki personel salonunda. Şimdi ben oraya gideceğim, merdivenlerden ineceğim çünkü asansör bana hep biraz klostrofobik gelmiştir.”

Bilgisayarının klavyesini kendine doğru çekti, bir dizi rakam yazdıktan sonra ekran koruyucu kayboldu ve açık bir pencere belirdi. Pencerenin başlığında HBS yazıyordu. Konni’nin açıkladığı üzere hastane bilgi sistemi.

Forstner ciddiymiş gibi bir sesle, "O sırada bilgisayarına girmeyeceğinize söz verin," dedi. "Sadece kahve alıp geleceğim için şifreyle kilitlemeyeceğim. Aşağı yukarı on dakika sürer."

"On beş," dedi Mark.

Jan Forstner başıyla onayladı. "Pekâlâ, o zaman biraz süt köpürtmek için de vaktim olacak. Ama öncesinde size bir sorum var, lütfen cevabını iyi düşünün."

"Tamam."

Jan Forstner masasına yaslandı, konuşmaya devam ederken sesini alçalttı. "Bakın Mark, ben de birkaç kez tehlikeli durumlarda bulundum ve bana yardım eden herkese hep minnet duydum." Gözlerini Mark'tan ayırmadan ekranı işaret etti. "Bunun dışında yapabileceğim başka bir şey var mı?"

"Teklifiniz için teşekkür ederim," dedi Mark. "Ama maalesef kabul edemem. Tam tersine, sizden ricam, size anlattıklarımın kimseye bahsetmemeniz. Bu meseleden ne kadar çok kişinin haberi olursa arkadaşımın hayatı o kadar tehlikeye girer."

"Eh," dedi Forstner, dudaklarını büzdü. "O halde bunu kabul etmem gerekecek. O zaman bana size şans dilemekten başka bir şey kalmıyor. Her şey bittiğinde beni arayın. Sizin için şu an yapabileceğim başka bir şey yoksa bile belki gelecekte olur. Sizin gibi biri ikinci şansı hak eder, Orman Kliniği de bunun için fena bir yer değil. İnanın bana, tecrübelerime dayanarak konuşuyorum."

"Zamanı geldiğinde bunu seve seve değerlendireceğim," dedi Mark. "Tekrar teşekkür ederim Jan."

"Bir şey değil," dedi Forstner, sonra ayağa kalkıp kapıya doğru yürüdü. Kapı kolunu tutmuştu ki tekrar Mark'a döndü.

"Bir şey daha," dedi. "Tarrach'ı bulup onunla yüzleşirseniz sadece ona değil kendinize de dikkat edin. İnanın Mark, biliyorum da söylüyorum."

Mark arşivde Ralf Tarrach'ın belgelerini arayıp raporları ve görüşme kayıtlarını aceleyle gözden geçirirken kendini zamanda geriye gitmiş gibi hissetti. Jan Forstner'in notları ona Chris'in raporlarını hatırlattı. Detaylı olmalarına rağmen sözü hiç uzatmamıştı. Bir teslim durumunda yeni gelen doktor çok kısa bir süre içerisinde vakanın genel bir özetine hâkim olabilirdi. O anda Mark'ın olduğu gibi.

Tüm detayları gözden geçiremese de Ralf Tarrach'ın on yedi yaşındaki hali Mark'ın zihninde canlandı.

O kanlı Noel gecesinden sonra uykusuzluk, sinirsel huzursuzluk ve kaygı bozukluğu yaşanıyordu. Ayrıca küçük kız kardeşinin sık sık dâhil olduğu kâbuslar görüyordu. Tarrach özellikle onun ölümünden kendini sorumlu tutmuş olmalıydı.

Peki Ralf Tarrach bu korkunç olaydan önce nasıl biriydi? Şu an önemli olan buydu.

Jan Forstner anamnez formunda genç adamı zeki ve içe dönük olarak tanımlamıştı. Okuldaki başarısı ortalamanın üstündeydi fakat ailesi dışındaki insanlarla sosyalleşmekte güçlük çekiyordu. Ralf kalabalıkta olmaktansa kendi başına olmayı tercih ediyordu. Çok kitap okuyordu ve bilgisayar oyunları ile bilim kurgu filmlerine düşküncü.

Arkadaşları sorulduğunda “birkaç arkadaşı” olduğunu söylemişti ama o yaştaki erkek çocukları arasında yaygın olduğu üzere en iyi arkadaşı ya da “sıkı dostu” yokmuş gibi görünüyordu.

Konu kızlara gelince Ralf kısa sürede bitirdiği iki ilişkiden söz etmişti. Dediğine göre kızların onu anlamadığını hissetmişti.

Sonuç olarak Mark ergenliğindeki bu genci çocuklukla yetişkinlik arasındaki isimsiz bölgede bulunan ve kendini iki dünyaya da ait hissetmeyen biri olarak tanımladı. Kendi kişiliğini arayan, güvensiz, çekingen bir çocuk.

Bu durumu babasının travma yaratan eylemiyle birleşince daha sonraki şiddet eylemlerine zemin hazırlamış olmalıydı. Çünkü aslında Ralf tam olarak öyle kalınmıştı: başka kimseye aldırmadan intikam isteyen, bağırp çağırın, korkmuş bir çocuk.

Başka bir raporda Tarrach'ın babasıyla olan çelişkili ilişkisine değiniliyordu. Babası sinir krizi geçirene kadar Ralf ona çok bağlı olmalıydı. Çocukken birlikte çok zaman geçirmişlerdi. Ralf sık sık babasıyla birlikte ava çıkmış, çalışmak için ormana gittiğinde babasına eşlik etmiş, hatta bir süre Orman Müdürlüğü'nde eğitim almayı bile düşünmüştü.

Fakat babası daha sonra, Eva Ahrens'in dediği gibi, "kendisinin gölgesine dönüşünce" Ralf'ın hayranlığı yerini gitgide babasının zayıflığına karşı bir küçümsemeye bırakmıştı.

Yaslandığın rol modelin yarattığı hayal kırıklığı, diye düşündü Mark.

Her şeyden önce babasının depresyonunun tüm aileyi etkilemesi Ralf'ı endişeye boğmuştu. Bunun sonucunda Ralf saldırganlıktan sessiz sessiz ağlamaya kadar uzanan ruh hali değişimleri yaşamıştı.

Ralf'ın zayıf babasını küçümsemesi cinayetlerin ardından katıksız bir nefrete dönüşmüştü. Bir yerde kelimesi kelimesine şöyle diyordu: "Son kurşunu ıskaladığı için memnunum. Şimdi sakat kalıp yatağa düştüğü için. Umarım çok uzun süre öyle kalır. Hak ettiği bu!"

Mark okumayı burada bıraktı. Ralf bu sürede babasından ne kadar nefret etse de çocukluğu boyunca ona saygı duymuş, onun yanında kendini güvende hissetmişti. Raporu tekrar gözden geçirdiğinde bir sözcüğe takıldı: orman.

Ralf'ın babasının hâlâ kendisi, ailesinin ise hâlâ hayatta olduğu, mutlu ve korunaklı çocukluğuyla bağdaştırdığı yer burasıysa pekâlâ orada saklanıyor olabilirdi.

Ama neresinde? Fahlenberg Ormanı çok büyüktü. Birkaç kilometrekarelik bir alanı kaplıyordu.

Mark Fahlenberg'de yaşadığı süre boyunca deneyimsiz yürüyüşçüler tabelalı yolların dışına çıkıp kaybolduklarında arama operasyonları yapıldığını hatırladı.

Sayfayı hızla kaydırıp geri kalan bütün raporları ve notları alelacele okudu ancak hiçbirinde bariz bir ipucu yoktu.

Sonunda geriye sadece tek bir dosya klasörü kaldı. İçinde Ralf'ın sanat terapisi seanslarında çizdiği birkaç resim ve Dr. Grünberg'in Ralf'ın ince ruhlu yaratıcılığı ve sanatsal anlayışı hakkında fikirlerini belirttiği bir rapor vardı.

Terapistin resimlerden çıkardığı kişilik özellikleri Jan Forstner'in tespitleriyle hemen hemen örtüşüyordu. Grünberg "son derece hassas" ifadesini birkaç yerde kullanarak Ralf'ı içe dönük, suskun ve zeki olarak tanımlamıştı. Son paragrafta "çok fazla olumsuz duygu" içeren "resimlerdeki kasvet" hakkında endişelerini dile getiriyordu.

Sonunda birkaç resmi açtığında aynı şeyi Mark da fark etti. Ralf'ın resimleri gerçekten de kasvetliydi ve çoğunlukla siyah ve kırmızı ağırlıklıydı. Bütün resimler soyut tutulmuştu ama deneyimli bir göz tekrar eden kanlı katliam motifini hemen fark edebilirdi. Ralf'ın yaşadığı şok, dehşet ve korku tıpkı dizginlenemez öfkesi gibi resimlere yansımıştı.

Sonra Mark genç adamın tüm çalışmalarının sağ alt köşesine bıraktığı bir işaret fark etti. İçlerinden birini, siyah kırmızı bir parlamayı andıran resmi büyütüp küçük işareti ekranın ortasına çekti.

Bir imzaya benziyordu. Ne var ki birbirine bağlanmış iki baş harf (tabii bunlar baş harfse) R ve T değildi. Daha çok P ve L kombinasyonuna ya da alt kıvrımı silinmiş bir B'ye benziyordu.

Mark bu sembolü daha önce de bir yerde gördüğünü düşündü ama nerede olduğunu hatırlayamıyordu.

Matematiksel bir şey miydi?

Muhtemelen hayır.

Bir Kiril harfi miydi?

Bu daha olasıydı ama Mark Kiril alfabesini bilmiyordu.

Yoksa bir tür grafiti etiketi miydi ya da bir bilgisayar oyunundan mı alınmıştı?

Belki.

Menüden hemen tarayıcıya tıkladı fakat arama çubuğu görünmeden önce bir kutucuk belirdi, Jan Forsner'in internete erişim şifresini istiyordu.

Mark küfredip cebinden telefonunu çıkardı. Şimdi o minicik tuş takımıyla, hiçbir şeyin doğru düzgün görünmediği küçücük ekranla uğraşacaktı...

Korkuyla sıçradı. Uygulama simgelerinin görüldüğü duvar kâğıdı yerine kırmızı pil simgesini gösteren siyah bir ekran açıldı. Altındaki kısa yazıda pilin bittiği bildiriliyordu.

Lanet olsun! Bu zimbirtiyi şarj etmeyi unuttum, şarj aleti de oteldeki çantamda!

Aklına hemen Ralf Tarrach'ın uyarısı geldi. Hep ulaşılabilir olmasını söylemişti.

Yoksa...

Cep telefonunu şarj ermesi gerekiyordu. Hemen!

Muhakkak...

"Hayır," diye mırıldandı, Forstner'in masasındaki küçük saate baktı.

Sanki saat, *sadece üç saatten biraz fazla zamanın kaldı, diyordu. Ve elinde muğlak tahminlerden başka bir şey yok. Şu resimdeki sembol belki bir şey ifade ediyor olabilir ama şansın yok denecek kadar az, sen de gayet iyi biliyorsun. Ralf Tarrach ormanda saklanıyor olsa bile onu bu kadar kısa bir sürede mümkün değil bulamazsın.*

Forstner'in sandalyesine yaslandı, tavana bakıp derin bir nefes aldı.

Demek buraya kadardı.

Bir karar vermesi gerekiyordu.

Mark Londra'da geçirdiği gençliğinde arkadaşıyla sık sık Camden Market'ta takılırdı. En sevdiği yer Sex Pistols, The Clash ve Iggy Pop'un sahne aldığı efsanevi kulüp *Electric Ballroom*'du. O sıralar on altı yaşında olan Mark bir gün bir punk rockçı olarak müzik tarihine adını yazdırmanın hayalini kurmaktan büyük keyif alır, şehrin bu bölgesini ideal bir ilham kaynağı olarak görürdü.

Çoğunlukla *Jack's* gibi basit bir ismi olan küçücük bir barda buluşurlardı. Barın girişindeki pirinç levhada, David Bowie'nin bir zamanlar tam olarak bu köşeye kustuğu gururla duyuruluyordu.

Jack's'e ismini veren işletmeci, maviye boyanmış Mohikan kesimi saçları olan dövme, şişman bir adamdı. Çocuklar, onlara "gerçek erkekler" gibi davrandığı için adamı severlerdi.

Jack ara sıra bir içki ısmarlar, "gerçek punk" zamanlarından onlara anlatacak bir hikâyesi hep olurdu. Onlara poker oynamayı öğretmişti, tabii ki ilk oyundan beri gerçek parayla.

"Eğer ortaya koyduğunuz bir şey yoksa asla doğru düzgün öğrenemezsiniz çocuklar," demişti. "Ee, ne diyorsunuz?"

Mark o gün üstündeki on bir paundu çıkarıp ortaya koymuştu. Üç elin sonunda blöf yapmakla ilgili çok şey öğrenmiş, üç paunddan fazla para kazanmıştı ama dördüncü elde acemi şansı tükendi, yedinci elin sonunda Jack'e sekiz paundun üzerinde borcu vardı.

Jack, Mark'ın hüsrana uğramış yüzüne şöyle bir baktıktan sonra onu o kadar yakınına çekmişti ki Mark adamın içki kokan nefesini suratında hissetmişti.

“Dikkatli ol evlat. Sana bir hayat tavsiyesi vereyim,” diye fısıldamıştı Jack. “Akıllı adam kaybettiğini kabullenir. Sadece bir aptal savaşımaya devam eder, sonra istemeyeceği kadar fazlasını kaybeder. Bunu unutma. Belki bir gün bana minnettar kalırsın.”

Mark'ın klinik binasından çıkarken hissettiğinin minnetle pek ilgisi yoktu ama yaşlı ve şişman Jack'in haklı olduğunu fark etti. Ralf Tarrach'a karşı mücadelesinde kaybetmişti. Şimdi mesele kaybı olabildiğince küçük tutmaktı.

O yüzden en başında yapması gereken şeyi yapmaya sonunda karar verdi. Tek ihtiyacı cep telefonu, birazcık pazarlık becerisi ve dolabındaki Glock tabancaydı.

Lara'yı otele geri götürecek, otobüs durağına bırakacak ve son parasını ona verecekti.

Lara'nın derhal ortadan kaybolması, Tarrach'ın onu asla bulamayacağı bir yere saklanması gerekiyordu. Bunu yapabileceğini Ellen Roth'ken zaten kanıtlamıştı.

Sonrasında odasına çıkacak, cep telefonunu şarj edecek ve Tarrach'ı bekleyecekti. Muhtemelen Doreen'i kurtaramayacaktı ve bunu düşünmek bile kalbini paramparça ediyordu.

Onun için hâlâ yapabileceği tek şey, Tarrach'a bir teklifte bulunmaktı: Doreen'in hayatına karşılık kendi berbat hayatı. Belki bu manyağı Doreen'i bırakmaya bir şekilde ikna edebilirdi. Hatta gerekirse Tarrach'ın gözünün önünde kendini vurabilirdi bile. Sonuçta halihazırda battığından daha derine batamazdı.

Tarrach'ın onun adına kiraladığı gümüş rengi VW Golf'ün yağmur altında onu beklediği otoparkta yürürken aklına David

McWilliams'ın eski bir şarkısının sözleri geldi. "The race is almost run."⁶

Yarışın bitmek üzere olduğu doğrudu ve yarışı kesinlikle kazanan olarak bitiremeyecekti. Fakat en azından bir insanın hayatını kurtarmayı başaracaktı. Belki de iki. Bu kadarı onun için yeterli olmalıydı.

"Hey!" diye biri seslendi arkasından, Mark içgüdüsel olarak etrafına bakındı.

Otoparkın yanındaki yeşil alanda yaşlıca bir adam çardağa oturmuş, ona el ediyordu. Adamın üzerinde yırtık pırtık bir kot pantolon ve yıpranmış bir pilot ceket, başındaysa altından perçemleri dizginlenemeyen kır saçlarının fışkırdığı, tek boynuzlu at çıkartmalı, pembe bir şapka vardı.

Psikiyatriye hoş geldin, diye geçirdi içinden Mark, o da ona el salladı.

Tek boynuzlu şapkalı adam, "Hey!" diye tekrar seslendi, şimdi ona doğru geliyordu. "Arkadaşını arıyorsun ha?"

Bu arada Mark arabanın yanına gelmişri, içinde artık kimse-
nin oturmadığını görünce şaşırdı.

Lara gitmişti ama anahtar hâlâ kontaktaydı.

Belki bacaklarını esnetmek istemiştir, diye düşündü ama bu yağmurda pek olası değildi.

"Benny nereye gittiğini söyleyebilir," dedi adam, şimdi Mark'ın yanında duruyor, mide bulandırıcı bir sigara kokusu yayıyordu. "Benny benim, çaktın?"

"Peki nereye gitti Benny?" diye sordu Mark, gözlerini sinirle arazide gezdirerek. Lara ortalıkta görünmüyordu.

"Bir cigara verirsen Benny söyleyecek," dedi yaşlı adam, avucunu açtı.

---

6 (İng.) Yarış bitmek üzere. (ç. n.)

Mark nikotinden sararmış parmaklarına bakıp başını iki yana salladı. “Sigaram yok. İçmiyorum.”

“Hadi oradan be,” dedi Benny, gerçekten şaşırmış görünüyordu. “Herkes sigara içer.”

“Ben içmiyorum ama bir avroya ne dersin?”

“İki,” dedi Benny, avucu hâlâ açıktı.

Mark iç geçirerek cüzdanına uzandı, bozuk paraları Benny’nin avucuna koyarken avucuna dokunmamaya özen gösterdi.

“Hey, teşekkürler,” dedi Benny gülerek. “Kıyak adamsın!”

“Tamam, şimdi bana nereye gittiğini söyle.”

Benny bozuklukları titizlikle cebine koydu, sonra otoparkın sonundaki otobüs durağını işaret etti.

“Belediye otobüsüne bindi. Benny gördü.”

Mark yutkundu. “Ne zaman bindi?”

Benny cevap vermek yerine öksürük nöbeti geçirdi, sonra ceketinin koluyla ağzını sildi.

“Bayağı oldu,” dedi adam sonunda. “Benny o zamandan beri son iki sigarasını içti. Benny’ye verecek bir sigaran kalmış olamaz mı?”

Mark adama aldırınadan arabaya binip küfrederek otoparktan çıktı.

Lara’yı bulup onu güvenli bir yere götürecek zamanı olacağını umuyordu. Ama önce lanet olası cep telefonunu şarj etmesi gerekiyordu.

Bir de silahına ihtiyacı vardı.

61

“Dr. Behrendt, sonunda geldiniz!” diye haykırdı Erich Lüders, Mark otelin kapısını kapatır kapatmaz.

Otelci hemen resepsiyon masasının etrafından dolanıp kaz adımlarıyla ona doğru yürüdü.

“Tek bir şey söyleyeceğim, lütfen.”

“Şimdi olmaz Bay Lüders,” dedi Mark, otelciden kurtulmaya çalıştı. “Benim acilen...”

“Hayır, hayır,” diye haykırdı Lüders, yolunu kesti. “Üzgünüm ama ısrar etmek zorundayım!”

“Peki, mesele nedir?”

“Mesele anlaşmamız,” dedi Lüders. Sonra lobide onlardan başka biri olabilirmiş gibi etrafına bakındı. “İkinci oda,” diye ekledi kısık sesle.

“Evet, ne olmuş ikinci odaya?”

“Ne mi olmuş?” Lüders’in cılız yüzü, Mark çok aptalca bir şey söylemiş gibi buruştu. “İkinci odayı tutmanızın... nasıl desem, bir sebebi vardı. Ama bu, otelimizde ücretsiz olarak başkalarını ağırlayabileceğiniz anlamına gelmiyor.”

“Başkalarını mı?” Mark kaşlarını çatı. “Siz neden bahsediyorsunuz?”

“Tabii ki arkadaşınızdan sayın doktor! Burada konaklamak gibi bir niyeti varsa doğal olarak ücreti sizden tahsil etmem...”

“Benim odamda mı?” diye sözünü kesti Mark, inanamıyordu.

Lara burada!

“Evet, burada,” diye sitem edercesine onayladı Lüders. “Ve kurallara uygun olarak kayıt yapmamı kabul etmedi. Yine de ona 204 numaralı odanın anahtarını verdim. O yüzden lütfen kredi kartınızı verin ve mesele böylece...”

“Sonra!”

Mark aceleyle yanından geçti, Lüders öfkeyle, “Umarım sonra hallolur!” diye bağırırken merdivenlere koştu.

Hızla yukarı çıkıp odasının kapısının aralık olduğunu gördü.

“Lara, Tanrı’ya şükür, ben...” diye başladıysa da kelimeler boğazında kaldı.

Dolabının kapağı açık duruyordu, Lara pencerenin altındaki masaya oturmuştu. Glock tabancayı iki eliyle ona doğru tutuyordu ve gözleri öfke gözyaşlarıyla parıltıyordu.

“Selam Mark, bunu mu arıyorsun? En başından beri benim içindi, değil mi? Ama buna izin vermeyeceğim.”

Sonra namluyu Mark’ın göğsüne doğrulttu.

CEHENNEMDEN BİR SAHNE (IV)

Tarrachların son Noel akşamı çok keyifli geçmişti. Ertesi akşam her şeyin biteceğini kim tahmin edebilirdi ki? Salonunda mis gibi kokan bir çam ağacının, bahçesinde ışıklı figürlerin olduğu, görkemli bir şekilde dekore edilmiş evin bir katliama sahne olacağını kim bilebilirdi?

Hayır, birlikte geçirdikleri o son akşam hayat doluydu; neşe, kahkaha, Jochen ve Sonja Tarrach'ın içinde büyüdüğü, Ralf ve Melli'ye de her yıl aktardıkları geleneklerle.

Özellikle Sonja Tarrach için çok önemliydi çünkü onun için Noel, kutlamaların en güzeliydi.

Hediyeler verilmeden önce tıpkı vaktiyle ailesinin evinde olduğu gibi olmazsa olmaz akşam yemeği vardı: annesinin tarifine göre hazırladığı geyik eti köftesi ve büyük bir kâse patates salatası. Her Noel arifesinde olduğu gibi salondaki ses sistemin-den olağan şüphelilerin bir potpurisi geliyordu: Frank Sinatra, Mariah Carey, José Feliciano, Wham! ve (elbette) Bing Crosby.

Sonra Sonja Tarrach (bu da ritüelin bir parçasıydı) Melli'nin haftalardır dört gözle beklediği bir cümleyle sofrayı kapattı: "Çocuk İsa bize ne getirmiş, çok merak ediyorum!"

Noel şarkılarının neredeyse tamamında hediye getiren Noel Baba olmasına rağmen Sonja Tarrach için hediyeleri getiren o değil hep Çocuk İsa'ydı.

Gelenekleri böyleydi. Her nesil bir öncekinden öğrendiklerini devamı ettirip kendinden bir şeyler katıyordu.

O yüzden Tarrachların evinde artık Jochen ve Sonja'nın çocukluklarından bildiği *O Tannenbaum* veya *All Years Again* söylenmiyordu, hediyeler boğuk sesiyle Noel gecesini evde olmanın sevincinden bahseden Chris Rea'nın şarkılarıyla verildi. Paketler meyve pançı ve hamur işleri eşliğinde açıldı, elektrikli Noel ağacı muınlarının ışığında gözleri parıldayan yalnızca çocuklar değildi.

Baharda geçirdiği travmadan ve sonrasında Orman Kliniğinde kaldığından beri çoğunlukla ciddi görünen Jochen Tarrach bile hediyesini rengârenk bir paketin içinden çıkarınca gülümsedi.

“Yeni bir çit kesici,” dedi. “Çocuklar, delirmişsiniz! Bu şey kesin çok pahalıdır.”

Sonja Tarrach gülümseyerek gururla Ralf ve Melli'yi işaret etti. “Kendi aramızda para topladık. Oğlun da senin için bunu seçti.”

“En çok beğenilen model buydu,” diye açıkladı Ralf teknik detaylarının listelendiği kutuyu işaret ederek. “Büyük aküsü sendeki eski makine kadar çabuk bitmiyor.”

“Ayrıca onu Çocuk İsa getirdi,” diye ekledi Melli yapmacık bir ciddiyetle. “O yüzden harçlığımdan sadece beş avroya mal oldu. Yani hiç pahalı değil.”

Jochen Tarrach güldü, bu da ailesi için beklenmedik ama güzel bir sürprizdi. Onu en son gülerken görmelerinden bu yana epey zaman geçmişti.

“Eh, öyleyse mazeretim kalmadı artık,” dedi, üçüne göz kırptı. “Arkadaki çit bahara kadar hazır olacak. Zaten gecikmişti. Belki aküyü sonuna kadar kullanabilmek için ön bahçeye birkaç tane daha mazi ekerim.”

“Aklından bile geçirme,” diye güldü Sonja Tarrach. Sonra ayağa kalktı, bu arada Ralf'ın verdiği hediyeyle gururla gösterdi.

“Şu güzel kazağa bakın! Yumuşacık! Hep böyle bir kazak istemişimdir. Teşekkürler Ralf, hemen giyeceğim.”

Kazak için de övgü dolu yorumlar yapıldı, bunun üzerine Ralf hafifçe kızardı, sonra hediye faslı devam etti.

Ralf yeni bir bilgisayar oyunu istiyordu, annesi kendi deyimiyle “şiddet içeren bu şeylere” pek sıcak bakmasa da Ralf’ın dileği yerine geldi. Ayrıca on yedi yaşındaki bir çocuğun ihtiyaç duyabileceği faydalı birkaç şey daha hediye edildi, aralarında babasının onun için seçtiği elektrikli bir tıraş makinesi de vardı.

Melli de hediye paketlerini açmakla meşguldü. Her zamanki gibi önce küçük paketleri açıp en büyüğünü sona sakladı. Nihayet sıra ona geldiğinde heyecanla çığlık attı.

“Kuaför kafası! Anne, bu harika!”

“Gerçek bir Bergmann kafası,” diye açıkladı Sonja Tarrach kızına. “Salonumdaki çıraklar da uygulama eğitiminde bunu kullanıyor, kendim de saç kıyırmayı ve şekillendirmeyi bununla öğrendim. Sen de saç stilisti olmak istediğine göre tabii ki profesyonel bir şeye ihtiyacın var, oyuncağa değil.”

“Ah, teşekkürler anne, sen annelerin en güzelisin!” diye sevinç çığlıkları attı Melli, sonra da annesinin boynuna sarıldı.

İkisi sevinçle kucaklaşırlarken Jochen Tarrach’ın koltuğunda aniden taş kesilmiş gibi oturduğunu fark etmediler. Bir elinde hâlâ az önce kurabiye tabağından aldığı çikolatalı makaronu tutuyordu ama şimdi tüm dikkati kızının özenle paketinden çıkardığı kuaför kafasındaydı.

Ondaki değişimi fark eden tek kişi Ralf oldu. Babasının bu kafaya dehşet ve tiksinti karışımıyla baktığını gördü. Bir yandan dudakları titriyordu, Ralf bu dudak titremesini Melli’den biliyordu, o da böyle olduğunda gözyaşlarına boğulmak üzere demekti. Gerçekten babasının gözleri de çok geçmeden ıslak ıslak parıldamaya başladı.

Ardından Jochen Tarrach makaronu tabağa geri koyup koltuğundan fırladı ve salondan aceleyle çıktı.

Tabii ki bunu herkes fark etti. “Babamın nesi var?” diye sordu Melli.

“Bir şeyi yok tatlım,” dedi Sonja Tarrach. “Sadece hemen bir yere gitmesi gerekmiştir.”

“Babamın çiş gelmiş, babamın çiş gelmiş,” diye şarkı söyledi Melli, kadın başının yanıltıcı derecede gerçekmiş gibi görünen saçlarını taradı. Ralf’ran istediği tek boynuzlu at yapbozunu ve diğer tüm hediyeleri o an için unutmuş gibiydi.

Annesi Ralf’a bakıp ciddiyetle bir baş işareti yapınca Ralf yerinden kalkıp babasının peşinden gitti.

Babasını ön bahçede buldu, garajın yanında durmuş, kanatlarını açmış ışıklı meleğe dalgın dalgın bakıyordu. Boş bakışları Ralf’ı en az sigara içişi kadar endişelendirdi. Bir nefeste filtresine kadar çekecek gibi duruyordu.

“Hey,” dedi Ralf, ona doğru yürüdü. “İyi misin?”

Babası başka bir dünyadan çekilip alınmış gibi yerinden sıçradı. “Ne? Ah, sen miydin! Evet, iyiyim. Sadece bir sigara içmek istedim.”

“Bunun için biraz soğuk değil mi?”

Ralf babasının sigara içmesine dayanamıyordu. Yedi yıl boyunca içmedikten sonra hastalardan hemşirelere, doktorlara kadar herkesin sigara içtiğini söylediği akıl hastanesinde sigaraya yeniden başlamıştı.

“Canım şimdi içmek istedi,” dedi Jochen Tarrach. “Ama yılbaşında yine bırakacağım, söz.”

Kendi sözlerini yalanlarcasına Marlboro paketinden bir sigara daha çıkarıp ilkiyle yaktı. Biten sigaranın ateşini parmağıyla söndürüp pantolon cebine koydu. Eski bir avcı alışkanlığıydı bu. Eskiden Ralf’la birlikte ava gittiklerinde de böyle yapardı.

“Kafa mı seni korkuttu?” diye doğrudan sordu Ralf, babası derin derin iç çekti.

“Annenin suçu yok,” dedi, buz gibi akşam havasına mavi bir duman bulutu üfledi. “Sadece Melli’yi sevindirmek istedi. Biliyorum, tabii ki biliyorum. Ben sadece... o kafa... ah, kah- retsin! Henüz üstesinden gelemedim.”

Ralf başını salladı. Babasının yaşadığı gibi bir şeyi atlatmanın uzun zaman almasını anlayabiliyordu.

Hepsi anlıyordu. Zaten bu yüzden bir süredir, onlar için epey zor olmasına rağmen onun yanında olmuşlardı. İnsanların ikide bir kocası nasıl diye sıkıştırıp durduğu annesi için zorlu bir süreçti, özellikle de kocası bağıra çağıra uykusundan uyan- dığında komşular soruyordu.

“En son ne zaman doktora gittin?” diye sordu Ralf.

Babası sigarasından bir nefes çekti, sonra karanlık bir şekilde gülümseyip dumanı burnundan üfledi. “Hangi doktor? Benim doktorum öldü.”

“Evet, biliyorum. Ama başka bir doktora gidebilirsin.”

Babası yine burnundan soluyup başını iki yana salladı.

“Anlamıyorsun oğlum. Benim sorunum kırık bir kol ya da hafif bir mide ağrısı değil. Öyle olsa sorun olmazdı. Böyle bir durumda doktor değiştirebilirsin, o da bir öncekinin yaptığını yapar. Sargını değiştirir, yeni bir reçete yazar, iyileşirsin.”

Hafifçe alnına vurdu, sigarasından kara biraz kül düştü. “Ama sorun kafandaysa olmaz, öyle heinen yeni bir doktora gidemezsin. Güven gerektirir, yoksa hiçbir işe yaramaz. Güven de zaman alır. Kimyanın rutması gerekir. Birini öyle kolayca kafanın içine alamazsın. Sonuçta orada, kendini çıtırçıplak sahaya atan birinden daha çıplaksın. İnan bana, kafandakileri herkese göstermek istemezsin.”

Ralf bunu da anlıyordu. O da içini herkese açmazdı. Sadece kesinlikle güvendiği insanlarla paylaşabileceği şeyler vardı.

Mesela yapı marketteki tezgâhtar kıza olan aşkı. Mastürbasyon yaparken sürekli onu düşünmesi ve bu düşüncelerin sadece cinsel olmaması. Mesela sık sık kızın ondan hamile kaldığını hayal ederdi. Sonra birlikte bir aile kurup sonsuza kadar birlikte olduklarını. Ralf ve o muhteşem kız. Kızın ondan birkaç yaş büyük olmasına hiç aldırmıyordu. Çünkü ona deli gibi âşıktı.

Bunu henüz hiç kimseye söylememişti, muhtemelen hiçbir zaman da söylemeyecekti.

Dolayısıyla babasının neden yeni bir doktora gidip onunla kafasından geçenler konusunda konuşmaya yanaşmadığını gayet iyi anlıyordu. Sonuçta onun sıkıntısı mastürbasyon fantezileri değil, onu her yerde takip eden korkunç görüntülerdi. Bunun hakkında konuşmak çok daha zor olmalıydı. Çünkü bu gerçekten deliceydi.

“Ayrıca,” diye ekledi babası sigarasından son nefesi çekerken, “ayrıca doktorumu öldüren herhangi biri değildi. Kadının kendisi de ruh doktoruydu. Bu da onlardan birine tekrar güvenmemi kolaylaştırmıyor. Zaten hepsinin biraz kaçık olduğunu düşünüyorum. Hatta bazıları keçileri tamamen kaçırmış. Birçoğunu hastalardan ayıran tek şey beyaz önlük giyip üstlerinde giriş kapısının anahtarını taşımaları. İnan bana evlat, tımarhanedeyken birkaç tanesine rastladım. Böyle birine gerçekten güvenebilir miyim sence?”

Ralf, “Hayır, olmaz tabii. Ama...” diye başladıysa da babası yorgun bir el hareketiyle sözünü kesti.

“Boş ver oğlum. Benim için endişelenmene gerçekten minnettarım. Cidden. Ama kendi başıma halledebilirim. Neye dikkat etmem gerektiğini biliyorum, kendi başının çaresine bakabilirim.”

İkinci izmariti de ilki gibi cebine atıp Ralf'ı omzundan tuttu. "Hadi şimdi içeri geçelim. Dışarısı cidden feci soğuk, ayrıca canım koca bir bardak dolusu sıcak meyve pançı çekti. Ne de olsa en iyisini annen yapıyor."

Ralf bu konuda ona katılıyordu. Sadece babasının kendi kendini tedavi etmeye kalkışması konusunda şüpheleri vardı.

Ama şüphelerini ifade etmek yerine kendine sakladı, bu da hayatının hatası olacaktı.

Çünkü cehennem sessizlikten beslenirdi.

Beşinci Bölüm

TÜM KÖTÜLÜKLERİN KAYNAĞI

*"And I remain on the far side of crazy
I remain the mortal enemy of man
No hundred dollar cure will save me
Can't stay a boy in no man's land."*
Wall of Voodoo

---

7 "Deliliğin sınırlarında kaldım/Hâlâ insanlığın can düşmanıyım/Yüz dolarlık tedaviler beni kurtaramaz/Sahipsiz topraklarda çocuk kalamam." (ş. n.)

Glock 19 üç santim genişliğindeydi, namlusu da on santimetre kadar vardı. İnsan onu çenesine bastırıldığında namlunun ucunun soğukluğunu hissedebiliyordu. Namluyu ağızına soktuğunda da metal, makine yağı ve hızlı bir ölüm vaadinin tadı geliyordu.

Mark bunların hepsini biliyordu ancak kendi silahını başka birinin ona doğrultacağını hiç düşünmemişti.

“Lütfen dinle,” dedi, elleri havadaydı, namlunun siyah gözüne bakıyordu. Lara’nın öfkeli bakışının aksine namlunun gözü kayıtsız ve sabırlıydı. “Sana en başından beri doğruyu söyledim. Gerçekten seni öldürmek gibi bir niyetim olsaydı böyle yaparmıydım? Sana asla zarar vermem Lara!”

“Tabii vermezsin,” dedi Lara alay edercesine. “Anıa kesin düşündün, değil mi? Sonuçta en yakın arkadaşının hayatı söz konusu, üstelik ona çok şey borçlusun. Senin hayatını kurtardı, ona minnet duyuyorsun, doğru değil mi?”

“Doğru ama saf değilim Lara. Ben ne yaparsam yapayım Tarrach onu bırakmayacak. Niye seni öldüreyim? Tek umudum onu bulup durdurmayı başarmamızdı.”

“Arkadaşın konusunda sana katılıyorum,” dedi soğuk bir tavırla. “Öyle veya böyle onu öldürecek. İnsan bu kadar ileri gitti mi artık geri dönüş yoktur. Harta bu işten onun bile sağ çıkmayı planladığını sanmıyorum. İntikam almak yaşam amacı olmuş,

intikamını aldıktan sonra yaşamak için bir sebebi kalmayacak. Yani kaybedecek hiçbir şeyi yok. Ama senin var.”

“Evet,” dedi Mark çatallanan sesiyle. “Başarısız olduğum için Doreen’i kaybedeceğim. Ama seni hâlâ kurtarabilirim.”

Lara acı bir kahkaha patlattı. “Ciddi ciddi buna inanacağımı mı sanıyorsun? Benimle bağın arkadaşınla bağının yarısı kadar bile etmez. Üstelik verdiği süre de henüz dolmadı. Beni öldürmeyi düşünmedin mi yani? Son bir teşebbüs olarak? Sonuçta umut en son ölür, değil mi? Belki beni vurursan Tarrach sözünü tutar. O zaman dünyadan bir deli eksilmiş olur. Bu sayede arkadaşının hayatını kurtarabileceksen bir delinin ne önemi var ki?”

Mark başını kararlılıkla iki yana salladı. “Hayır Lara, yanı-
lıyorsun. Az önce kaçıp gitmeseydin yanıldığını fark edecektin. Seni güvenli bir yere götürüp saklayacak, Ralf’a Doreen’in hayatı karşılığında kendi hayatımı önerecektim. Belki kabul etmeye-
cekti ama yine de deneyecektim. Başka bir seçeneğim kalmadı!”

“Ne asil bir davranış,” diye alay etti Lara. “Tam bir şövalye. Buna inanıp sana körü körüne güveneceğimi mi düşünüyorsun?”

Mark omuz silkti. “İstedigine inan ama gerçek bu.”

Lara sorgulayan bakışlarıyla Mark’ın gözlerine bakarken geçmek bilmeyen bir an boyunca sustu. Sonra sordu: “Yani dosyasında hiçbir şey bulamadın mı?”

“Yeterince değil,” dedi Mark. “Sadece Ralf’ın ormanda bir yerde saklandığına dair bir ipucu. Ayrıca bir anlamı varmış gibi görünen bir sembol ama ne olduğunu anlamadım. Muhtemelen sembolü çözmeden yine yanlış bir yola girerdim.”

Kollarını indirip Lara’nın hâlâ ona doğru tuttuğu taban-
cayı işaret etti. Silahın dolu olduğunu fark etmişti, bir an için şarjörü kimin taktığını merak etti: Lara mı yoksa Ellen mi? Bu iki kişilikten hangisinin hayatta kalma içgüdüğü daha güçlüydü, ikisinden hangisi bu uğurda sınırları aşmaya hazırdı?

Ama bunun bir önemi var mıydı ki?

“Peki,” dedi gerilerek. “Madem öyle istiyorsun tetiği çek. Sana kızmayacağım. Nasılsa yakında benim için her şey bitecek, hiçbir çıkar yolum kalmadı.”

Lara başını yana eğip onu dikkatle süzmeye devam etti.

“O kadar çabuk değil Mark. Seni daha sonra da vurabilirim. Şu bulduğun nasıl bir sembol?”

“Altında çizgi olan bir tür P. Alt kıvrımı silinmiş bir B de olabilir.” Masada duran, üstünde Hotel Jordan amblemini bulunan, hafif sararmış not defterini işaret etti. “Çizebilirim.”

Lara başını sallayarak onayladı, Mark kurşun kalemi aldı. Sembolü tüm sayfayı kaplayacak büyüklükte çizdi. Sonra Lara'ya doğru tuttu.

P

Lara şaşkınlıkla baktı. “Sembol bu mu?”

“Evet,” dedi Mark. “On yedi yaşındayken sanat terapisinde çizdiği bütün resimlerin altına bu sembolü koymuş. Ne anlama geldiğini biliyor musun?”

“Tabii ki. Bu Plüton'un astronomik sembolü.”

“Plüton mu? Gezegen mi? Emin misin?”

Lara gözlerini devirdi. “Elbette eminim. Sonuçta planetariumda çalışıyorum. Gerçi artık Plüton gezegen sayılmıyor ama bu kesinlikle onun sembolü.”

“Ah, kahretsın!” diye bağırdı Mark.

“Ne oldu?”

“Hiçbir postacının onu bulamayacağı bir yeraltı dünyasında yaşıyor.”

“Efendim?” Lara afallayarak suratına baktı. “Şimdi de sen mi delirdin?”

“Hayır, bunu Ralf otelde çalıştığı zamanlarda Lüders’e söyleniş. Bana da kendini Ares olarak tanıttı, intikam ve savaş tanrısı. Plüton da...”

“... yeraltı tanrısı, biliyorum. Tanrılarla arası iyi gibi. Bu manyak inuhtemelen kendini de tanrı sanıyor...” Duraksadı, gözleri büyüdü. “Bir saniye, sen az önce ormanda saklanıyor olabilir mi dedin?”

“Evet, neden?”

“Eğer adresi Plüton’sa onu nerede bulabileceğimizi biliyor olabilirim. Ne kadar zamanımız kaldı?”

Mark komodinin üzerindeki çalar saate baktı. “İki buçuk saat bile değil. Neden? Şu Plüton ne demek ki?”

“Yolda açıklarım,” dedi Lara, sandalyeden kalktı. Sonra tabancayı havaya kaldırdı. “Ama bu bende kalıyor, anlaştık mı?”

Mark gönülsüzce başını salladı. “İyi, peki ama ikimize de bir iyilik yapıp şarjörü çıkar. Eğer sürgüyü çektiysen merminin namludan...”

“Çekmedim,” dedi Lara. “Bir de şey... bu şey nasıl çıkıyor?”

Mark, Lara’ya şarjörü nasıl çıkaracağını gösterdi.

Steinbach'a dönümleri yaklaşık yarım saat sürdü, Mark kiralık arabanın gaz pedalına sonuna kadar basmamak için tüm iradesini göstermek zorunda kaldı. Hız göstergesine sabırsızlıkla bakıyor, hız sınırının biraz üzerinde sürüyordu. Radara yakalanacak ol-salar ellerindeki son şansı da kaybederlerdi.

Yolun dolambaçlı bir kısmında saatte altmış kilometre gibi dayanılmaz bir yavaşlıkla ilerleyen bir kamyonu takip etmek zorunda kalınca soğuk terler döktü. Ama sonunda kamyonu sollamayı başardı, gidecekleri yere vardıklarında ön paneldeki saat 16.37'yi gösteriyordu. Artık bir saat elli dört dakikaları kalmıştı.

Mark durup motoru kapattığı anda Lara arabadan fırlayıp planetariumun girişine doğru koştu. Sinirli ve enerjik görünüyordu, Mark da heyecandan titriyordu. Yoldayken cep telefonunu arabada şarj etmişti, *yirmi birinci yüzyıl*, diye geçirmişti içinden, *artık temel ekipmanlar arasında araba şakmağı değil USB girişi var*, telefonu eline alınca Ralf Tarrach'tan mesaj gelmiş olmasından korktu. Ama telefonun yüzde 32 şarj olduğunu gösteren bildirim dışında ekranda hiçbir şey yoktu.

Verdiği ültimatoma sadık kalıyor, diye düşündü Mark, Lara'nın peşinden koşarken. Bu bir umut ışığıydı ama yine de pek zamanları kalmamıştı.

Mark yanına vardığında Lara çift kanatlı kapının üzerindeki duvara yerleştirilmiş bronz bir disk işaret etti.

“Burası başlangıç noktası.”

Planetaryum bu saatte kapalı ve karanlık olsa da diskin güneşi temsil ettiği anlaşılabilirdi. Giriş kapısının yanında, Mark’ın ilk gelişinde fark etmediği bir bilgi panosu da vardı. O zaman Lara’yla yapacağı görüşmeye o kadar odaklanmıştı ki etrafındaki şeylerin çoğunu fark edememişti.

Bilgi panosunun alt kısmında, üstünde “GEZEĞEN YOLU” yazan bir ok binanın sağında kalan eğimli bir orman yolunu gösteriyordu.

“Herhalde Plüton yolun diğer ucunda?” diye sordu Mark, Lara da başıyla onayladı. “Ne kadar ileride?”

Lara tahmin yürüterek başını salladı. “Broşürde neredeyse üç kilometre olduğu yazıyor. Koşarsak on beş dakikada varabiliriz.”

“Hadi o zaman!”

Patikanın girişinin iki yanındaki oymalı ahşap sütunların arasından geçtiler, sonra gür yapraklı ormana daldılar.

Patika çalılıklar ve yosun kaplı ağaçların arasından vadi boyunca kıvrıla kıvrıla ilerliyordu. Yağmur sarı kırmızı yaprak örtüsü sayesinde yere nemli bir sis gibi ulaşıyor, yavaş yavaş çöken akşamın loş ışığı etrafa neredeyse mistik bir hava katıyordu.

Merkür’ün küçücük bir küre olarak tepesinde durduğu granit bir sütunun yanından geçtiler. Planetaryumun girişindeki gibi buraya da bir bilgi panosu yerleştirilmiş, şakacının biri altına kırmızı kalemle “Uzaylılar için bile fazla sıcak” yazmıştı.

Bir süre sonra Venüs’ün ve Dünya’nın bronz heykellerini gördüler. Aynı kırmızı kalemlerle sanatçı, sonuncusunun üzerine kızgın surat çizmişti.

Patika iki kişi için yeterince geniş olduğu halde Mark sürekli geride kalıyordu. Lara vaktiyle alter egosunun olduğu gibi

hızlı bir koşucuydu. Öte yandan yıllarca içki içmesi ve ondan da uzun sigara tiryakiliği kariyeri Mark'a epey bir kondisyon kaybına mal olmuştu.

Aralarındaki mesafe gitgide açılırken nefes nefese en yakındaki sütuna koştu. Bu seferki adını Ralf Tarrach'ın kendine örnek aldığı savaş tanrısından alan Mars, namıdiğer Kızıl Gezegen'di.

Mark yabani sarmaşığın sardığı ve yer yer yosun tutmuş sütunun yanından geçerken aklına Tanja'nın bir zamanlar ona söyledikleri geldi. Hâlâ mutlu oldukları başka bir hayatta, hafta sonu için taşraya gitmişlerdi. Yıldızlı bir ağustos gecesiydi, bir çayıra uzanmış, Perseid meteor yağmurlarını izliyorlardı.

"Biz insanlar kendimizi çok ciddiye alıyoruz," demişti Tanja, yanına biraz daha sokulmuştu. "Geceleri gökyüzüne her baktığımda bunu daha iyi anlıyorum. Sanki bana gerçekte ne olduğumuzu gösteriyor."

"Peki neyiz?" diye sormuştu Mark yanağından öperek.

"Muazzam bir sonsuzluğun içinde benmerkezci mikroorganizmalardan başka bir şey değiliz. Büyük resmin sadece küçücük bir parçası."

"Pek gönül okşayıcı sayılmaz," diye takılmıştı Mark ama Tanja ciddiyetini korumuştur.

"Hayır Mark, gerçekten. Hayatımızın bizim elimizde olduğunu sanıyoruz. Her şeyi açıklayabileceğimizi, kontrol edebileceğimizi. Böyle olmayınca da hemen umutsuzluğa kapılıyoruz. Büyük resme güvenmemiz gerektiğini unuttuk. Bize doğru yolu onun gösterebileceğini. Biz sadece birkaç bin yıldır varız, evrene kıyasla bu ne ki?"

O zamanlar bu düşüncüyü içselleştiremediği için pişmanlık duyuyordu. Onun yerine Tanja'nın ölümünden beri gerçekten de benmerkezci bir mikroorganizma gibi davranmıştı. Kendine

acıyarak ve öfke besleyerek kendine o kadar çok zarar vermişti ki o büyük resmin içinde neredeyse kaybolacaktı.

Geç gelen farkındalık, ama ne derlerdi: Geç olması hiç olmamasından iyidir.

Bir yanı keşke Ralf Tarrach da (vaktinde, onlara tüm bu sıkıntıları yaşatmadan önce) bu gerçeğin farkına varmış olsaydı diye düşünüyordu ama daha baskın olan yanı artık umursamıyordu.

Ralf'ı gerçekten bulurlarsa o piç kurusu ondan anlayış bekleyemezdi. O zaman intikam tanrısı Mark olacaktı.

Lara'nın dediği gibiydi: İnsan belli bir noktayı geçti mi artık geri dönüş yoktu.

Nefes nefese Lara'yı aradı. Lara o arada farkı iyice açmıştı fakat yavaşlamak ya da onu beklemek gibi bir niyeti yoktu. Yakında gidecekleri yere varmazlarsa Mark onu gözden kaybedecekti.

Mars ve Jüpiter'i geçmişlerdi, Satürn sütunu görüş alanına girmişti ki Mark aniden tuhaf bir şey fark etti.

Bir an için yanılıp yanılmadığından emin olamadı ama sonunda gördüğü şeyin ne olduğunu anlayınca korkuya kapıldı.

64

Lara'nın kalbi deli gibi atıyordu ve tek nedeni hızlı koşması değildi. İçinden geri dönmek geliyordu. Hemen şimdi. Mark yola yalnız devam etsindi. Sonuçta bu işi başına o sarmamış mıydı? O ve şu manyak, ikisi de onun ölmesini istiyordu.

Onda bir sorun vardı, hissedebiliyordu.

Aniden kafasının içinde yine bir ses yankılandı.

Seni korkak, şimdi korktun işte, değil mi?

Bu bir kızın sesiydi. Yıllar önce tanıdığı bir kızın. Onun en iyi, hayır, en yakın arkadaşıydı, onu en son gördüğü gün...

Kara Adam'ın beni aldığı gündü.

Ama şimdi arkadaşının sesi bir anda yeniden canlanmıştı. Sanki o zamanlar korkunç şeylerin yaşandığı o ormanda değil de o anda yanında, bu ormandaymış gibi.

Koşmaya devam ederken ona cevap veren kendi sesini duydu. Geçmişten gelen ve aynı şekilde küçük bir kızın sesi gibi çıkan bir yankıya benziyordu.

Hiç de bile. Ben korkak değilim.

O halde bana kanıtla. Korkak tavşan olmadığını bana kanıtla.

Kanıtlayacağım.

Ever, o gün böyle demişti. Artık hatırlıyordu. Aptalca bir cesaret gösterisine kalkışmış, sonra kötü bir şey olmuştu, çok kötü bir şey, etraf tıpkı şimdi bu ormanda olduğu gibi kararmıştı.

Yine kendi sesini duydu. Bu kez yetişkin sesiydi, duyduğu da Eva Ahrens'e söyledikleriydi.

Birinin aklını kaybetmesi için travmasıyla ilişkili olan yere geri dönmesinin tek başına yeterli olmadığını biliyorum.

Evet, kahretsin ki doğru olabilirdi ama yine de o anda ormanda olmaktan nefret ediyordu! İçlerine doğru ilerledikçe daha çok nefret ediyordu.

Burada olmaması gerekirdi. Ormana girmek gibi bir fikir aklına nereden gelmişti ki?

Orman iyi bir yer değildi. Kötü anılarla doluydu. Çoğu silinmişti ama diğerlerini o anda yine capcanlı görebiliyordu.

Tıpkı o zamanki gibi!

Birdenbire çürük ağaç kütüklerinden küçük çocuk elleri gibi uzanan süngerimsi mantarlar ve yolun kenarında, sırtlarında gizemli yıldız sembollerinin gizlendiği kayalar belirdi. En yakın arkadaşının anlamlarını anlayamayacak kadar küçükken ona bahsettiği yıldızlar.

Bunlar yıldız değil sersem, pentagram. Kötü ruhların olduğu yerlere çizilir.

Büyüdüğü küçük kasabada yaşlı insanlar böyle yapardı. Artık bunu da hatırlıyordu. Ormanın o lanetli kısmını bu sembollerle kötülükten korumak istemişlerdi çünkü orada uzun zaman önce çok kötü bir şey olmuştu.

Hepsi bir bir aklına geliyordu. Anılar yırtıcı hayvanlar gibi üstüne atlıyor, dişlerini ve pençelerini yorgun beynine geçiriyorlardı.

Hayır, bunları duymak istemiyordu! Bu seslerin kafasında artık yeri yoktu.

Burada hiç var mı sence? Ruh yani.

Tabii ki var.

Stresten oluyordu, sadece stresten.

Intrüzyon. Kötü bir deneyimin anısından bir türlü kurtulamamak.

Axel'e durumu böyle açıklamıştı, tam da bu yüzden o anda her şey geri geliyordu. Çünkü bu orman, içindeki kötü anıları yeniden uyandırıyor. Tıpkı vaktiyle Jochen Tarrach'a olduğu gibi. Acaba Jochen da onunla konuşmaya çalışan o kesik kafayı yeniden mi görmüştü?

Düşünmeyi bırak, diye uyardı kendini ama bunu sadece demesi kolaydı.

Mark peşinden koşuyordu. Tabii ki Mark'tı, bunu biliyordu. Arkasına şöyle bir baksa görürdü.

Ama adımları... peşinden geliyordu, *onu takip ediyordu!*

Kesik kesik, hızlı hızlı nefes alıp veriyordu. Kesik kesik, hızlı hızlı. Kesik kesik, hızlı hızlı.

Tıpkı Kara Adam gibi!

Lara geniş bir halkası olan bronz Satürn'ün gitgide azalan akşam ışığında süzülüyormuş gibi üstünde durduğu bir granit sütuna doğru koştu.

Sadece tek bir halka, diye düşündü dalgın dalgın, *halbuki bir sürü olmalıydı.*

Çok doğru canım, diye seslendi gıcırtilı bir ses.

Sonra rahat bir tavırla sütuna yaslanmış Profesör Bormann'ı gördü. Takım elbisesi yosunlarla kaplıydı, gevşek yakasındaki benekli papyon ağır ağır hareket eden, aynı zamanda çürümüş gibi görünen koyu renkli bir şeye dönüşmüştü.

Lara yanından geçerken profesör iskelet elini kaldırıp selam verdi, çukur gözlü mumya suratıyla sırıttı.

Kara Adam artık yok, diye seslendi arkasından. *Artık sana hiçbir şey yapamaz. Ama güvende olmana daha çok var. Daha çok! Daha çoook!*

Sözleri Lara'nın kulaklarında yankılanıyordu, Lara yankıdan kurtulmak için başını salladı.

Bu gerçek değil! Böyle bir ses duymuyorum. Hiçbiri gerçek değil. Ben...

"Lara!"

Seslenen Mark'tı. Peşinden koşuyordu. Evet, bu gerçektir. O gerçektir. Kara Adam değil, Mark.

"Lara, bekle. Çok hızlısın, yetişemiyorum!"

Ama duramazdı. Koşması, koşması, koşması, KOŞMASI gerekiyordu!

Bir anda sol kolu ağrımaya başladı. Uzun zamandır hissetmediği yara izi. Sanki biri üzerine kaynar su dökmüş gibi yanıyordu.

Bu histen de koşarak kaçması gerekiyordu.

Ne oluyor? Neyim var benim?

Sersem, sadece stres. Stres ve zamanında ormanda yaptığın şeyin anısı. Hatırlıyor musun?

Koşmaya devam ederken kolunu kaldırdı, gerçekten de kanadığını gördü. Hansel ve Gretel'in yola bıraktığı ekmek kırıntıları gibi, ardında iri damlalar halinde taze kan bırakmıştı. Çünkü tornavidayı kendi koluna saplamıştı. O gün ve şimdi yine.

Evet, öyle olmuş olmalıydı. Tüm gücüyle itmiş, koluna iyice batırıp çevirmişti, tekrar, tekrar, tekrar, çünkü...

"Çünkü acı tek gerçek duygudur," dedi soluk soluğa, gitgide daha hızlı koşuyordu.

Koş! Tanrım, koş! Koşabildiğin kadar hızlı koş!

Öyle de yaptı. Başka seçeneği yoktu, koşmak zorundaydı. Her şeyden kaçmak zorundaydı. Geçmişten, şu andan, gittikçe kararan ormanda pusuya yatmış onu bekleyen bütün kötü şeylerden.

Uzaklaş, uzaklaş, uzaklaş!

Sonra bir şey onu ayağından yakaladı, sıkıca tutup yere fırlattı. Siper ettiği elleri çakıl taşlarına çarptı, yakıcı bir acı hissetti, dehşet içinde bileğine dolanmış kara yılanı baktı.

“Hayır,” dedi nefes nefese. “Hayır, hayır, hayır!”

Canavar kafasını toprağa gömmüş, gitgide toprağın derinlerine iniyordu. Eğer kendini kurtaramazsa onu da beraberinde karanlığa sürükleyecek, orada boğacaktı, tıpkı Kara Adam’ın onu tutup...

“Lara! Tanrı aşkına, Lara!”

Biri üzerine eğildi, yılan onu anında bıraktı, artık hareket etmiyordu çünkü... çünkü... o oradaydı.

Lara başını kaldırıp ona baktı, gülümsedi.

“Chris? Chris! Tanrı’ya şükür, buradasın!”

Mark nefes nefese Lara'nın yanına diz çökrü, gövdesini dikkatle kaldırıp başını büktüğü bacağına koydu. Lara'nın elleri sıyrılmış, kanıyordu ama onun dışında zarar görmemiş gibiydi. Patikada bir ağaç köküne takılınca deneyimli bir koşucu gibi ellerini siper ederek düşüşünü hafifletmişti.

Fakat Mark'ı endişelendiren düşmesi değildi. Şuursuz bakışlarıydı. Yarı karanlıkta ona bakışı. Az önce bir anda delirmiş gibi koşmaya başlamış, gitgide hızlanmış, arada tuhaf tuhaf el kol hareketi yapmıştı, şimdi de halüsinasyon görüyordu.

Onu Chris sanıyordu!

"Lara, neyin var? Benim, Mark!"

"Mark?" diye mırıldandı, sonra gözleri büyüdü. "Ah, evet, Mark, sensin! Ben... ben... sandım ki..."

"Bir yerin acıyor mu? Ayağa kalkabilir misin?"

"Ben yola devam etmek istemiyorum," diye fısıldadı. "Orman... bu orman! Her şey yine geri geldi. Her şeyi yeniden gördüm. İstemiyorum! Artık dayanamıyorum!"

"Tabii ki dayanabilirsin. Hadi, kalk! Devam etmeniz gerek!"

Lara dirseklerine yaslanarak ondan uzaklaştı.

"Hayır Mark!" Panikle başını sağa sola sallıyordu. "Çıldıracak gibi hissediyorum. Yine! Her şey geri dönüyor. Şu anda kim olduğumu bile bilmiyorum."

“Sen Lara’sın,” dedi Mark çaresizce. “Lara Baumann. Hep buydun. Hadi, lütfen gel, devam etmemiz gerek!”

Lara kayarak biraz daha uzaklaştı, sonra kot pantolonunun kemerine uzanıp tabancayı çıkardı.

Mark bir an için akıl dışı bir şey bekleyip silahı kendisine doğrultacağını ve tetiği çekeceğini düşündü. Lara’nın gerçekten delirdiğini ve onu öldüreceğini. Hemen burada.

Sonra Lara tabancayı ona uzartı.

“Hayır,” dedi güçlkle soluyarak. “Artık dayanamıyorum, dayanmak da istemiyorum. Hadi çek vur beni. Sonra her şey düzelecek.”

“Hayır, böyle bir şey yapmayacağım Lara! Lütfen, benimle gel! Çok az zamanımız kaldı.”

Lara kanayan elini cebine sokup şarjörü çıkardı. “O zaman bunu al ve git. Ben burada kalıyorum. Sen arkadaşını kurtar. O masum, ben değilim.”

Mark cep telefonuna baktı. Yolun kalanını yürümek, Ralf’ın sığınağını bulmak ve onu durdurmak için bir buçuk saatten daha az zamanı vardı.

“Tamam,” dedi sonunda. “O zaman burada bekle, ben seni daha sonra alırım. Ama bana söz vermen lazım, buradan ayrılmayacaksın ki seni bulabileyim.”

“Beni iki kez buldun zaten,” dedi Lara, bir ağaca yaslandı. “Bu kadarı yeter de artar bile.”

Mark ayağa kalkıp başını hayır anlamında salladı. “Seni üçüncü kez de bulacağım, söz veriyorum.”

Lara gülümsedi. “Göreceğiz. Hadi, şimdi git! Kurtarabildiğini kurtar.”

Mark tereddüt etti, sonra telefonunun fenerini açıp yola geri döndü.

Artık neredeyse akşam olmuştu, dönüp bir kez daha Lara'ya baktığında Lara ağaçların arasında yere çömelmiş belli belirsiz bir gölgeden ibaretti.

“Git!” diye seslendi ona. “Yola devam et!”

Mark da öyle yaptı.

Mark, üstünde Plüton'u temsil eden küçücük bir bronz kürenin durduğu granit sütuna nihayet ulaştığında yağmur yeniden hızlanmıştı. Akşam rüzgârında birbirlerine sırlarını fısıldıyormuş gibi hışırdayan sık köknar ağaçlarının arasından kalın damlalar halinde yağıyordu.

Hava artık neredeyse tamamen kararmıştı. Sadece ara sıra uzaklarda çakan bir şimşek siyah gri gökyüzünde parıltıyor, başka bir sonbahar fırtınasını haber veriyordu.

Ter ve yağmurdan sıırılsıklam olup nefes nefese kalan Mark telefonun ışığıyla etrafa bakındı. Patika son sütundan sonra yüz metre kadar daha devam ediyor, sonra çatallanıyordu. Mark yolun sonuna kadar yürüdü, sol çatalın birkaç metre sonra bölgedeki kuşlar ve vahşi hayvanlar hakkında bilgi veren ahşap bir panonun bulunduğu bir dinlenme alanında sona erdiğini gördü. Hemen arkasında gür çam ormanı başlıyordu.

O halde sağa.

Çalılıklarla çevrili yolu takip edince karşısına yıpranmış bir levhanın asıldığı paslı bir direk çıktı. Üzerinde "ÖZEL ARAZI" yazdığını ancak yakından bakınca görebildi.

Yürümeye devam ederken kalp atışları hızlandı. Sivri iğne yapraklarıyla ona çarpan dalları savuşturmak için elini uzatarak engebeli zeminde hızlı hızlı ilerledi. Bir yandan telefonunun ışığını tutuyor, birinin uzaktan onu görmeyeceğini umuyordu.

Üç yüz dört yüz metre daha yürümüştü ki karşısına ansızın bir açıklık çıktı, öyle anıydı ki sanki biri bir perdeyi çekivermişti. Bu açıklığın ortasında bir avcı kulübesi vardı.

Hemen bir adım geri çekilip telefonun ışığını kapattı ve bir ağacın arkasına saklandı. Sonra uzaklarda çakan şimşeklerin ışığında ürkütücü görünen yıpranmış ahşap yapıyı dikkatle inceledi.

Kararmış duvarları sarmaşıklarla kaplanmış, çatı örtüsünü yosun bürümüştü. Eğri bacasından duman yükseliyordu, pencerelerden birinin çürük kepengi menteşelerinden öyle bir sarkıyordu ki aralıklardan yağmurun çılgınca dans ettiği ön bahçeye ışık sızıyordu.

Kulübenin sağında yakacak odunların istiflendiği sundurmalı bir odunluk vardı, odunlukta gri bir örtünün altında bir şey duruyordu, boyutlarına bakılırsa bir motor olmalıydı. Yan tarafta, bozuk bir orman yolunun sonunda, bir kısmı çalılarının arasına gizlenmiş gümüş renkli, Subaru marka bir arazi aracı park edilmişti.

Öyleyse Ralf Tarrach bu kulübeye vadi tarafından gelmiş olmalıydı. Muhakkak sadece yerli halkın ve avcılarının bildiği bir yoldan. Şu anda ne av ne de yürüyüş mevsimi olduğu için haklı olarak burada yalnız olduğunu düşünüyordu.

Mark inanmakta güçlük çekiyordu. Saklandığı yeri gerçekten de bulmuştu!

Doreen orada, tam karşısındaki kulübede olmalıydı, hâlâ hayatta olması için inanmadığı bir tanrıya dua etti.

Bir an için içinden polisi aramak geçti. Ama her şeyi açıklamak çok uzun sürerdi, hele de telefonda. O polisleri ikna edene, polisler ormana gelene kadar Tarrach'ın verdiği süre çoktan dolmuş olurdu. Hem tam zamanında gelseler bile Tarrach geldiklerini duyardı. Yaklaşan bir arabanın sesi bu ıssız bölgede hemen dikkat çekerti. Böylelikle kaçmak için yeterince zamanı

olmazdı. Ama öncesinde verdiği sözü tutar, Doreen'i öldürürdü, Mark'ın bundan hiç kuşkusu yoktu.

Hayır, onu kurtarmanın tek yolu tereddüt etmeyi bırakmaktı. Ne de olsa Tarrach'ı şaşırtmak gibi bir avantajı vardı, en azından Tarrach ona telefon edene kadar, bu da tam olarak elli dakika sonra olacaktı.

Mark heyecandan titreyen elleriyle şarjörü Glock'a takıp sürgüyü çekti. Sonra tüm cesaretini toplayıp eğilerek sessizce kulübeye doğru yürüdü.

Yağmur yüzüne çarpıyor, ıslak toprak ayaklarının altında şapırtıya benzer bir ses çıkarıyordu, uzaklardan gelen bir gök gürültüsü ağaç tepelerinin üzerinden ona kadar ulaştı. Soğuk rüzgâr ıslak giysilerini çekiştiriyordu, hızlı hızlı birkaç adım attıktan sonra kulübeye vardığında soğuktan ve gerginlikten titriyordu.

Duvara yaslanıp içeriden ses geliyor mu diye dikkatle kulak kabarttı. İçerisi tamamen sessizdi. Sadece rüzgârın uğultusu ve çatıya vuran yağmurun pıtırtısı duyulabiliyordu.

Bu yüzden duvarın dibinden, ışığın geldiği, perdesi çekili pencereye kadar ilerledi. Dar aralıktan içeriye göz atmaya çalıştı ama ne kadar uzanırsa uzansın karşı duvardaki boynuzlardan ve aşınmış döşeme tahtalarının birkaç santimetresinden fazlasını göremedi.

Derin bir nefes aldı, Glock'u sıkıca kavradı ve silahı öne doğru doğrultarak sundurmalı girişe doğru usulca ilerledi.

Orada onu ironik bir şekilde, kapının üzerindeki "Hoş Geldiniz" tabelası karşıladı. Mark şimşegin titrek ışığında ahşaba kazınmış "KESSLER KULÜBESİ" ve yanındaki "780 metre" yazısını gördü, ikincisi kulübenin bulunduğu rakımı kastediyor olmalıydı.

Ayrıca kapının bir dış kolu olduğunu ancak kilidi olmadığını fark etti. Bunun yerine asma kilit için düşünülmüş iki çelik halka vardı fakat asma kilit yoktu.

Anlaşılan kulübe sadece dışarıdan kilitlenebiliyordu, bu da Mark'a oldukça makul göründü. Eşyalarını sen içeride değilken yalnızca dışarıdakilerden koruman gerekiyordu. Muhtemelen burayı inşa edenin aklına, birinin kulübeye sığınması gerekeceği hiç gelmemişti.

Mark heyecanla dudaklarını yaladı. Kapının içeriye açıldığını görebiliyordu. Bu da iyi bir şeydi. Bu sayede içeriye dalıp Tarrach'ı gafıl avlayarak tabancasıyla onu kontrol altında tutabilirdi. Aklına şu an için başka bir şey gelmiyordu.

Yine de bu fikir içine sinmiyordu. Ya yanılıyorsa? Ya Tarrach içeriye bir sürgü taktıysa? O zaman sadece kapıya vurup gürültü çıkarmış, Tarrach'ı uyarmış olursa? Ya sonra?

Kes artık, diye kendi kendine çıkıştı. Böyle boktan şeyler için vaktin yok! Ya şimdi denersin ya da...

Aksini düşünmek istemiyordu. Kalbi güm güm atarken kapıya yanaşıp sol eliyle kapı koluna uzandı, sağ elindeki tabancayla ateş etmeye hazırdı.

Gerginlik şimdi tüm vücuduna yayılmıştı. Kapının ardında onu neyin beklediğine dair hiçbir fikri yoktu, içerideki durumu kavraması için de sadece birkaç saniyesi olacaktı.

Geç kalmış olabileceğinin, Doreen'in çoktan ölmüş olabileceğinin ve girer girmez onun cesediyle karşılaşabileceğinin farkındaydı. O halde yalnızca Tarrach'a odaklanmalı, ne olursa olsun hiçbir şeyin dikkatini dağıtmasına izin vermemeliydi.

Pekâlâ, hadi o zaman!

Kapı kolunu tuttu, tam aşağı doğru bastırmak üzereydi ki arkasından gelen sakın bir sesle irkildi.

"Hey doktor."

Sıçrayarak arkasına döndü.

Mark kendini, koyu renkli bir rüzgârlık, yıkanmış bir kot pantolon ve ağır iş ayakkabıları giymiş, aynı şekilde ona silah doğrultmuş genç bir adamla yüz yüze buldu.

Ralf Tarrach sakal bırakmış olsa da nefret ettiği babasına olan benzerliğini inkâr edemezdi. Boyu, duruşu aynıydı, o da en az bir seksen boyunda olmalıydı. Yağmur yüzünden kısa sarı saçları kafasına yapışmıştı, keskin hatlı yüzünden su tanecikleri damlıyordu.

Bu mu yani, diye düşündü Mark, hayal kırıklığına uğradığı için şaşkındı. *O canavar BU mu?*

Elbette Tanja'ının katilini arayarak geçirdiği onca yıl boyunca bu herifin sıradan, dikkat çekmeyen bir tip olması gerektiğini biliyordu. Ama yine de daha fazlasını beklemişti.

Ralf Tarrach, Mark'ın yıllardır en kötü kâbuslarında peşinden koştuğu canavara benzemiyordu. Karşısında duran adam yoldan geçen alelade biri olabilirdi. Kıyafetlerine bakılarak çamaşır makinesi bozulduğu ya da çatı su sızdırdığı için çağrılmış bir tamirci olduğu düşünülebilirdi. Ya da her zaman el arabası veya elektrikli testeresi ödünç alınabilecek bir komşu.

Hiçbir kötülük beklenmeyecek, göze çarpmayan bir adamdı. Gerçek doğasını ele veren tek şey şu an yüzünde beliren alaycı sırıtişti.

“Takdir ettim doktor, beni burada bulabileceğini hiç düşünmemiştim,” dedi över gibi başını sallayarak. “Takip cihazı az önce planetariumun önüne park ettiğini bildirince bayağı şaşırdım. Buraya geleceğini hemen anladım tabii.”

Mark yutkundu, boğazından tıkırtı gibi kuru bir ses çıktı. “Demek beni izliyordun.”

“Tabii ya, ne sandın? Ama şimdi keşke başka bir araba ayarlasaydın diye kendini suçlayacaksan seni rahatlatabilirim. Ben hep peşindeydim, her zaman. Yani başka bir arabayı da kolayca takip edebilirdim. Ama şimdi beni burada nasıl bulduğunu anlat. Cidden merak ettim.”

“Plüton,” dedi Mark. “Ondan sonrası pek zor olmadı. Bu kulübenin senin için bir anlamı var gibi.”

“Dedemindi. Annemden miras kaldı. Ben küçükken buraya sık sık gelirdik.”

“Kulübe şimdi de sığınağın mı oldu?”

Tarrach omuz silkti. “Adına ne dersen de. Ama Plüton’u nasıl bulduğunu hâlâ anlamış değilim. Bunu benim dışımda sadece...” Duraksadı, gözlerinde bir kıvılcım çaktı. “Terapi dosyam! Demek bu yüzden Orman Kliniği’ne tekrar gittin. Dosyaya ulaşmayı nasıl becerdin ki?”

“Ne önemi var,” diye karşılık verdi Mark, kendi sakinliğine şaşırdı. “Şimdi buradayım ve görünüşe göre bir çıkmaza girdik.”

Tabancasını hafifçe kaldırıp Tarrach’ın elindeki tabancaya doğrulttu. Tarrach başını salladı, yüzündeki sırıtış iyice genişledi.

“Glock 19, fena değil doktor. Benimki sadece 17’lik. Dedemden kalma. Seksenlerin başındaki ilk modellerden. Ateş etmeyi bununla dedemden öğrendim. Ya sen? Gerçekten tetiği çekebilecek misin?”

“Gerekirse.”

“Eh, o zaman eşit şartlarda sohbet ederiz doktor, olmaz mı? Gerçi bu şekilde planlanmamıştı ama ne derler: En iyi plan esnek olandır.”

“Senin planın,” dedi Mark küçümsercesine. “Kargaşadan başka bir şeye neden olmuyorsun, hata üstüne hata yapıyorsun. Sen buna plan mı diyorsun?”

“Şimdiki karşılaşmamızdan mı yoksa Axel Pohl meselesinden mi bahsediyorsun?”

“İkisinden de.”

Tarrach hiç aldırmadan yüzünü buruşturdu. “Tamam, beni burada bulman gerçekten de benim açımdan bir hataydı. Seni hafife almışım, doğruya doğru. Pohl’a gelince, böyle bir şeyi kimse hesaplayamaz. Radyoda duyunca inanmadım. Anlaşılan herifin kediden daha çok canı varmış. Neyse ne. Sonra onu da haklarım.”

“Neden Axel?”

Bu soru üzerine Tarrach gözlerini devirdi, başını iki yana salladı.

“Hadi ama doktor! Olduğundan daha aptalmışsın gibi davranma. Tabii ki Pohl’un o günlerde deli karıya karşı tanıklık etmesi gerekiyordu. Ne de olsa o da onu benim kadar suçlu buluyordu. Ve onu iyi tanıyan biri olarak onu suçlu gösterebilirdi! Mahkeme onu dinlerdi ve muhtemelen dava bambaşka bir şekilde sonuçlanırdı. Ama yok, o korkak sessiz kaldı, böyle bir şeyin de cezalandırılması gerek.”

Mark acı acı güldü. “Kendini adaletin koruyucusu sanıyorsun değil mi? Her şeyin üzerinde olduğunu, diğer insanları yargılayabileceğini düşünüyorsun. Saçmalığın daniskası Ralf! Sana ve ailene olanlardan baban dışında kimse sorumlu değil.”

“Hayır doktor, ben farklı düşünüyorum. Sonuçta bunların hepsi önlenebilirdi.”

“Öyle mi? Anlamama yardımcı ol o zaman. Şu ana kadar şunları öğrendim: Baban klinikten çıkmış, travması yüzünden ormana giremiyormuş. Bir gün Gregor Ahrens babanı arayıp ondan kendisi yerine yabani hayvanları beslemesini istemiş. Baban kendini ona karşı borçlu hissettiği için kabul etmiş. Ormana gitmiş, travmasının anısı canlanmış, çok fazla strese girince eve dönmüş. Buraya kadar doğru, değil mi?”

“Evet.”

“Ama anlamadığım şey neden cinnet geçirdiği. Baban sonrasında neden annene ve kız kardeşine saldırdı?”

“Kafa yüzünden,” dedi Tarrach kısık sesle.

“Çöp torbasına koyup bize getirdiğin şu aptal bebek kafasından mı bahsediyorsun? Üstüne ketçap buladığın kafadan? Epey çocukçaydı aslında.”

“Siz aptalların anlamasını istedin!” diye çıkıştı Tarrach. “Bebek kafası değildi, kuaförlerin eğitim için kullandığı kafalardandı! Kız kardeşimindi. Annemin ona Noel hediyesiydi.”

“O zaman baban eve geldi, ikisini onunla oynarken gördü, ölen iş arkadaşının kafasının peşine takıldığı sanrısına kapılınca kafaları birbirinden ayıramayıp çıldırdı.”

Tarrach başıyla onayladı, niyeyse memnun olmuşa benziyordu. Öğrencisi dersi nihayet anlayan bir öğretmen gibi.

“Tam olarak böyle olmuş olmalı doktor. En azından polis psikoloğunun tahmini bu yöndeydi. Ayrıca babamın ilaçlarını bıraktığını da söyledi. Ama bu doğru değil. Babam ilaçlarını bırakmadı. Artık bir doktor olmadığı için yeni reçete alamıyordu. Klinikte başka bir doktor önerdiler ama babam ona güvenemedi.”

“Bu yüzden seanslara gitmeyi bıraktı,” diye hikâyeyi tamamladı Mark.

“Hayır, o gitmeyi bırakmadı,” dedi Tarrach öfkeyle. “Güvendiği doktor artık yoktu. O deli karı yüzünden. Dr. Lorch’u

öldürdü, bu yüzden de şimdi cezalandırılması gerekiyor. Senin sayende yine eskiye dönmüş gibi. Yani ceza doğru kadını bulacak, güzel. Hâlâ hayattadır herhalde? Yoksa buraya böyle gizli gizli gelmene gerek kalmazdı, aramamı bekleyebilirdin, doğru değil mi?”

“Evet, doğru,” dedi Mark. “Beni bir cinayete zorlayabileceğine inandın mı gerçekten?”

Yine o sırıtış. Mark bu sırıtışı Tarrach’ın suratından söküp atmak istedi.

“Pekâlâ doktor ama hiç değilse bir süre düşündün değil mi? Neyse, yapamayacağını biliyordum. Deli karı demişken, nerede o? Ormanda mı saklanıyor? Yoksa seninle gelmedi mi?”

“Hayır Ralf,” dedi Mark soğukkanlılıkla. “Şimdi bana Doreen’in nerede olduğunu söyle.”

“Tamam.” Tarrach tabancasıyla kulübenin kapısını işaret etti. “İçeride. Tam arkanda.”

“Hâlâ hayatta mı?”

Mark yine gözlerindeki o alaycı pırıltıyı gördü. “Çıktığımda hâlâ hayattaydı, evet. Şimdi sıra sende: O deli nerede?”

“Önce nasıl ilerleyeceğimizi öğrenmek istiyorum.”

“İçinde bulunduğumuz çıkmazı mı kastediyorsun?” Tarrach tabancalara bakıp başını yana eğdi. “Bana kalırsa sadece iki seçeneğimiz var doktor. Şimdi bana o delinin nerede olduğunu söylersen huzur içinde ayrılabiliriz. Gerçi o işi senin halletmeni isterdim, ne de olsa hâlâ hayattaysa senin sayende ama birlikte yaşadığımız onca şeyden sonra bence affedilmeyi hak ediyorsun. Sence de cömert bir teklif değil mi?”

“Peki sonra? İstedigini elde edince ne yapacaksın?”

“Ne mi yapacağım? Kendimi öldüreceğim,” diye yanıtladı Tarrach, anlayışı kıt biriyle konuşuyormuş gibi. “Sanık listesin-

deki son kişi benim. Çünkü bana ihtiyaç duyduğu anda ailemle yanında değildim. Onları deliren babamdan korumam gerekirdi.”

“Hayır Ralf,” dedi Mark. “Kendini kandırıyorsun. O gece evde olsaydın baban seni de öldürürdü.”

“Onu durdurabilirdim!” diye bağırdı Tarrach, ayağını öfkeyle yere vurdu. “Artık bunun bir önemi de yok zaten. Olan oldu, şu anda önemli olan ikimizin ne yapacağı. Ya bana o deli karyı nerede bulacağımı söylersin ya da ikimizden biri diğerini vurmak zorunda kalır. Ama bu durumda kaybeden sen olursun, demedi deme.”

“Öyle mi dersin?” dedi Mark, aklına Tarrach’ın dosyasına bakarak yaptığı çıkarımlar geldi. Artık yetişkin olmasına rağmen hâlâ öfkeli ve güvensiz bir çocuktur. “Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?”

“Ah, çok basit doktor. Birini öldürmek senin hamurunda yok. Bildiğin üzere benim hamurumda var. Ee, ne yapacaksın?”

“Bunu!”

Lara karanlığın içinden fırladı, Tarrach daha tepki vermeden Lara’nın iki eliyle beyzbol sopası gibi savurduğu kalın bir dal suratına çarptı.

Tarrach’ın başı geriye doğru savruldu, kan sıçradı, Tarrach şaşkınlıkla homurdandı. Beceriksiz bir dansçı gibi topuğunun üzerinde yarım dönüş yapmıştı ki dal ona ikinci kez çarptı, bu kez göğsüne.

Yere düşüp inledi. Tabancayı hâlâ elinde tutuyordu ancak onu daha Lara’ya doğrultmadan Mark yanında bitti ve silahı tutan eline tüm gücüyle tekme attı.

Tarrach haykırdı, tabanca parmaklarının arasından kayıp gitti, o sırada ateş aldı, kurşun karanlıkta bir yere çarpıp sekti. Boşta kalan eliyle Mark’ın bacağını tutmaya çalıştı ama Mark

daha hızlıydı. Bacağını geri çekip ikinci tekmeyi Tarrach'ın yan tarafına attı.

Tarrach uluyarak çamurda yuvarlandı, paniğe kapılmış bir cephe askeri gibi sürünerek ondan uzaklaşmaya çalıştı ama Mark üstüne atladı. Tarrach'ı saçından tutup başını çevirdi, tabancasının namlusunu şakağına dayadı.

Nefes nefese üst üste uzandılar, Tarrach sırtarak Mark'a bakıyordu. Burnundan akan kan yüzündeki çamura karıştı, gökyüzünde bir şimşek daha çakınca dişleri kıpkırmızı parıldadı.

"Hadi doktor!" dedi homurdanarak. "Kazandın. Bitir şu işi."

Mark birdenbire taş kesildi. Çirkin çirkin sırtan yüze baktı, bütün bu olan biten gözüne korkutucu derecede gerçek dışı göründü. Sanki yıllardır ona acı çektiren kötü bir rüya aniden gerçek olmuştu. Lars Weslowski'ye saldırdığı zamanki gibiydi fakat bu kez altındaki doğru kişiydi. Tanja öldüğünden beri beklediği an nihayet gelmişti.

Alnından yağmurdan bile daha soğuk ter damlaları akıyordu.

Bir yanı tetiği çekmek, bunu gerçekten yapmak istiyordu.

Tanja için. Kaçırılan Doreen için. Axel için. Lara için. Tarrach'ın ona yıllardır çektirdiği bütün ruhsal acılar için.

Bu piş yüzünden neredeyse alkol komasına girip ölecektim!

Parmak ucunu tetiğin üzerinde hissetti, daha önce hiçbir şeyi bu kadar yoğun hissetmemiş gibi geldi. Tek yapması gereken işaret parmağını bükmekti. Hiçbir çaba gerektirmeyen küçük bir hareket her şeyi hemen şimdi birirebilirdi. Yoldan çıkan dünyasını yeniden rayına oturtabilir, hesabı kapatacak adaleti sağlayabilirdi.

Filmlerde hep çok kolay görünüyordu. Kahraman kötü adamı vuruyor, patlamış mısır yiyen seyirci memnun oluyordu, mutlu sonun ardından jenerik çıkıyordu.

Ama öyle kolay değildi. Bu bir film değildi, o da Clint Eastwood, Charles Bronson ya da Liam Neeson değildi.

Bir zamanlar Hipokrat yemini etmiş bir adamdı. İnsan hayatını korumayı kendine görev edinmiş bir adam.

Burada söz konusu olan da bir insan hayatıydı. Bir oyuncu gözlerini kapatmayacak, yönetmen, “Kestik!” dedikten sonra gözlerini açmayacaktı.

O anda tetiği çekerse bir insanı öldürmüş olacaktı. Man-yaktı, katildi gerçi ama yine de insandı. Üstelik şu an çaresizce altında yatan, tamamen onun insafına kalmış bir insan.

Bunu yaparsan ondan ne farkın kalır, diye sordu iç sesi ve Mark buna bir cevap bulamadı. Onun yerine Jan Forstner’in uyarısını hatırladı. Sadece Ralf Tarrach’a değil, kendisine de dikkat etmesi gerektiğini söylemişti.

Başını kaldırıp onlardan uzaklaşan Lara’ya baktı. Yüzü pencereden gelen ışıktaki bir hayaletinki gibi solgun görünüyordu. Çamura bulanmış kıyafetlerinden yağmur damlaları akıyordu, Tarrach’ın silahını elinde yabancı bir cisim gibi tutuyordu ve dehşet içinde olacakları bekliyordu.

Gözleri buluştuğunda ikisi de aynı şeyi düşünüyor gibiydi: *Bu doğru değil.*

“Demiştin,” diye homurdandı Tarrach, çamura kan tükürdü. “Senin hamurunda yok.”

Mark tam dönüp ona bakıyordu ki Tarrach sol kolunu hızla havaya kaldırdı. Mark darbe almadan önceki bir saliselik sürede Tarrach’ın çamurlu zemindeki taşlardan birini kaptığını fark etti.

Daha savunmaya geçmeden taş şakağına çarptı, gözlerinin önünde bir acı bulutu halinde parlak ışıklar patladı.

Sanki bir santrifüje yakalanmış gibi dünya etrafında dönmeye başladı. Yine de Tarrach altında at gibi şaha kalkıp onu ittiğinde ikinci darbeyi savuşturmayı başardı.

Mark yana doğru devrilip sertçe yere çarptı. Yerde yuvarlanırken Tarrach'ın ayağı fırlayıp topallayarak koştuğunu gördü.

“Hayır!” diye bağırdı Lara, Tarrach'ın peşinden koşarken.

Silahı kaçağı doğrulttu ama Tarrach arazi aracına çoktan ulaşmıştı. Lara ona nişan almaya çalışırken Subaru'nun farları aniden parladı ve ortalığı parlak bir ışığa boğdu.

Gözü kamaşan Lara bir kolunu yüzüne götürüp bir küfür savurdu, o sırada araç kükreyen motoruyla çamur sıçratarak uzaklaşıyordu.

Arka lambaları birkaç saniye sonra ormanın karanlığında gözden kayboldu.

Mark'ın kafası uğulduyordu, şakağından akan sıcak kanı hissetti. Sersemlemiş bir halde ayağa kalkmaya çalıştı ama bunu ancak Lara'nın yardımıyla başarabildi. Lara'nın bakışlarına bakılırsa Mark'ın kafasındaki yara epey kötü görünüyör olmalıydı, muhtemelen geri kalanı da öyleydi.

Lara da oldukça fena görünüyordu. Yağmurda sıırıslıklam olmuş, çamura bulanmış, orası burası çizilmişti.

“İyi misin?” diye sordu endişeyle.

Mark başını sallayınca başı zonkladı, gözlerinin önünde dans eden ışık noktaları yüzünden gözlerini kırpıştırdı.

“Aşğılık piç! Şansım varken onu vurmalıydım.”

“Kendini suçlana,” dedi Lara, ıslak saçlarını yüzünden çekti. “Ben olsam ben de yapamazdım. Biz onun gibi değiliz.”

Mark'ın tabancasını almak için eğildi, Tarrach'inkini de ceketinin cebine koydu.

“Bu herif kesinlikle pes etmeyecek,” dedi Lara. “Artık yerimi de biliyor. Bence polisi aramanın zamanı geldi.”

“Evet,” dedi Mark, sonra kulübeyi işaret etti. “Ama önce Doreen'e bakmam lazım.”

Lara bakışlarını takip edip ürperdi. “Sence onu öldürdü mü?”

“Hâlâ hayatta olduğunu iddia etti ama bu adama inanılır mı?”

“Bekle,” dedi Lara, kolundan sıkıca tuttu. “İçeri girmeden önce sana bir şey söylemem lazım. Az önce... Özür dilerim.

Bir anda aklımı kaybettim sandım. Şu eski anılar aniden geri geldi, sanrı gibi... hayır, gibi değil, düpedüz sanrıydı. Sanki... Ah, Tanrım, doğru düzgün tarif de edemiyorum. Sonra birden ben yine... o oldum."

"Ellen'i mi kastediyorsun?"

"Evet."

"Peki şimdi nasıl hissediyorsun?"

"Dürüstçe söyleyeyim mi?"

"Dürüstçe söyle."

"Sanırım... birlikteymişiz gibi. O ve ben. Aslında buyuz, değil mi? Tek bir kişi, aynı kişi."

"Evet, öylesiniz. Hep öyleydiniz, sadece şu ana kadar birbirinizi bulamamıştınız. Ama şimdi böyleyse hiç değilse bütün bunlar iyi bir şeye yol açtı demektir."

Lara düşünceli düşünceli yüzüne baktı. "Sanırım seninle beni Tarrach'tan ayıran da bu. Biz başımıza gelen bütün kötü şeylere rağmen iyi olandan hiç vazgeçmedik."

"Öyle umuyorum," diye karşılık verdi Mark. "Bir de şu herifin Doreen konusunda bana yalan söylemediğini umuyorum."

Sonra önden yürüyerek kulübeye gitti, kapı koluna uzanırken bu defa tereddüt etmedi.

Kapıyı ittirince menteşelerden hafif bir gıcırtı geldi. Peşinde Lara'yla içeri girdi, ona eski bir tavan arasını hatırlatan kötü bir odun, is ve toz kokusuyla karşılaştı.

Girdikleri oda dışarıdan tahmin edilemeyecek kadar büyüktü. Kulübenin içi, ortadaki masanın üzerinde duran bir kamp lambasının soğuk LED ışığıyla aydınlatılıyordu. Duvarlarda boynuzlar asılıydı, gölgeleri kırıltılı tavana uzanmış uzun pençeler gibiydi, arka duvarın dibindeki dökme demir sobadan çıtırtılar geliyordu.

Sobanın hemen yanında paslı bir metal sandalye duruyordu, Tarrach'ın Doreen'i bağlamak için kullandığı bandın kalıntıları kolçaklarından sarkıyordu. Ama sandalye boştu.

"Mark!" diye bağırdı Lara onu omzundan tutarak.

Mark irkilerek arkasına döndü, sonra onu o da gördü. Doreen kapının biraz ilerisinde, bir şifonyerin yanında yerde oturuyordu. Titreyerek onlara baktı. Uzun sarı saçları dağılınış, solgun yüzüne düşmüştü, üstünde hâlâ şarap kırmızısı elbise vardı, elbise kirlenmiş, yırtılmıştı.

"Doreen! Tanrı'ya şükür, hayattasın!"

Mark iki adımda yanına gitti, dizlerinin üzerine çöküp onu kollarının arasına aldı. Doreen neredeyse hiç tepki vermedi, Mark yüzüne bakınca aldığı tek yanıt şaşkın bir bakış oldu.

"Mark?"

Sesi boğuk bir gıkılama gibiydi. Zayıf ve bitkin geliyordu, görünüşe göre hâlâ uyuşturucunun etkisindeydi.

“Evet, buradayım,” dedi Mark, yüzüne düşen saçları dikkatle düzeltti. “Geçti artık, güvendesin.”

Dönüp Lara’ya baktı, Lara duvar rafından bir şişe maden suyu aldı. Yanında konserve sosis ve kepekli ekmek kalıntıları vardı, belli ki Tarrach’ın kulübede kaldığı süre boyunca tek erzakı buydu.

Lara şişeyi Doreen’e uzattı.

“Bir şey içmen lazım. Bu kendine gelmene yardımcı olur. Bu arada ben Lara, Mark’ın eski bir arkadaşıyım.”

“Ben... senin kim... olduğunu biliyorum,” dedi Doreen, belli belirsiz bir gülümsemeyle şişeyi aldı. “İkinize de teşekkür ederim. O kadar korktum ki...”

Cümlesini tamamlamadı, gözlerini yere indirdi, sonra küçük yudumlarla içmeye başladı.

Mark göğsünde bir şeyin sıkıştığını hissetti. Daha iki gün önce bu kadın güçlü ve kendinden emindi. Geçmişindeki tüm olumsuzlukların üstesinden gelmiş, bağımlılıktan kurtulma yolunda ona ve birçok kişiye yardım etmişti. Onun da çok mücadele verdiği bir yolda.

Ama şimdi bu güçlü kadından geriye hiçbir şey kalmamıştı. Tarrach onu da mahvetmişti.

Az önce Glock’u Tarrach’ın şakağına dayadığında içinde bulamadığı o eski öfke yine geri gelmişti. Doreen’i o andan önce görmüş olsaydı tetiği çekerdi. Bundan kesinlikle emindi.

Cep telefonu titremeye başladı, bir şey bacağını ısırması gibi korkuyla sıçradı. Telefonu aceleyle cebinden çıkarınca az önceki kavga sırasında ekranının kırıldığını gördü. Fakat camdaki çatlakların altındaki yazı hâlâ okunuyordu.

BİLİNMEYEN NUMARA.

“O mu?” diye sordu Doreen irkilerek. Mark başıyla onayladı.

“Açma!” dedi Lara. “Hemen polisi arasan daha iyi.”

“Önce neyin peşinde olduğunu öğrenmek istiyorum.”

Mark aramayı cevapladı, kırık ekran ve titreyen parmakları yüzünden ancak üçüncü denemesinde açabildi.

“Ee, nasıl gidiyor doktor?” dedi Tarrach. Arkadan Subaru’nun motor sesi duyulsa da sesindeki nazal ton Mark’ın dikkatinden kaçmadı.

Kin dolu bir memnuniyetle, *Lara vurunca burnu kırılmış olmalı*, diye düşündü.

“Niye bir şey demiyorsun doktor? Az önce beni vurmadığına şimdiden pişman mı oldun?”

“Bir dahakine vuracağım,” diye yemin etti Mark. “Nereye saklanırsan saklan seni yine yakalayacağım, hiç şüphen olmasın!”

“Tabii canım, sana inanıyorum! Erkek adam sözünü tutar, değil mi? Gördüğün gibi ben sözünü tuttum. Arkadaşın hâlâ yaşıyor.”

“Peki şimdi? Şimdi ne yapacaksın?”

“Öncelikle sana iyi bir haberim var,” dedi Tarrach, Mark motor sesinin yükseldiğini duydu.

Birini solluyor sanki, diye düşündü.

“İyi haber mi? Neymiş o?”

“Az önce telefondaydım, bana ne dediler biliyor musun? Arkadaşın daha iyi görünüyormuş. Ameliyatı atlatmış.”

Mark sırtından buz gibi bir ürpertinin geçtiğini hissetti. Piç kurusu, Axel’e gidiyordu!

“Sanırım kısa bir ziyarette bulunmam gerekecek,” dedi Tarrach neşeyle. “Maalesef yoğun bakıma çiçek almıyorlar ama eğer istersen son selamını kendisine iletebilirim.”

“●nu rahat bırak, yoksa seni öldürürüm!” diye bağırdı Mark, bunun üzerine Tarrach genizden bir sesle güldü.

WULF DORN

“Aman doktor! Bu kadar kızacak ne var? Sana söyledim, en iyi plan esnek olandır. Ama şimdi maalesef kapatmak zorundayım. İyi bakalım, sonra yine haberleşiriz!”

“Hayır!” diye bağırdı Mark. “Dur!”

Ama Tarrach telefonu çoktan kapatmıştı.

“Axel’in yanına, hastaneye gitmem lazım,” dedi Mark, öncesinde Fahlenberg karakolunu aramıştı.

Polisler aramasını tıpkı öncesinde şehir hastanesinin danışma merkezindeki hemşire gibi şüpheyile karşılamıştı. Mark hemşirenin uyarısını ciddiye alıp almadığından bile emin değildi. Hemşire onu birkaç sözcükle polise havale etmiş, sonra da telefonu kapatmıştı.

Mark da acil çağrı merkezini arayıp oradan Fahlenberg Karakolu’na bağlanmıştı. Polisler Axel Pohl’a göz kulak olacaklarına söz vermişti.

“Pek ikna olmuş gibi değillerdi,” dedi Mark, Lara endişeyle yüzüne baktı.

“Buraya da birini gönderecekler mi?”

“Evet ama yolu bulmaları biraz zaman alacaktır. Kulübenin yerini kabaca tarif edebildim, o da sadece orman yolundaki tabelalar üzerinden.”

“Kahretsın!” Lara kapıdan dışarıya baktı, yağmur kalın iplik halinde yağmaya devam ediyordu. “Ya bunların hepsi bu adamın seni tuzağa çekmek için yaptığı bir numaraysa? Sonuçta benim burada olduğumu biliyor ve asıl hedefi benim. Seni yakalarsa bunu bana şantaj yapmak için kullanabilir. O zaman bütün oyun yine en baştan başlar.”

“Ben de pek dışarı çıkma taraftarı değilim,” diye onayladı Mark. “Ama Tarrach’ı reşhis edebilecek tek kişi benim. Kulübede saklanırsanız size ulaşamaz ama Axel şu an savunmasız bir hedef.”

“Sence onu hastanede öldürecek mi yani? Onca insanın içinde?”

Mark omuz silkti. “Tarrach çok öfkeli ve intikam planına kafayı takmış durumda, bu da onu öngörülemez kılıyor. Buradayken bize yanaşamaz çünkü silahlı olduğumuzu biliyor. Ama babasının kaldığı bakımevine girmeyi başardıysa Axel’e de ulaşabilir. En azından ben polisi onu sürekli gözetim altında tutmaya ikna edene kadar.”

“Mark haklı,” dedi Doreen sessizce, battaniyeyi omuzlarına doğru iyice çekti. “Suçlu olarak gördüğünü herkesi öldürene kadar durmayacak. Burada onu görecektiniz. Mark’ın buraya geldiğini anlayınca nasıl da delirdi. Onu öldürecekti.”

Son cümlesi fısıltıdan farksızdı, korkusu yüzünden apaçık okunuyordu. Hâlâ şokta gibiydi.

“Ama başaramadı,” dedi Mark yumuşak bir sesle. Erzak dolabının yanındaki eski kanepeye oturdu, bir kolunu Doreen’e doladı. Doreen titriyordu, Mark ona sıkıca sarıldı.

“Endişelenme, burada güvendesin, ben başımın çaresine bakarım,” diye söz verdi. “En azından beni orada pusuya düşürme ihtimaline hazırlıklıyım, bir dahakine onu vurmakta kesinlikle tereddüt etmeyeceğim.”

Lara başını iki yana salladı. “İçimde hâlâ kötü bir his var Mark.”

“Benim içimde de,” diye karşılık verdi Mark. “Ama tek yolu bu. Siz kulübede kaldığınız sürece yanınıza yaklaşamaz. Bir pencereninkinin dışında tüm kepenkler içeriden sürgülü, şifonyeri kapının önüne çekerseniz kapıyı da açamaz. Yani içeri

girmesinin tek yolu var, gerçekten de pencereden girmeye kalkışırsa onu vurun.”

Lara kaygılı gözlerle masanın üzerindeki kamp lambasının yanında duran tabancaya bakıp derin derin iç geçirdi. “Tamam o zaman. Ama acele et ve ne olursun kendine dikkat et.”

“Edeceğim,” diye söz verdi Mark ve masadan Glock tabancasını aldı. Ateş etmeye hazır olup olmadığını kontrol ettikten sonra kapıdan çıktı.

Dönüp bir kez daha arkasına bakınca endişeli iki yüzle karşılaştı.

“Dikkatli ol,” dedi Doreen. “Biz burada iki kişiyiz ama sen dışarıda yalnız olacaksın.”

Mark başını salladı, sonra aceleyle gecenin karanlığına karıştı.

Mark feneri açık telefonunu bu kez olabildiğince yukarıda tuttu. Tarrach gerçekten de ona blöf yapıyorsa ve aslında buralardaysa onu görebilmesi gerekirdi. Tarrach bu sürede yardım çağırdıklarının ve harekete geçmek için fazla zamanı kalmadığının farkında olmalıydı, o yüzden en kolay hedefe odaklanacak ve Mark'ın peşine düşecekti. Tabii hâlâ buradaysa.

Mark tabancayı öne doğru tutarak açıklıktan geçti, gezegen yoluna çıkan, ağaçların arasındaki patikaya vardığında ormanın zifirî karanlığı dört yanını sardı.

Şimşekler o arada uzaklaşmıştı, yaklaşan sonbahar fırtınası fikir değiştirip batıya yönelmiş gibiydi ve şimdi gece göğü yoğun ve kara yağmur bulutlarıyla örtülmüştü. Telefonun ışığı karanlıkta ancak birkaç metre öteye ulaşıyordu, yokuş yukarı tırmanırken dallar ona sürtüyor, çarpıyor, üstüne yağmur damlaları sıçratıyordu.

Ara sıra çalılıklardan bir hışırtı duyuluyordu, bir şey karanlığın içinden hızla fırladı, büyük ve ağır bir şey olmalıydı. İnsan mı? Hayır, muhtemelen Mark'ın korunaklı bir ağacın altında dinlenirken rahatsız ettiği bir geyik ya da bir yaban domuzuydu.

Mark az daha ona ateş edecekti ama bu şeyin kendisine doğru gelmediğini, tam tersine kaçtığını fark edince kendini durdurdu.

Tarrach ortaya çıkmadı. Ne ormandaki patikada ne gezen yolunda ne de Mark nihayet planetariumun otoparkına vardığında. Demek ki gerçekten hastaneye gitmişti, Mark biraz daha hızlandı.

Erkek adam sözünü tutar, nefes nefese, ciğerleri yanarak arabaya arlarken kafasında Tarrach'ın sözleri yankılanıyordu.

Mark arabanın motorunu gürlleterek park yerinden çıkarken VW'nin bir yerlerine takılmış olması gereken takip cihazını hatırladı. Elbette şimdi onu bulup sökebilirdi ama sadece zaman kaybı olurdu. Nasılsa Tarrach onun yanına geleceğini biliyordu.

Şimdi tek mesele, hangisinin daha hızlı olduğuydu.

Mark hız limitinin üzerinde ilerleyip riske girerek birkaç aracı solladığı yirmi beş dakikalık bir sürüşün ardından şehir hastanesine ulaştı. Hastane arazisinin girişinden geçip hızla sol taraftaki sevkiyat ve kısa süreli park alanına girdi, iki devriye aracının bulunduğu ana girişin yanında durdu.

Polis araçlarını görünce bunun iki anlama gelebileceğini düşündü: Ya uyarısını ciddiye almışlardı ya da...

Ya da geç kaldım!

Arabadan atlayıp döner kapıdan telaşla içeri girdi, sıcak hava ve steril bir hastane kokusuyla karşılaştı.

Hastanenin girişi bu geç saatte boştu. Önünde ziyaretçi kafeteryası ve yanında küçük bir kuaför salonu bulunan büfenin kepenkleri kapalıydı ve her yer ürkütücü derecede sessizdi.

Sonra ileride bir yerden boğuk bir erkek sesiyle, hafif bir kadın kahkahası duydu. Bölünleri gösteren bilgi panosunun yanından geçince köşedeki cam kayıt kabinini gördü. Üniformalı bir polis rahat bir tavırla masaya yaslanmış, görev başındaki hemşireyle sohbet ediyordu.

İkisi de gülümsüyordu, küçük bir flörtleşme değilse bile hoş bir sohbeta benziyordu. Ama Mark çamur içindeki kıyafetleri ve şakağında kanı kurumuş bir yarayla onlara doğru koşunca ikisinin de gülümsemesi anında silindi.

Polis kovboy filmlerindeki adamlar gibi belindeki tabanca kılıfına uzanıp Mark'ın karşısına dikildi.

"Dur!" dedi elini kaldırarak. "Kimsiniz?"

Nefes nefese kalan Mark, onları Ralf Tarrach'a karşı uyar-
mak için arayanın kendisi olduğunu söyledi.

"Buraya geldi mi?" diye sordu kesik kesik solurken. "Onu yakaladınız mı?"

"Bir dakika," dedi polis, şaşkınlık ve tiksinti karışımı bir ifadeyle Mark'ı inceledi. Sonra telsizine uzanıp arkadaşlarına Mark'ın geldiğini bildirdi. O sırada polis gözünü ondan ayır-
madan birkaç adım geri çekildi. Ter ve adrenalin kokan bu kirli
adamdan tehlikeli bir hastalık kapmaktan korkuyormuş gibiydi,
bakışlarına bakılırsa son derece bulaşıcı bir tür delilik mesele.

Konuşmasını tamamladıktan sonra telsizden bir çıtırtı geldi,
cızırtılı bir ses yanıt verdi. "Onu buraya getirin."

Polis tekrar yaklaşmadan Mark'ı el işaretiyle çağırdı.

"Benimle gelin!"

Mark denileni yapıp polisi koridor boyunca D4 revirine
kadar takip etti. Orada onu sivil giyimli, uzun boylu bir adam
karşıladı.

"Bay Behrendt?"

"Evet, benim."

"Kimliğinizi görebilir miyim?"

Mark çamur yüzünden sertleşmiş pantolon cebinden bı-
kıklıkla cüzdanını aldı, titreyen elleriyle kimliğini çıkardı.

Adam kimliğe şöyle bir bakıp başını salladı. "Teşekkürler.
Ben Başkomiser Stark," diye kendini tanıttı.

Adam deri ceket, kısa kesilmiş kırmızı saçları ve sağ kaşını
ikiye bölen yara iziyle Mark'a bir *Günah Şehri* karakterini anım-
sattı. Tanja o filmi severdi, birlikte en az üç kez izlemişlerdi ama

O anda otomatik olarak elini sıktığı adanın hangi oyuncuya benzediğini hatırlayamıyordu.

Mickey Rourke mu? Belki. Ama şimdi ne önemi vardı? Böyle bir şeyi niye düşünüyordu ki?

Çünkü çıldırmak üzeresin, diye cevap verdi iç sesi.

“Tarrach geldi mi?” diye sordu, şüphesiz Axel’in odası olan hasta odasının kapalı kapısına baktı. Kapının önüne üniformalı başka bir polis konuşlanmıştı.

“Hayır, kimse gelmedi,” diye yanıtladı Stark, onu dikkatle süzdü. “Sizin dışınızda ve tabii personel dışında kimse gelmedi.”

“Kahretsin!” dedi Mark. “O zaman belki de Lara haklıydı. Hâlâ ormanda olabilir, kulübeye girmeye çalışabilir. Hemen oraya gitmeliyiz!”

“Yavaş olun Bay Behrendt!” Stark yatıştırırcasına ellerini kaldırdı. “Önce bir sakın olun.”

“Sakin mi?” diye çıkıştı Mark. “Sakin mi olayım? Siz benim kaç gündür ne yaşadığımı biliyor musunuz?”

“Hemen hemen,” dedi Stark yine sakın bir sesle. “Şu anda bir polis aracı kulübeye doğru yolda ama daha fazlasına kalkışmadan önce hikâyeyi bir de sizden dinlemek istiyorum.”

“Bir de benden mi? Başka kimden dinlediniz ki?”

“Bay Pohl’dan.”

“Konuşabiliyor mu?”

“Evet, bilinci yerine geldi. Az önce kendisiyle görüştüm.”

Mark duvara yaslandı. Sanki altında az daha ezileceği ağır bir yükten son gücüyle kurtulmuş gibi dizleri aniden boşandı.

“Onu görmek istiyorum,” dedi bitkinlikle. “Lütfen! Size her şeyi anlatacağım ama önce onu bir göreyim. Onunla zaten konuştuysanız doğru söylediğimi biliyorsunuzdur.”

Stark düşünüyormuş gibi dudaklarını büzdü, sonra hiçbir şey demeden arkasını döndü, üniformalı polis Mark'a hatta odasının kapısını açtı.

Axel tek kişilik bir yatakta yatıyordu. Şişmiş yüzünde birkaç dikiş izi vardı, mavi kırmızı bir Cadılar Bayramı maskesi takmış gibi görünüyordu. Serum bağlanmış, kateter takılmış, sağ kolu ve bacakları alçıya alınmıştı. *İki bacağı da*, Mark'ın büyük bir rahatlamayla fark ettiği üzere hiçbir uzvunu kaybetmemişti.

Axel onun geldiğini görünce dudaklarında acılı bir gülümseme belirdi.

"Kardeşim," dedi boğuk bir sesle. "Cidden bok gibi görünüyorsun."

"Sen bugünü hiç aynaya baktın mı?" dedi Mark ve gözlerinin yandığını hissetti. Sinirleri boşanmanın eşiğine gelmiş, küçük bir çocuk gibi zırlı zırlı ağlamasına ramak kalmıştı.

"Nasılsın?"

Axel sol kolunu kaldırdı (sağlam görünen tek yeri orasıydı) ve bacağına işaret etti. "İçimde Terminatör'den daha fazla metal ve vida var. Muhtemelen artık şehir maratonuna katılamayacağım. Şimdiki uzun vadeli hedefim tuvalete gidebilmek. Ama en azından burada güzel şeyler veriyorlar. Ancak öyle katlanılıyor."

"Sanki hiç maratona katıldın da," dedi Mark giysisinin koluyla gözlerini silerken.

"Eski karım gibi konuşuyorsun," dedi Axel. "Ama ne olursun ağlamaya başlama."

"Bay Behrendt," diye araya girdi Stark. "Şimdi lütfen bana olan biteni anlatır mısınız?"

Mark yatağın yanındaki ziyaretçi sandalyesine oturup anlatmaya başladı. Olabildiğince kısa tutmaya ama hiçbir şeyi de atlamamaya çalıştı. Sadece kirli ceketinin iç cebinde duran

ruhsatsız Glock'tan bahsetmedi. Tabancayı vermeye hiç niyeti yoktu. En azından Tarrach ortalıkta gezdiği sürece.

Stark ifadesiz bir yüzle dinledi, Mark, Tarrach'ın kaçışını, ardından Axel'i öldürmekle tehdit edişini henüz anlatmıştı ki komiserin telefonu çalmaya başladı.

"Bir saniye lütfen," dedi Stark, telefona cevap verdi.

Arayanın söylediklerini çatık kaşlarla dinleyip birkaç kez başını salladı, sonunda, "Enteresan," dedi, "bilgi için teşekkürler."

Sonra telefonu kapatıp tekrar Mark ve Axel'e döndü. "Karakoldan aradılar. Bay Tarrach'ı kontrol ettik. Dört yıl önce ismini değiştirmiş, adı şimdi Kessler'muş. Muhtemelen izini bu yüzden bulamadınız."

"Kessler," diye tekrarladı Mark. "Annesinin kızlık soyadı olsa gerek. Avcı kulübesinde üstünde "Kessler Kulübesi" yazan bir tabela asılıydı. Ralf, 'Kulübe dedemindi, bana annemden kaldı,' dedi. Görünüşe göre babasından o kadar nefret ediyormuş ki adını taşımak istememiş."

Stark kaşlarını çatı. "Siz az önce şu otelciye kendini asıl adıyla tanıttığını ve bunun daha birkaç yıl önce olduğunu söylediniz mi?"

"Evet, belli ki sırf ben onu araştırırken geçmişine ulaşabileyim diye," dedi Mark. "Onu annesinin soyadıyla aramak muhtemelen hiç aklıma gelmezdi."

"Siktir!" dedi Axel gaklarcasına. "Kessler, Chris'in evini alan adamın adı buydu."

"Efendim?" Stark şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı. "Raif Kessler mı yani?"

"Adını hatırlamıyorum," dedi Axel, öksürdü. Besbelli konuşmakta zorlanıyordu. "Her şeyi emlakçı halletmişti. Tam dört yıl önce. Sizce birden ona kadar puan verecek olursak bunun tesadüf olma olasılığı ne?"

“Bu kadarını da aklımı almıyor artık.” Stark kafasını kaşıdı. “Ralf Tarrach ya da Kessler ne diye Dr. Lorch’un evini alsın ki?”

“Takıntısı yüzünden,” dedi Mark. “Sonuçta orası cinayet mahalliydi. Tabiri caizse tüm kötülüklerin kaynağı. En azından ona göre.”

“Bir de evi kendisi ve kız arkadaşı için aldığını hatırlıyorum,” dedi Axel. “Bana Carmen... yani emlakçım... öyle anlatmıştı.”

“Kız arkadaşı mı?” diye sordu Mark, duraksadı.

Gizemli kadın, diye geçirdi içinden ve idrak edince üzerine koca bir dalga kapaklanmış gibi hissetti.

O zamanlar Frankfurt’tayken ona Tarrach’ın mesajını ileten çocuğu hatırladı. Çocuğa bu kâğıdı kimden aldığını sorunca çocuk bir kadından aldığını söylemişti.

Mark şu ana kadar bu kadının sadece başka bir aracı olduğunu varsaymıştı. Tarrach’ın onun kafasını karıştırmak için para ödediği alakasız biri. Bu yüzden hep tek bir adamı aramıştı; arabasıyla Tanja’yı ezen, “Hey doktor” diye seslenen gizemli adamı.

Ama şimdi her şey başka bir hal almıştı.

SENİNLE İŞİMİZ DAHA BİTMEDİ!

Ralf’ın ona gönderdiği mesajın son cümlesi buydu.

Ya o mesajda BİZ derken sadece kendisini ve Mark’ı değil de üçüncü bir kişiyi de kastettiyse? Ya ikisinin de onunla işi daha bitmediyse?

“O zaman bir suç ortağı olabilir,” diye çıkarımda bulundu Stark, sanki Mark’ın aklından geçenleri tamamlar gibi.

“Bu kadınla ilgili ne biliyorsun?” diye sordu Mark, Axel’e dönüp.

“Hiçbir şey, ikisiyle de hiç tanışmadım ki. Carmen o zaman bana sadece epey garip bir çift olduklarını söylemişti.”

“Nasıl garip?” diye sordu Mark.

Axel'i yine öksürük tuttu. Şişliklerinin moru sağlıksız bir menekşe rengine dönüştü, yanaklarından yaşlar süzüldü. Öksürük nöbetinin nihayet geçmesi en az bir dakika sürdü, Axel acıyla yüzünü buruşturdu.

"Kahretsin, çok acıyor!"

"İyi misin?" diye endişeyle sordu Mark.

"İyiyim, iyiyim, bir şey yok."

"Bay Pohl, emlakçı garip bir çift derken ne demek istedi?" diye sordu Stark.

"Yani işte, kadının ondan yaşça bayağı büyük olmasını garip bulmuş."

"Ondan büyük mü?" diye tekrarladı Mark, aniden göğsünde tuhaf bir sıkışma olduğunu hissetti.

"Evet ama oldukça iyi görünüyor olmalı," dedi Axel nefes nefese. "Carmen sarışınların erkekler konusunda hep daha şanslı olduklarını söyleyip dedikodusunu yapmıştı. Hatta neredeyse oğulları olacak yaştakileri bile kapıyorlar demişti."

"Emin misin?" diye sordu Mark. "Gerçekten sarışın bir kadın mıydı?"

"Evet. Emlakçıma göre yaşça büyük ama iyi görünümlü bir sarışın."

Mark'ın göğsündeki sıkışma şimdi sancıya dönüştü. Sandalyenin kollarını sıkı sıkı tuttu, düşünceler sanki çok hızlı dönen bir atlıkarıncaya binmişler gibi kafasının içinde oradan oraya savruluyordu.

Ralf her zaman yakınlarımda olduysa, beni hep gözetlediyse o zaman suç ortağı da aynısını yapmış olmalı. Hatta bende şüphe uyandırmadan bana Ralf'tan bile daha yakın olabilirdi. Çünkü ben kafayı sadece adama takmıştım!

Sanki sezgileri bu düşünceyi doğruluyormuş gibi tanıdık bir ses duyduğunu sandı. Bir konuşmayı hatırladı, ona şimdi

aniden gerçek dışı gibi geliyordu. Fakat gerçekten yaşanmıştı. Sadece iki gün önce. Doreen'ın evinde.

Beni de o zamanlar biri kurtarmıştı... çok yakın bir arkadaşım... bir gün beni evimde alkol zehirlenmesinden ölmek üzereyken buldu.

Arkadaşınla hâlâ görüşüyor musun?

Hayır. O öldü.

Öldü.

ÖLDÜ.

İmkânsız! Bu düşünce düpedüz saçmaydı.

İnanmıyorum! Buna inanmam, inanmak da istemiyorum! Niye böyle bir şey düşünüyorum ki! Böyle bir şey olamaz!

Ancak ne kadar direnmeye çalışsa da zihninin berrak bir yanı, bunun böyle olabileceğini söylüyordu.

Doreen son yıllarda yakın ilişkide olduğu tek kadındı. Sık sık görüşüyorlardı, hatta terapi grubunda bazen her gün. Hep yakınındaydı, hayatının bir parçası olmuştu. Çünkü ona gözü kapalı güveniyordu.

Peki birlikte geçirdikleri son akşam Doreen'in ona bahsettiği şu arkadaşı... Ya o arkadaş Sonja Tarrach ise?

O zaman iki kadının arasındaki dostluk, Ralf ile onun arasındaki ilişkinin sebebi olabilirdi. Ne de olsa ikisi birbirini uzun zamandır tanıyor olmalıydı ve birinin, arkadaşı Sonja Tarrach'ı, diğerinin annesini kaybetmesi onları kaynaştırmıştı. Her ikisinin de adaletsiz bir karar olarak gördüğü şey yüzünden intikam alma, adaleti sağlama istekleri de tuz biber olmuştu.

Ama böyle bir şey gerçekten olabilir miydi? Doreen şahiden de böyle bir şey yapabilir miydi?

Evet, kesinlikle yapabilirdi. En azından eski erkek arkadaşıyla ilgili söyledikleri baz alınır. Onu döven, ona tecavüz eden, onun yüzünden çocuğunu kaybettiği adamla ilgili söyledikleri.

Adam sadece bir yıl bir ay hapis cezasına çarptırılmış, ansızın felç geçirmesini Doreen adil bir ceza olarak görmüşrü, ondan kendisi intikam almayı tercih etse de.

Ama onu o tekerlekli sandalyeye düşüren ben olmak isterdim.

Mark onun sözlerini hatırlayınca gözlerindeki ifade de aklına geldi. Sadece öfkeden söylenmiş boş bir söz değildi bu. Tüm ciddiyetiyle söylemişti.

Yani hayatta kesinlikle dengeleyici adalet diye bir şey var.

... ilahi adalet

ADALET!

Alnından soğuk terler boşandı. Eğer bu gerçekten doğruysa Doreen sırf ona yakın olabilmek için arkadaşı gibi davranmıştı. Lara klinikten taburcu edilene ve intikam arzusunu gerçekleştirene kadar Mark'ı hayatta tutmak için.

O zaman Doreen de ondan Ralf Tarrach kadar nefret ediyor olmalıydı. Çünkü Mark on yıl önce Lara Baumann'ın hayatını kurtarmıştı. Lara'nın intihar etmesini engellemiş, böylece ikisini "ilahi adaletten" mahrum bırakmıştı.

Bu korkunç şüpheyi son bir kez doğrulamak istercesine aklına başka bir görüntü geldi: üstünde hâlâ bant kalıntısı olan boş metal sandalye.

"Bağlı değildi," diye mırıldandı, bunun üzerine Komiser şaşkınlıkla yüzüne baktı.

"Ne dediniz? Bay Behrendt, bir şeyiniz mi var? Bir anda kireç gibi oldunuz."

"Lara ile ben kulübeye girdiğimizde Doreen sandalyeye bağlı değildi. Serbestti."

"Yani... sizi tam olarak anlayamıyorum," dedi Komiser.

"Tarrach'ın bana gönderdiği videoda Doreen eski bir metal sandalyeye bantla bağlanmıştı," dedi Mark. "Ve aramalarından birinde Doreen'in benimle konuşabilmesi için önce bandı sökmesi

gerekmiş gibi bir ses gelmişti. Eğer gerçekten onun rehinesiyse o zaman neden daha sonra onu çözüp kulübede serbestçe dolaşmasına izin versin ki? Üstelik benim oraya geldiğimi de biliyordu.”

Şimdi Stark yıldırım çarpmışa dönmüştü. “Yani diyorsunuz ki...”

“Rehine değildi, hiçbir zaman da olmadı,” diye cümlesini tamamladı Mark. “Hepsi tiyatroydu. Doreen onun suç ortağı! Ah, Tanrım, inanmıyorum! Kiralık arabamdaki takip cihazı onlara doğru geldiğimi bildirdikten sonra ikisi kulübede beni beklemiş olmalı. Eğer Lara tam zamanında yetişmeseydi isteklerini yerine getirmediğim için beni öldürüp Lara’nın peşine düşeceklerdi.”

“Gerçekten Doreen Nader’dan mı bahsediyorsunuz?” Stark, Mark’a aklını kaçırmış gibi bakıyordu. “Kurtarmak istediğiniz ve şimdi Bayan Baumann’ın yanında olan arkadaşınızdan? Doreen, Kessler’in suç ortağı mı?”

Lara’nın yanında, diye geçirdi içinden Mark, Ralf Tarrach’ın son aramasında ne kastettiğini şimdi anlamıştı.

En iyi plan esnek olandır doktor.

“Lanet olsun, hepsi blöfmüş!” diye bağırıp sandalyesinden fırladı. “Adamın Lara’ya ulaşmak için kulübeye girmesine gerek yok ki. İçeride biri var zaten!”

Uyan! Aç gözlerini!

Bu oydu, diğer kadın. Kafasının içindeki tanıdık ses.

Sonra bir gürültü.

Ahşaba sürtünen ahşap sesi.

Kahretsin Lara, aç şu gözlerini!

Açamıyordu. Göz kapakları korkunç derecede ağırdı. Bedenini neredeyse algılayamıyor, sadece ensesinde tuhaf bir yanma hissediyordu. Sanki oraya sivri bir şey saplanmış gibi. Bir bal arısı sokmuştu belki.

Yoksa yaban arısı mı?

Hatırlamıyordu. Kafası uyuşmuş durumdaydı. Sanki her bir düşüncüyü küçücük bir delikten geçirmesi gerekiyormuş gibi, bu küçücük deliği açan...

... bir iğne!

Ever, hatırladı. Biri arkadan ensesine iğne batırmıştı. Onu uyuşturmuştu.

Hayır, biri değil...

... şu kadın, Mark'ın arkadaşı. Adı...

Yine şu gürültü.

"Hadi artık!"

Bir adamın sabırsız sesi, ondan pek uzakta değildi ama sesi boğuk, sanki bir duvarın ardından konuşuyormuş gibiydi ya da...

... bir kapının ardından. Kulübenin kapısı! Kadının adı Doreen, gürültü kapının önüne çektiğimiz şifonyerden geliyor, kadın aniden...

“Kahretsin, çok ağır!” dedi Doreen soluk soluğa. “Onu daha önce bayıltmalıydım.”

“Oldu mu?”

“Az kaldı!”

Yine aynı sürtünme sesi. Sonra Doreen, “Oldu!” dedi. “Gel!”

Menteşeler gıcırdadı, sonra Lara ahşap zeminde ayak sesleri duydu, soğuk rüzgâr yüzüne çarptı. Yağmur kokusu geliyordu, nemli orman ve...

Aç artık şu gözlerini!

Lara kendini zorladı, yüz kaslarının birlikte işe koyulan halterciler gibi göz kapaklarını kaldırmaya çalıştığını hayal etti.

Gözlerini hafif de olsa aralamayı başardı. Üstünde kirli bir kot pantolon ve erkek ayakkabısı olan, iri çamur parçalarıyla kaplı iki bacağı bir anlığına görecektik kadar.

Ardından göz kapakları yine kurşun gibi ağırlaşmış kapandı.

“Kendine geliyor.” Doreen’in sesini duydu.

“Hadi artık, polis her an gelebilir!” Bu da Ralf Tarrach’tı. “Lanet olası doktoru öldürmeliydim, bize zaman kazandırır! Ama yok, sen illa...”

“Kes şunu Ralf! Seninle tekrar aynı şeyi tartışınak istemiyorum. Onu rahat bırakacaksın, anlaşıldı mı? Mark yeterince bedel ödedi.”

“Hadi oradan, ödemedi!”

“Evet, ödedi! O da bizim yaşadıklarımızı yaşıyor, hem de yıllardır. Her şey karşılıklı, anlaşma buydu! O bize katili getirdi, bu kadar. Sonuçta cezanın adil olması gerek.”

“Adil mi?”

Lara, Ralf Tarrach'ın güldüğünü duydu, gözlerini açamasa da gülerken başını geriye attığını hayal edebiliyordu.

“Vay be Doreen! Sen bu heriften cidden hoşlanıyor gibisin. Hiç sikişriniz mi?”

“Ah, şakana başlatma şimdi! Annen böyle konuştuğunu duysaydı ağzına bir tane patlatırdı!”

“Annemi karıştıрма! Sen... Ne yapıyorsun orada?”

“Bir dakika.”

“Kahretsin, şimdi yapılacak iş mi bu?”

“Evet, üşüdüm ve artık bu korkunç elbiseden kurtulmak istiyorum. Az önce yine bu incecik, pis şeyin içine girmek zorunda kalmak yeterince sinir bozucuydu zaten.”

“Tamam ama çabuk ol!”

Bir şey yerde sürüklendi, Lara'nın gözlerindeki halterciler son güçlerini bir kez daha topladı. Yine ancak göz kapaklarını aralamaya yetti ama kanepenin altından bir spor çantasının çıkarıldığını görebildi.

Gözlerini açık tut Lara! Uyan artık!

Yapamıyorum. Çok yorgunum.

Yaparsın! Uyuyamazsın.

Ama... olmuyor...

Uyanık kal, duyuyor musun? Lanet olsun, uyanık kal!

Erkek ayakkabıları ona doğru geldi, Ralf Tarrach üzerine eğildi. “Ne kadar verdin?”

“Konuştuğumuz gibi en düşük doz. Tanrım, ayakkabılarım nerede? Hah, bir saniye, buldum!”

“Bence çok az vermişsin. Sonuçta önümüzde daha kısa bir yolculuk var.”

“O zaman biraz daha ver. Ben mi ayarlayayım?”

“Hayır, ben hallederim!”

Hayır! Yanına yaklaşmasına izin verme! Kendini savun!

Öyle yaptı, en azından yapmaya çalıştı. Bir kolunu kaldırıp çırpınmayı başardı ama gözlerini açık tutamıyordu, hareketleri de çok yavaştı. Sanki ağır çekimde bir orkestrayı yönetiyor gibiydi.

“Bak sen!” dediğini duydu Tarrach’ın.

Tarrach, Lara’nın kolunu tutup yere bastırdı. Bunu kolaylıkla yapmıştı, Lara hiç karşı koyamadı. Adamın kafasına göre eğip bükebileceği bir oyuncak bebeğin bedenine hapsolmuş gibiydi.

“Rahat dur yoksa seni buracıkta öldürürüm!”

Yine o yanma hissi, bu kez omzunda. Hayır, bu ne bir bal arısıyla ne de yaban arısıyla kıyaslanabilirdi. Daha ziyade kocaman bir eşek arısı gibiydi.

“Delirdin mi sen?” dediğini duydu Doreen’in, şimdi hemen yakınındaydı. “Neredeyse iğneyi kıracaksın.”

“Ee? Nasılsa çok yaşamayacak.”

Beni öldürecekler! Ah, Tanrım, beni öldürecekler!

Yanımdayım, diye fısıldadı diğer kadın. Beni serbest bırak, ormandaki gibi. O zaman ikimiz... ikimiz... başarabiliriz...

Kafasındaki her şey yine birbirine girmeye başladı, düşünceleri yoğunlaşıp lunapark aynalarındaki yüzler gibi çarpıldı.

“Kes artık, yerer!”

Konuşan yine Doreen’di. Sesi birdenbire büyük bir salona geçmişler gibi yankılanıyordu.

“Bak ne diyeceğim!” Tarrach’ın sesi üzerinde uğuldadı. “Ben artık çok sıkıldım. Gel bu işi hemen şimdi bitirelim.”

Yine yankılar.

Hemen şimdi. Hemen şimdi. Hemen şimdi.

Bitirelim. Bitirelim. Bitirelim!

WULF DORN

Bir silah sesi duyuldu, sonra parçalanmaya başladığını hissetti. Lara Baumann diğer kadının fısıltılarıyla (artık anlamadığı sözleriyle) birlikte karanlığa battı.

Derine.

Daha derine.

Ta ki kaybolana kadar.

Polis arabaları su birikintileriyle dolu orman yolunda etrafa çamur fışkırtarak hızla ilerledi, sonunda hedefe vardılar.

Kessler Kulübesi tüm kasveti ve uğursuzluğuyla açıklığın ortasında belirdi. Önünde Stark'ın kulübeye gönderdiği ilk devriye aracı vardı. Yanıp sönen ürkütücü mavi ışıklar ortalığı aydınlatıyordu.

Mark, arabasını polis araçlarının arkasında durdurdu, polislerden birinin kulübeden çıktığını gördü. Polis Stark'ı yanına çağırdı ama Mark peşinden gitmek isteyince komiser ona engel oldu.

"Hayır! Burada kalın!"

"Niye?" diye sinirle sordu Mark. "Ne oldu?"

"İçeride bir olay oldu. Arkadaşlarımız bize az önce telsizle bildirdiler. Bence siz görmeseniz daha iyi."

Kulübenin önündeki polis, "Hey Behrendt!" diye seslendi. "Çabuk, buraya!"

Fakat Stark onu kolundan tutup geri çekti. Tutuşu demir gibi sağlamdı.

Stark omzunun üzerinden arkadaşına, "Ne oldu?" diye seslendi.

"Onunla konuşmak istiyor!" diye yanıt geldi.

Mark daha fazla dayanamadı.

"Bırakın!" diye bağırp Stark'ı kenara itti. Kulübeye doğru koştu ancak sırtı öne dönükken birine doğru eğilen polisi görünce

dehşet içinde kalakaldı. Diğer polisler onun çevresinde yarım daire oluşturmuş, silahlarını yerde yatan kadına doğrultmuşlardı, Mark kadının sadece bacaklarını ve ayakkabılarını gördü.

En kötü ihtimale hem hazır hem değilken polisin yanından geçti, polis ona üzüntüyle bakıp bir şey demeden kenara çekildi.

Mark, Doreen'i görünce korkuyla sıçradı. Doreen sırtüstü yatıyor, güçlkle nefes alıyordu. Mermiyle delinen kazağı kana bulanmış, altında büyük bir birikinti oluşmuştu.

Yüzü solgundu, ağzından köpük köpük kırmızı tükürükler fışkırıyordu. Bedeni kramp girmiş gibi ikide bir sarsılıyordu. Nefes nefeseydi, tavanın her santimetresine aynı anda bakmak istercesine gözlerini deli gibi döndürüyordu.

Bakışlarını ancak üstünde Mark'ı fark edince sabitledi, büyümüş göz bebekleri yüzünden gözleri hemen hemen siyah görünüyordu.

Doğrulamaya çalışıp kollarını Mark'a uzattı ama hemen tekrar yığıldı. Dudakları kıpırdıyor, hafif bir inilti duyuluyordu. Sonra öksürdü, ağzının kenarından yine kanlı köpükler aktı.

Mark'ın buraya ne kadar kısa sürede gelirse gelsin hiçbir ambulansın onu kurtaramayacağını anlaması için tıp diplomasına ihtiyacı yoktu.

Yanına diz çöktü, şimdiden hafifçe yuvalarından fırlamış, kızarmış gözlerinde ölüm korkusunu gördü. Yüzü gözyaşları ve kanlı tükürükle karışık soğuk terle kaplanınıştı.

Dudakları yine kıpırdadı, konuşmaya çalışıyordu, Mark eğilerek kulağını ona yaklaştırdı.

"Özür... dilerim," dedi nefes nefese, zor işitilir bir sesle. "Ben... sadece... adalet... istedim... en... yakın... arkadaşım... için... Ralf... iyice delirdi... Beni affet... lütfen!"

Mark başını kaldırıp gözlerinin içine baktı. Ölüm çok yakındı. Göğsündeki hırıltı ciğerlerini dolduran kandan kaynaklanıyordu. Çok sürmeyecek, boğulacaktı.

“Sen olmamalıydın,” dedi kısık sesle, sonra ayağa kalktı.

Bir kez daha konuşmaya çalıştığını gördü, yalvaran bakışlarını gördü. Ancak arkasını dönüp kulübeden çıktı, Stark bir telsiz görüşmesini henüz sonlandırmıştı.

“Sizden ne istedi?” diye sordu.

“Af,” diye soğuk bir karşılık verdi Mark, arabasına geri döndü.

Orada telefonunun fenerini açıp çamurluklara baktı. Bir şey bulamayınca iki tamponu da kontrol etti, aradığını arka tamponda buldu.

Bir kibrit kutusundan pek de büyük olmayan takip cihazının plastik kutusunu tutup söktü, yüksek bir kavis çizerek gecenin karanlığına fırlattı. Sonra cebinden araba anahtarını çıkarıp arabaya bindi.

Stark peşinden gelmişti, Mark daha kapatamadan sürücü kapısını tuttu.

“Durun! Nereye gidiyorsunuz?”

“Üç tahmin hakkınız var,” dedi Mark keyifsizce sırtarak.

“Hayır,” dedi Stark kararlı bir sesle. “Burada kalıyorsunuz, anladınız mı? Artık biz ilgileneceğiz!”

Mark anahtarı kontağa soktu. Üzerine buz gibi bir durgunluk çöktüğü gibi ellerinin titremesi de tamamen kesilmişti.

“Durdurabiliyorsanız durdurun,” dedi kayıtsızca. Ardından motoru çalıştırdı.

Mark biraz geri gidince Stark kapıyı aniden bıraktı. Komiser bir an için yolunu kesmeyi düşünmüş gibiydi ama sonra çekildi. Mark'ın frene basmayacağını anlamıştı.

Mark sürücü kapısını çarparak kapattı ve komiserin hemen yanından hızla geçip gitti. Sonra orman yolundan ana yola

doğru ilerledi. Araba yalpalıyordu, taşlar ve çamur alt tarafına çarpıyor, motor itiraz edercesine gürlüyordu ama ayağını gaz pedalından çekmedi.

Dikiz aynasından Stark'ın kulübedeki polislere seslendiğini ve araçlardan birine atladığını gördü. Fakat aldırmadı. Artık hiçbir şeye aldırmıyordu. Aklında sadece tek bir hedef vardı ve hiç kimse onu bundan alıkoyamazdı.

Vites büyütüp gecenin karanlığında hızla uzaklaştı.

Yalnızca gri beton duvarlar vardı. Tavandaki tel çarkılarda yanıp sönen neon ışıklar. Bir de şu ağır küf ve rutubet kokusu her yeri sarmıştı. Sanki bir şey yosun dolu durgun bir gölette sefil bir şekilde can vermiş gibi.

Ama ortada gölet yoktu. Sadece sürekli çatallanıp duran bir geçidin duvarları vardı. Bazen sağa, bazen sola, bazen iki yöne birden.

Neredeyim?

Gerçek dünyada değildi, orası kesindi. Ama daha önce lüsid rüyalarında gittiği yerlerden biri de değildi. İlk başta yine siyah köpeğin (artık bildiği üzere en derin korkularının simgesinin) onu koşturduğu ve neredeyse yakalayacak olduğu tünele döndüğünü sanmıştı. Ama bu geçitler farklıydı. Buradaki duvarlar ne olduğu belirsiz o kaygan ve yağlı tabakayla kaplı değildi, karanlık da değildi. Bu duvarlar aydınlık ve boştu, hatta çıplaktı, sanki bir şeyle giydirilmeyi bekliyorlardı.

Hayır, burası her ne kadar bilinçaltının uçsuz bucaksız diyarında olması gereken bir yere de onun için yeni ve yabancıydı. Kendini böyle bir yerde bulduğu diğer zamanlarda olduğu gibi ne yapması gerektiğini biliyordu: Amacını keşfetmesi gerekiyordu.

Ne yöne gideceğini bilemeden etrafına bakındı. Yürümeye devam mı etmeli yoksa beklemeli miydi? Devam ederse hangi yolu seçecekti?

Normalde bu tür durumlarda hep olduğu gibi ona destek olan biri ortaya çıksaydı keşke. Profesör Bormann ya da diğer kadın olsaydı burasının neyi temsil ettiğini ona kesinlikle söyleyebilirdi, buradan çıkmak için ne yapması gerektiğini.

Ama tek başınaydı. Etraf da sessizdi, dayanılmaz derecede sessiz.

Birini ya da bir şeyi beklemenin bir anlamı olmadığına karar verdi. Bu görev yalnızca ona yüklenmişti ve bu geçidin ona göstermek istediği şey her neyse bunu onun keşfetmesi gerekiyordu.

Aslında bu rüyalarda bana bir şeyler gösteren hep bendim, diye düşündü. Bu yerler, zihnimin derinliklerinden çıkan yol gösterici tabelalardan başka bir şey değil.

Bu yüzden yola koyuldu (ileriye doğru ya da en azından ileri olduğunu düşündüğü yöne doğru), bitmek bilmeyen geçitler labirentinde ilerledi ve yanında geçtiği yolları işaretleyebileceği bir şey olmasını diledi.

Bir parça tebeşir, keşke bir parça tebeşirim olsaydı!

Ama turkuaz rengi elbisesini yokladığında hiç cebi olmadığını fark etti. Ayrıca elbise çok dardı, sert kumaş çok fena kaşındırıyordu, tıpkı henüz küçük bir kızken Nicole'la birlikte ormanda olduğu zamanki gibi. Kara Adam'ın dolaştığı ve batıl inançlı insanların kötülüğü uzak tutmak için taşlara yıldız çizdiği yerde.

Yıldız değil aptal şey, pentagram.

Nicole o zaman böyle demişti, çocukluğundaki en yakın arkadaşının sesini şimdi zihninde bile duymuyor olsa da hatırlıyordu. Serseri bir yankı gibi ona geri dönen bir anıydı sadece. Aynı şekilde diğer her şey de ona yavaş yavaş geri dönüyordu. Labirentte ilerledikçe unutulmuş görüntüler ve anılar üstüne akın ediyordu.

Kendi çocukluğunu, gençliğini, üniversite dönemini, Cbris'i ve Fahlenberg'deki hayatını görüyordu. Her şey sanki çıplak gri duvarlara yansıtılmış gibi önünde tüm berraklığıyla beliriyordu. Attığı her adımda gölgelerden başka anılar da çıkıyordu. Âdeta parlak bir ışık hepsini kendine çekiyordu ve bu ışık kendisiydi.

Başka bir yol ayrımından sonra (bu kez sol tarafı seçmişti) duvarların bazılarında oyuklar olduğunu fark etti, birkaç adım sonra da ağır çürük kokusunun nereden geldiğini anladı.

Oyuklardan birinde kocaman siyah köpek yatıyordu, geriye bir iskeletten fazlası kalmamıştı. Solgun göğüs kafesinden hâlâ biraz et ve post sarkıyordu, kıvranan yağlı kurtçukların üstünde ziyafet çektiğini görünce tiksindi.

Artık beni kovalayamaz, diye düşündü rahatlayarak. Bana bir daha asla musallat olamayacak. Onu yendim! Korkumu yendim!

Bir sonraki oyukta siyah pantolon paçaları ve bir çift siyah spor ayakkabısı gördü, oyukun tam karşısına geçince orada yatanın Kara Adam olduğunu anladı. Ona bir zamanlar "Laracık" diyen ve akılalmaz derecede kötü şeyler yapan zihinsel engelli amcası Harald. O da ölmüştü. Yüzü kafatasına kadar neredeyse tamamen çürümüştü, sağ göz yuvasına saplanan tornavidanın parlak plastik sapı hâlâ görünüyordu.

Artık o da Lara'ya zarar veremezdi. Bunu Lara sağlamıştı, Lara ve artık yanında olmayan diğer kadın.

Çürümüş ceset kokusundan uzaklaşmak için hızla ilerledi ve başka bir yol ayrımından sonra (bu kez sağa döndü) kendini ansızın aynalarla kaplı bir salonda buldu.

Dört bir yanının kendi görüntüsüyle sarıldığını görünce nefesini tutarak durdu. Gözlerini kendi yansımaları üzerinde gezdirirken aynı anda hem şaşkınlığa hem dehşete kapıldı. Çünkü aynalardaki kadının (benliğinin, etrafını kuşatan gerçek benliğinin) yüzü yoktu.

Gözleri, burnu, ağzı da yoktu. Onun yerine başının ön tarafı bitmemiş bir heykel gibi sadece solgun bir deriyle kaplıydı.

Dehşet içinde yüzüne dokundu, bütün yansımaları da aynısını yaptı.

Hayır, hiçbir şey yoktu.

Sadece dümdüz, şekilsiz bir cilt.

Ama bu nasıl olabilir? Gözlerim olmadan kendimi nasıl görebiliyorum?

Çünkü insan bazen gözleri kapalıyken daha çok şey görür, diye cevap verdi bir ses, henı tanıdıktı hem değildi. İnsan kim olduğunu, ne olduğunu anlamak istiyorsa önemli olan görmek değildir. Gözler kandırılmayı sever, kaldı ki biz gözleriyle görebileceklerinden daha fazlasıyız. Önemli olan anlamaktır. Bu yüzden buradasın.

Kimsin sen?

Bilmiyor musun? Ses keyifle güldü. Ben senim. Biz biziz. Var olmaya devam etmek istiyorsak ayaklarının dibine bakman lazım.

Başını eğdi, o sırada binlerce yansımasının kıpırdamadığını, donmuş gibi dimdik durduğunu, boş yüzlerle ona baktığını fark etti.

O halde önündeki her neyse yalnızca benim için, diye düşündü ve yere baktı. Çıplak ayak parmaklarının dibinde camdan yapılmış gibi görünen bir şey vardı. Şeye benziyordu...

... maskeye?

Hem evet hem hayır, diye karşılık verdi ses. Uzun zamandır orada seni bekliyordu. Hep gözünün önündeydi ama sen onu hiç görmedin. Şu ana kadar.

Ne yapacağımı onunla?

Al, dedi ses.

Eğilip maskeyi aldı. Cam gibi şeffaftı ve öyle inceydi ki hiç ağırlığı yok gibi duruyordu. Ellerinde tuttuğunu bile neredeyse hissetmiyordu.

Tak, diye emretti ses, yumuşak ve kararlı bir şekilde. *Nasıl hissettireceğine bak.*

Taktı, hiç ağırlığı yok gibi duran materyal var olmayan yüzünün cildine değdiği anda etrafı karardı.

Ellerini korkuyla maskeye götürdü, çıkarmak istedi ancak maskenin tutabileceği bir kenarı yoktu. Sanki maske onunla bütünleşmiş, ona gözlerini, burnunu ve ağzını geri vermişti.

Nihayet, dedi ses, rahatlayarak iç geçirdi. *Nihayet kendini buldun! Şimdi gözlerini aç.*

Bu son cümle, sert ve buyurgan cümle, kafasının içinde tekrarlandı. Karanlığın içinden ona geri dönen bir yankı gibi.

Şimdi gözlerini aç.

... gözlerini aç.

... aç!

Emre itaat etti.

Küf kokusu hâlâ geliyordu, ilk başta başka bir hayal dünyasında olduğunu düşündü. Sonuçta karşısında duran şey gerçek olamayacak kadar tuhaf görünüyordu. Ama gerçektir. Bilinci henüz ram olarak yerinde olmasa da bundan hiç şüphesi yoktu.

Şaşkınlıkla telden yapılmış Ren geyiğine ve meleğe baktı, hemen yanlarında yine telden yapılmış ürkütücü bir Noel Baba kahkaha atıyordu. Figürlerin yanıp sönen ışıkları gözlerini acıttıyordu.

Midesi bulanıyor, başı ağrıyordu, adamın ensesine enjekte ettiği madde yüzünden olmalıydı.

Gerçek dünyaya tainamen dönünce bantla bağlandığını hissedip dehşete kapıldı. Kolları arkadan sabitlenmişti, hem de muhtemelen uzun bir süre önce çünkü kollarının, bacakları ve ayakları gibi uyuşup karıncalandığını hissediyordu.

Onu kimin bağladığını biliyordu. Aina daha önemlisi şimdi nerede olduğuydu. Avcı kulübesinde değildi, gözlerini yakan ışıklara rağmen o kadarını anlayabiliyordu. Işıkların ardında gördüğü şey daha çok bodrum katına benziyordu.

Neredeydi böyle? Onu nereye getirmişti?

Yatırıldığı tozlu kanepede bağlı kolları ve bacaklarıyla elinden geldiğince kıvrandı, sonunda doğrulmayı başardı.

Artık çevresini daha iyi görebiliyordu, bu bodrum katının ona tanıdık geldiğini fark edince şaşırdı. Yaklaşık on metre

ilerisinde yan duvarın dibinden bir kapıya uzanan merdiveni tanır gibi oldu.

Aynı şekilde karşı duvardaki iki rafı da. Raflar Ikea'dan alınmıştı ve...

Hayır, diye düşündü hemen, bu mümkün değil!

Ama öyleydi. İki rafı da Chris monte etmişti. On yıl önce ailesinden miras kalan eve taşındıklarında.

Odaların badanasından artakalan boya kovalarını bodruma inen merdivene koymuşlardı. Basamaklarda hâlâ birkaç soluk boya lekesi görebiliyordu. Kovaların biraz aşağısında, Chris'in alet çantası da merdivendeydi. Mavi metal çanta. Artık kesinlikle emindi.

Demek yine buradaydı. Yuvası olacak olan evde, tabii bu bodrumda o olay...

Merdivenin başındaki kapı açıldı, basamaklara ışık vurdu. Sonra birisi yanına indi. Hayır, birisi değil, gelen Ralf Tarrach'tı.

Lara'nın yüzüne vurduğu yer şişmişti, kırık burnunu da geniş bir yara bandıyla bandajlamıştı. Acı çekiyor olmalıydı ama belli etmiyordu. Tam tersine, yüz ifadesi ve yürüyüşü gayet rahat ve canlı görünüyordu.

"Aa, bak sen! Uyanmış!" dedi, gece geç saatte bir şeyler atıştırmış gibi hâlâ bir şeyler çiğniyordu. "Zamanı geldi."

Merdivenin ucuna gelince sondan bir önceki basamağa oturup sırtarak kadının yüzüne baktı. Lara elinde bir elmayla bir meyve bıçağı olduğunu gördü. Lara'nın baktığını fark edince elmayı havaya kaldırdı.

"Annem okul gezilerinde bize hep elma verirdi," dedi sohbet etmek ister gibi, kesilmiş elmaya bakarak. "Önceleri bana veriyordu, sonraları da küçük kız kardeşime. Aslında elmayı pek sevmem ama yine de arada bir yerim. Hep aynı çeşit: pink lady.

Çünkü tadı bana hâlâ bir ailemin olduğu zamanları hatırlatıyor. Artık yok. Senin yüzünden.”

Lara bununla ilgili bir şey söylemedi, çenesiyle ışıklı Noel figürlerini işaret etti. “Bunlar ne? Niye buradayız?”

“Şöyle ki,” dedi Tarrach, elmasından bir dilim kesti. “Burası artık benim evim. Özellikle senin için aldım, biliyor musun? Sonuçta senin davayı görmek için her şeyin başladığı bu yerden daha iyi neresi olabilir, değil mi?”

Elmayı ağzına attı, gözlerini abartılı bir zevkle devirip elmanın geri kalanını yere düşürdü.

Elma tam olarak eskiden masal kitaplarıyla dolu kolinin durduğu yere yuvarlandı, Lara bunu hatırlıyordu. Ama tabii ki bu adam bunu bilemezdi. Lara’yla ilgili pek bir şey bilmiyordu.

“Davayı görmek için,” diye tekrarladı. “Beni yargılamadan önce savunmamı dinlemek ister misin peki?”

“Ah, saçmalık,” dedi, lokmasının geri kalanını yuttu. “Hükmü çoktan verdim. Sadece infazı kaldı.”

Sırıttı, birdenbire sevinçten deliye dönmüş gibiydi. Noel gecesi nihayet gelince hediye paketlerini açacağına sevinen bir çocuk gibi.

“Sen sadece günah keçisi arıyorsun,” dedi Lara sert bir sesle. “Çünkü gerçekte başa çıkamıyorsun. Olanların sorumlusu babandan başkası değil.”

“Tabii tabii,” diye iç geçirdi Tarrach elini sallayarak. “Bunu bana arkadaşın doktor bey de yutturmaya çalıştı. Ama sana bir şey diyeyim mi? Hepsi saçmalık! Böyle bir şeyle başa çıkmanın tek yolu sorumlularıyla hesaplaşmaktır. Asıl suçlu da sendin. Sen olmasan senin tabirinle bu gerçekte yaşamak zorunda kalmazdım. Babamın doktorunu öldürmeseydin babam kötüleştiğinde ondan yardım alırdı, o zaman hiçbir şey olmazdı. Annem ve küçük kız kardeşim hâlâ hayatta olurdu, biz de hiç karşılaşmazdık.”

Lara onunla tartışmanın hiçbir anlamı olmadığını anladı. Olaya bakış açısı çoktan sabit fıkre dönüşmüştü, onu kesinlikle caydıramazdı. Şu telden meleğin canlanıp kanatlarını çırparak doğaüstü gücüyle onu bu müşkül durumdan kurtaracağını umsa daha iyiydi.

“Peki, şimdi ne yapacaksın?” diye sordu.

Bir çare düşünmek için zaman kazanması gerekiyordu. Onu çok sıkı bağlamıştı, kesici bir alet ya da keskin kenarlı bir şey olmadan banttı kurtulamazdı. Gözleriyle etrafı hızla taradı ancak yakınlarında işe yarayabilecek hiçbir şey yoktu.

“Öncelikle buradan canlı çıkma umudunu tamamen yok etmek istiyorum,” dedi Tarrach, sesi hâlâ neşeliydi. Üstün pozisyonunun tadını sonuna kadar çıkarıyor gibiydi. Muhtemelen yıllardır bu ana hazırlanmış, bu anı ipe çekmişti.

Meyve bıçağını yanına, basamağa koydu, avuçlarını kot pantolonuna silip ayağa kalktı.

“Bunu nasıl yapacağımı uzun uzun düşündüm,” dedi tanı karşısında durarak. “Bu evin hâlâ satılık olduğunu görünce yeri hemen belirledim. Ne de olsa ailemin evinin satışından yeterince para kalmıştı. Ama beni uzun uzun düşündüren bunu nasıl yapacağımdı. Ölümcül bir enjeksiyonu uygun bulmadım. Muhtemelen hiçbir şey anlamayacaktın, ben de bunu biraz... sıkıcı buldum. Silahla vurmak da olınazdı. O da fazla hızlı olurdu. Doreen için sorun yoktu ama ben senin için daha uygun bir şey bulmak istedim.”

“Onu neden öldürdün?” diye sordu Lara bıçağa bakarak. Sadece bir iki metre uzağındaydı ama Ay’da da olsa sonuç aynı olurdu.

“Çünkü maalesef anlaşmamıza uymak istemedi,” dedi Tarrach, buna gerçekten üzüldüğü ses tonundan belliydi. “Onu severdim, gerçekten. Kimsem kalmamışken o yanımda oldu.

O günlerde gerçeği idrak eden hiç değilse bir kişi bulduğum için çok mutlu olmuştum. Annemin en yakın arkadaşıydı ve olanlar yüzünden benim kadar öfkeliydi. İkimiz de sizden intikam almayı planladık. O da doktorun ve senin bu meseleden çok kolay kurtulduğunuzu düşünüyordu. Tam da mutlu olduğu bir zamanda sevgilisini elinden aldık, sonra senin tımarhaneden çıkmanı bekledik.”

“Mark’a beni öldürtmek istediniz,” dedi Lara kızgınlıkla, Tarrach başını salladı.

“Eh, bir bakıma,” dedi. “Ama bunu beceremeyeceği belliydi. Yumuşak herif beni bile vuramadı ki vurmak için her türlü sebebi vardı. Asıl plan onun seni bize getirmesiydi. Ellen Roth olarak, oymuş gibi davrandığın şu zararsız deli olarak değil. Plan da harika bir şekilde işledi.”

“Ben artık Ellen Roth değilim,” diye itiraz etti. “Hem de çok uzun süredir.”

“Öyle mi? Peki, nerede olduğumuzu nasıl biliyorsun o zaman? Hayır, katil karı, beni kandıramazsın!”

Yanından geçip köşeye gitti, tahta bir tabureyle geri geldi. Lara bu tabureyi daha önce bodrumda hiç görmemişti, Chris’in olmadığından da emindi. Chris’in olsaydı bu eskimiş şeyi çoktan elden çıkarırdı.

“Doreen’in şimdi burada olamaması üzücü,” dedi Tarrach, tabureyi telden meleğin yanına koydu. “Onun da sadece bu an için yaşadığı bir dönem olduğunu biliyorum. İntikam çok güçlü bir motivasyon kaynağı. Hiç *Monte Cristo Kontu*’nu okudun mu?”

Tarrach soran gözlerle yüzüne baktı ama Lara karşılık vermedi.

“Bu hayır mı demek?”

Lara yine bir şey demeyince Tarrach omuz silkti.

“Neyse, açığı kapatacak vaktin olmayacak zaten. Aslında demek istediğim şu: Hikâyenin kahramanı Edmond Dantès

zindandaki işkencelere sırf intikamı arzusuna tutunduğu için katlanabildi. Doreen ve ben de öyle. Ne yazık ki o, zaman içinde doktora karşı bir zaaf geliştirdi ve sonunda onu seninle birlikte cehenneme göndermemize kesinlikle karşı çıktı. Bu yüzden onu bu hayattan planlanandan biraz daha önce koparmaktan başka şansım kalmadı. Seni öldürdükten sonra zaten intihar edecektik. O artık uğrunda yaşamaya değer bir şey kalmadığı için, ben de o gece annemi ve kız kardeşimi korumamamın bedelini ödemek için.”

Lara’nın tepkisini görmek ister gibi bir süre yüzüne baktı, sonra ekledi: “Ama seninle işim bittikten sonra önce doktoru bulacağım. Nedense bu bana adil görünüyor. Yani çok yakında sana katılacağı için sevinebilirsin. Cehennemde birlikte kavrulursunuz.”

Lara başını iki yana salladı. “Bir de bana deli diyorsun, sen kafayı tamamen sıyırmışsın Ralf. Bunu biliyorsun değil mi?”

Tabureyi biraz kenara itti, bodrumun tam ortasında durdu, sonra yavaşça ona dönüp başını salladı.

“Evet, biliyorum,” dedi, artık sesinde alaycılıktan eser yoktu.

Ciddiydi, Lara bunu apaçık görüyordu ve bu durum onu Tarrach’ın daha önce söylediği her şeyden daha çok korkuttu.

“Tabii ki deli olduğumu biliyorum,” diye tekrar etti Tarrach. “Senin için bu figürleri bu yüzden getirdim. Ben eve gelip de annemi karın içinde ölü yataırken gördüğümde bunlar bahçemizdeydi. O gün bende bir bozukluk oluştu, bir daha da düzeltemedim. Eğer o akşam görmek zorunda kaldıklarımı görseydin ne demek istediğimi anlardın.”

“Ne demek istediğini anlıyorum zaten,” diye karşılık verdi Lara. “Ben de seninkine benzer bir şey yaşadım ve sonuçları benim için de kötü oldu. Sonrasında olanları bastırdım, çok uzun

süre, ta ki bana tüm gücüyle geri dönene ve beni ezip geçene kadar. O sırada sevdiğim adam öldü, bu da beni delirtti. Ama...”

Tarrach, Lara'nın suratına bir tokat attı, öyle şiddetliydi ki Lara tekrar kanepeye yuvarlandı.

“Bahaneler!” diye bağırdı Tarrach. “Ucuz bahaneler! Sen onu öldürdün, benim ailem de sırf bu yüzden öldü.”

Lara'nın üzerine eğildiğinde gözleri yaşlarla dolmuştu.

“Senin yüzünden ne yapmak zorunda kaldım biliyor musun?” diye sordu tehditkâr, alçak bir sesle. “Senin yaptığın şey yüzünden kendi kız kardeşimin canına kıymak zorunda kaldım. Daha çocuktu ve benim onu kurtarmam gerekiyordu. Yoksa ağır ağır, acı içinde boğulacaktı. Sadece senin yüzünden, seni aşâğılık katil!”

Bir an için nefretle Lara'nın yüzüne baktı. Bakışları tamamen suçlayıcıydı, Lara ne cevap vereceğini bilemedi. Bunun üzerine ne söyleyebilirdi ki?

Tarrach sonunda arkasını dönüp iki raftan yakın olanına gitti.

“Bu yüzden cezanın tam da bu olmasına karar verdim,” dedi en üst raftan bir çelik askı teli alarak. “Seni boğacağım. Yavaş yavaş, yalvarana kadar. Tıpkı onun gibi. Tek fark seni kurtarmayacağım.”

Rafların yanından bir zamanlar Chris'in aldığı eski alüminyum merdiveni çıkardı. Duvarları duvar kâğıdıyla kaplarken ikisi birlikte merdivene çıkmış, öpüşmüşlerdi, artık var olmayan başka bir dünyada. Şimdi aynı merdiven bir manyağın askı telini, Lara'nın şimdi fark ettiği üzere, tavandaki kancaya takması için kullanılıyordu.

Halkayı kancaya taktıktan sonra teli sertçe çekip halka kancaya oturttu.

“Çok iyi,” dedi memnuniyetle ve merdivenden indi. Sonra ona doğru geldi. “Artık başlayabiliriz. Günahlarından pişmanlık duyma zamanın geldi.”

“O gün yaptığını şeyden pişman olmadığımı mı sanıyorsun gerçekten?”

Tarrach durdu, onu değer biçer gibi inceledi. “Hayır, pişman olduğuna inanıyorum. Ama kefaretin henüz ödemedin.”

Sonra karşısına geçip onu omuzlarından tuttu.

Lara çığlık atıp ondan uzaklaşmaya çalıştı. Ama adamın bir birpazarından aldığı ya da belki ailesinin evinden getirdiği şu lanet olası kanepeye tekrar düştü. Kolları bacakları bağlıyken ayağa kalkamıyordu. Kalksa bile kaçması mümkün değildi, bacaklarındaki bant çok sıkıydı, ne tekme atabilir ne de ona vurabilirdi.

Tarrach onu tutup ayağa kaldırdı, Lara kollarının arasında çığlık atarak kıvrandı ama adam çok güçlüydü. Ona bir oyuncak bebek gibi geliyor olmalıydı. Kendini savunacak gücü olan ama yine de canı ne isterse yapabileceği bir oyuncak bebek.

Onu merdivene doğru sürüklerken Lara kıvranarak çığlık attı, tüm gücüyle elinden kurtulmaya çalıştı. Ama basamakları bir bir çıkarken Tarrach'ın tutuşu çelik gibi sertti. Merdiven ikisinin ağırlığı altında gıcırıyor ama dayanıyordu.

Tarrach yeterince yükseğe çıkınca bir koluyla onu kendine bastırdı, diğer eliyle ilmeği başından geçirdi. Sonra Lara'yı bıraktı ve aşağı atlayıp merdiveni altından çekti.

Lara'nın başı anında geri çekildi, tel ilmek gerildi, boğazını sıkıyordu. Lara nefes almaya çalışıyor, panik içinde ileri geri sallanıyordu, aniden ayaklarının altında bir şey hissetti. Bu o tabureydi, çürümüş eski tabure.

Gerçi üzerinde duramıyordu çünkü duramayacağı kadar yüksekte asılıydı ama hiç değilse parmak uçlarıyla destek alabi-

liyordu. Ayağını burkınış bir balerin gibi orada öylece duruyor, sallanan taburenin üstünde dengede durmaya, bir yandan nefes almaya çalışıyordu. Tel artık boğazını sıkıyordu ama yine de bu pozisyonda nefes alabilmesi çok zordu.

Tarrach onun çaresizce verdiği mücadeleyi boş gözlerle izliyordu, kanepeye oturmuştu.

“Ee,” diye sordu, “nasıl bir hismiş?”

“Bırak... beni,” dedi Lara nefes nefese. “Lütfen!”

“Aa, oldu mu şimdi! Çok çabuk yalvarmaya başladın. Kız kardeşim daha sekiz yaşındaydı ve bu hisse iki günden daha uzun süre katlandı.”

Odanın arka köşesini işaret etti.

“Ayrıca senin için bir şeyim daha var. Bu sayede sıkıcı olmayacak.”

Üzerinde şalter olan bir kabloya uzandı. Şalteri kaldırıncı köşede bir ayaklı lamba yandı. Işığı doğrudan duvardaki uzun bir çiviye vuracak şekilde ayarlanmıştı.

“Tanıdın mı? Gerçi aynısı değil ama uzunluğu aynı olmalı. Özellikle senin için çaktım. Sevgilin o zaman buna asılı kalmıştı değil mi? Bulduğunda epey şişmiş olduğu söyleniyor.”

“Seni... pislik,” dedi Lara soluk soluğa, gözlerini sıkıca yumdu.

“İyice bak,” dedi Tarrach. “O zaman şimdi neden öldüğünü anlarsın. Bu arada ayaklarını kaldırarak süreci hızlandırabilirsin. Zaten öyle veya böyle eski tabure çok dayanmayacaktır. Ama sen bilirsin. Benim zamanım var.”

Tarrach gülümsedi, Lara’nın parmak uçlarında dengede durmak için çaresizce verdiği mücadeleyi takdir edercesine başını salladı. Tabure devrildi devrilecekti, Lara’nın ayakları uyuşmaya başlamıştı. Ayaklarına kramp girerse bu sonu olabilirdi.

Hayır, olabilir değil, diye düşündü nefes almaya çalışırken. Olacak. Birazdan öleceğim. Ama ölürken şu lanet olası çiviye bakmayacaktı.

Zaten bakmasına gerek yoktu. Gözleri kapalıyken bile şimdi Chris'i karşısında görebiliyordu. Yıllardır bastırmakta başarılı olduğu görüntü az önce labirentteki diğer anılarına olduğu gibi geri geliyordu.

Onu donuk gözlerle gevşek ve cansız bir şekilde duvara asılı kalmışken gördü. Chris'i dik tutan tek şey uzun ve kalın çiviydi. Duvara doğru düştüğünde çivi kafasına saplanmıştı.

Düşmesinin sebebi de Lara'nın onu ittirmiş olmasıydı. Korku ve panikten ittirmişti çünkü Kara Adam geri dönmüştü. Masal kitabındaki kötü kurt.

Bu on yıl önceydi, yine de ona az önce olmuş gibi geliyordu. Yanaklarından yaşlar süzüldü, acıdan, çaresizlikten, kederden. *Öleceğim, diye düşündü tekrar.*

Sonra aniden, üstünde bir yerlerde bir cam tuz buz oldu.

Ralf Tarrach kanepeden fırlayıp silahını çekti. Şıngırtının ne anlama geldiğini anlamıştı ama yine de inanamıyordu.

“Orospu çocuğu!”

Doktor onu nasıl bu kadar kolay bulabilmişti?

Yoksa Doreen henüz ölmemişti de yerini mi söylemişti? Mümkündü, hatta yüksek ihtimaldi.

Doreen’in kafasına sıkmadığı için kendine kızdı. Aslında öyle yapacaktı ama sonra içi el vermemişti. Sonuçta onun arkadaşısıydı, hatta ikinci annesi. Onu vaktiyle gerçek annesini gördüğü halde görmek istememişti.

Tehlikeli bir zayıflıktı bu çünkü az önceki telaş yüzünden onu kalbinden de doğru düzgün vuramamıştı.

Hata üstüne hata yapıyorsun, demişti doktor, en azından bu defa haklıydı. Tarrach amacına bu kadar yaklaştığı için fazla gergin, fazla telaşlıydı.

Şu kaltağın öldüğünü nihayet görmek, adaleti nihayet sağlamak istemişti ama onca zamandır iple çektiği anı mahvedebilecek bir hata yapmıştı.

Aniden kuruyan dudaklarını yalayıp tabureye baktı. Eski tabureyi hazır hale getirmişti, bir bacağı çoktan gevşemişti, çok uzun sürmez, tamamen kırılırdı. O zaman Lara boğulacaktı, ağır ağır, acı içinde, Tarrach ne pahasına olursa olsun bunun tek bir anını bile kaçırmak istemiyordu.

Ama önce doktoru bulmalıydı. Adi herif herkesin evin içindeydi.

“Biraz daha dayan, duydun mu?” diye fısıldadı Lara'ya. Lara'nın yüzü kızarmış, şişmişti, Tarrach onun çaresizce nefes almaya çalıştığını duydu. “Ben gelmeden önce ölme!”

Acaba tabureyi biraz sabitlese mi diye düşündü. Her ihtimale karşı. Sonra istemeye istemeye bunun çok zaman alacağına karar verip merdivene koştu.

Tabancanın horozunu kaldırdı, namluyu açık kapıya doğru tutup basamaklardan dikkatle çıktı. Ağır ağır, bir bir.

Yukarısı sakindi. Mark'ı ele verecek bir ses yoktu. Sadece bir yerlerdeki kırık camdan içeri giren rüzgârın uğultusu duyuluyordu. Salondaki balkon kapısını kırmış olmalıydı.

Son basamağa ulaşınca derin bir nefes alıp soluğunu tuttu. Bodrum kapısından hızla fırladı, ateş etmeye hazırdı ama doktor ortalıkta görünmüyordu.

Aceleyle koridordan geçti, duvara yaslanıp salona baktı.

Kahretsin, buranın ışığını açık bırakmalıydı. Ama komşuların dikkatini çekmek istememişti. Taşrada insanlar çok meraklı oluyor, olmadık zamanlarda pencereden bakabiliyordu. Bu yüzden alt kattaki tüm panjurları önceden indirmeliydi ama indirmemişti. Çünkü katil kadını öldürmek için sabırsızlanıyordu.

Çok heyecanlı olduğum için unuttum. Hataydı! Yine hata. Hata yapıp duruyorum!

Ve doktor hatasından yine faydalanabilirdi, her an.

Piç kurusu başaramayacak. Onu yakalayıp öldüreceğim!

Koridordan salona vuran cılız ışıpta arka bahçedeki sebze tarhını çevreleyen ağır taşlardan birini seçmişti. Sürgülü kapıdan fırlayan cam parçaları taşın etrafına saçılmıştı. Kapı çift camlıydı, o halde doktor taşla en az iki kez vurmuş olmalıydı ama sadece sonuncusunu duymuştu.

Kendime çok güvendiğim, aşağıdaki sürtükle meşgul olduğum için, diye düşündü öfkeyle, alnından soğuk terler akıyordu.

Hata yapıyorum! Hata yapıyorum! Hata yapıyorum!

Kahretsin ki doğruydu. En büyük hatası da doktoru öldürmemesiydi.

Ama annesi hep ne derdi: *Bilgeler hatalarından ders çıkarmalarıyla tanınırlar.* Bu hatayı kesinlikle tekrarlamayacaktı.

Tekrar kapı pervazının etrafına bakıp odaya göz gezdirdi. Hiçbir hareket yoktu.

Açık renkli halıda ıslak ayak izleriyle doktorun eve girerken peşinden sürüklediği birkaç yaprak gördü. İzler mutfığa doğru ilerliyordu. Oradan koridora açılan ikinci bir kapı vardı.

O adi herif kapının tam arkasında durmuş, koridora, benim yanıma gelse mi diye düşünüyordur.

Dört metre bile uzakta olmayan kapıya baktı. Kapı her an açılabilirdi, o zaman doktor kendini namlunun karşısında bulurdu.

Diğer yandan şu durumda koridorun salona çıkan kısmını da gözetim altında tutmalıydı. Sonuçta doktor iki yönden de saldırabilirdi.

O halde onun saldırıya geçmesi daha iyiydi.

Sessizce salona girdi, iki koltuktan birinin arkasına geçti, hiçbir şey olmayınca ilerlemeye devam etti, yemek masasının önünden mutfak kapısına doğru.

Hâlâ ses yoktu, bir yerlerde nefesini tutmaya çalıştığı duyulmuyordu. Ama onu sevindiren bir şey keşfetti. Halıdaki yaprakların arasında mutfığın açık renkli fayanslarına kadar devam eden ince bir kan izi vardı. Demek doktor içeri girerken bir yerini kesmişti.

Güzel! Çok güzel! Çünkü koridorda kan yok. O halde mutfaktasın doktor. Can vermeye hazırlan.

Bir kez daha derin bir nefes alıp soluğunu tuttu, tıpkı dedesinin ona atış talimlerinde öğrettiği gibi. Elindeki Glock tabancanın verdiği tanıdık hisse odaklandı, mutfığı ve doktorun olduğunu tahmin ettiği yeri zihninde canlandırdı.

Sonra mutfığa döndü ve üç el ateş etti. Biri belden yukarısına, ikisi aşağısına gelecek şekilde. Ancak mermiler sadece koridorun duvarına isabet etti.

Afallayarak açık olan mutfak kapısına baktı. Doktor aynı anda onun çıktığı koridora girmiş olmalıydı.

“Beni mi arıyorsun?” Mark Behrendt’in sesini arkasında duydu ve Tarrach, daha tepki veremediği sırtından vuruldu.

Öne doğru düşüp yere çarptı. Acıyı ancak o zaman hissetti. Kıpırdıyamayacağı kadar şiddetliydi.

Bir an için saçma bir şekilde yıllar önce vurduğu ilk geyiği hatırladı. Yalnızca yaralanan ama ölmeyen hayvanın yanına koştuklarında dedesinin kızgın bakışını.

Çok aceleci davrandın, diye söylenen dedesini duydu. Dedesi sonra uluması korkunç bir şekilde küçük bir çocuğunkine benzeyen ve çırpınan hayvanın acısını tek kurşunla sonlandırmıştı.

O geyiğin nasıl hissettiğini artık biliyordu. Üstelik elinde kendi acısına son verebileceği tabancası bile yoktu. Düşerken elinden kaymış, doktor ayağıyla silahı yanına çekmişti.

Doktor üzerine eğildi, Tarrach namlunun ısını ensesinde hissederek gibi oldu.

“Nerede o?” dedi doktor tepesinde.

Ama cevap vermesine gerek yoktu. Cevabı Lara verdi çünkü tam o anda bodrumdan, boğulmak üzere olan Lara’nın çığlığı geldi.

Tabure, diye geçirdi içinden Tarrach. *Lanet şey çok erken kırıldı! Ben göremedim!*

Mark bodrunı merdiveninden hızla indi ve Lara'nın tel bir ilmekle boynundan tavana asıldığını, bir solucan gibi çılgınca kıvrandığını gördü. Bağlı elleri ve ayakları seğiriyor, ayak parmakları bir dayanak arıyor gibi görünüyordu. Fakat yoktu. Altında sadece kırık bir tahta tabure duruyordu.

Hemen yanına gitti, tekmeler savuran bacaklarını tutup onu havaya kaldırdı. Lara'nın nefesinin kesildiğini duydu. Tel gırtlaklarını sıkıştırmış olmalıydı, artık saniyeler bile önemliydi.

Duvardaki rafların yanına yaslanmış merdiveni gördü ama çok uzaktaydı, Lara'yı bırakmadan merdivene ulaşamazdı.

"Seni bir saniyeliğine bırakmak zorundayım," dedi, aldığı cevap Lara'nın panik içinde kesik kesik soluması oldu. "Kıpırdama, boyun kaslarını ger ve olabildiğince hareketsiz kal."

Onu yavaşça bıraktı, merdivenin yanına koşup merdiveni hemen açtı.

Lara'nın şişmiş yüzü o arada mosmor kesilmişti. Sakin kalmaya çalışıyordu ama bunu ancak bir iki saniyeliğine başatabildi. Daha Mark merdivene çıkıp onu yakalayamadan yine çırpınmaya başladı.

Mark yine bir tekme yedi, az daha merdivenden düşecekti ama onu tüm gücüyle tutup havaya kaldırdı ve ilmeği boynundan çekti.

Lara üstüne yığıldı, merdiven devrilince ikisi de sertçe yere düştü. Melek ruhani bir varlık gibi üstlerinde yanıp sönüyordu.

Lara hırıldayarak güçlükle nefes alıyordu, Mark çok uzatmada olmayan, basamakta duran meyve bıçağını aldı. İlk ve tek trakeostomisinin üzerinden çok zaman geçmişti ama tereddüt edecek zaman yoktu. Üstüne eğildi, bıçağı kesmeye hazır halde tuttu ama Lara'nın hâlâ nefes aldığını fark edince rahatladı. Lara hızlı hızlı soluyordu gerçi ama bu kadarı yaşadığı şokun ve paniğin etkisiydi.

“Nefes alabiliyor musun?”

Lara soluk soluğa başını kaldırdı, sonra aniden gözleri büyüdü. “Dikkat... et!”

Mark daha arkasına bakamadan sırtından tutulup duvara fırlatıldı. O sırada Tarrach öfkeli bir hayvanınkini andıran korkunç bir çığlık attı.

Mark yana doğru yuvarlandı, tam ayağa kalkacaktı ki midesine sert bir tekme yedi, ciğerlerindeki hava sıkıştı. Bir çakı gibi ikiye katlandı ama hemen ardından yine tutulup hayvani bir çığlıkla odanın diğer ucuna fırlatıldı.

Her şey o kadar ani oldu ki düşüşünü hafifletemedi. Kafasını sertçe duvardaki rafa çarptı. Teneke kutular, bardaklar ve bir çit kesici diğer aletlerle birlikte üzerine düştü, ardından rafın tamamı devrildi, Mark altında kaldı.

Kulak yırtan bir çığlık daha duydu ve son düşüncesi şu oldu: *Başaramadım. Şimdi onu öldürecek!*

Sonra etrafı karardı.

“Hepsi bu mu?” diye sordu Stark. “Başka bir şey hatırlamıyor musunuz?”

“Evet, hepsi bu,” dedi Mark ve yatağının yanındaki plastik bardağa uzandı.

Konuşmak onu yormuştu, susamıştı ama kahrolası bardağı tutamıyordu. Başını sadece birkaç santimetre hareket ettirince bile yatağının yanındaki ziyaretçi sandalyesinde oturan komiser gibi bardak da bulanıklaştı.

Stark bardağı alıp Mark’ın eline tutuşturdu. Su ılıktı, Mark bozulan tat alma duyusu yüzünden pipetle çiş içiyormuş gibi hissetti ama yine de içti.

“Tamam,” dedi sonunda, boğazındaki kuru yanma hissi biraz yatışmıştı. “Şimdi siz bana söyleyin, sonrasında ne oldu?”

Mark sabrının sınırına çoktan gelmişti. Algısını biraz yavaşlatan, serumundaki ağrı kesiciler de durumu değiştirmiyordu. Stark yaklaşık on beş dakikadır yanındaydı, daha uzun da olabilirdi ve ne olduğunu hâlâ söylememişti. Sadece arka arkaya sorular sormuştu.

Ama artık Komiser’in ağzındaki baklayı çıkarma vakti gelmişti.

“Pekâlâ Bay Behrendt ama öncelikle adamı vurup vurmadığınızdan emin olmanızı istiyorum.”

“Tabii ki eminim,” diye çıkıştı Mark, başına yine bir ağrı saplandı. “Beyin sarsıntısı geçirmiş olabilirim ama aptallaşmadım!”

“Peki,” dedi Komiser onu yatıştırır gibi bir el hareketi yaparak. “Sadece olayların sırasını tam olarak hatırladığınızdan emin olmanız gerekiyor.”

“Kahretsin, eminim diyorum ya! Şimdi siz bana sonrasında ne olduğunu söyleyin! Lara’ya ne oldu? Tarrach onu öldürdü mü?”

“Bakın Bay Behrendt,” dedi Stark, dudaklarını büzdü, “Bayan Baumann’a ne olduğunu biz de bilmiyoruz. Şu anda hâlâ onu arıyoruz.”

“O da ne demek?”

“Bayan Baumann kayıp demek. Biz sizin yanınıza geldiğimizde orada değildi. Ayrıca duymak istemediğinizden emin olsam da söylemem gerekir ki siz bu kadar aceleci davranmasaydınız bunların hiçbiri olmayabilirdi.”

“Saçmalık,” dedi Mark. “Sizin gelmenizi bekleseydim herif onu çoktan öldürürdü. Ben oraya gittiğimde bile ölmek üzereydi.”

“Doğrudur,” dedi Stark. “Yine de bu meselenin bazı sonuçları olacak, bizden gizlediğiniz ruhsatsız silah mesela.”

“Umurumda değil. Tarrach nerede?”

“Öldü.”

“Öldü mü?”

“Evet.”

“Ben vurduğum için mi?”

“Hayır, muhtemelen sırtındaki kurşun yarası onu öldürmezdi.”

“O zaman ne oldu?”

Stark iç geçirdi, ifadesiz bir yüzle hasta odasının penceresine yaslanan ve konuşmayı not eden meslektaşına baktı.

“Artık paydos edebilirsiniz Wegert.”

Muhatabı kaşlarını kaldırdı. “Gerçekten mi?”

Stark başını salladı. “Bence öğrenmemiz gereken her şeyi öğrendik. Siz otoparka gidin. Ben hemen geliyorum.”

“Tamam,” dedi Wegert not defterini ceketinin cebine sokarken. “Patron sizsiniz.”

İkisinin yanından geçip kapıya yürüdü, o sırada Mark’a kınarcasına bir bakış attı. Sonra kapıyı ardından kapattı.

“Tamam, ne oldu?” diye sordu Mark baş başa kaldıklarında.

Stark deri ceketinin iç cebine uzanıp cep telefonunu çıkardı.

“Size göstereceğim şey aramızda kalacak, anlaştık mı?”

“Anlaştık.”

Stark fotoğraflar klasörüne dokundu, bir dosyayı açıp telefonu Mark’a uzattı. Mark telefonu aldı, fotoğrafı tam olarak görebilmesi için birkaç kez gözünü kırpması gerekti.

“Ah... yok artık!” dedi.

Titreyen parmaklarıyla fotoğrafı büyüttü.

Fotoğrafta, yanıp sönen ışıkları donarak parlak bir ışıltıya dönüşen telden meleğin altında Ralf Tarrach kollarını iki yana açmış, yerde yatıyordu.

Sağ göz yuvasına saplanmış meyve bıçağının kırmızı sapı görünüyordu.

DÖRT HAFTA SONRA

“Beni şuraya itsene,” dedi Axel. “Orası iyi.”

Mark tekerlekli sandalyeyi park çitlerinden birinin arkasında durdurup etrafına bakındı.

Kasım sonlarında bir gün için hava son derece güzeldi. Güneş sadece birkaç bulutun tutunduğu mavi gökyüzünde parlıyor, hafif ama pek de serin olmayan bir rüzgâr, park bekçilerinin gözünden kaçan birkaç kuru yaprağı çayırdan savuruyordu. Epey arkalarında, parkın diğer ucunda, kırmızı çatısı güneşte parılayan Pfauenhof gururla yükseliyordu.

Mark bu çatının altında bir yerlerde, kendi bedenine hap solmuş bir halde tek kişilik bir odada yatan, kaderin ürkütücü bir cilvesi böyle buyurduğu için ailesinin hayatta kalan tek üyesi olan adamı düşündü.

Jochen Tarrach’a oğlunun ölüm haberinin verilip verilmediğini, verildiyse oğlunun da onun izinden gidip deli bir katil olduğunun söylenip söylenmediğini merak etti.

Muhtemelen hayır, diye düşündü, belki böylesi daha iyiydi.

“Ee,” dedi Axel, sabırsızlıkla ceketini çekiştirdi. “Ağaç oldun orada! Hadi, çantamı versene!”

Mark gülümseyip tekerlekli sandalyenin arkasındaki ağdan küçük kırmızı çantayı çıkardı. Yazın pikniklerde taşınan türden bir termos çantaydı ama içindekileri sıcak tutması için kullanılıyordu.

Kapağını açıp içinden alüminyum folyoya sarılmış iki çizburger çıkardı. Double olan Axel, tek olan kendisi için. Ayrıca yanına Axel'in ısrarı üzerine iki kutu da Cherry Coke almıştı, Mark tekerlekli sandalyenin yanındaki banka oturunca kadeh kaldırır gibi kolalarını tokuşturdular.

Axel keyifle geçirdi. "Gerçekten hayatımı kurtardın kardeşim! Zar zor hareket edebilmem yeterince kötü değilmiş gibi bir de beni diyete soktular! Yok, ben almayayım. Benim motorum günlük kolesterol ve şeker dozunu alınca daha iyi çalışıyor. Alışmış bir kere. Ama gel de bunu sağlık elçisi doktora anlat."

"Eh, birkaç kilo vermişsin zaten, yakışmış da," dedi Mark lokmasını çiğnerken. "Kolların, bacakların nasıl?"

"Muhtemelen bir süre daha havaalanlarındaki metal dedektörlerinin kâbusu olmaya devam edeceğim," dedi Axel, ardından sırttı. "Ama müstakbel fizyoterapistimle tanıştım. Şu kadarını diyeyim: Bu güzellik tarafından eziyete uğramak benim için bir zevk olacak."

Bunun üzerine kahkaha atarak kolalarını yeniden tokuşturdular, Axel keyifle bir kez daha geçirdikten sonra sordu: "Ya sen nasılsın?"

"Ruhsatsız silah meselesi henüz kapanmadı," dedi Mark. "Ama Stark mevzunun afişe edilmeyeceğine söz verdi. Zaten tüm bu meselede çok adil davranıyor."

Axel başını salladı. "Sana o zaman da demiştim, o iyi adamlardan biri. Peki yeni işin ne durumda?"

"Hâlâ düşünüyorum," dedi Mark, çizburgerinin kalanını alüminyum folyoya sarıp çantaya koydu. "Jan Forstner Orman Kliniği'nde tıbbi danışman olmamı istiyor, itibarımı geri kazanmama destek olacakmış. Ama ben isteyip istemediğimden henüz emin değilim."

"Niye ki? Kulağa harika geliyor."

“Evet, doğrusu harika demek bile az kalır,” dedi Mark bir kâğıt peçeteyle ellerini silerken. “Ama biliyorsun, yaşadığım onca şeyden sonra gerçekten yine bir klinikte çalışmak istiyor muyum, bilmiyorum.”

Axel çizburgerini bacağına üzerine koydu, peçeteyle ağzını sildi, geçici olarak tek elli olduğu düşünülürse şaşırtıcı derecede iyi becerdi.

“Bir tavsiye ister misin?”

“Sendense her zaman.”

“İç sesine kulak er. Gerçi Lüderslerle biraz daha kalırsan şişmanlayacağın için iç sesini duyamayabilirsin. Ayrıca şu psikiyatrist sözünün senin için de geçerli olduğunu düşünüyorum.”

“Hangi sözmüş o?”

Axel sırtıp yine çizburgerini aldı. “Bir kez deli doktoru olan hep deli doktoru olarak kalır. Zaten kayda değer başka bir şey bildiğin de yok.”

İkisi de güldü, sonra sessizce yan yana oturdular, Axel Mark’tan kalan yarımı da kendi çizburgerini de iştahla yedi. O sırada üstlerinde daireler çizen bir şahine baktılar. Özgürdü ve görünüşe göre her şeyin üstündeydi. İkisinin de aklından geçeni dile getiren Axel oldu.

“Ne dersin? Lara nereye gitti sence?”

“En ufak bir fikrim bile yok,” diye yanıtladı Mark. “Stark aramanın tüm Almanya’yı kapsayacak şekilde genişletildiğini söyledi. Ama hâlâ hiçbir iz bulamamışlar. Ufacık bir ipucu bile yok.”

“Onu bulurlarsa ne olur?”

“Nefsi inüdafaaydı Axel. Bu sefer olay gün gibi ortada, onu bir şeyle suçlayamazlar. Sadece dosyayı kapatabilmek için onu sorgulamak istiyorlar.”

“Sence bir gün seninle iletişime geçecek mi?”

“Umarım,” dedi Mark. “Ama dürüst olmak gerekirse sanmıyorum.”

Axel yağlı alüminyum folyoyu düşünceli bir bakışla buruşturup termos çantaya koydu.

“Neyse, beni geri götürsen iyi olur,” dedi sonunda. “Bugün yıkanmanın eşsiz tadına varacağım.”

“Umarım şu müthiş fizyoterapist yıkayacaktır!”

“Anca rüyada görürsün!” Axel sıkıntıyla burnundan soludu. “Erkek bakıcılar yıkıyor, elleri de pek hafif değil.”

“Bunu duyduğuma üzüldüm,” dedi Mark, tekerlekli sandalyenin arkasına geçmişti ki Axel elini tuttu.

“Sana bir şey daha sorabilir miyim? Sadece meraktan.”

“Seni benim yıkamamı istemeyeceksen sor.”

“Hayır, saçmalama. Bileğindeki şey ilgimi çekti. Bu bir saat, değil mi?”

Mark çok uzun süredir taktığı için artık bir parçası haline gelen saate baktı.

“Evet, bir bakıma öyle,” dedi. “Bu bir yaşam saati. Doktora hocamın hediyesi. Kalan ömrümü gösteriyor. Tabii her şey istatistiksel değerlendirmelere ve kişisel bilgilerime dayanıyormuş.”

“Peki, üstü neden kapalı?”

“Ne kadar zamanım kaldığını öğrenmek isteyip istemediğime kendim karar verebileyim diye.”

Axel başını sallayıp büyük bir ilgiyle saati inceledi. “Hiç merak etmiyor musun?”

“Ediyorum,” dedi Mark. “Ama saatin özel anahtarını uzun zaman önce kaybettim. Şimdi sadece iyi bir arkadaşımın kalan, yıllar içinde alıştığım bir hatıra.”

“Özel anahtar,” dedi Axel, burun kıvrıdı. “Cidden tam bir akademisyen klişesisin. Neyse ki ben de bir zanaatkâr klişesiyim.”

Sağlam elini pantolon cebine götürdü ve bir İsviçre çakısı çıkararak Mark'ı hayrete düşürdü.

“Rehabilitasyon merkezinde bununla mı dolaşıyorsun?”

“Tabii,” dedi Axel, dünyanın en doğal şeyiymiş gibi. “Babam bana şunu öğretti: Bir erkeğin üstünden asla eksik etmemesi gereken üç şey vardır: para, mendil ve bir İsviçre çakısı. Ama beni sakın personele ispiyonlama!”

“Kesinlikle söylemem,” dedi Mark başını iki yana sallayarak gülerken.

“Şimdi şu şeyi ver de açayım. İstiyorsan tabii.”

Mark bir an tereddüt ettiyse de istiyordu. Saati çıkarıp Axel'e verdi. Axel hızlıca bir bakış atıp bıçaklardan biriyle saati kurcaladı. Sadece tek bir eli sağlam, diğeri bandajlı olmasına rağmen saatin kapağını açması otuz saniye bile sürmedi.

Çıt diye bir ses gelince, “Hokus pokus,” dedi ve yaşam saatini Mark'a uzattı. “Artık kapağı kaldırabilirsin.”

Mark elindeki saate baktı. Londra'dayken Profesör Otis onu motive etmek için, hayatının kontrolünü yeniden eline almasını, ruhsal acılarından kurtulmasını söylediği bir mektupla birlikte ona bu saati bırakmıştı. Bu “fani olduğunu hatırla” hediyesi güya geleceğini en iyi şekilde şekillendirmesi için bir teşvik olacaktı, artık ne kadar geleceği kaldıysa.

Ama bilimsel verilere dayanarak kalan ömrünü öğrenmeyi düşününce midesinde bir tuhaflık hissetti.

Tüm cesaretini toplayıp kâğıt inceliğindeki metal kapağı kaldırdı ve altında beliren ekranı inceledi.

“Ee?” diye sordu Axel. “Bir uzunçalara daha yetecek kadar var mı yoksa teklilere mi geçmen gerekiyor?”

“Bunu görmen lazım,” dedi Mark şaşkınlıkla, saati ona uzattı.

Axel şöyle bir bakınca önce kaşlarını çatı. Sonra gülmeye başladı.

SON BİR SAHNE

Güneşli bir mayıs günüydü. Bahar Milano'ya nihayet gelmişti. İnsanlar meydanlara akın ediyor, Milano Katedrali neredeyse doğaüstü bir beyazlıkta parıldıyordu, şehir capcanlıydı.

Letizia küçük bir modaevinin girişinde duruyordu. Espresosunu yudumlayıp rengârenk kalabalığı izliyordu. Bu onun en sevdiği mevsimdi çünkü insanların enerjisi ve özgüveni yüksekti. Yeni bir şeylere başlayıp güzel bir yıl geçirmeyi umuyorlardı.

Bu önemli bir şey, diye geçirdi içinden. Planlar ve umutlar olmasaydı hayat nasıl olurdu?

Meydandan geçip ona doğru yürüyen bir kadın dikkatini çekti. Kadın artık genç olmasa bile genç ve iyi görünüyordu. Minyon yapısı, kısa siyah saçlarıyla Letizia'ya en sevdiği filmlerden biri olan *Roma Tatili*'ndeki Audrey Hepburn'ü hatırlatıyordu.

Letizia ne olduğunu tam olarak söyleyemese de bu kadında özel bir şey var gibi görünüyordu. Belki kadının çevreye bakışındandı. Neredeyse dünyayı ilk kez görüyormuş gibiydi.

Bu izlenim ona hem saçma geldi hem de gelmedi. Bu kadında, Letizia'nın kelimelere dökemediği bir şey vardı. Çocuklarından tanıdığı ama daha önce hiçbir yetişkinde görmediği bir ışıltı.

Kadın vitrinin önüne gelince Letizia başıyla selam verdi.

"İyi günler," dedi gülümseyerek.

"İyi günler," diye cevap verdi kadın vitrini işaret ederek. "Şuradaki elbiseyi deneyebilir miyim?"

“Elbette,” diye yanıt verdi Letizia şaşkınlıkla.

Kadını İtalyan sanmıştı ama hafif Alman aksanına bakılırsa *tedesca*⁸ olmalı. Ama turist gibi görünmüyordu, sanki buralı biri gibiydi.

Kadını içeri buyur edip vitrindeki elbiseyi uzattı ve deneme kabinin önünde bekledi.

Kadın elbiseyi giyerken, “Tatilde misiniz?” diye sordu Letizia.

Kabinden, “Hayır,” cevabı geldi. “Aslında ever de olabilir. Dürüst olmam gerekirse henüz bilmiyorum. Sadece burada olmak istedim.”

“Milano’yu sevdiniz mi?”

“Burası çok güzel. Nedense her şey tanıdık geliyor. Sanki burada evimdeymişim gibi.”

Sonra kadın perdeyi kenara çekip, kabinden çıkıp aynanın karşısına geçti.

“Harika oldu,” dedi Letizia, söylediğinde ciddiydi. Turkuaz rengi kumaş hafif bronz tenli bu kadına çok yakışmıştı, taktığı mavi fularla da uyumluydu.

Fuları boynundaki bir şeyi saklamak için taktığı belliydi ama Letizia böyle bir şeyi asla kurcalamazdı. Onun yerine, “Bu elbise sizi bekliyormuş sanki,” dedi.

Bu cümlenin üzerine kadın düşünceli düşünceli başını salladı.

“Eskiden böyle bir elbisem vardı ama üstünden çok zaman geçti,” dedi, bir yerlere dalıp gitmiş gibi. “O elbiseyi kumaşı kaşındırdığı için sevmedim, bir de bana bir şeyi hatırlattığı için. Ama bu elbise farklı. Gerçekten beni beklemiş gibi.”

“Öyleyse alıyor musunuz?”

“Evet,” dedi kadın. “Kesinlikle. Nedense çok doğru bir seçim gibi.”

8 (İt.) Alman. (ç. n.)

Üstünü değiştirip elbisenin parasını ödedikten sonra Letizia poşeti tezgâhın üzerinden ona uzattı.

“İsterseniz yarın yine uğrayın,” dedi. “Yeni bir teslimat bekliyorum. Hoşunuza gidebilecek çok güzel birkaç parça var.”

“Olur,” dedi kadın. “Belki yine uğrarım.”

“Çok sevinirim. Bu arada ben Letizia.”

Kadın gülümsedi ve Letizia’nın aklına yine küçük bir kız geldi. Artık nedenini de biliyordu. Bu kadının gözlerinde şu özel ışıltı vardı. Meraklı, içten ve güven dolu.

“Lara-Ellen,” dedi kadın. “Adım Lara-Ellen.”

Sonsöz ve Teşekkürler

Hayatta, öneminin tam olarak anlaşılması biraz zaman alan anlar vardır. Benim için o anlardan biri 2006 sonbaharında, şu anki edebiyat temsilcim Roman Hocke'nin ofisinde oturmuş, olası bir iş birliği hakkında konuştuğumuz zamandı.

Roman Hocke edebiyat konusunda tam bir uzmandır, uzun soluklu başarısı yalnızca hassas insan sarraflığı ve efsanevi müzakere becerilerinden değil, hepsinden önce hikâyelere duyduğu sevgiden ileri gelir. Olay örgüsü, karakterler, dil ve bunlarla oluşturulan dünya söz konusu olduğunda keskin bir sezgisi vardır. Ayrıca uzun yıllara dayanan deneyimi sayesinde hangi hikâyenin okurlara hitap edeceği, hangisinin etmeyeceğiyle ilgili isabetli değerlendirmelerde bulunabilir.

Bu yüzden bana o gün, kendisine sunduğum taslağı şimdilik rafa kaldırmamı tavsiye etti (bugün bile hâlâ rafta ve öyle de kalacak). Sürreal bir gerilim romanıydı, ikimiz de beğensek de Roman bunun ilk roman için uygun olduğunu düşünmüyordu. Benim de kendime itiraf etmem gerektiği üzere hikâye ilk roman için fazla tuhafı.

Bunun yerine bana elimde başka bir şey olup olmadığını sordu ve bu sorunun geniş kapsamlı sonuçları olacaktı.

Şimdi itiraf ediyorum ki o gün elimde somut bir şey yoktu ama yine de evet dedim ve kısa sürede bir taslak göndereceğime söz verdim.

Sonraki haftalarda elime geçen her türlü bilgiyi yalayıp yuttum. Ne de olsa fikirler ancak siz onları bol miktarda yemlemezbederseniz gelir.

O zaman bir psikiyatri kliniğinde terapist olarak çalışıyordum ve bir gün vizite sonrası kadınlar koğuşunun koridorunda yürürken boş bir hasta odası dikkatimi çekti. Kasım ayında bulutlu bir akşamüstüydü, dışarısı çoktan kararmıştı ve boş odadaki boş yatağın görüntüsü zihnimde bir dizi düşünceyi tetikledi.

İçimdeki yazar, ya bu odadaki hasta hiç tahliye edilmemiş de hiçbir iz bırakmadan ortadan kaybolmuş olsaydı diye düşündü. Ve bu gizemli hastadan haberdar olan sadece tek bir kişi olsaydı. Herhangi biri de değil, hastanın psikiyatristi ve psikiyatrist bu kadını ararken sonunda kendi akıl sağlığından şüphe duysaydı.

Böylece nihayet ilk romanım *Psikiyatrist* için aklımda bir fikir oluştu. Kitap 2009'da piyasaya çıktı ve Ellen Roth, Mark Behrendt ve Lara Baumann'ın hikâyesinin bu kadar büyük bir başarı elde edeceğini ne yayınevi ekibi ne ajansım ne de ben hayal edebilirdik. Roman sadece bir hafta sonra çoksatanlar listesine girdi, bundan bir hafta sonra da ikinci baskıyı gördü.

Hikâye kısa bir süre sonra birçok dilde yayımlandı ve İtalya'da en başarılı ilk romanlardan biri oldu. Bir anda dünyanın her yerinden okur mektupları gelmeye başladı, Rusya'ya, Türkiye'ye, Venezuela'ya imzalı kitaplar gönderdim, Kolombiya'ya kadar çok sayıda fuara ve festivale davet edildim. Meksika'da bir Ellen Roth fan kulübü olduğunu öğrendim, filmi uyarlamaları için teklifler aldım (maalesef şu ana kadar hiçbiri gerçekleşmedi) vesaire vesaire... *İnanılmazdı!*

Kitap zamanla çoksatandan *hepsatana* dönüştü, okurlardan gelen mesajlara ve sosyal medya gönderilerine bakılırsa *Psikiyatrist* bugün bile büyük bir ilgi görüyor.

Dolayısıyla Lara ve Ellen'e ne olduğu son yıllarda bana sık sık soruldu. Sonuçta romanın sonu açık uçluydu ve spekülasyonlara yer açıyordu.

Bu soru benim de aklını kurcalıyordu ama hikâyeyi devam ettirmeye cesaret edemiyordum. Okuyucu kitlesinin ikinci kitaptan beklentisine büyük bir saygı duyuyordum.

Onun yerine başka romanlar yazdım, aralarında Mark Behrendt'in hikâyesinin devam ettirildiğı *Fobi* de vardı. Zavallı adam bu romanda bir sürü şey yaşıyor, sonunda sevgilisinin katilinden bir mesaj alıyordu.

Mark gibi benim de uzun bir süre, bu kimliği belirsiz adamın kim olabileceğı, bu iğrenç cinayeti neden işlediğı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ama sonra, ilk başta sandığınızdan çok daha fazlasını tetikleyen o anlardan birini yaşadım.

Bir sabah internette, aldatılan ve aldatıldığı adamın karısıyla iki çocuğunu vuran bir adamla ilgili bir habere denk geldim. Karısının sevgilisini, ona kaybın acısını yaşatarak intikam almak için sağ bırakmıştı.

Bu haber beni şoke etti. Böyle bir şey yapmak için insanın ne kadar soğukkanlı olması gerekiyordu, ne kadar incinmiş ve ne kadar *takıntılı*?

Bir insan olarak tamamen akıl dışı bu eylemi son derece tiksinti verici bulmuştum ancak karanlık hikâyelerin yazarı olarak bu eylem beni büyüledi. Mark'ın kimliği belirsiz rakibinin nasıl bir motivasyonla hareket ettiğini sonunda anlamıştım. Onun da kör bir intikam arzusundan ilham aldığını.

Ama niye? Mark ona ne yapmış olabilirdi?

Bu soruma cevap veren de yine göze batmayan bir tesadüf oldu, *Psikiyatr*'in İtalya'da yapılan özel baskısının kopyalarını bana getiren postacı sayesinde.

Kitabın kapağında (benim favorilerimden biri) gizemli hastanın bir fotoğrafı vardı, okurların Instagram'da sık sık taklit ettiği bir poz vermişti. Kadın çaresizce kendini korumaya çalışıyormuş gibi bir kolunu öne eğdiği başının üzerinde tutuyordu, aynı zamanda suçunun da bilincinde gibiydi. Sadece tek bir hareket ama tüm hikâyeyi içeriyordu.

Aslında bu fotoğrafı uzun zamandır biliyordum ama şimdi başka bir gözle görüyor gibiydim. Bir anda Ellen Roth, Lara Baumann ve Mark Behrendt arasında en başta düşündüğümünden daha sıkı bir bağ olması gerektiğini fark ettim. Aralarında bir şey açık kalmıştı ve bunun suçluluk duygusuyla bir ilişkisi vardı.

O andan itibaren işin özüne inmek için sabırsızlanmaya başladım. Sonunda çözümü bulduğumda sadece *Psikiyatrist*'in değil, aynı zamanda *Fobi*'nin de devamı ortaya çıktı.

Peki bu romanı yazmakla ilgili çekincelerim var mıydı?

Hem de nasıl! Bu işe büyük bir saygı duyuyordum. Bazen klavyemin başında saatlerce oyalandığım günler oluyordu, omzumda bana sürekli bu romanın çok özel bir şey olması gerektiğini fısıldayan küçük bir şeytan vardı. Sonuçta bunu sadık okurlarıma borçluydum.

Bu yüzden şu ana kadar üzerinde en uzun süre çalıştığım dosya oldu.

Sonunda bir kitaba dönüşmesini Roman Hocke'ye borçluyum. Bana bir hikâyenin ancak ona gerekli hareket alanını açarsan ve içindeki eleştirmeni arka plana ararsan kendini göstereceğini hatırlattı.

Oskar Rauch ve Heyne-Verlags ekibine, çok uzun süre sadece başlığını bildikleri bir dosya konusunda bana duydukları güven ve gösterdikleri sabır için teşekkür ediyorum.

Ayrıca Michelle Landau'yla yeniden çalışmamı sağladılar, o da bu kitabı eleştirel bir gözle okuyup, baskıya hazırlayıp

hikâyenin zayıf yönlerini tespit etti. Ona teşekkür etmek benim borcu.

Aynı şekilde bana çok sabır göstermek zorunda kalan ve bu romanın da İtalya'da bir evi olması için ellerinden geleni yapan Cecilia Perucci ve Corbaccio ekibine benden büyük bir GRAZIE.⁹ Bu, uzun süredir İtalyancadaki sesim olan Alessandra Petrelli için de geçerli. Harikasınız!

Manevi desteği ve anlayışı için karım Anita'ya teşekkür etmek istiyorum. İnsanın kocasının yazar olması bazen epey zorlayıcı olabiliyor.

Araştırmalarım sırasında bana tavsiyeler veren, beni destekleyen herkese teşekkürler. Hepsinin ismini sayarsam bu teşekkür bölümünün sınırını aşmış olurum ama şu zor zamanlar geçer geçmez bir partiyle telafi edeceğimden hiç şüpheleri olmasın. Her şeye rağmen hâlâ bir hata varsa tamamen benim hatanıdır.

En büyük teşekkürü her zamanki gibi size, sadık okurlarıma borçluyum. Özellikle de bu kez çünkü sizin ısrarlı sorularınız olmasa bu kitap hiç olmazdı.

İçtenlikle umuyorum ki Fahlenberg'e geri dönmemiz ve birkaç eski tanıdığı yeniden görmemiz sizi de en az benim kadar sevindirir.

Kim bilir, belki bir gün yine döneriz? Ne de olsa hiçbir hikâye sonuna kadar anlatılamaz.

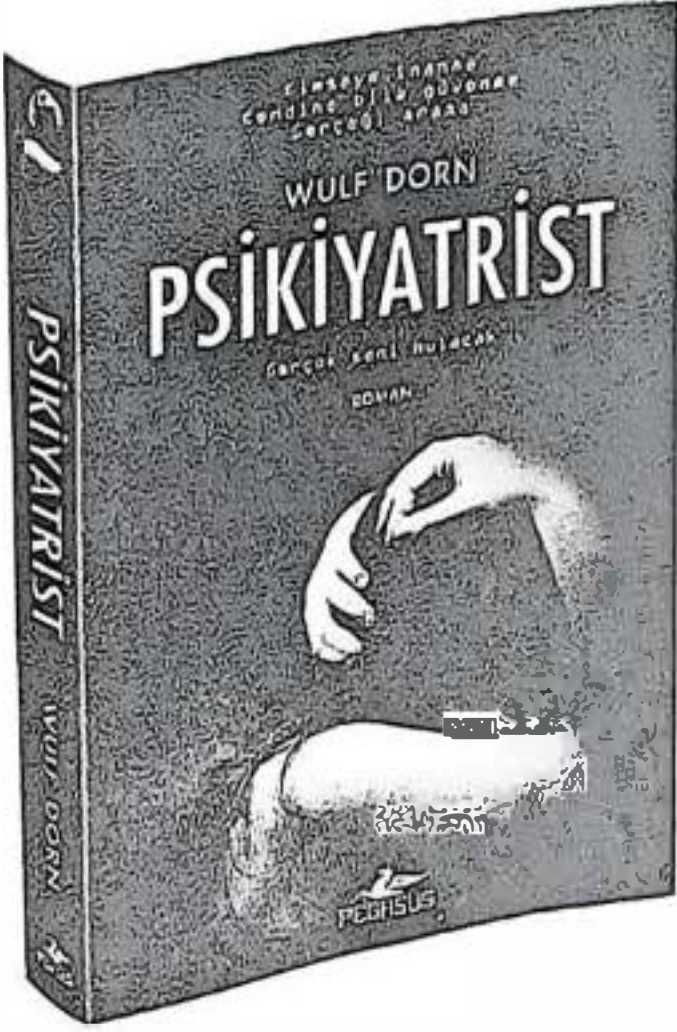
Wulf Dorn
Kasım 2020

---

9 (It.) Teşekkürler. (ç. n.)

**Kimseye inanma. Kendine bile güvenme.
Gerçeği arama. Gerçek seni bulacak.**

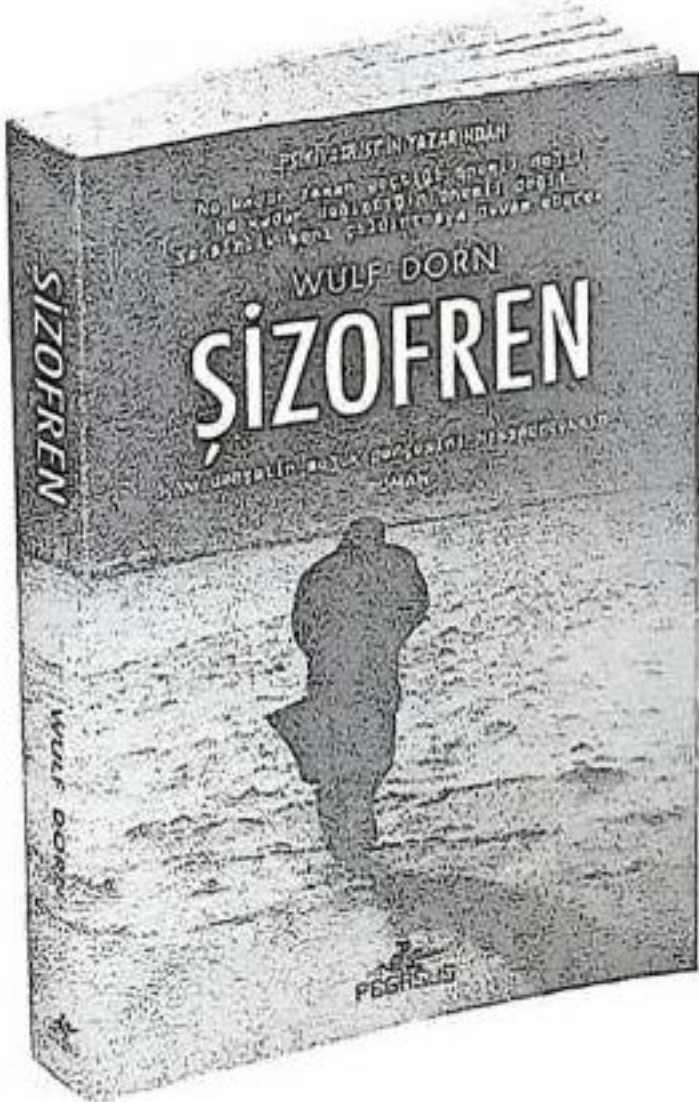

**“İnsan zihninde öyle yerler vardır
ki kimse buralara ulaşamaz.
Psikiyatrist bizi zihnimizin
karanlık tarafına götürüyor.”
Donato Carrisi**

**“Gerilim romanlarının yeni
yıldızı!”
Weltbild**

**“Sanki David Lynch, Stephen
King’in bir romanını filme almış
gibi. Harika!”
Thomas Thiemeyer**

**Ne kadar zaman geçtiği önemli değil...
Ne kadar değiştiiğin önemli değil...**

**Sessizlik seni çıldırtmaya
devam edecek**

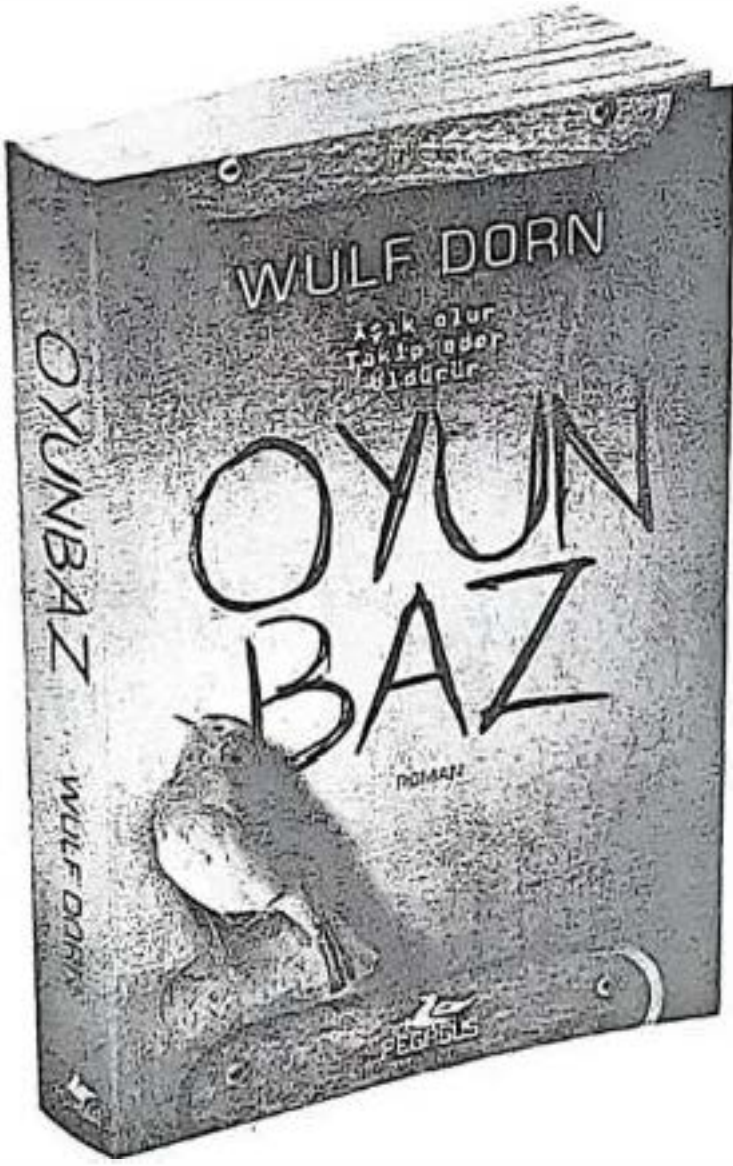
**Ve dehşetin soğuk pençesini
hissedeceksin**

**“Dorn’un sürekli heyecan veren
tarzı tüylerinizi ürpertecek.
Okurlar için tam bir zevk.”
Amazon.de**

**“Akıcılığı ve hızlı temposuyla sıra
dışı bir roman.”
Bookreporter**

**Hep seni düşünüyorum, yakında sen de beni aklından
çıkaramayacaksın...**

“Oyunbaz sizi bir katilin zihniyle
buluşturuyor. Şüphe, paranoya ve
gerilim tutkunları için...”

Süddeutsche Zeitung

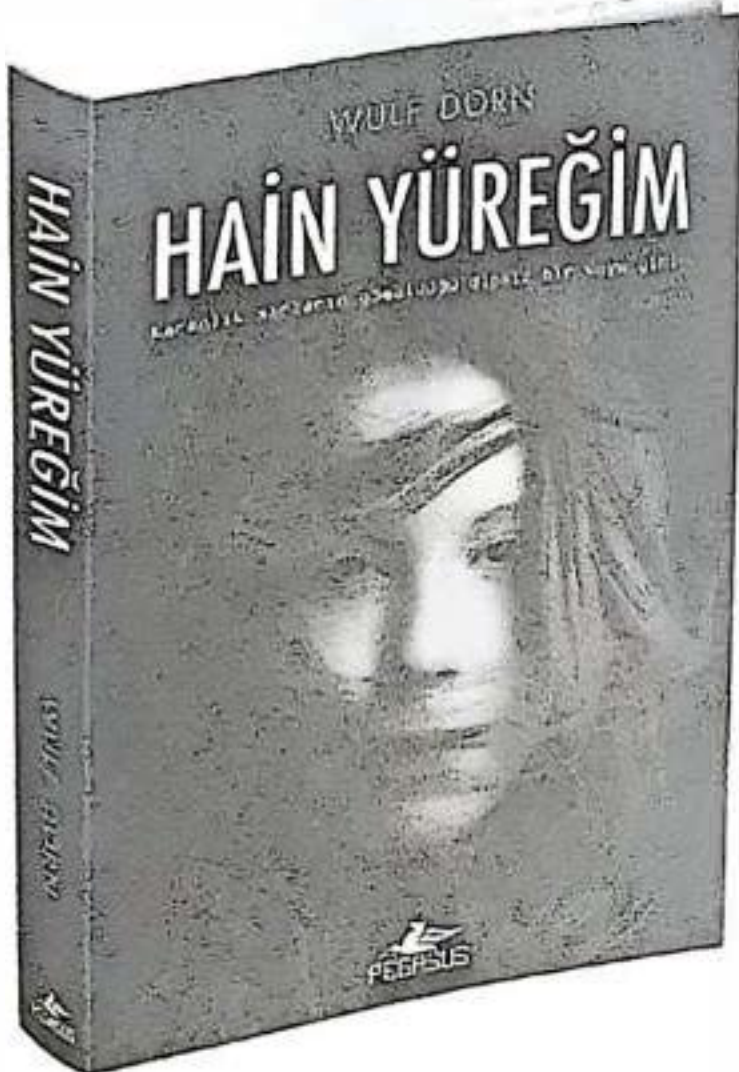
“Evde yalnızken okumak için çok
cesur olmanız gerekir...”

krimi-couch.de

“Yanılmacalarla dolu, kapkaranlık
bir roman. Böylesine korkunç
bir hikâyeyi okumak hiç kolay
olmayacak...”

MDR

**Yüreğimin koridorlarında dolaşan bir canavar... Onu
tanımıyorum. Göremiyorum. Ama hissediyorum. Orada...**

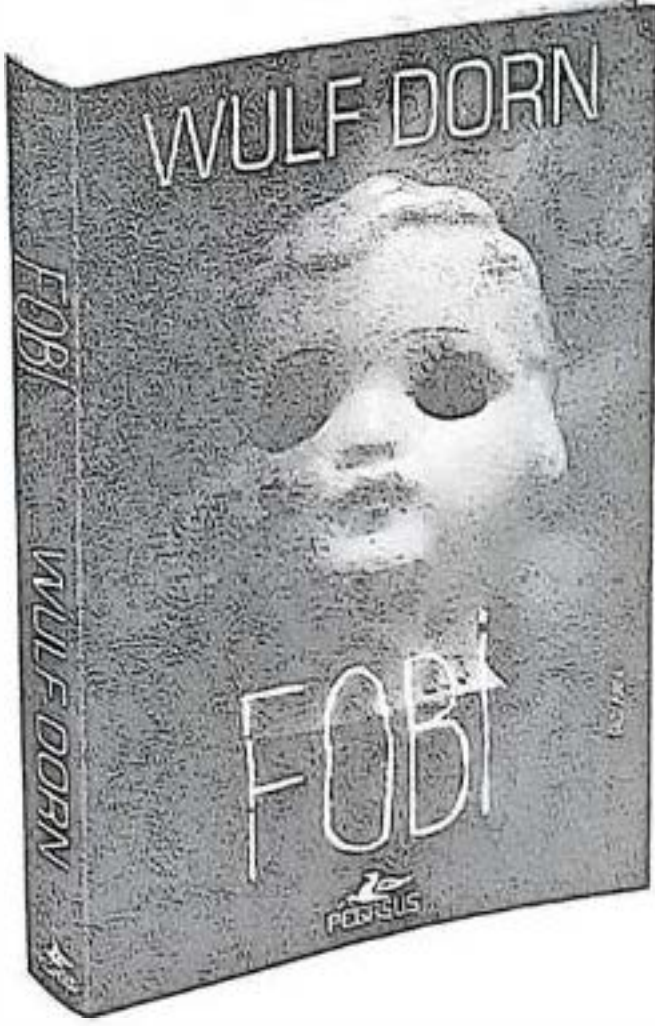
Doro, küçük kardeşinin
ölümünden beri kâbuslarla ve
halüsinasyonlarla yaşamaktadır.

Bir gece, haftalar önce intihar
ettiğinden herkesin emin olduğu
bir gençle karşı karşıya geldiğinde
Doro gördüklerinin bir hayal olup
olmadığını anlayabilmek için
tehlikeli bir arayışın içine girer.

Dahası, keşfettiği şeyin gerçek
olduğunu herkesten önce kendisine
kanıtlaması gerekecektir...

**Kapıları kilitle!
Korku soğuk hava gibi içeri sızmak istiyor...**

**“Ürkütücü! Dorn okuduktan sonra
insan ışığın değerini daha iyi
anlıyor.”**

Bunte

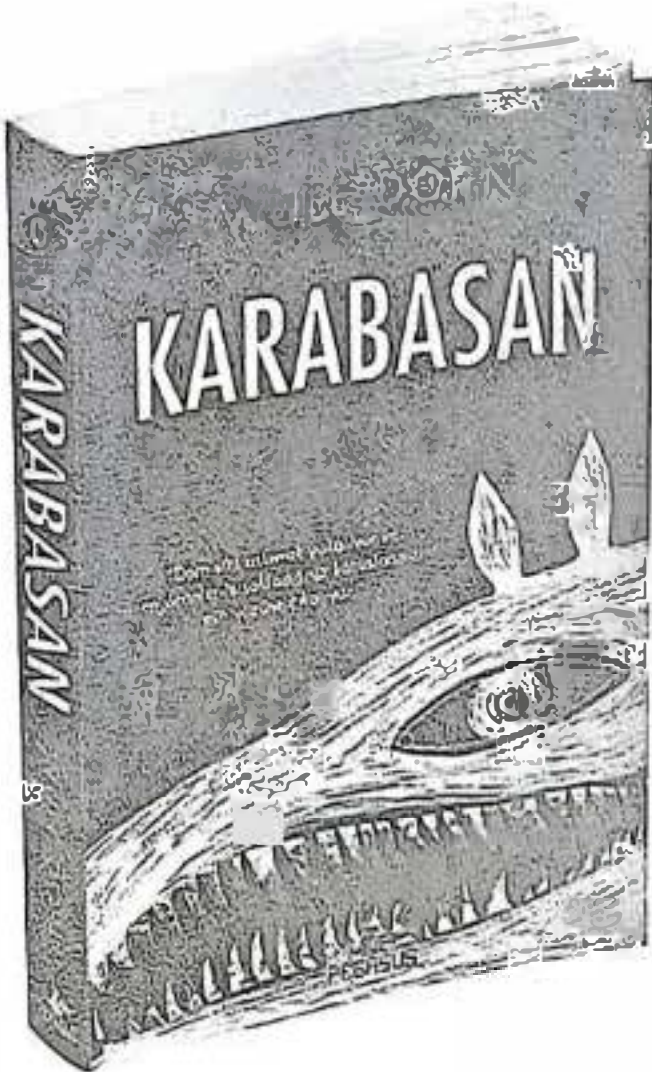
**“Dorn okuyucuyu büyülüyor ve
korku dolu bu hikâyeyi gerçekte
yaşıyormuş gibi hissettirmeyi
ustaca başarıyor. Dâhiyane.”**

Paul Cleave

**“Çok zekice yazılmış, bir nefeste
okunan bir roman.”**

Andreas Eschbach

**Gece kurtlarındır. Kurtlara yakalanırsan sonsuza dek
kaybolmuşsun demektir.**

**Karanlık, rahatsız edici ve
olağanüstü... Wulf Dorn'dan yeni
bir psikolojik gerilim!**

**“Dorn sizi kısıvrak yakalıyor
ve en derinlerde sakladığınız
kâbuslarınızı gün yüzüne
çıkartıyor.”**

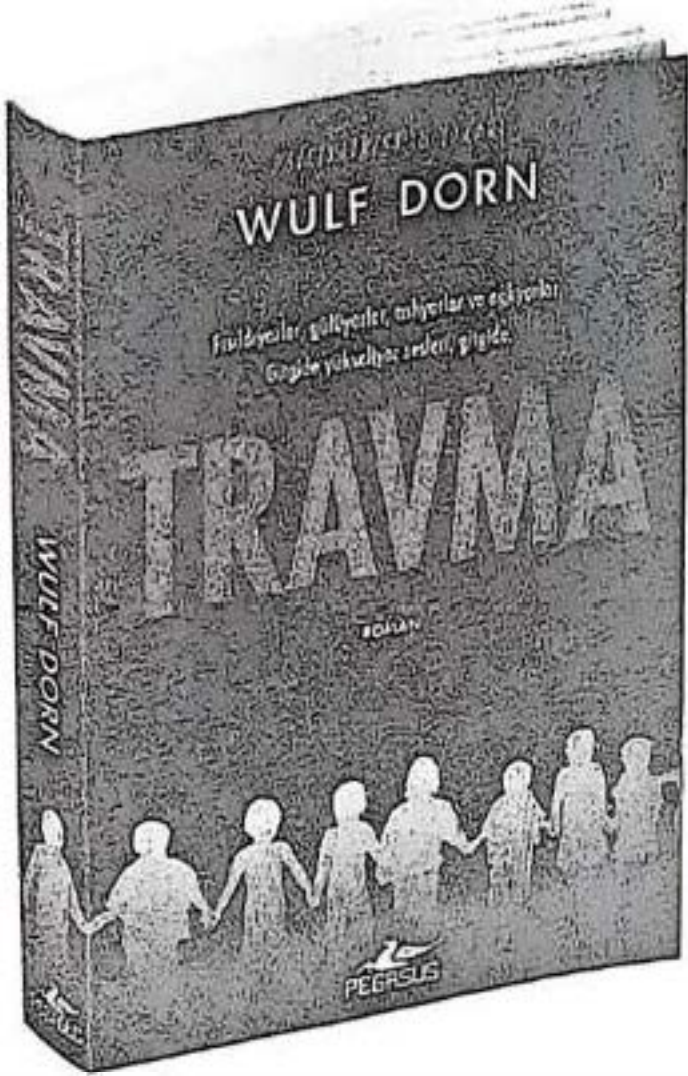
Paul Cleave

**“Dorn, okuru insan ruhunun
derinliklerine sürüklemeyi çok
iyi biliyor.”**

Sebastian Fitzek

**Fısıldıyorlar, gülüyorlar, tıslıyorlar ve ağlıyorlar.
Gitgide yükseliyor sesleri, gitgide.**

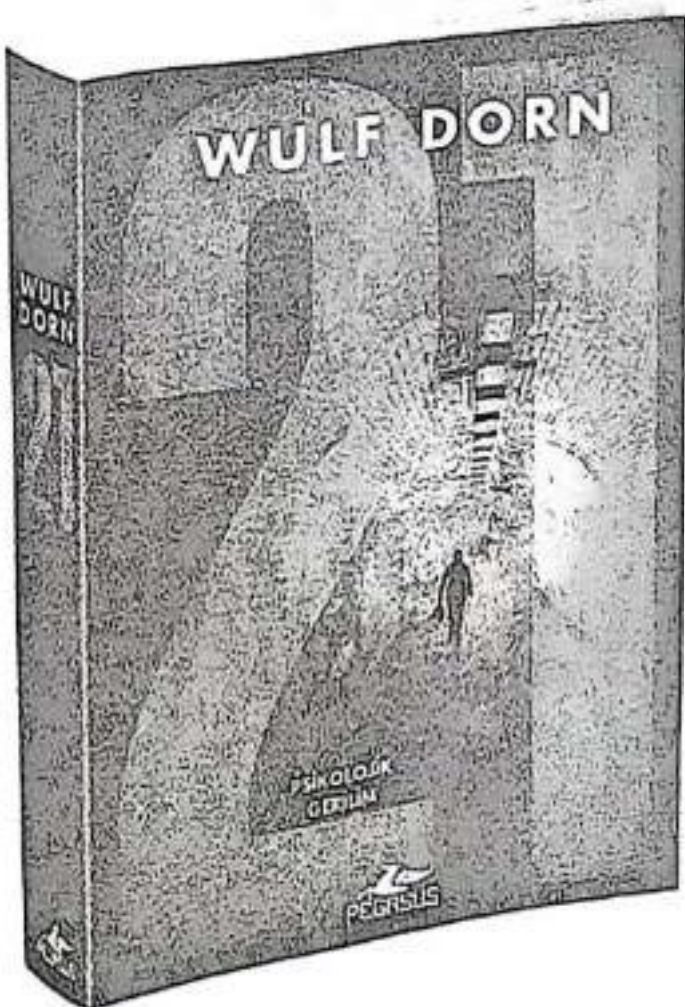

**BİZ HER YERDEYİZ,
ARTIK KURALLARI BİZ
KOYACAĞIZ.
GELECEK BİZİM.**

**“Psikolojik gerilimin yeni ustası!”
*Elle France***

**“Wulf Dorn, okuyucusunun kalp
atışlarını nasıl hızlandıracağını
çok iyi biliyor.”
*la Repubblica***

**Adım Nikka. Biri beni öldürdü.
Ama bu yalnızca başlangıçtı...**

**“Wulf Dorn, okuyucusunu
heyecanlandırmayı diğer
yazarlardan çok daha iyi biliyor.
Son sayfasına kadar nefes kesici
bir roman.”**

Literaturmarkt

**“Yüksek tempolu, duygu yüklü,
okuyucunun yakasını bir an bile
bırakmayan bu kitap, hikâyeyi hiç
unulmadık dönemeçlere sokuyor.”**

Goslarsche Zeitung

**“Temposu baş döndürüyor.”
*Westfalen-Blatt***

ULUSLARARASI ÇOKSATAN *PSİKIYATRİST*'İN UZUN SÜREDİR BEKLENEN DEVAM KİTABI

Eski bir psikiyatrist olan Mark Behrendt sevgilisinin gizemli cinayetinden sonra âdeta yıkılmıştır. Onu hayatta tutan tek şey en yakın arkadaşı Doreen'dir. Mark tam da yaşadığı kâbusu ardında bıraktığını düşündüğünde katil geri döner ve Doreen'i kaçıırır.

Katilin Mark'tan istediği bir şey vardır: İki gün içinde korkunç bir suç işlemesi gerekmektedir yoksa katil Doreen'i öldürecektir. Mark acımasız bir kararlar karşı karşıyadır ve saat işlemektedir...

www.pegasusyayinlan.com

ISBN: 978-625-410-639-2

9 786254 106392